

Giới thiệu Vương Vấn Đầy Cổ Cháp

Tình trạng: HOÀN RAW 59 chương.

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, đô thị tình duyên, giới giải trí, nhẹ nhàng, HE.

Edit + beta: Meow_team

Trong giới ai cũng biết Thòi Thâm Niên là một người đàn ông đầy mị lực, vừa có tiền vừa có quyền, lại còn độc thân, tính cách cao lãnh, không gần nữ sắc, khiến cho phái nữ hận không thể nhào lên thử thách bản thân, và chứng tỏ mị lực của mình.

Nhưng cho đến nay, Thòi Thâm Niên vẫn không quan tâm, càng không để họ tiếp cận mình.

Người như vậy cũng có một hình bóng riêng, trong tim anh, trong tâm trí anh, một người đặc biệt, mối tình đầu của anh.

Truyền thông từng soi mói về anh, nhận thấy cái đồng hồ Patek Philippe trên tay anh trầy xước rất nhiều, nhưng vị họ Thòi này vẫn mang theo bên người, mọi người suy đoán đây chắc hẳn là quà tặng từ người con gái anh yêu.

Cùng lúc đó, nữ minh tinh đang nổi Cổ Thanh Yển cũng trở thành đối tượng mọi người bàn tán. Cô không chỉ được ưu ái dành cho tài nguyên tốt nhất mà còn có một tin tức chấn động hơn bị lộ ra.

Paparazzi chụp được hình một sao nữ bước xuống từ chiếc xe sang của Thòi Thâm Niên, mi mắt ảm tình, rõ là mới được yêu thương. Đôi bên nhìn nhau tha thiết, ngờ rằng chính là mối tình đầu nọ.

Phóng viên báo giải trí: "Cô Cổ, trên mạng có lời rằng cô là thể thân cho mối tình đầu của anh Thòi, xin hỏi cô thấy thế nào về việc này?"

Cổ Thanh Yển đau đầu day trán, mắt hướng sang chiếc Maybach đang đỗ cách đó không xa.

Người trong xe làm lơ tất cả ánh đèn flash lóa mắt, thong dong bước xuống xe đi tới bên cạnh Cổ Thanh Yển.

Rồi thoáng nhếch mày, nắm chặt tay Cổ Thanh Yển, một cái hôn khẽ khàng đáp xuống: Mối tình đầu, của tôi.

-

Năm mười tám tuổi, Cổ Thanh Yển bị Thòi Thâm Niên dòn vào tường tỏ tình. Sau nửa năm yêu đương, cô không chịu nổi ham muốn chiếm hữu đáng sợ của anh, cuối cùng tìm được cơ hội thoát khỏi mối tình mất tự do này.

Bốn năm sau, đôi bên tương phùng.

Cổ Thanh Yển vẫn trốn tránh Thòi Thâm Niên như chuột chạy mèo. Còn về Thòi Thâm Niên, anh chỉ thản nhiên lướt qua Cổ Thanh Yển, ánh mắt chưa từng dừng lại khắc nào.

Sau mấy lần tiếp xúc, Thòi Thâm Niên vẫn lịch sự chừng mực, dịu dàng mà xa cách.

Cổ Thanh Yển vừa sợ vừa lo, thăm dò mấy bận rồi cũng tạm yên lòng, dè dặt vờn tay với Thòi Thâm Niên: "Vậy, chúng ta làm bạn nhé."

Thòi Thâm Niên nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ấy, lòng chỉ mong được như bốn năm trước, trói chặt cô vào bên mình.

Nhưng anh không thể làm thế. Cô bé con sợ hãi sẽ lại bỏ chạy mất.

Lần này, anh phải chậm rãi mưu toan, giả trang nho nhã.

-

P.s: Như cái văn án, nam chính có tính chiếm hữu mạnh. Hơi ngược nam một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Cổ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Tổng giám đốc bá đạo mông công

Trans: Jenny

Beta: TH

Ngoài cửa sổ xe, mưa phún rả rích, ánh đèn đan xen nhau.

Đèn đường màu vàng ấm. Đèn đuôi xe màu vỏ quýt. Đèn báo hiệu chớp đỏ chớp xanh.

Các loại ánh sáng sắc màu xuyên thấu khúc xạ qua làn mưa, tạo thành từng luồng ảo ảnh lơ lửng.

Trên con đường tắc nghẽn, Kiều Vân lái xe về phía trước với tốc độ rùa bò, tâm trạng vui vẻ hát khẽ ngân nga, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiếng còi inh ỏi xung quanh.

Trong xe, Cố Thanh Yến mơ màng sắp ngủ. Tiếng chuông du dương chợt vang lên, đánh thức Cố Thanh Yến đang khép hờ mắt nghỉ ngơi.

Cô mò mẫm trong túi xách, tìm được chiếc điện thoại đang liên tục rung, vội vội vàng vàng móc ra đặt bên tai.

"Ai vậy?"

Giọng nói uể oải, có sự bức mình khi bị làm phiền giấc ngủ.

"Yến Yến, là ba đây." Trong lúc nghỉ giữa cuộc họp, Lục Chí Phong nghe nói con gái về tới thành phố A. Vì biểu đạt tình cảm cha con, ông ta bớt thời gian hẹn hò với đủ loại người tình, để gọi điện thoại cho con gái.

Cả người Cố Thanh Yến tỏa ra hơi thở vội vàng. Nghe tiếng của người được gọi là cha ở đầu dây bên kia điện thoại, cô ngay cả mí mắt cũng vội vàng nhắm lại, chỉ qua loa ừ một tiếng, rồi càng thêm thả lỏng, gác hai đùi lên ghế ngồi. Cả người rúc lại vào ghế sau, ngáp liên tục.

Lục Chí Phong có khả năng điếc chọn lọc, coi như không nghe tiếng ngáp liên tục của Cố Thanh Yến, vui vẻ tự nói: "Lâu rồi ba không gặp con, hai ngày nữa chúng ta gặp đi. Gọi chị gái của con nữa, con bé cứ nói nhớ con mãi."

"Vậy thì nhớ thêm mấy ngày nữa đi." Cố Thanh Yến đá đá chân, Kiều Vân lái xe ngừng hát ngân nga, nhìn vào kính chiếu hậu dò hỏi.

Cố Thanh Yến theo thói quen nâng cổ tay lên, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay không hề tồn tại. Cô vội vã cãi cọ với Lục Chí Phong, ngay cả đáp có lẽ cũng ngại tốn sức, "Sắp tới không có thời gian."

"Con đừng liều mạng làm việc vất vả như vậy, con gái không nên quá chú trọng vào sự nghiệp, đừng như mẹ con..."

Mục đích gọi điện thoại của Lục Chí Phong không phải là vì ăn cơm. Ông ta đổi tay cầm điện thoại, tư thế muốn nói chuyện lâu dài.

"Nói đến mẹ của con à, trong khoảng thời gian này, bà ta càng ngày càng quá đáng. Mấy hôm trước còn để Cố Nhất Thành tới nhà, bị hàng xóm nhìn thấy được. Không nói làm cho ba mất mặt, chỉ nói gây ảnh hưởng tới con thôi. Chẳng lẽ bà ta muốn để Cố Nhất Thành tranh chấp với con..."

"Alo alo..." Cố Thanh Yến đưa điện thoại ra xa, giả vờ thông tin kém, "Sao lại không có tín hiệu rồi..."

Cô lẩm bẩm, thuận tay ấn nút màu đỏ tắt cuộc gọi, mặc kệ dò hỏi nghi ngờ ở đầu dây bên kia điện thoại.

Cố Thanh Yến bật chế độ yên lặng, ném điện thoại vào trong túi, sau đó vội vàng nằm xuống lần nữa. Nhìn từng hàng đèn đường trôi dần ra xa bên ngoài cửa sổ xe, khóe miệng bất giác nhếch lên một nụ cười châm biếm.

Lục Chí Phong là cha ruột của cô, cũng là phượng hoàng vãng bay từ núi ra ngoài. Có được ngoại hình đẹp trai và chỉ số EQ cao hơn hẳn những chàng trai cùng lứa tuổi.

Thời đi học, mỗi năm ông ta đều lấy được học bổng cao nhất. Tính cách hòa nhã lại ảm áp, biết săn sóc chu đáo. Dù mặc áo thun vải bông rẻ tiền cũng không che giấu được phong độ của người trí thức.

Từ xa xưa, tiểu thư nhà giàu đều dễ dàng bị hấp dẫn bởi phong thái cứng cỏi không chịu khuất phục của thanh niên nhà nghèo. Mẹ của Cố Thanh Yến – Cố Thắng Nam cũng không ngoại lệ.

Con gái một của nhà họ Cố đứng đầu thành phố A, con gái cưng của trời hàng thật giá thật, lại đi coi trọng một thanh niên nhà nghèo chỉ có hai bàn tay trắng, nguyện vì tình yêu mà vứt bỏ tất cả.

Sau khi gặp Lục Chí Phong, ông Cố không còn cách nào khác đành để ông ta vào ở rể. Thanh niên nghèo đợi chờ chỉ sau một đêm, không biết phản đầu... Không đúng, ông ta có phần đầu mười đời cũng chưa chắc sánh được với gia thế nhà họ Cố.

Đáng tiếc, dường như kết cục của thanh niên nhà nghèo và thiên kim nhà giàu luôn luôn không được mỹ mãn. Người xưa để ý "môn đăng hộ đối", trên thực tế "đối" là "đối" tam quan của hai bên.

Tam quan khác nhau, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Thanh niên nghèo có một thanh mai trúc mã ở quê nhà, hai người chưa kết hôn mà đã sớm có con với nhau, sinh một cô con gái. Ông ta vì tiền đồ mà ruồng bỏ vợ con, giấu giếm chuyện này.

Cố Thanh Yên sinh ra vào năm ông Cố mất. Trước đó, trên đường đi tới thành phố A tìm Lục Chí Phong, thanh mai trúc mã của ông ta bị tai nạn xe qua đời. Ông ta thừa dịp nhà họ Cố loạn như cào cào, quyết tâm nhận lại đứa con gái ngoài giá thú.

Khi ấy, Cố Thăng Nam vẫn còn đang ở cữ, ông Cố lại mới vừa qua đời, gia tộc rối loạn. Vì gia nghiệp, bà cắn răng nhịn nỗi nhục lớn này.

Nhưng đến cùng thì thiên kim nhà giàu vẫn là thiên kim nhà giàu, bà là con gái một trong nhà. Được gia tộc bồi dưỡng thành người thừa kế từ nhỏ, nên thủ đoạn rất cao.

Sau ba năm nằm gai nếm mật, bà nắm quyền một lần nữa.

Từ đó tới nay, trong nhà gà bay chó sủa không dứt.

Cố Thăng Nam cho Lục Chí Phong ra rìa, quang minh chính đại ngoại tình, công khai sinh con cho người đàn ông khác, lại không chịu ly hôn với ông ta.

Cố Nhất Thành chính là đứa bé kia, được nhận hết yêu thương chiều chuộng.

Còn Cố Thanh Yên, sinh ra không đúng lúc, bị Cố Thăng Nam coi là sỉ nhục cả đời.

Cố Thanh Yên nhận được điện thoại của Lục Chí Phong. Cô những tưởng mình sẽ có chút khổ sở, nhưng kỳ lạ thay, cô không hề có một chút cảm xúc dư thừa nào cả.

Tựa như trước đây cô biết Lục Chí Phong lấy tên mụ Yên Yên cho cô. Trên thực tế, tên mụ này giống tên mụ đứa con gái lớn - Lục Hải Yên của ông ta.

Giống ăn một miếng thịt hun khói hết hạn sử dụng, nhai được một nửa rồi mà phun ra thì có chút buồn nôn, nhưng mạnh mẽ nuốt xuống thì lại nghẹn họng.

Cuối cùng cũng nghiêng răng nghiêng lợi nuốt xuống, chỉ cảm thấy trong miệng chát chát, còn trong dạ dày hay trong đầu lại không hề có một chút cảm giác gì.

Yên Yên...

Chắc.

Cố Thanh Yên ghét bỏ bĩu môi, thầm cười nhạo một tiếng.

Quê muốn chết!

Kiều Vân thấy cô cúp điện thoại, rồi lại nằm ngả ra ghế sau giống như không xương, mềm nhũn như nước. Ít nhiều nhờ có một khuôn mặt hình trứng đẹp, cùng với đường cong vóc dáng hoàn mỹ, khi cô nằm như vậy, chiếc váy dài bó sát người phác họa đường cong eo mỏng, còn rất có ý nhị.

Anh ta thấy động tác bĩu môi của Cố Thanh Yên qua kính chiếu hậu, có chút buồn cười nói: "Giữ vẻ mặt cho tốt, chờ ký xong bộ phim này, nói không chừng em sẽ trở thành một trong các tên tuổi hàng đầu, bị chụp ảnh thì biết làm sao?"

Nghe anh ta nói vậy, vẻ mặt có chút lưu manh trong kính chiếu hậu của Cố Thanh Yên lập tức đổi thành cười dịu dàng.

Thiếu nữ ngũ quan tinh xảo, dưới bóng sáng loang lổ, làn da trắng bóng, đôi mắt sạch sẽ trong suốt như mắt nai.

Má lúm đồng tiền mờ nhạt cộng thêm đôi mắt cong cong, giống hệt như một cô bé, ngoan ngoãn không tưởng, rất có tính lừa gạt.

Kiều Vân nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy Cố Thanh Yên, chính là bị bộ dáng dịu dàng vô hại này của cô lừa gạt. Anh ta cho rằng mình nhặt được một con thỏ trắng về nhà, còn suốt ngày lo lắng chào nhuộm giới giải trí nhuộm bản con thỏ trắng nhà anh ta.

Hiện giờ nhìn lại, anh ta hận không thể trở lại quá khứ đổ hết nước trong đầu mình ra.

Kiều Vân không nhìn Cố Thanh Yên nữa, không chút để ý nói: "Đúng vậy, cứ cười như vậy, đừng cười với anh làm gì, cười với camera đi."

Cố Thanh Yên lười biếng rũ cánh tay xuống, lác lác trong không trung, nhướn mắt lên nói: "Đói, cười không nổi."

Lúc bọn họ đang nói chuyện, xe đã đi từ đường chính thành phố phồn hoa vào đường ngoại ô yên tĩnh. Sau đó đi thẳng về phía nam, đích đến ở ngay trước mắt.

Kiều Vân dầm phanh lại, xe linh hoạt trượt vào chỗ đỗ chật hẹp. Anh ta kéo phanh tay, tắt máy.

Nhìn đèn đuốc sáng trưng, cửa chính khách sạn xa hoa cao vút trong mây, Kiều Vân xuống xe mở cửa xe sau cho Cố Thanh Yên.

"Đi vào nào ngôi sao lớn, đi vào ăn cơm đi. Bàn kịch bản không xong cũng không sao, ăn cơm chùa mà, nhất định phải ăn nhiều một chút."

Kịch bản lần này vốn không phải do Kiều Vân giành được, mà do Cố Thắng Nam chủ động đưa tới cửa.

Cố Thanh Yên rời khỏi thành phố A, đi học bốn năm đại học. Trong bốn năm này, hai mẹ con cắt đứt liên lạc. Nếu không phải Lục Chí Phong cứ vài tháng gọi điện thoại một lần lái nhái các loại hành vi khác người của Cố Thắng Nam, thì cô thậm chí còn cho rằng mình là một đứa cô nhi.

Lúc đi học, Cố Thanh Yên diễn một vai phụ nhỏ, nhờ vào gương mặt gây hot một thời gian.

Cố Thắng Nam biết con gái vào giới giải trí, chủ động đưa tới một kịch bản tốt, còn là vai nữ chính.

Nói nguyên văn là: "Con gái nhà họ Cố ta, cho dù đi làm diễn viên hạng ba, thì cũng phải làm người nổi tiếng nhất."

Cố Thanh Yên thầm cười nhạo, trước đây bàn về sĩ nông công thương, thương nhân là đoạn kết của trào lưu, ai cũng đừng mong khinh thường ai.

Đáy mắt không thấy ý cười, giọng nói lại vừa ngoan ngoãn lại lễ phép: "Cảm ơn mẹ, con sẽ đi gặp mặt đạo diễn."

Cố Thắng Nam hài lòng cúp điện thoại, sau khi xác định mình còn nắm quyền khống chế đứa con gái rời nhà bốn năm, thì dặn dò thư ký chuyển một khoản tiền cho Cố Thanh Yên.

Kiều Vân vẻ mặt khó chịu: "Mẹ em xuyên tạc từ triều đại nào vậy? Đại Thanh diệt vong lâu rồi, bảo bà ta đừng ngày ngày mong phục hưng lại nữa."

Cố Thanh Yên hơi nheo đôi mắt màu hổ phách lại, "Phục hưng được cũng rất tốt, em có thể vớt được chức công chúa."

Loại thái độ hồ hững này của cô làm cho Kiều Vân nhói lòng. Không biết rốt cuộc phải trải qua những gì mới có thể làm cho một thiếu nữ hai mươi hai tuổi bày ra thái độ bất cần với cuộc sống như vậy.

Đạo diễn họ Từ. Ông ta đã đổi bữa ăn riêng tư thành một buổi thử vai kiểu lớn và có rất nhiều người tới.

Rất nhiều người từng được lên tivi, độ nổi tiếng cao hơn Cố Thanh Yên. Sau khi đi vào, phần lớn người đều đi tìm nhóm nhỏ của mình, sôi nổi trò chuyện với nhau.

Kiều Vân lẩn lộn mấy năm trong giới, nhân duyên không tệ, muốn dẫn Cố Thanh Yên đi làm quen vài người bạn.

Cố Thanh Yên xua tay, để anh ta tự đi một mình. Cô đói bụng, muốn kiếm cái ăn.

Nhân vật lớn luôn lên sân khấu vào phút cuối cùng mà. Đạo diễn Từ còn chưa tới, Cố Thanh Yên trốn vào góc phòng, thừa dịp không ai chú ý nhét một miếng bánh nhỏ vào miệng. Ăn cẩn thận từng chút một, sợ cọ mất lớp son môi tô vẽ cả nửa tiếng, chỉ mong trên miếng bánh có thể mọc ra một ống hút.

Miếng bánh trong miệng còn chưa nuốt xuống, Cố Thanh Yên giống như một con chuột ăn vụng, trong mắt đều là hình ảnh móng lợn kho tàu nằm ở giữa bàn ăn.

Nước sốt tiêu đỏ rưới lên móng lợn thơm giòn tươi ngon, được rắc thêm thì là, mùi thơm như tràn đầy vị giác.

Cố Thanh Yên liếm liếm khoe miệng. Cửa chính đại sảnh chợt mở ra, một loạt tiếng vỗ tay vang lên. Cô đánh mất đi, không nhìn món lợn kho tàu nữa, nhón chân nhìn ra cửa chính.

Người đàn ông đi đầu cao khoảng 1m85, cao hơn một cái đầu so với mấy người bên cạnh. Mặc đồ tây trang tinh xảo, trên cổ tay đeo một chiếc đồng hồ mà nhìn từ xa đã thấy rất đắt tiền.

Cố Thanh Yên nheo mắt, cảm nhận được không khí xung quanh lập tức trở nên sôi trào. Trong lòng suy nghĩ không phải đạo diễn Từ là một ông già sao, sao người tới lại là một tổng giám đốc bá đạo trẻ tuổi chứ.

Từ xa nhìn lại, trong mắt chỉ có đôi chân dài ẩn dưới lớp quần tây của tổng giám đốc.

Cố Thanh Yên nhón chân lên nữa, nhìn thấy rõ ràng hơn, không chỉ có chân dài, mà cái mông cũng rất căng.

Cô nhìn kỹ lại, bên cạnh tổng giám đốc bá đạo là một ông già tinh thần sáng láng. Trên mặt nở nụ cười dễ gần, có người nhiệt tình chào hỏi, gọi ông ta là đạo diễn Từ.

Cố Thanh Yên hiểu rõ, tổng giám đốc mông căng cũng là tổng giám đốc bá đạo, được đi cùng đạo diễn Từ thì chắc cũng là một nhân vật tai to mặt lớn.

Cô lưu luyến dời mắt khỏi mông của tổng giám đốc bá đạo, lần nữa quay lại nhìn món móng lợn kho tàu.

Lại không biết xa xa có một ánh mắt đang nhìn về gò má cô. Cái nhìn cực kỳ nóng bỏng nhưng rồi chỉ vì bóng người chen qua mà gần như không còn nhiệt độ nữa.

TH: Xin lỗi các bạn vì để ngâm hồ quá lâu, editor ban đầu thầu bộ này nghĩ Tết sa đoạ chả thèm trả chương cuối cùng đã bị mình đá văng khỏi bộ này và thay vào đó là một bạn translator cực đáng yêu (mới lùm được, hên quá trời ha ha). Bạn í chăm lắm, tốc độ dịch chương rất mau nhưng còn tốc độ beta với up thế nào thì mình không biết. T_T

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thời Thâm Niên tập cơ mông

Trans: Ruby

Beta: TH

Sau này, mỗi khi Cố Thanh Yên nhớ lại những chuyện xảy ra ngày hôm ấy đều hận không thể tát cho mình một cái thật đau. Không phải, là tát cho món móng giò kho tàu kia một cái thật đau.

Đạo diễn Từ là người hòa nhã, phim mới đang trong giai đoạn tuyển chọn, mà tất cả những vai diễn quan trọng đều chưa được quyết định.

Đúng lúc có vài người bạn cũ muốn đề cử diễn viên, ông ấy liền làm luôn một lượt, mời tất cả mọi người cùng đến để cạnh tranh công bằng.

Đạo diễn Từ cười nói với mọi người: "Đừng khách sáo làm gì, mọi người dùng bữa trước đi đã, ăn xong mới có sức mà thảo luận chứ."

Đạo diễn Từ nói xong cũng không tự ngồi xuống trước, mà mời vị tổng giám đốc mông cong kia ngồi trước. Tổng giám đốc mông cong đã quen ở địa vị cao cũng không từ chối mà ngồi xuống luôn bàn chủ vị.

Địa vị của Cố Thanh Yên không cao, ngồi ở bàn tròn trong góc cùng với một đám diễn viên nhỏ không mấy danh tiếng.

Nữ minh tinh mặc váy đỏ ngồi cạnh hơi nghiêng sang, hỏi nhỏ: "Cô có biết người đàn ông bên cạnh đạo diễn Từ là ai không?"

Trong lòng Cố Thanh Yên còn đang tính xem gặm móng giò thế nào cho lịch sự mà ưu nhã, bị hỏi đột ngột như vậy thì trả lời ngay theo phản xạ: "Không ăn, quá ngấy."

Nữ minh tinh mặc váy đỏ mặt mày ngơ ngác "Tôi là ai? đây là đâu? chuyện gì đang xảy ra?", trong lòng Cố Thanh Yên chắc một tiếng, cố gắng quên miếng móng giò kia đi.

Cô nở một nụ cười nhẹ: "Tôi mới vào nghề nên không rõ lắm, tiền bối biết đó là ai sao?"

Một tiếng "tiền bối" ngọt ngào nịnh nọt làm nữ minh tinh diện váy đỏ đỏ mặt, lảng lảng mà giải thích: "Tôi nào phải tiền bối gì đâu, tôi cũng không biết, nhìn có vẻ lợi hại nên tò mò hỏi thôi."

Cố Thanh Yên không chút hiếu kỳ, nếu Cố Thắng Nam thật lòng muốn cho cô vai diễn kia thì chẳng ai có thể đoạt nổi.

Mà nếu Cố Thắng Nam làm vậy chỉ vì muốn cô biết khó mà lui thì dù có làm gì vai diễn này cũng không đến tay cô.

Đến đạo diễn Từ cô còn chẳng quan tâm, nói gì đến những người khác.

Nhưng nữ minh tinh diện lễ phục hồng nhạt ngồi cạnh lại chủ động tham gia: "Vị kia là trùm trong giới đầu tư, vẫn luôn ở nước ngoài, nghe nói lần này tới để làm chỗ dựa cho Nhan Linh."

Nữ váy đỏ kinh ngạc: "Tiền bối Nhan Linh mà còn cần người khác làm chỗ dựa cho sao?"

Nhan Linh là sao nữ hạng A, nổi tiếng ngút trời.

Nữ minh tinh diện lễ phục hồng nhạt nói: "Ban đầu dự định giao vai nữ chính cho Nhan Linh, về sau nghe nói nhà đầu tư cường chế yêu cầu đổi nữ chính. Nghe nói hôm nay người được đổi kia cũng tới, đạo diễn Từ đau đầu quá nên mới có ý làm bữa tiệc này."

Nếu không vì chuyện này, ông ấy nhất định sẽ tự mình giải quyết, sao có thể để loại tôm tép như chúng ta biết được chứ?"

Nữ minh tinh váy đỏ truy hỏi: "Thật không vậy? Mà muốn đổi ai? Biết tên là gì không?"

Sao nữ mặc lễ phục hồng nhạt nhún nhún vai, hờ hững nghịch cái thìa trong tay: "Không rõ lắm, tôi cũng chỉ nghe nói mà thôi."

Tôm tép Có Thanh Yến biến thành nhân vật chính để người ta buồn chuyện lại nhẹ nhàng thờ hất ra.

Cô đã biết là từ nhỏ tới giờ Có Thanh Yến chưa từng ưu tiên cho mình cái gì lại đột nhiên cho vai diễn, cô còn chưa kịp thích ứng.

Giờ biết chuyện không đơn giản như vậy, ngược lại cô có thể nhẹ nhõm mà nghĩ đến chuyện nên gặm một cái móng giò hay không.

Sau khi hai nữ minh tinh vấy đỏ với lễ phục hồng nhạt trao đổi tin tức xong thì hào hứng hỏi Có Thanh Yến: "Cô tới thử vai nào thế? Quên không hỏi cô thuộc công ty quản lý nào ấy nhỉ?"

"À..." Có Thanh Yến im lặng hai giây đầy sâu xa, có mỗi Kiều Vân trợ trợ một mình mà thôi. Người đại diện là anh ta, trợ lý vẫn là anh ta, tài xế cũng là anh ta nốt.

Còn công ty quản lý ấy à, Kiều Vân vẫn còn chưa nghĩ ra nên đặt tên công ty là gì.

"Là một phòng làm việc nhỏ, ký mỗi mình tôi thôi."

Hai nghệ sĩ nữ kia nghe Có Thanh Yến nói thì ngây người một lúc, im lặng quý dẻ. Cũng không phải là hai cô khinh thường Có Thanh Yến, chỉ là có thể có được thiệp mời ngày hôm nay đều là người có công ty hậu thuẫn không tệ.

Cho dù bản thân không có tiếng tăm thì cũng là người mà công ty chuẩn bị nâng đỡ, Có Thanh Yến nói vậy làm các cô thực sự kinh ngạc.

Sao nữ diện lễ phục hồng nhạt cười cười, dịu dàng nói: "Cô cũng khiêm tốn quá, điều kiện ngoại hình của cô xuất sắc như vậy, nhất định có thể nổi tiếng."

Giọng nói mang theo chút thăm dò, ánh mắt không ngừng lướt nhìn khuôn mặt Có Thanh Yến.

Có Thanh Yến nở một nụ cười lễ phép cho có lệ, buồn chán mà lấy di động ra xem thời gian.

Hai ngôi sao nữ kia thấy cô không có ý muốn nói chuyện tiếp thì không nhìn cô nữa, khinh thường rồi tiếp tục nói chuyện với nhau.

Có Thanh Yến thấy không ai chú ý tới mình nữa, nhanh tay nhanh mắt gắp một miếng móng giò kho tàu trước mặt mình.

Móng giò thơm ngon còn đang bốc khói mà mọi người trên bàn đều rất thận trọng, không một ai dám động đũa.

Cô sợ son môi bị lem mất công trang điểm lại nên cố gắng há miệng thật to để ngậm cả miếng móng giò vào miệng.

Nói tới cũng lạ, vị nhân vật chính này trông thì xinh đẹp sắc sảo, nhét đồ ăn vào miệng lại nhét miếng rất to. Có Thanh Yến thầm may vì đầu lưỡi mình linh hoạt, khả năng hoạt động của khớp hàm cũng không tệ mới có thể gặm xương ở miệng.

Hình như ngôi sao nữ mặc lễ phục hồng nhạt vẫn muốn nói chuyện với cô, lại nhìn thấy cô đang ra sức gặm nhấm, trong mắt đầy vẻ chán ghét. Lời đến bên miệng cũng nuốt lại, coi như không có chuyện gì xảy ra.

Có Thanh Yến nhả một miếng xương ra, trong lòng nghĩ "tạ ơn trời, móng giò đã cứu vớt ta".

Cấu tạo của móng giò khá là phức tạp, Có Thanh Yến thích nhất là lúc ban đêm không người, ngẩng đầu 45 độ, nhắm mắt, gặm móng giò.

Lúc buồn chán nhất cô đã từng đếm qua móng heo có tất cả bao nhiêu khúc xương, số lượng mỗi lần đều không giống nhau, lần nhiều nhất là 24 khúc xương lớn nhỏ không đồng đều.

Cấu tạo phức tạp như vậy, cô cần phải thật chuyên tâm mà gặm.

Lúc nhả ra miếng xương cuối cùng từ quai hàm mà cô nghĩ rất nhỏ nhưng thực tế lại có dung lượng vô hạn như hamster, cô thở một hơi.

Cô bình luận, chấm điểm cho khối móng giò này trong lòng, cuối cùng kết luận: Đến bữa tiệc này cũng không lỗ, khách sạn cấp sao đúng là khác mà.

Cô đang suy nghĩ tiếp theo nên năm phút gặm một miếng là hợp lý, ăn nhanh quá dễ bị mỏi quai hàm.

Đang lơ đãng thì nghe thấy người bên cạnh hỏi: "Mùi vị móng giò thế nào?"

Đồng bọn kia!

Có Thanh Yến chẳng nhìn xem là ai hỏi, đáp ngay: "Nói thật là không tệ, chờ lát nữa đóng gói sẽ chia cho anh một nửa..."

Đột nhiên xung quanh lặng thinh.

Có Thanh Yến nhận ra điều gì đó, từ từ quay đầu lại.

Tất cả mọi người trên bàn đều dừng lại, nhìn về phía sau lưng Có Thanh Yến đầy kinh ngạc. Nữ minh tinh diện lễ phục hồng nhạt che miệng lại, sau đó

bày ra vẻ mặt tươi cười đẹp nhất từng luyện tập trước gương, hận sao thời gian không thể ngừng lại để cô ta có thể vào WC trang điểm lộng lẫy lại lần nữa.

Người đứng sau Cố Thanh Yên lúc này chính là vị tổng giám đốc bá đạo mông cong mà cô nhìn thấy lúc vào cửa.

"Mông.." Cố Thanh Yên ngậm miệng, nuốt câu còn lại vào bụng, đường nhìn từ trên mông tổng giám đốc bá đạo chuyển đến mặt anh.

Ban nãy nhìn xa xa chỉ thấy đường nét mơ hồ, giờ cẩn thận nhìn lại, Cố Thanh Yên mới thấy vị trước mặt này có chút quá mức quen thuộc.

"Chào ngài." Cô lộ vẻ tươi cười ngoan ngoãn theo thói quen, lễ phép không bao giờ sai cả.

Đôi mắt Thôi Thâm Niên hơi tối lại, lẳng lẳng nhìn Cố Thanh Yên. Cô gái trước mặt dường như không hề thay đổi, vẫn như hồi 17, 18 tuổi.

Luôn luôn cẩn thận từng li từng tí, ngoan ngoãn đáng yêu trước mặt anh, làm anh lơ là, mất cảnh giác. Rồi lại vào thời khắc quan trọng nhất lại cho anh một đòn thật mạnh rồi chạy đi biệt tăm.

Thôi Thâm Niên nhìn mặt bàn, mục đích của những người khác tới đây đều không phải là ăn uống, chén đĩa đều sạch sẽ, chỉ có trong chén đĩa của Cố Thanh Yên đầy xương xẩu.

Anh lạnh nhạt hỏi: "Không phải ghét ăn móng giò nhất à?"

Cố Thanh Yên: "..."

Trước kia cô từng nhận một cuộc phỏng vấn, lúc MC hỏi cô ghét ăn gì nhất, lúc ấy trong đầu cô toàn là móng heo thom ngào ngạt, nhất thời lỡ miệng nói ghét ăn móng heo nhất.

MC hỏi lí do, cô không thể đổi giọng, chỉ có thể nhịn đau nói do móng heo rất ngứa. Lại giống như lúc lấy cớ lừa gạt Thôi Thâm Niên ngày trước, giữ vững lập trường một cách tinh tế.

Cho dù cô đã sắp quên mất người đàn ông kia...

Trong lúc lơ đãng Cố Thanh Yên chợt nhận ra chỗ nào đó không đúng, chuông báo trong đầu cô kêu inh ỏi nhức đầu.

Không phải là vị tổng giám đốc mông cong này xem phỏng vấn của cô đấy chứ?

Nhưng trong trí nhớ của cô, mông Thôi Thâm Niên không cong như vậy mà!

Thôi Thâm Niên nhìn cô một cái, nâng tay nhìn chiếc Patek Philippe trên cổ tay, giọng nói trầm xuống: "Em còn lừa tôi chuyện gì nữa hửm?"

Thôi Thâm Niên tập cơ mông!

Đây là suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong cái đầu đơn giản Cố Thanh Yên.

Suy nghĩ thứ hai là, cái đồng hồ quý muốn chết trên cổ tay anh là mình mua. Cô có thể quên khuôn mặt đẹp trai trên từng milimet của Thôi Thâm Niên lại không quên được chiếc Patek Philippe trên cổ tay anh.

Nó đã tiêu sạch kho tiền tài bé nhỏ của cô, còn suýt nữa hủy hoại kế hoạch mười tám năm trong tương lai của cô.

Thôi Thâm Niên!

Suýt nữa thì Cố Thanh Yên ngất luôn ra đấy, không phải anh đang ở nước ngoài sao? Sao lại về thành phố A làm gì chứ?

Ban nãy cô còn không nhận ra...

Cố Thanh Yên muốn cho mình một tát, cô im lặng hai giây, dây cung trong đầu đã buông lỏng bốn năm lại từ từ căng lên. Các ngón chân rúm lên theo phản xạ, đầu óc nhanh chóng hoạt động nghĩ cách làm thế nào để chuồn đi.

Cô bắt đầu nói lắp: "... Là người ai cũng muốn phát triển..."

Thôi Thâm Niên cực kỳ nhạy bén, anh chưa từng thấy cảm giác như vậy trên người Cố Thanh Yên bao giờ, thu lại tinh thần uể oải, hờ hững, cô lại biến về cảm giác khúm núm, cẩn thận từng chút một mà anh quen biết.

Thôi Thâm Niên cau mày, nắm bắt được trọng tâm. Anh ngồi xuống, mở cúc áo sơ mi trắng tinh trên cùng, mắt kiên nhẫn nhìn lồng cà vạt làm rối tung về ngoài chính tề, tỉ mỉ của anh. Trong mắt hiện lên bức tức không dễ phát hiện.

"... Đem tất cả móng giò xuống."

Trợ lý của Thôi Thâm Niên nhạy bén nhận ra cảm xúc của boss biến hóa, phát hiện mình nhất thời sơ sẩy, không nhận ra trong các món ăn trên bàn có

móng giò. Mặt cô hơi cứng đờ, mau chóng gọi phục vụ đem toàn bộ móng giò xuống.

Những người khác thấy phục vụ vội vàng bận rộn, cũng không có ai dám mở miệng hỏi thăm.

Sắc mặt Cố Thanh Yến tái nhợt, Thôi Thâm Niên không nghĩ được mùi mỡ của móng giò, ban đầu cũng vì chuyện này mà cô mới nói không thích ăn móng giò.

Trước giờ, Thôi Thâm Niên vẫn luôn duy ngã độc tôn, đồ ăn mà anh không ăn thì Cố Thanh Yến cũng không được phép ăn.

Cô nhớ đến quãng thời gian đầy trong quá khứ mà lạnh cả người. Tia lạnh lẽo xuất hiện liền không thể ngăn được, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi mỏng.

Hôm nay Cố Thanh Yến mặc một bộ sườn xám màu trắng non, váy dài ở bên trong, ống tay áo thêu viền ren.

Chất vải hơi nặng, dài đến tận mắt cá chân, chiết eo, làm nổi bật đường cong xinh đẹp. Tà váy xẻ tới ngang đùi, lúc ngồi xuống lộ ra đôi chân thon dài và tinh tế.

Trong lòng Cố Thanh Yến hốt hoảng, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi, cô hít nhẹ váy.

Thôi Thâm Niên nhíu mày, ánh đèn hắt xuống gò má bên trái khiến nửa khuôn mặt bên phải của anh mờ tối.

Anh không dời sắc mặt mà nhìn chằm chằm Cố Thanh Yến.

Tìm Cố Thanh Yến muốn ngừng đập đến nơi rồi, trong lòng bắt đầu tính đến chuyện rời khỏi thành phố A.

Cô dám cam đoan, câu tiếp theo của Thôi Thâm Niên nhất định là yêu cầu cô đi thay quần áo.

Trong nửa năm yêu đương với Thôi Thâm Niên, tất cả quần áo, đồ trang sức của cô đều do Thôi Thâm Niên sắp xếp.

Váy không được cao trên gối, cổ áo không thể thấp hơn xương quai xanh.

Hở vai không được mặc, hở rốn không được mặc, đến váy chiết eo bình thường cũng không được phép mặc.

Ngày nào cũng phải mặc như cái bao tải khiến Cố Thanh Yến ngạt thở.

Từ Cố Thắng Nam đến Thôi Thâm Niên, cô chỉ từ một cái nhà tù này rơi vào một cái nhà tù khác mà thôi.

May là bây giờ đã thoát ra được rồi, cô cũng không muốn quay lại đó nữa.

Cố Thanh Yến nín thở, tập trung tinh thần, trong mắt không nén được tràn ra chút phiền chán.

Cô đang phiền chán anh, tránh né anh, sợ hãi anh.

Thôi Thâm Niên ghen trong lòng, dừng lại ý định cưỡng ép đưa Cố Thanh Yến đi thay quần áo.

Bên tai truyền đến giọng nói khiến người ta chán ghét của Nhan Linh.

"Thâm Niên, anh mau qua cùng đạo diễn Từ thảo luận vai diễn của em đi!"

Thôi Thâm Niên vô thức nhìn Cố Thanh Yến, lúc nghe thấy tiếng Nhan Linh, ban đầu Cố Thanh Yến có chút nôn nao, sau đó không biết nghĩ đến cái gì mà vẻ mặt đang căng thẳng lại từ từ thả lỏng.

Em ấy cho là mình có quan hệ thân mật với Nhan Linh nên mới thả lỏng.

Thôi Thâm Niên chưa bao giờ cảm ghét sức quan sát nhạy bén của mình như bây giờ, anh trầm mặt, không nói câu nào mà quay người sai bước về phía bàn chủ vị.

Cố Thanh Yến nhìn bóng lưng thẳng tắp của anh, nghĩ lại xem có phải mình phản ứng quá không. Đã qua bốn năm rồi, chấp nhất có sâu đến mấy cũng sẽ từ từ biến mất.

Anh đã có người yêu mới, tình cảm ngọt ngào đến mức có thể biểu thị công khai với mọi người. Hành động ban nãy có lẽ cũng chỉ là muốn ôn chuyện mà thôi. Nếu như hai người không có đoạn tình cảm kia thì cũng còn tình cảm thanh mai trúc mã.

Cố Thanh Yến thở ra một hơi bị kìm nén trong ngực bấy giờ, có chút tiếc nuối món móng giò kho tàu đã bị người ta bùng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhan Linh vào vai nữ chính

Trans: Ruby

Beta: TH

Thời Thâm Niên quay lại phía sau bàn tiệc chính, mấy người bên này cũng không dám to nhỏ gì nữa. Cô gái mặc lễ phục màu hồng nhạt lo sợ nhìn Cố Thanh Yến vài lần, thử thăm dò vài giây mới nhỏ giọng dò hỏi.

"Cô biết tổng giám đốc Thời từ lúc nào vậy? Sao trước kia không nói?"

Trong đáy mắt toát lên vẻ ảo não, lại có chút lấy lòng như đang hối hận vì thái độ vừa rồi của mình với Cố Thanh Yến không được nhiệt tình lắm.

Cố Thanh Yến không có lòng dạ nào mà quan tâm đến mấy chuyện thế này, Thời Thâm Niên để lại cho cô một bóng ma tâm lý. Sắc mặt của cô khá khó coi, nở nụ cười giả vờ theo thói quen nhưng cũng không cười nổi.

Trên bàn tiệc chính, Nhan Linh thân mật ngồi bên cạnh Thời Thâm Niên, lấy tăm xiên một miếng dưa hấu đặt vào trong chiếc bát sạch của Thời Thâm Niên.

"Sắc mặt của anh không tốt lắm, có phải anh không quen ăn mấy món này không? Ăn dưa hấu tạm đã nhé, lát nữa chúng ta ăn cái khác được không?"

Ngay trước mặt đạo diễn Từ lại nói là chờ lát nữa mình ăn cái khác thì đúng là vô cùng bất lịch sự, Nhan Linh lẫn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm mới thành nữ minh tinh, sao mà không hiểu rõ.

Nhưng vì nắm lấy cơ hội gần gũi Thời Thâm Niên, cô ta không buồn đoái hoài đến việc đắc tội với đạo diễn Từ.

Cũng may đạo diễn Từ tuổi tác đã lớn, ông cũng rất khoan dung với tiểu bối. Đuôi mắt ông hiện ra nếp nhăn khi cười: "Ăn không quen sao? Bảo họ đổi món khác, không sao đâu."

Đạo diễn Từ gọi quản lý tới, nói phải thay một vài món ăn thanh đạm.

Khuôn mặt Thời Thâm Niên vẫn vô cảm như thế, anh thân nhiên nói: "Không cần phiền vậy đâu."

"Đúng đấy." Nhan Linh cười vui vẻ, khách sáo nói với đạo diễn Từ: "Thâm Niên hơi kén ăn, không sao đâu đạo diễn Từ, không cần để ý đến bọn tôi đâu."

Chỉ một câu đã kéo mình và Thời Thâm Niên vào một chỗ.

Giọng của Nhan Linh không tính là nhỏ, ở phòng khách tầng cao, trên nóc nhà được thiết kế tài tình để thu giữ âm thanh. Âm thanh rất nhỏ vang vọng giữa không trung cũng có thể tạo thành một tiếng vang khá lớn.

Cô nói xong câu đó còn không quên quan sát vẻ mặt của những người khác. Công khai thể hiện tư thế chủ quyền như vậy là để cho mấy nữ minh tinh đang rục rịch ở đây cũng dẹp bớt tâm tư lại.

Đặc biệt là con gà hoang không biết từ đâu tới đang ngồi trong góc kia, lại có thể khiến cho Thời Thâm Niên chủ động tới giao lưu.

Bây giờ cô ta vẫn tỏ ra như mọi chuyện không liên quan tới mình không đếm xỉa đến ăn uống, cũng không biết là xem thường thật hay là quá ngu ngốc.

Cùng lúc với Nhan Linh, Thời Thâm Niên cũng nhìn về phía Cố Thanh Yến trong góc.

Trông cô có vẻ như buồn chán, nghịch nghịch đồ ăn trong bát, ánh mắt hoảng hốt, tâm tư không biết đã lạc đi nơi nào, không hề để ý đến Nhan Linh.

Thời Thâm Niên chau mày, trong lòng anh như bùng lên lửa giận, anh gạt miếng dưa hấu mà Nhan Linh đặt vào trong bát mình ra ngoài.

Miếng dưa hấu rơi trên bàn làm Nhan Linh hoảng hốt, nụ cười trên mặt cũng cứng đờ.

Một lúc lâu sau cô ta mới giả vờ cười nói: "Sao hôm nay anh lại không chịu ăn dưa hấu?"

Câu nói thì đúng là thân mật thật, nhưng giọng nói lại mang theo vẻ nôm nớp lo sợ, hoàn toàn không giống như biểu hiện ngày thường của cô ta.

Thời Thâm Niên không nói một lời, trầm mặc nhìn Cố Thanh Yến ở trong góc chằm chằm.

Đạo diễn Từ là người tinh tường đến mức nào, không để cho Nhan Linh lúng túng, ông ta cười hờ hờ giải vây: "Com cũng ăn gần xong, lần này mọi

người đến là để chọn diễn viên cho "Không được" mà."

Ánh mắt ông đảo qua một vòng, dừng lại trên gò má của Cố Thanh Yên.

Đây là người Cố Thẳng Nam đề cử, nguyên văn người kia nói với ông: "Chọn vai nữ chính là được, khó một chút thì tốt, con bé không có đất diễn quá nhiều, đến lúc đó bị trên mạng mắng chửi bảo bên trọng bên khinh."

Mấy ngày nay đạo diễn Từ rất đau đầu cũng là vì câu nói này của Cố Thẳng Nam.

Ông nhìn ra được, tổng giám đốc Cố muốn mượn tay ông dạy dỗ con gái của mình, xem ông như công cụ.

Nhưng ông lại không vui, ông chọn diễn viên tùy thuộc vào kịch bản, là vì danh tiếng, vì giải thưởng.

Nếu chọn một Cố Thanh Yên không có kinh nghiệm gì vào vai nữ chính thì ông không làm được. Còn nếu không cho, tổng giám đốc Cố mất hứng thì tài chính không đủ.

Cũng may tổng giám đốc Thòi ra tay cứu viện, vốn đạo diễn Từ cứ nghĩ Thòi Thâm Niên sẽ nhét Nhan Linh vào đây. Nhưng sau mấy lần giao lưu, ông phát hiện đối phương hoàn toàn không có ý nghĩ đó.

Dường như người kia chỉ muốn tham gia bữa tiệc này mà thôi.

Tất cả mình tình tham gia bữa tiệc này có giá trị thương mại không cao lắm, đạo diễn Từ không hiểu Thòi Thâm Niên đầu tư nhiều tiền như vậy chỉ vì một bữa tiệc thì có ý nghĩa gì.

Đạo diễn Từ dùng hai giây rồi nói tiếp: "Tôi tin rằng trước khi tới đây mọi người đã chuẩn bị đầy đủ theo yêu cầu, mọi người đừng sốt ruột, chúng ta sẽ cùng thảo luận về cách nhìn của mỗi người về vai diễn trước."

Ông chuyển đề tài, nhìn về phía Nhan Linh: "Tiểu Linh, cô nói quan điểm của cô về Dư Mạn đi."

Dư Mạn là vai nữ phụ trong "Không được", hình tượng nhân vật phản diện, nhan sắc tuyệt trần nhưng tâm địa lại như rắn rết.

Nhan Linh choáng váng, trong đáy mắt lộ vẻ khó tin. Cô ta không ngờ đạo diễn Từ lại hỏi cách nhìn của cô ta về nhân vật này.

Cô ta cứ tưởng Thòi Thâm Niên đồng ý cùng mình đi đến đây thì đã trao đổi với đạo diễn Từ rồi. Tất cả mọi người đều hiểu rõ trong lòng, vai nữ chính của "Không được" chắc chắn là cô ta.

Giờ lại nói cho cô ta nhận vai nữ phụ, Nhan Linh sững sốt hai giây rồi nhìn về phía Thòi Thâm Niên, đôi mắt phủ nước ầng ậc.

Cô uất ức nói: "Xin lỗi đạo diễn Từ, gần đây tôi bận việc quá nên chưa kịp đọc phân diễn của Dư Mạn."

Lời thì nói với đạo diễn Từ, nhưng vẻ oan ức là muốn thể hiện với Thòi Thâm Niên.

Đôi mắt Thòi Thâm Niên hơi híp lại, dường như anh không hề nghe thấy.

Đạo diễn Từ cười cười, không nói thêm gì nữa.

Người bên ngoài giới thiệu ông sẽ chọn Nhan Linh vào vai chính, nhưng thực tế thì không phải.

Ông hy vọng Nhan Linh sẽ diễn vai nữ chính, Dư Mạn xinh đẹp như hoa hồng điểm lệ. Cũng là một đóa hồng mai nở rộ giữa tuyết trắng mịn.

Đơn độc giữa đời, vạn hoa không thể nào sánh nổi.

Với nhan sắc như vậy thì rất ít người có thể chọn lựa được, đạo diễn Từ vẫn không tìm được ứng cử viên thích hợp, nhưng Nhan Linh thì có thể thử xem sao.

Nhưng mà xem ra đối phương có tham vọng quá lớn, không vừa ý với vai nào ngoài nhân vật chính này rồi.

Nhan Linh muốn diễn vai nữ chính, tổng giám đốc Cố cũng muốn con gái mình diễn vai nữ chính...

Đạo diễn Từ đau đầu, ông trầm ngâm một lúc rồi ngoắc tay với Cố Thanh Yên.

"Thanh Yên này, sao lại ngồi ở trong góc thế kia, qua bên này đi."

Vừa nói xong, ông còn bảo trợ lý lấy thêm một cái ghế.

Cố Thanh Yên đoán có lẽ Cố Thẳng Nam đã nói với đạo diễn Từ về mình rồi, cô nghe lời đứng dậy, ngồi vào vị trí trợ lý vừa đặt thêm.

Nhan Linh thấy cô ngồi xuống mới có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt của người kia.

Là một gương mặt xinh đẹp theo kiểu phương đông cổ điển, đôi mắt đào hoa trong vắt, khuôn mặt nhỏ như trứng ngỗng trắng nõn sáng bừng.

Đôi lông mày thanh mảnh hơi cao, đôi môi căng mọng và ướt át.

Ngũ quan của cô nét nào ra nét nấy, hoàn mỹ lạ thường.

Gương mặt này giống như được trời đất ban tặng, người thường không cách nào với tới. Cho dù có nhiều người phẫu thuật thẩm mỹ thì khí chất cũng không thể thay đổi được.

Nhưng Cố Thanh Yên lại xinh đẹp bẩm sinh như thế, thêm một phần thì thừa thãi, bớt một phần thì không đủ.

Dù là Nhan Linh rất tự tin về nhan sắc của mình cũng không khỏi lo lắng trong lòng.

Người ở đây đều là các mỹ nhân trong giới giải trí, nhưng họ đều bị vẻ đẹp của Cố Thanh Yên làm hoảng hốt.

Hai nữ minh tinh vừa rồi không ngừng làm thân với cô cũng là vì Cố Thanh Yên quá đẹp, họ cảm thấy uy hiếp nên muốn lấy tin tức từ cô.

Ngay cả đạo diễn Từ từng thấy vô số người đẹp, nhưng khi nhìn thấy Cố Thanh Yên cũng bị chấn động rồi.

Ông thấy rõ, đôi phương chỉ trang điểm rất nhẹ, không đáng để nhắc tới.

Nhưng dù là vậy, cô đã đạt đến hình tượng Dư Mạn trong lòng ông.

"Không được" xây dựng trên bối cảnh dân quốc, mà khuôn mặt trứng ngỗng cổ điển cao quý của Cố Thanh Yên thực sự là vô cùng thích hợp.

Đạo diễn Từ theo bản năng vỗ tay một cái, muốn hỏi Cố Thanh Yên có muốn đóng vai nữ phụ không.

Trong suy nghĩ của ông, Cố gia có bối cảnh thâm hậu, Cố Thắng Nam có ý dấn dò, nhất định phải là vai nữ chính, nhưng Cố Thanh Yên cũng sẽ có suy nghĩ của riêng mình.

Người trẻ đều ham hư vinh, không phải nhân vật chính thì không thể hiện được giá trị của bản thân.

Nghĩ tới đây, đạo diễn Từ nuốt hết mấy lời vừa đến miệng, đổi giọng hỏi: "Cô đã xem kịch bản "Không được" chưa?"

"Xem rồi ạ."

Mặc dù Cố Thắng Nam không quá để ý đến cơ hội này nhưng Cố Thanh Yên trời sinh đã rất lý trí.

Đây là kịch bản tốt nhất hiện nay mà cô có thể có được, cô muốn nổi tiếng thì nhất định phải nắm lấy cơ hội này.

Cố Thắng Nam muốn khống chế cô, cô càng không để cho người kia khống chế.

Cô phải giữ quyền chủ động, phải có được thực lực mạnh mẽ.

Cô có đủ dã tâm. Không chỉ đọc kịch bản, cô còn diễn thử mấy lần những nhân vật nữ mà cô thích hợp, hiểu được từng vai.

Đạo diễn Từ thấy cô rất tự tin nên ấn tượng về cô từ ba phần tăng lên đến bảy.

Ông hơi híp mắt, cười nói: "Vậy cô nói suy nghĩ của mình về Nghiệp Hân Vũ đi."

Nghiệp Hân Vũ, vai nữ chính.

Là khuê tú của đại gia dân quốc, hiền lành và lạnh nhạt, là nhân vật chính diện, còn là người yêu nước.

Nếu diễn tốt nhất định sẽ thu được một lượng fan lớn, vừa nghịch ngợm vừa đáng yêu.

Đáy mắt Nhan Linh toát lên vẻ không cam lòng, cô lạnh lẽo nhìn Thời Thâm Niên một chút, trên mặt đôi phương vẫn vô cảm nhìn Cố Thanh Yên.

Nhan Linh khẽ cắn môi, nhin không nói gì.

Trong lòng Cố Thanh Yên cũng biết đây là do Cố Thắng Nam sắp xếp, đương nhiên cô cũng thoải mái nói ra cách nhìn của mình về vai diễn này.

"Với cách nhìn của tôi, Nghiệp Hân Vũ xây dựng hình tượng quá thống nhất, lại hơi đơn điệu..."

Nếu là trước kia, vì sự có mặt của Thời Thâm Niên, cô có thể tâm tình không yên. Nhưng bây giờ Thời Thâm Niên đã có tình yêu mới, từ đầu tới cuối cô có thể thấy được tình ý triền miên trong mắt Nhan Linh, cô không cần phải lo lắng gì nữa.

Vậy là tốt nhất, có người chịu được ham muốn khổng chế quá đáng của Thời Thâm Niên, cô cũng được giải thoát hoàn toàn.

Thoát khỏi quá khứ của chính mình.

"Nghiep Hân Vũ có thể khiến đa số người xem yêu thích, nhưng sẽ không phải là hạt nhân của bộ phim này."

Cố Thanh Yến đọc kịch bản suốt đêm, cô viết hết lý giải về những vai quan trọng trong phim. Chỉ sợ hiểu không sâu nên cô còn đi đọc nguyên tác.

Nói thật, nếu so với vai chính đơn điệu, cô muốn khiêu chiến vai nữ phụ không chính không tà, biến hóa thất thường kia hơn.

Cố Thanh Yến nói xong suy nghĩ của mình, đôi mắt buồn rầu của đạo diễn Từ bỗng sáng hẳn lên.

Nếu vừa rồi đạo diễn Từ sùng sốt trước vẻ đẹp của Cố Thanh Yến, thì hiện tại ông cảm động trước suy nghĩ về vai diễn của cô.

Cho dù cái nhìn của Cố Thanh Yến có đôi chỗ mâu thuẫn với suy nghĩ của ông, nhưng ở xã hội hiện đại bây giờ, có một người mới đào sâu hiểu kỹ về nhân vật trong kịch bản cũng đủ để ông vui mừng.

Người ở đây cũng không phải kẻ ngu, họ đều thấy vẻ tán thưởng trong đáy mắt đạo diễn Từ.

Nhan Linh nghe đạo diễn Từ cho Cố Thanh Yến giải thích vai nữ chính, sắc mặt cô đã không kìm nén được.

Bây giờ lại nghe Cố Thanh Yến phân tích, sau khi so sánh với mình, sắc mặt của cô ta càng khó coi.

Cố Thanh Yến nói xong thì cầm ly nước ấm mà trợ lý đạo diễn Từ để bên cạnh, khẽ nhấp một ngụm rồi cười tủm tỉm lộ lúm đồng tiền với trợ lý: "Cảm ơn."

Người trợ lý này còn trẻ tuổi, da mặt quá mỏng, trước sắc đẹp kinh diễm của Cố Thanh Yến, anh ta xấu hổ nói không cần.

Cố Thanh Yến không phát hiện ra, cô không đoán được suy nghĩ của đạo diễn Từ nên cúi đầu tự suy nghĩ chuyện mình.

Thời Thâm Niên nhìn thấy hết cảnh tượng vừa rồi, trong đôi mắt thâm thúy toát ra hơi lạnh.

Anh nhớ rõ Cố Thanh Yến cũng từng cười như thế, năm đó người kia cũng từng cười như thế rồi xoay người rời đi.

Đạo diễn Từ không biết yêu hận tình thù giữa họ, cân nhắc mãi, ông vỗ tay Cố Thanh Yến rồi hỏi: "Cô thích Nghiep Hân Vũ hơn hay Dư Mạn hơn?"

Ông nói vậy cũng là để Cố Thanh Yến thoải mái chọn một vai.

Sắc mặt của Nhan Linh biến đổi, không phải cô nhất định phải diễn bộ phim này, nhưng cô không thể tiếp nhận được việc mình bị một người mới đánh bại.

Nhan Linh nở một nụ cười giả tạo, môi hơi mở ra.

Mặt Thời Thâm Niên không chút cảm xúc nhìn Cố Thanh Yến, nói với đạo diễn Từ.

"Nhan Linh diễn vai nữ chính."

-

Tui thấy mùi máo choá của những bộ phim trên TV lúc 8 giờ. =))

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Có Chớp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Con cừu nhỏ

Trans: Ruby

Beta: TH

Thời Thâm Niên vừa mới nói xong, xung quanh vang lên không ít tiếng sùng sốt khe khẽ, ngay cả sắc mặt của đạo diễn Từ cũng thay đổi.

Đạo diễn Từ cũng muốn Cố Thanh Yến diễn vai Dư Mạn, Nghiep Hân Vũ là một nhân vật vui tươi và đáng yêu, trong giới giải trí người có thể diễn được

cũng rất nhiều.

Trong giới này, mười người thì cả mười đều có thể diễn được vai chính đơn thuần.

Nhưng nhân vật Dư Mạn thì khác hẳn, không tà không chính, mỗi một nụ cười đều đầy thâm ý, mỗi một ánh mắt đều chấn động lòng người.

Có thể diễn được nhân vật này lại chẳng có mấy ai.

Trước đó đạo diễn Từ muốn nhắm vào Nhan Linh, bởi vì ông thực sự không tìm được lựa chọn nào tốt hơn.

Bây giờ thấy được Cố Thanh Yến, ông không muốn Cố Thanh Yến phải diễn một vai chính phổ thông, ông mong người trẻ tuổi này có thể khiêu chiến nhân vật Dư Mạn đó.

Đạo diễn Từ nghe Thời Thâm Niên nói thế, trong lòng ông lại thấy hân hoan. Thân phận của Thời Thâm Niên cao quý, nếu anh ta quyết định, Cố Thắng Nam có tức giận cũng không làm gì được ông.

Chỉ sợ quyết định này sẽ khiến Cố Thanh Yến lúng túng, dù sao chỉ là một cô gái nhỏ, bị mất mặt trước nhiều người như thế, đạo diễn Từ lại thấy không đành lòng.

Ông đưa mắt nhìn Thời Thâm Niên, trong lòng không hiểu. Đối phương luôn bình tĩnh tự tin, chưa bao giờ làm chuyện thất lễ như thế này.

Cho dù có phải làm chỗ dựa cho Nhan Linh đi nữa, cũng không nên tuyên bố thẳng thừng trước mặt mọi người như vậy.

Thời Thâm Niên vẫn nghiêm mặt như cũ, tầm mắt rơi vào gò má của Cố Thanh Yến.

Cô gái nhỏ nghe anh nói vậy, đầu tiên là hơi kinh ngạc, không hiểu sao đột nhiên anh lại mở lời.

Sau đó cô lại hơi mím môi, đáy mắt lóe lên vẻ vui mừng. Cô tự cho là mình che giấu rất kỹ, giả vờ không để ý xung quanh, thực ra trong lòng lại đang nhảy nhót.

Cô cũng nghĩ anh làm chỗ dựa cho Nhan Linh, không chỉ không bức bối chút nào mà ngược lại còn mất đi cảnh giác.

Tốt, tốt thật.

Sắc mặt Thời Thâm Niên càng lúc càng khó coi, âm trầm như muốn chảy nước đen ngòm.

Đương nhiên là Cố Thanh Yến vui rồi, có thể khiến cô vui thì đúng là đơn giản.

So với vai nữ chính, cô hy vọng mình sẽ được khiêu chiến với nhân vật phức tạp như Dư Mạn hơn.

Tiến vào giới giải trí cũng là vì cô yêu thích đóng phim.

Trước năm mười tám tuổi, cuộc sống của cô là vai diễn cô con gái ngoan ngoãn trong lòng người nhà họ Cố. Còn nhân sinh sau này, cô chỉ muốn diễn những vai mà mình thích.

Dư Mạn không chỉ là cơ hội, mà đó còn là đòn tấn công vào sự khống chế của Cố Thắng Nam.

Hơn nữa, nửa năm cô ở bên cạnh Thời Thâm Niên.

Người kia vừa hung hăng, bá đạo, dù cô có thích hay không, anh đều muốn đưa cho cô những thứ tốt nhất.

Mà ở hoàn cảnh này, nhân vật nữ chính là vai diễn tốt nhất.

Thời Thâm Niên lại nhất quyết đưa cho Nhan Linh, vậy có nghĩa là, cô thực sự có thể thoát khỏi sự khống chế của Thời Thâm Niên rồi.

Cho dù đã bốn năm qua đi, nhưng sâu trong lòng cô vẫn không dám nhớ về quá khứ.

Bây giờ có thể thoát ra được hoàn toàn, không cần đề phòng lo lắng nữa, quả thực làm cho cô phấn chấn.

Cố Thanh Yến chỉ hận không thể ăn hết một lượt, gặm thêm một cái móng heo.

Nhớ tới những năm tháng bị khống chế đó, cô không nhịn được nhìn Nhan Linh bằng một ánh mắt rất đồng tình.

Trong lòng Nhan Linh đã không giấu nổi niềm vui sướng, tất cả đều hiện ra trên mặt. Có thể nói là mặt mày hồng hào, dường như quan rộng mở.

Cô ta quá mức kích động, thậm chí còn không nhận ra sắc mặt Thời Thâm Niên càng lúc càng khó coi. Dịu dàng nhìn Thời Thâm Niên một chút, ánh mắt đong đầy tình yêu nồng đậm.

Cái cô ta muốn không phải chỉ là vai diễn này, đạo diễn Từ rất nổi tiếng nhưng không hẳn là người đứng đầu ngành.

Kịch bản của đạo diễn Từ cũng không trợ giúp nhiều cho sự nghiệp của cô ta, cái cô ta muốn chính là Thời Thâm Niên và bối cảnh phía sau anh.

Nhan Linh nhớ lại lần đầu tiên nhìn thấy Thời Thâm Niên, cô đã hoảng hốt như gặp được người trời, nhớ như in bóng hình của người kia.

Lăn lộn trong giới giải trí đã nhiều năm, cô từng gặp không ít nam minh tinh đẹp trai tuấn tú. Nhưng xưa nay chưa có ai có thể khiến cô động lòng giống như Thời Thâm Niên.

Ngũ quan của Thời Thâm Niên không phải là hoàn hảo nhất, nhưng khí chất của anh lại có thể chấn động lòng người.

Nhan Linh từng hợp tác với nhiều ngôi sao nam, nhưng khí thế mà họ thể hiện ra không được vậy, khi diễn cũng lúng túng vô cùng.

Nhưng khí chất của Thời Thâm Niên là bẩm sinh đã hơn người ta một bậc. Dù là ánh mắt tùy ý nhìn thôi cũng khiến cho người ta cảm thấy thấp kém tựa bụi trần.

Người đàn ông như vậy, dù bằng cách nào cô ta cũng muốn nắm được.

Nhan Linh đánh giá Cố Thanh Yển một chút, thâm nghĩ, dù không biết vì sao tâm trạng của Thời Thâm Niên không tốt, nhưng chí ít vẫn đang hướng về cô ta.

Đàn ông mà, đều thế cả. Chỉ cần cô ta đủ kiên định, luyện mãi cũng thành thép mà thôi.

Cha của Thời Thâm Niên có thể bị cô của cô trói buộc, thì Thời Thâm Niên cũng có thể thuộc về cô.

Nhan Linh nghĩ tới đây, ánh mắt lại càng thêm kiên định, chắc chắn phải thế. Cô ta nhích người lại gần Thời Thâm Niên, dịu dàng nói: "Đạo diễn Từ còn chưa phân vai, vậy thì không hay lắm anh nhỉ?"

Nói là không hay, nhưng ý là muốn đánh tiếng với đạo diễn Từ.

Thời Thâm Niên nhú mày, trong mắt anh hiện rõ vẻ không thích. Anh đưa mắt nhìn Cố Thanh Yển, không hề né tránh, nhưng cũng không mở miệng.

Đạo diễn Từ chần chừ hai giây, khuôn mặt phát tướng bóng loáng dưới ánh đèn, ông vui mừng và hớn hờ nói với Nhan Linh: "Kỹ năng của cô thì mọi người đã rõ như ban ngày rồi, không có gì mà không yên lòng cả."

Đây chính là phân vai.

Khuôn mặt đỏ thắm của Nhan Linh nở nụ cười kiều ngạo, cô ta đưa tay vuốt tóc ra sau tai, đưa gò má về phía Cố Thanh Yển.

Nhan Linh rất đẹp, còn được fan truyền thông ca tụng là nữ thần trăm năm khó gặp.

Góc đẹp nhất của cô ta là gò má, lúc chụp ảnh cùng mọi người, cô ta thường hay nghiêng mặt là có thể đẹp đến mê bẹp được người ta.

Nhan Linh kiều ngạo với nhan sắc của mình, vì thế khi Cố Thanh Yển xuất hiện cô ta có phần mâu thuẫn.

Tuy nhiên bây giờ nhân vật đã vào tay mình rồi, cũng giống như gà trống thắng trận sẽ rướn cổ bay thẳng lên mái nhà, gây thật to.

Quay đầu nhìn đạo diễn Từ đang lúi cúi Cố Thanh Yển tí mỉ nói về hai nhân vật này, đạo diễn Từ kích động trình bày, đáng vẻ rất nhiệt tình, còn vui vẻ hơn cả việc xác nhận cho cô vai nữ chính.

Mà Cố Thanh Yển đang ngồi chéo bên kia cũng chăm chú nghe đạo diễn Từ giảng bài. Ánh mắt chăm chú, thỉnh thoảng lại nói một số quan điểm cá nhân.

Đạo diễn Từ mỗi khi nghe cô nói lại tán thưởng gật gù.

Nhan Linh ngẩn ra, tầm mắt rơi vào gò má của Cố Thanh Yển.

Nếu gò má của mình hoàn mỹ không tí vết, thì cô ta cũng không biết nên hình dung tướng mạo của Cố Thanh Yển như thế nào.

Ở gần như thế, ánh đèn sáng như vậy, cô chăm chú ngắm soi nhưng vẫn không thấy được bất cứ tí vết nào trên mặt Cố Thanh Yển.

Nhan Linh đã từng vô số lần photoshop ảnh, mỗi lần soi gương, cô ta đều hy vọng da của mình có thể hoàn mỹ giống như ảnh chỉnh sửa.

Nhưng ở giới giải trí này, lúc nào cũng phải thức đêm quay phim, ngày đêm đảo lộn. Một đồng mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền đắp lên cũng chỉ làm chậm quá trình lão hóa mà thôi.

Nếu muốn được như nữ sinh mười bảy mười tám tuổi thì đúng là viễn vông.

Nhan Linh không hề chớp mắt, cô ta nhìn gò má của Cố Thanh Yến chăm chăm. Nhưng Cố Thanh Yến lại không hề phát hiện, vẫn chăm chú nghe đạo diễn Từ nói, có lúc cười, có lúc rơi vào trầm tư.

Động tác của cô như từng bức hình khắc sâu vào trong đầu Nhan Linh.

Giờ khắc này Nhan Linh đã hiểu được rõ ràng, cô gái trước mặt này, nếu chỉ xét về ngoại hình thì đúng là mạnh hơn cô ta.

Chỉ tiện tay vỗ một cái cũng đủ làm người ta nghẹt thở.

May mà nó chỉ là người mới, mình đã vào cái giới này từ lâu. Hơn nữa cô ta còn có Thời Thâm Niên, chỉ cần giữ anh cho chặt, dù rời khỏi giới giải trí thì cô cũng cam lòng.

Nhan Linh an ủi mình một phen, vội vàng nhìn về phía Thời Thâm Niên.

Tầm mắt của cô chuyển tới, phát hiện ra vẻ mặt của Thời Thâm Niên như bưng bình, ánh mắt chỉ chăm chú một nơi.

Cô nhìn theo hướng đó, rõ ràng là khuôn mặt của Cố Thanh Yến.

Nhan Linh hoảng hốt, khuôn mặt cũng tỏ rõ sự kinh hoàng.

Thời Thâm Niên nhận ra được tầm mắt của cô ta, anh hơi nhú mồm, ánh mắt lóe lên tia cảnh cáo.

Trái tim Nhan Linh giật thót, lạc nhịp.

Cô lại muốn nhìn sang thì đột nhiên lại bị người phía sau kéo lại, là trợ lý của Thời Thâm Niên.

Người trợ lý nói nhỏ bên tai cô: "Cô Nhan, nên dừng đi, chộc giận tổng giám đốc Thời thì cô cũng chẳng hay ho gì."

Môi Nhan Linh mấp máy, cô muốn mở miệng, trợ lý lại nhỏ giọng nói thêm: "Không có lợi gì với cô đâu."

Sắc mặt Nhan Linh trắng nhợt, cô ta ngơ ngác nhìn Thời Thâm Niên. Đối phương vẫn cứ nhìn Cố Thanh Yến, mà Cố Thanh Yến hình như đang nói với đạo diễn Từ một chủ đề hứng thú nào đó, hoàn toàn không nhận ra gió nổi mây vần ở bên này.

Nhan Linh vẫn hoảng hốt đến lúc kết thúc bữa tiệc, sau đó đạo diễn Từ cho mấy diễn viên diễn thử một chút. Cuối cùng ông còn cười híp mắt nói mọi người chờ thông báo, ba ngày sau sẽ xác nhận danh sách diễn viên.

Cố Thanh Yến ăn uống chán chê, cô liếm môi một cái, mục đích đã đạt được rồi, cô cũng quên mất chuyện Kiều Vân dặn dò không được làm son môi trôi hết.

Cuối cùng Kiều Vân mới đẩy đẩy cô, ánh mắt nhìn về phía đạo diễn Từ, nhỏ giọng hỏi: "Thế nào? Sao lại ngồi bàn chính, anh tìm cô cả buổi."

Cố Thanh Yến đáp: "Đạo diễn Từ có xem hồ sơ của em rồi, ông ấy có ý gọi em tới."

Kiều Vân vui vẻ: "Rồi sao? Nữ chính hả?"

Cố Thanh Yến nhướn mày, nhét một thìa vào miệng, một thìa bơ đậm đà, vị ngọt tan trong miệng lưỡi.

Cô thở ra cũng đầy mùi sữa tươi đậm đà: "Vai nữ phụ."

"Nữ phụ?" Cố Thanh Yến từng tiết lộ với anh ta mình thích vai nữ phụ. Nhân vật này rất phong phú, nhưng lại quá mức đa chiều, sợ là không diễn được, yêu cầu về kỹ năng diễn cũng rất cao.

Kiều Vân không nghĩ Cố Thanh Yến nhất định phải lấy được vai nữ chính, đây không phải là kịch bản mà anh ta kiếm được, cho dù Cố Thanh Yến không nhận được vai thì anh cũng không thể nói gì.

Nhưng trước mắt thì hình tượng nhân vật chính diện ngây thơ hiền lành sẽ thích hợp với Cố Thanh Yến chưa có kinh nghiệm hơn.

"Có quá khiêu khiến không? Cô có được không?"

Cố Thanh Yến nuốt bơ xuống, liếc mắt đưa tình nhìn Kiều Vân: "Đàn ông sao lại nói không được."

Kiều Vân đã quen với việc cô hay nói đùa, bật cười: "Đến lúc đó không diễn được thì đừng khóc, đừng trách anh không khuyên cô."

"Em không khóc, em ăn chưa no, đợi lát nữa đi ăn thịt xiên không?" Cố Thanh Yến nhìn mấy đĩa đồ ăn còn chưa đụng tới, đau lòng.

"Xiên cái gì mà xiên, cô về ngủ cho xinh đẹp cho tôi. Sau đó tự giác chút, còn miếng bơ này..."

Kiều Vân cướp cái bánh gato bơ trong bát của cô, chỉ tiếc mùi sứt không thành kim được: "Diễn viên người ta phải giữ dáng, dưỡng da, cố gắng vận

động. Cô thì hay rồi, cơm tối xong còn ăn món này, cô chê mình đẹp quá phải không?"

Cố Thanh Yến thuận tay múc một thìa bơ, không để ý: "Nhân lúc còn đẹp thì ăn nhiều một chút."

Kiều Vân nhìn cô đứng đưng thì giận không có chỗ phát tiết. Quan trọng là anh biết nói gì đây, người ta tư bản như vậy đó.

Ăn uống không để ý đến da dẻ, lại còn đẹp đến mức khiến người ta ghen tị.

Anh chột chột bả vai của Cố Thanh Yến, tận tình khuyên như: "Cô để ý chút đi, anh đỡ phải như bà mẹ già..."

Giọng nói im bật.

Cố Thanh Yến lấy điện thoại ra nhìn đồng hồ, khách mời đã lục tục rời đi, cô nhét điện thoại lại vào túi, chờ Kiều Vân lái nhái tiếp.

"Sao thế? Mới nói một nửa..."

Kiều Vân ngắt lời cô, ra hiệu cho cô nhìn phía sau.

Cố Thanh Yến cũng quay đầu lại, nghe Kiều Vân nói nhỏ: "Cô quen tổng giám đốc Thời không? Nhìn chăm chăm cô cả buổi rồi, y như con sói đói bụng, còn cô là con cừu nhỏ ấy."

-

Hình như lượt vote càng ngày càng tụt, phải xem xét xem có vẻ không được chào đón mấy, khéo chuẩn bị sắp tới không tăng lịch đăng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chấp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Anh đồng ý chia tay bao giờ

Trans: Ruby

Beta: TH

Cố Thanh Yến có phải là cừu nhỏ không thì đợi sau hăng bàn, nhưng Thời Thâm Niên chắc chắn là chẳng khác gì một con sói.

Con sói từng bước đạp gió tới gần, hân mở cái miệng lớn như chậu máu, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt con mồi vào bụng.

Con cừu nhỏ run lên, Kiều Vân kéo cô lại, thấp giọng dò hỏi: "Cô có quen không? Có muốn anh để hai người có không gian riêng tư không?"

"Không quen, không thân, không muốn." Cố Thanh Yến phủ định liên tục, Thời Thâm Niên quá mức bá đạo và cố chấp, nhớ lại hồi bên nhau năm đó, cô có phần không thờ nổi.

Thời Thâm Niên hẳn là rất ghét cô đóng phim, lúc mới đầu cô từng nghe người kia tiết lộ suy nghĩ đó.

Lúc ấy cô nói mình thích đóng phim, muốn diễn cuộc đời của người khác, muốn trải nghiệm những cuộc sống khác.

Khi ấy Thời Thâm Niên lạnh mặt, nói với cô rằng không được.

Thời gian đó Cố Thanh Yến không nhìn thấu được người đàn ông này điên cuồng đến mức nào, còn cố chấp tranh luận với anh vài câu.

Thời Thâm Niên điên cuồng trói cô trên giường, ép cô ngoan ngoãn dưới thân, muốn cô từ bỏ suy nghĩ đó.

Cố Thanh Yến nào chịu nghe theo anh, cô kiên quyết không mở miệng. Bị gậy vò từ lúc bình minh đến khi gà trống gáy, cô mới không chịu nổi khổ sở cầu xin.

Đền tiền cắt đứt đồng ý với yêu cầu quá đáng của Thời Thâm Niên.

Sau đó cô còn giận dỗi ba ngày liền không mở miệng nói chuyện với anh.

Thời Thâm Niên không hề để ý, vẫn ăn uống đẳng hoàng hầu hạ cô như trước. Mỗi ngày anh đều mặc quần áo, rửa mặt cho cô, trước khi ngủ lại rửa mặt lau chân.

Người đàn ông này chăm sóc cho cô từ đầu tới chân. Xem cô như con nít không có suy nghĩ của riêng mình.

Tất cả những gì anh làm cho cô, sự quan tâm anh dành cho cô là thứ mọi người không thể mang đến được.

Nhưng cũng khiến cô mệt mỏi.

Rời đi là đúng.

Bốn năm đó, Cố Thanh Yên không ngừng thôi miên chính mình, mấy ngày này, dường như cô không còn nhớ tới Thòi Thâm Niên.

Đi là đúng.

Cô lại thôi miên chính mình lần nữa.

Cố Thanh Yên hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn sắc mặt Thòi Thâm Niên đang tối mịt tối mù, nở nụ cười vừa phải.

"Tổng giám đốc Thòi, đã lâu không gặp."

Thòi Thâm Niên không mở miệng, anh cứ nhìn Cố Thanh Yên chăm chăm. Tầm mắt của anh rơi vào vai cô như một lưỡi dao sắc bén.

Rõ ràng điều hòa ở trong phòng hơi thấp, Cố Thanh Yên cảm thấy hơi lạnh, vai ê ẩm.

Giờ bị anh nhìn chăm chăm như vậy lại trở nên nóng rực.

Thòi Thâm Niên thấy cô thấp thỏm thì nặng nề cười một tiếng.

Đầu tiên là nói với người đàn ông khác là mình không quen anh, sau còn lạnh lùng gọi anh là tổng giám đốc Thòi.

Ồ, giỏi thật.

Thòi Thâm Niên nhẹ nhàng vuốt ve đồng hồ trên cổ tay, cái đồng hồ này anh đã đeo hơn bốn năm rồi, không rời bỏ.

Ngay cả khi tắm anh cũng phải để ở một nơi dễ thấy nhất. Trong giới này ai cũng biết tính tình giám đốc Thòi không được tốt, nhưng bình thường cũng rất dễ ở chung.

Nhưng nếu đụng vào đồng hồ của anh, cứ chờ tai vạ đến đi.

Tầm mắt Cố Thanh Yên nhìn theo ngón tay anh, bất giác lại thấy đau lòng.

Từ nhỏ cha mẹ đã không yêu thương cô, tiền tiêu vặt có hạn. Tiền dành dụm suốt mười tám năm của cô đã kích động dâng hết cho ái tình.

Nhưng mà nói đi thì phải nói lại, nếu không mua chiếc đồng hồ này, cô sẽ không nghèo đến mức cùng đường bí lối.

Mà không vậy thì cũng không quen biết được Kiều Vân.

Cũng là duyên phận từ chiếc đồng hồ đó.

Cố Thanh Yên biết mình vừa căng thẳng là sẽ rối loạn như ngựa đói không kiếm được chỗ ăn, giờ cô đang vô cùng hồi hộp.

Cô có thể cảm giác được trên lưng mình toát cả mồ hôi hột, sườn xám bằng lụa ôm lấy cơ thể ẩm ướt không thoải mái.

Có lẽ chất lượng của bộ trang phục này chưa đủ tốt, có đẹp cũng có ích gì đâu?

Cố Thanh Yên kéo vạt váy trên đùi, rất muốn bỏ đi ngay.

Thòi Thâm Niên không nói một lời, giống hệt như dáng vẻ lúc anh tức giận muốn trói cô trên giường.

Thòi Thâm Niên sẽ không dùng bạo lực đối với cô, anh chỉ lấy một miếng khăn lụa mềm mại trói hai tay cô lại.

Sau đó dùng tài nghệ cao siêu của mình khiến cô muốn mà không được, khóc đến mức mắt hết tôn nghiêm.

Cố Thanh Yên bất giác khép hai chân, cắn răng nói: "Giám đốc Thòi, bọn tôi đi trước, còn có việc."

Mở miệng là tổng giám đốc Thòi, không hề mất lịch sự, lại còn rũ sạch toàn bộ quan hệ. Và không đến mức làm bạn gái đương nhiệm phát hiện ra quá khứ của anh, ổn, quá tốt.

Cố Thanh Yên âm thầm biểu dương chính mình.

"Bọn tôi?" Thời Thâm Niên lướt mắt qua cô, dừng lại trên mặt Kiều Vân: "Hai người ở cùng nhau?"

"Tôi là người đại diện của cô ấy." Kiều Vân cảm thấy tình huống hơi lạ nên bấm vào eo của Cố Thanh Yến một cái, ánh mắt như muốn hỏi quan hệ giữa hai người là sao.

Ánh mắt Thời Thâm Niên dán chặt lên tay của Kiều Vân, trầm giọng: "Đi ra ngoài."

"Tôi..." Kiều Vân giật mình rút tay lại. Anh ta liếc nhìn Cố Thanh Yến, trên mặt đối phương cũng có phần hoảng sợ.

Đúng là Kiều Vân chưa từng thấy Cố Thanh Yến như vậy từ khi họ bắt đầu quen nhau.

Cố Thanh Yến ăn mãi không no, một ngày làm bốn công việc khác nhau, mỗi ngày đi sớm về muộn, bị mấy cô gái trong kí túc xá ghen ghét tung tin đồn cô ra ngoài bán thân.

Cô vẫn luôn bàng quang như cũ, không để ý, cười nói trời còn chưa sập.

Nhưng khi gặp phải người đàn ông này, cô lại sợ hãi như thế.

Đương nhiên Kiều Vân từng nghe đại danh của Thời Thâm Niên, khả năng đầu tư của anh ta như sấm ở bên tai.

Trong giới này dù là nam hay nữ, chỉ cần xu hướng tình dục là nam, họ đều muốn có người kia.

Đối mặt với một người đàn ông mạnh mẽ như thế, trong lòng Kiều Vân cũng hơi hồi hộp. Nhưng Cố Thanh Yến là do anh dốt tới, anh không thể cứ thế bỏ lại cô.

"Tổng giám đốc Thời, tôi là người đại diện của Thanh Yến, chuyện của cô ấy anh có thể nói với tôi." Kiều Vân tự nhận là mình cười vô cùng hiền lành, trong lời nói không thiếu phần cung kính.

Ánh mắt Thời Thâm Niên trực tiếp lướt qua người anh, không hề dừng lại, anh nhìn Cố Thanh Yến rồi lạnh lùng nhả ra từng chữ.

"Ra ngoài."

Đây là tín hiệu sắp nổi điên, Cố Thanh Yến biết rõ. Vốn cô còn tưởng bốn năm qua đã đủ khiến cô quên tất cả.

Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Thời Thâm Niên, thậm chí cô còn nhất thời không nhớ rõ gương mặt của người đàn ông này.

Nhưng khi thực sự tiếp xúc một lần nữa, cô mới hiểu ra.

Có những thứ sẽ quên, nhưng thời gian không vạn năng như thế.

Những ký ức khắc sâu tận xương tủy khiến cho cô run rẩy theo bản năng, chỉ cần kích thích cô sẽ đứng ngồi không yên.

Thời Thâm Niên khi tức giận sẽ làm bất cứ chuyện gì, quyền thế của anh ngập trời, bốn năm trước đã là người chèo lái nhà họ Thời chân chính.

Cố Thanh Yến hiểu rõ tính của anh nên không dám mạo hiểm.

Cô đưa mắt nhìn Kiều Vân, nói: "Anh ra ngoài trước đi, chờ em bên ngoài."

Kiều Vân chần chừ: "Em..."

Anh ta không dám xác định Thời Thâm Niên có phải là một kẻ cặn bã lợi dụng quyền thế cưỡng bức cô gái nhỏ như nhiều tên ở trong giới hay không.

Cố Thanh Yến cắt ngang lời anh: "Trước kia chúng tôi là hàng xóm."

Kiều Vân hoảng hốt nhìn Thời Thâm Niên một chút mới cảm áo khoác, nói là chờ cô trên xe.

Hàng xóm.

Đôi mắt Thời Thâm Niên sâu thăm thẳm, thấy Kiều Vân đi ra ngoài. Mãi đến khi cửa phòng vang lên tiếng rắc nhỏ, anh vẫn nhìn trán của Cố Thanh Yến chăm chăm.

Cái trán của Cố Thanh Yến nho nhỏ bình thường, theo nhân tướng học mà nói, người có trán như vậy thì không có phúc nhiều.

Cố nhân thường nói hồng nhan bạc mệnh, người xấu không có phúc không phải là không có lý do. Trán thanh tú đúng là rất đẹp, khi cúi đầu sẽ toát ra vẻ dịu dàng rung động lòng người.

Thời Thâm Niên nhớ tới trước kia anh thích nhất là hôn lên trán người kia, không biết bao nhiêu lần.

Khi đó Cố Thanh Yên còn không sợ anh, luôn đẩy anh ra mắt hứng nói: "Anh đừng sờ, anh sờ mãi thì phúc không còn nữa."

Anh không nỡ buông ra, thích đến mức không buông được.

Thế là khuôn mặt Cố Thanh Yên vừa mắc cỡ lại vừa không cam lòng, anh không nói câu nào, cứ cố chấp nâng khuôn mặt cô lên, hôn mãi.

Cố Thanh Yên dịu dàng cười tránh, lại cãi nhau với anh.

Cho tới bây giờ, Thời Thâm Niên không biết, khi đó cô có chống lại hành động của mình không.

Hắn là kháng cự.

Chỉ là cô nguy trang quá tốt, mãi đến khi rời đi cũng chưa từng nhìn lại.

Tàn nhẫn thật đấy.

"Em định nghĩa quan hệ của chúng ta như thế à?" Cuối cùng, Thời Thâm Niên không nhịn nổi nữa, anh chủ động mở miệng chất vấn, chứng tỏ trong lòng anh đã thua một bậc rồi.

Nhưng anh không nhịn được.

Nếu như anh không hỏi, có lẽ Cố Thanh Yên sẽ đi.

Giọng nói đó trầm thấp khàn khàn, giống như đang trách móc.

Cố Thanh Yên vốn rất sợ anh, cô cẩn thận lùi về sau nửa bước, cười đáp lại:

"Dù sao chúng ta cũng lớn lên cùng nhau, hàng xóm cũng đúng mà?"

Trước đây Thời Thâm Niên thích nụ cười dịu dàng đó bao nhiêu, thì giờ anh lại ghét bấy nhiêu.

Anh trầm mặt tiến lại: "Hàng xóm sẽ lên giường à?"

Sắc mặt Cố Thanh Yên thoáng chốc đã tái nhợt, cô bắt giắc lùi về sau một bước.

Anh càng theo sát không buông: "Hàng xóm nào sẽ triển miên với em hàng đêm hả?"

Cố Thanh Yên lùi nữa.

Anh lại tiến tới: "Rồi hôn khắp người em."

Cố Thanh Yên bị ép lên tường, không thể lùi được nữa.

Yết hầu Thời Thâm Niên hơi lặn, đầu gối mạnh mẽ tách hai chân của cô ra, ép cô vào góc tường.

"Khiến em khóc đến khàn giọng."

"Hàng xóm như vậy em có mấy người đây? Người kia sao?"

Anh đưa tay nắm lấy bả vai Cố Thanh Yên, vừa rồi tay của Kiều Vân có nhẹ nhàng chạm vào đầu vai cô một chút.

Thời Thâm Niên ghen đến mức chỉ hận không thể chém hai tay của Kiều Vân, anh nắm chặt lấy vai Cố Thanh Yên.

Không khống chế được mình nên dùng sức đến mức đầu ngón tay trắng bệch.

"... Đau."

Rốt cuộc Cố Thanh Yên cũng không nhịn được, giọng cô thốt lên còn mang theo sự nức nở nghẹn ngào.

Thời Thâm Niên hoảng hốt hoàn hồn, buông bỏ vai của cô ra, trong mắt anh hiện ra vẻ đau lòng không dễ gì thấy được.

Cố Thanh Yên cắn môi, đẩy mắt là nước mắt ngập tràn vì con đau sinh lý. Đau đớn đó không khiến cô khó chịu, nhưng hành vi của Thời Thâm Niên lại khiến cô nhớ lại nửa năm ở bên nhau lần nữa.

Thêm lần nữa làm cô tuyệt vọng.

"Anh buông tôi ra đi, bạn gái anh còn chờ bên ngoài, chúng ta đã chia tay rồi."

Cô vừa nói vừa liếc về phía Nhan Linh đang mặc áo khoác chờ ngoài kia, trên người là chiếc áo khoác của trợ lý Thời Thâm Niên, nhất định là do Thời Thâm Niên dặn dò, nếu không trợ lý của anh cũng không dám tự ý làm vậy.

Cố Thanh Yến thậm chí cười mình ngây thơ, lúc mới quen cô còn muốn Thời Thâm Niên thay đổi.

Từng có một lần buổi tối cô mặc ít. Đúng lúc đó Thời Thâm Niên không mang áo khoác, trợ lý của anh chủ động đưa áo khoác mà mình không mặc để trên xe cho cô mượn.

Chiếc áo đó là một vị phó tổng khác trong công ty chuẩn bị, là một nữ sĩ.

Nhưng Thời Thâm Niên mặt lạnh không đồng ý, anh không chịu được trên người Cố Thanh Yến có bất kỳ mùi hương nào ngoài trừ của anh.

Đêm đó, Thời Thâm Niên gọi một cuộc điện thoại, bảo đặt riêng một chiếc áo khoác mang lại đây.

Xưa nay tính của Cố Thanh Yến khá tùy tiện, cô không thêm để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này, nếu cô có để ý đến điều gì, thì trong quá trình lớn lên cũng đã bị cha mẹ cô bóp chết nó rồi.

Có điều đối với sự cố chấp của Thời Thâm Niên lại càng khác cốt ghi tâm

Cô không hiểu, rốt cuộc Thời Thâm Niên có ý gì, thậm chí cả hành động vừa rồi, cô cũng không dám xác định quan hệ giữa anh và Nhan Linh.

Thời Thâm Niên nặng nề cười một tiếng, lại bị cô làm tức giận lần nữa: "Anh đồng ý chia tay bao giờ?"

-

"Cường thù đoạt hào" máu chó như ngôn tênh đời đầu lên sàn nhé =))))))

Hoạt động chào mừng mở blog trên facebook, đăng sau vẫn còn chương nữa

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Nhan Linh là bạn gái hiện giờ

Trans: Ruby

Beta: TH

Lúc trước đúng là Cố Thanh Yến đã rời đi quá vội vàng. Cô quyết tâm đi là vì thi đại học.

Khi ấy cô đã nói không dưới một lần với Thời Thâm Niên rằng mình đam mê diễn xuất, sau này muốn làm diễn viên.

Cô biết Thời Thâm Niên không thích nên thậm chí còn nói với anh, chỉ cần để cô được diễn, cô không quan tâm đến nổi tiếng, cũng không để ý đến vai gì.

Dù chỉ là một bộ phim mấy chục người xem, cô cũng bằng lòng.

Từ nhỏ Cố Thanh Yến đã có niềm đam mê diễn xuất mãnh liệt. Khi biết bản thân không phải là đứa con gái duy nhất của Lục Chí Phong, biết Lục Chí Phong chỉ coi cô như công cụ để lấy lòng mẹ cô thì cô phát hiện ra sở thích của mình.

Cô không trở mặt thẳng thừng với Lục Chí Phong, chỉ đóng vai một cô con gái ngoan ngoãn, nghe lời Lục Chí Phong.

Mỗi lần Lục Chí Phong ra ngoài lên gặp cô con gái riêng của ông ta, đều cần Cố Thanh Yến che giấu giúp.

Ông ta tin tưởng Cố Thanh Yến mà không hề biết rằng, mỗi lần ông ta bị phát hiện, rồi bị Cố Thảng Nam cướp đoạt mất một phần quyền lực đều do Cố Thanh Yến phá rối sau lưng.

Cố Thanh Yến thừa nhận, từ nhỏ cô đã có ác như thế.

Kiều Vân nói cô là sói đội lột cừu. Nhìn cô có vẻ ngây thơ ngờ ngác, trên thực tế lại là ma nữ.

Cố Thanh Yến không muốn kìm nén đam mê diễn xuất của mình. Khi đến ngày nộp đại học, cô muốn chọn ngành diễn xuất, muốn tham gia thi diễn xuất.

Thời Thâm Niên không đồng ý. Cố Thanh Yến biết anh là người cố chấp đến điên cuồng, chỉ hận không thể biến cô nhỏ lại, nhét vào trong túi.

Trong quá khứ, vì tình yêu nồng cháy nên Cố Thanh Yến mới cố chịu đựng.

Mỗi khi Cố Thanh Yến tự cười bản thân, đều nghĩ rằng có lẽ do quá thiếu thốn tình cảm nên mới sa vào thứ tình yêu bệnh hoạn ấy.

Thế nhưng lần đầu tiên nguyện vọng ấy, dù cô có khóc lóc gào thét hay đòi chia tay cũng không thể thay đổi suy nghĩ của Thời Thâm Niên.

Sau khi cô đề nghị chia tay, Thời Thâm Niên nhốt cô lại.

Anh mời giáo viên tốt nhất đến, tự mình học với giáo viên một lần, sau đó lại tự dạy lại cho Cố Thanh Yến.

Nếu không phải về sau Cố Thanh Yến làm bộ thỏa hiệp, làm nũng xin tha, quay trở về bộ dạng ngoan ngoãn nghe lời ngày xưa, có khi Thời Thâm Niên sẽ giam lỏng cô cả đời.

Cố Thanh Yến bỏ lỡ thời gian thi diễn xuất nên chỉ có thể đăng kí vào một trường đại học bình thường, chuyên ngành do cô và Thời Thâm Niên cùng nhau chọn – ngành tài chính.

Những ngày Cố Thanh Yến tự chọn chẳng cái nào được Thời Thâm Niên đồng ý, anh không thể chịu được cảnh Cố Thanh Yến thoát khỏi sự khống chế của anh.

Chỉ có ngành tài chính là anh có quyền lên tiếng tuyệt đối, có thể dắt tay Cố Thanh Yến, có thể khống chế cô hoàn toàn.

Nếu không phải vì Thời Thâm Niên gặp lỡ đất lúc về quê phúng viếng ông ngoại đột ngột qua đời, phải tình dưỡng ở quê nửa năm, có lẽ cả đời Cố Thanh Yến đều không thoát được.

Cô bỏ đi được, cũng nhờ một phần công của cha Thời Thâm Niên.

Cha Thời Thâm Niên cả đời mạnh mẽ, nửa đời trước ép cho người khác không thở nổi. Đến khi về già ông lại bị đứa con trai một tay nuôi lớn dùng thủ đoạn lợi hại ép ông giao quyền trước.

Ông ta ham quyền thế, lại càng thích nhìn con trai vượt qua mình.

Dù ông ta có vui tới đâu, cũng không muốn con mình bám chặt lấy một người con gái, mất đi bản thân.

Cố Thanh Yến không đến thăm Thời Thâm Niên đang tình dưỡng, cũng không gọi cho anh, chỉ nhờ cha Thời chuyển lời chia tay họ.

Có lẽ là thất vọng với cô, cũng có thể là vì không còn cảm thấy hứng thú với cô nữa. Nói chung, từ lúc Cố Thanh Yến đến học ở trường Thời Thâm Niên chọn, cô biết bản thân không cần trốn tránh nữa.

Với năng lực của Thời Thâm Niên, dù thế nào cũng có thể tìm thấy cô.

Lo lắng đè phòng suốt một năm, về sau biết được tin Thời Thâm Niên ra nước ngoài, cô tưởng Thời Thâm Niên đã quên mất cô rồi.

Bây giờ Thời Thâm Niên lại nói hai người họ chưa từng chia tay, thật là vớ vẩn.

Vợ chồng ở riêng hai năm còn xin ly hôn được, huống hồ chỉ là người yêu.

Nhìn Cố Thanh Yến ngẩn ra, trong mắt hiện lên chút sợ hãi yếu đuối, Thời Thâm Niên yên tâm.

Một lúc sau, anh đột nhiên cười. Mắt anh hẹp dài, nhìn có chút giống hồ ly. Đuôi mắt nhọn hướng lên trên, hai tròng mắt sâu thẳm. Dù ý cười trong mắt anh chưa tới đáy, nhưng cũng phảng phất chan chứa tình yêu – một thứ tình yêu lạnh nhạt.

Cố Thanh Yến sợ nhất là khi thấy anh cười như thế.

Thời Thâm Niên đột nhiên cười to, dùng giọng nói trầm khàn lên tiếng: "Anh khiến em sợ tới nỗi chỉ muốn tránh đi vậy à?"

Cố Thanh Yến ngẩn ngơ nhìn anh. Cô thật lòng sợ anh. Có một khoảng thời gian rất lâu cô ngủ không ngon. Thời Thâm Niên bá đạo tới nỗi, ngay cả ngủ cũng muốn quấn lấy cô.

Trong giấc mơ của Cố Thanh Yến, cô thấy mình bị trong trong rừng không bóng người, bị rất nhiều dây gai quấn lấy thật nhiều lần.

Trong rừng rậm nguyên thủy vắng lặng không bóng người, cô liều mạng hét lên, nhưng không ai đáp lại.

Cô ngơ ngác tỉnh lại, mồ hôi đầm đìa, nước mắt đầm gối. Khi ấy, Thời Thâm Niên sẽ thì thầm an ủi cô, xoa lưng cô.

Hôm sau anh thậm chí còn tìm bác sĩ tư vấn tốt nhất, thế nhưng anh không biết rằng, tất cả những gì Cố Thanh Yến sợ hãi đều từ chính anh mà ra.

Khi ấy Cố Thanh Yến không có chủ kiến, cô yêu người đàn ông này. Anh tài giỏi như thế, yêu cô như vậy, sao cô không yêu cho được.

Có điều đây không phải là tình yêu cô mong muốn. Nó không có tôn trọng, cũng không có tự do, thậm chí còn khiến cô mất đi tôn nghiêm của một con người.

Cố Thanh Yến ngẩn ngơ, nhìn đôi mắt hần tơ máu của Thòi Thâm Niên. Cô tưởng cô đã dùng hết dũng khí của mình từ bốn năm trước rồi, thế nhưng hôm nay hình như cô lại có nhiều dũng khí hơn.

Cô nhìn vào mắt Thòi Thâm Niên, tầm mắt lại từ từ dời xuống, nhìn vào chiếc đồng hồ Patek Philippe đã bị mòn kia.

Cô cúi đầu, nhìn chăm chú vào đôi giày da của Thòi Thâm Niên, nhẹ nhàng lên tiếng: "Em rất sợ anh, xin anh đừng quấy rầy cuộc sống của em nữa."

Cha Thòi đã từng đánh giá con mình có vô số ưu điểm, nhưng lại có một khuyết điểm. Đó chính là cố chấp, anh đã nhận định điều gì thì mười con trâu cũng không kéo anh lại được.

Nếu va vào tường, anh sẽ san luôn tường.

Hai mắt Thòi Thâm Niên hần tơ máu, dưới ánh đèn dây tóc trong phòng, bóng nơi đáy mắt vô cùng rõ ràng.

Anh nhìn chăm chăm vào Cố Thanh Yến, đột nhiên vươn tay ra, túm chặt lấy tay cô.

Cố Thanh Yến không dám thở mạnh, những gì cô vừa nói, đối với người bá đạo như Thòi Thâm Niên thì không khác gì vả thẳng vào mặt.

Cô có hơi hối hận bản thân đã nói thế. Cô hẳn nên giả vờ một chút, ít nhất là lừa dối cho qua hôm nay.

Cố Thanh Yến thầm ảo não, đúng là sống yên ổn lâu rồi, giờ cô đã quên hết quá khứ, quên mất bản thân đã che giấu nội tâm, bày ra vẻ mặt tươi cười để ngụy trang như nào.

Nghĩ đến đây, Cố Thanh Yến lại nở nụ cười theo thói quen. Cô vừa mở miệng, định nói lại những lời ban nãy uyển chuyển một chút thì cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra.

Nhan Linh đang đứng ngoài cửa, mặc quần áo trợ lý, nhìn có vẻ xinh xắn đáng yêu, chỉ lộ mặt, cười dịu dàng.

"Thâm Niên, cô vừa gọi cho em, nói là dưỡng về rồi, bảo anh hôm nay về nhà cũ một chuyến."

Quý Tĩnh – cô của Nhan Linh, là mẹ kế của Thòi Thâm Niên. Khi ấy bà ta cũng là ngôi sao nổi tiếng, có một vị trí nhỏ trong giới giải trí.

Bà ta gả vào nhà họ Thòi ba năm sau khi mẹ Thòi Thâm Niên mất, có một đứa con trai với Thòi Vĩnh Hưng, bằng tuổi Cố Thanh Yến.

Ánh mắt Thòi Thâm Niên lạnh đi, bàn tay thả lỏng. Nhân cơ hội này, Cố Thanh Yến giẫy ra khỏi lòng anh, xoay một vòng định ra cửa.

Cô vẫy tay với Nhan Linh: "Em đi trước đây, hai người từ từ nói chuyện nhé."

Nhan Linh coi thường hành động ấu trĩ này của Cố Thanh Yến, nhưng vẫn thoái mái nhường cửa, mỉm cười nói với cô: "Cô Cố đi đường cẩn thận nhé, mong lần sau gặp lại."

Cố Thanh Yến hơi nheo mắt: "Ừ, cảm ơn." Nhưng lại thầm nghĩ, nếu Nhan Linh xuất hiện của Thòi Thâm Niên, cô không gặp thì tốt hơn.

Thòi Thâm Niên nhìn cô vội vàng bỏ đi, chân như bồng bềnh.

Anh không ngăn lại, ngăn cô chỉ khiến cô càng phản cảm hơn thôi.

Thòi Thâm Niên bình tĩnh lại, trong bốn năm nay, từng cử chỉ hành động của Cố Thanh Yến đều nằm trong tay anh. Anh chưa từng làm chuyện gì mất khống chế.

Sở dĩ anh nhìn không trối cô về nhà được, một là vì cô đi học nghiêm túc, không qua lại quá nhiều với người khác giới, hai là vì anh nghiêm túc tự hỏi bản thân mình. Có phải Cố Thanh Yến bỏ đi là do tình yêu của anh quá khống chế không?

Anh không thay đổi thì bọn họ không có tương lai.

Nếu được, anh chỉ hận không thể nhốt cô lại cả đời, để cô chỉ có thể xuất hiện trong tầm mắt của anh.

Thế nhưng anh không nỡ... Cô vừa khóc là trái tim anh đã mềm nhũn.

Nếu không nỡ thì phải dùng cách khác.

Ánh mắt lạnh lùng của Thòi Thâm Niên liếc qua mặt Nhan Linh, cô ta cười rất ngoan ngoãn, cứ như thể hành động đẩy cửa bước vào ban nãy không hề

có suy tính gì khác, chỉ thông báo việc Thời Vinh Hưng dặn thôi.

Thời Thâm Niên cười gằn, suy tính của cô ả này, cả của Quý Tĩnh, anh đã nhìn thấu.

Có điều Cố Thanh Yến lại hiểu lầm quan hệ giữa anh và Nhan Linh. Hình như cô có vẻ được giải phóng khi biết anh có bạn gái mới.

Thời Thâm Niên nhớ lại những gì bác sĩ tư vấn đã nói với mình, anh có tính công kích quá mạnh, khiến Cố Thanh Yến sợ hãi.

Nếu muốn Cố Thanh Yến chấp nhận anh một lần nữa thì đầu tiên anh phải bỏ được tính công kích của mình.

Thời Thâm Niên trầm nghĩ trong đầu một lúc, thản nhiên nói: "Ai cho phép cô vào đây?"

Nụ cười của Nhan Linh gượng gạo, nhưng vẫn cố giữ nét mặt tươi cười: "Đều do em không tốt, em thấy thời gian không còn sớm, làm phiền hai người sao?"

Thời Thâm Niên nhìn chằm chằm vào gương mặt tươi cười của Nhan Linh, chợt nhớ thật ra Cố Thanh Yến cũng thích cười như vậy. Cười rộ lên như thể vừa vô hại vừa ngoan ngoãn, vừa nhìn đã thấy không có tí công kích nào.

Cái khác là, Cố Thanh Yến cười như vậy là để tự bảo vệ mình, còn Nhan Linh cười vậy là để tổn thương người khác.

Đôi mắt hẹp dài của Thời Thâm Niên nheo lại, nói: "Tôi không thích những người tự cho mình là thông minh."

Nửa nụ cười còn lại của Nhan Linh không thể giữ nổi nữa, cô ta cứng đờ, vâng dạ nói: "Em... em không hiểu lắm."

Thời Thâm Niên nói: "Đừng mang suy nghĩ không an phận trong lòng. Trợ lý của tôi sẽ nói cho cô biết cần làm gì."

Nhan Linh ngẩn ra, chỉ còn nhìn thấy bóng dáng lạnh lùng bỏ đi của Thời Thâm Niên.

Sau khi thoát thân, Cố Thanh Yến chui vào trong xe Kiều Vân nhanh như chớp.

Kiều Vân thấy cô đóng cửa xe, cầm chìa khóa, đập ga.

"Sao rồi? Em không sao chứ?"

Cố Thanh Yến xui lơ trên ghế, mặt mày đáp: "Không sao, không chết được."

Kiều Vân nhìn bộ dạng sống không còn gì luyến tiếc của cô, cười nhạo: "Nhìn như bị hấp một trận ấy."

Cố Thanh Yến: "..."

Cô ngồi thẳng lưng, lên tinh thần: "Đừng nhắc tới nữa, đi ăn xiên đi, dọa em đói chết rồi."

Kiều Vân quan sát nét mặt của cô qua kính chiếu hậu, xác định cô không cười miễn cưỡng thì mới yên tâm lái xe lên đường.

"Anh thấy cô đừng đi ăn nữa, sắc mặt kém lắm. Trước khi 'Không được' phát sóng, cô ngoan ngoãn ở nhà xem kịch bản đi. Cơ hội hiếm có, nếu một lần nổi tiếng, con đường sau này cũng dễ hơn."

Kiều Vân liếc cô, nói tiếp: "Có điều không nổi cũng không sao, không có cái gì một lần là qua cả, coi như chúng ta tích lũy kinh nghiệm. Quay xong bộ này, tôi nhận thêm tiết mục truyền hình. Bây giờ mấy show truyền hình..."

Anh ta không nói tiếp vì chuông điện thoại của Cố Thanh Yến chợt vang lên, có tin nhắn đến.

Cô cúi đầu xem tin nhắn, lúc nhú mày lúc nhăn mi.

Là tin nhắn của Thời Thâm Niên: Lúc nãy anh hơi xúc động quá, anh đã buông tay em rồi. Nhan Linh là bạn gái bây giờ của anh, em có thể yên tâm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Tin nhắn rác

Dịch: Ruby

Cố Thanh Yến nhìn đi nhìn lại mấy chữ ngắn ngủn này.

Trong bốn năm nay, cô đã thay số điện thoại vài lần. Tin nhắn gửi tới đến từ dãy số lạ, nhưng cô không hề ngạc nhiên chút nào khi thấy Thời Thâm Niên có thể tra ra được số điện thoại của cô.

Kiều Vân nhìn qua kính chiếu hậu, lên tiếng hỏi: "Sao nghiêm trọng thế, ai nhắn vậy?"

Tâm trạng Cố Thanh Yến chợt vui vẻ, ném điện thoại sang một bên: "Tin nhắn rác thôi, nhanh nào, đến cửa hàng xiên em hay ăn ấy. Hôm nay em mời."

Kiều Vân tròn mắt, nhưng vẫn nghe lời lái về phía cửa hàng xiên, trên đường đi còn không quên dặn dò Cố Thanh Yến nhớ đeo kính râm với mũ cản nắng.

Ở đầu di động bên kia, hàng ghế sau của một chiếc Lincoln bản dài, Thời Thâm Niên gõ từng chữ tự sự lại mọi việc, nhủ mày do dự một lúc lâu.

Anh cân nhắc một lúc rồi xóa sạch, định gửi tin nhắn cho bác sĩ tâm lý hỏi xem làm vậy có ổn không, cuối cùng do dự rồi lại bỏ suy nghĩ này đi. Anh nhìn chăm chăm vào phần soạn tin nhắn trên màn hình vài giây, ngón cái ấn vào nút gửi.

Ấn rồi lại thấy không ổn, đen mặt nhìn màn hình.

Trợ lý lái xe nhìn Thời Thâm Niên đen mặt qua kính chiếu hậu, lái chậm lại, không dám ho he gì.

Sau khi gửi tin nhắn đi, phản hồi nhanh chóng đến.

Tin nhắn chưa xem biến thành màu xám đã xem.

Thời Thâm Niên thấp thòm đợi Cố Thanh Yến trả lời.

Không biết cô nhóc bộp bộp kia có ghen không, nếu không ghen không giận không để ý tới anh thì phải làm sao bây giờ?

Nếu anh thấy tin nhắn như thế, chắc chắn sẽ nổi giận bùng bùng, chỉ hận không thể giết chết kẻ thứ ba.

Anh sẽ sợ hãi rồi trôi Cố Thanh Yến lại, sợ cô bỏ đi thật, không dám rời mắt chút nào.

Trong đầu Thời Thâm Niên suy tính mấy trăm loại phản ứng Cố Thanh Yến có thể làm. Anh sợ cô ghen, lại sợ cô không ghen.

Anh đợi hơn năm phút, không có tin nhắn nào.

Có lẽ đang bận, anh trầm nghĩ.

Cứ hai phút anh lại lấy di động ra xem một lần, đến lần thứ hai mươi vẫn không có tin nhắn.

Xe đã đi đến gara nhà cũ, trong gara toàn siêu xe đắt giá.

Thời Thâm Niên vẫn theo dõi điện thoại, thấy xe dừng lại, anh ngước lên hỏi: "Có phải trong gara không có tín hiệu hay không?"

Trợ lý kinh ngạc nhìn quanh, đưa ra câu trả lời chính xác: "Gara có cài tạo tín hiệu rồi, xem video HD cũng không có vấn đề gì."

Sắc mặt Thời Thâm Niên càng trầm, qua nửa giờ, tin nhắn biểu hiện là đã xem, nhưng không có trả lời.

Nếu không phải vì anh đã nằm lòng dãy số này, thậm chí buột miệng thốt ra vẫn được, anh thậm chí còn nghi ngờ là mình gửi nhầm số.

Tốt lắm.

Thời Thâm Niên đen mặt nhìn vào điện thoại, tắt giao diện tin nhắn đi, mở ứng dụng mạng xã hội.

Anh dùng chiếc di động đắt đỏ nhất thế giới, nhưng trong di động chỉ có ít ỏi vài app công việc cần dùng.

Ứng dụng mạng xã hội này vốn luôn có mặt trong điện thoại của anh, Cố Thanh Yến có cái acc nhỏ, thường đăng tin sinh hoạt hàng ngày.

Anh mở trang cá nhân của Cố Thanh Yến ra, quả nhiên có tin mới.

~~ Móng heo thích ăn vẫn chưa ăn đủ, ăn thêm mấy xiên cho đỡ sợ.

Móng heo, an ủi.

Vừa nghĩ đến cái món đầy dầu mỡ kia là Thời Thâm Niên đã thấy ghê. Anh nhủ mày, lại hiểu thêm một cách sâu sắc rằng bản thân là một nỗi sợ đối với Cố Thanh Yến.

Anh nhìn vào tin mới kia thật lâu, tưởng tượng ra người đang đang sung sướng ăn cái thứ thực phẩm rác rưởi mà anh ghét nhất.

Có khi còn vừa ăn vừa cảm thấy may mắn, cuối cùng cũng thoát được bẽ khổ.

Hừ.

Thời Thâm Niên cười lạnh, gằn từng chữ: "Lát nữa bảo đầu bếp nấu chút móng heo mang lên phòng tôi."

Trợ lý dù có năng lực ứng biến mạnh mẽ cũng đờ người. Thời Thâm Niên không xuống xe, anh ta cũng không dám xuống, chỉ dám ngồi chờ trên ghế lái.

Chờ mãi mới được một câu không liên quan, lại còn là móng heo Thời Thâm Niên ghét nhất, trợ lý im lặng hai câu, dò hỏi: "Đêm nay ạ?"

Thời Thâm Niên gạt đầu, mở cửa xe, đôi chân thon dài bước xuống.

Giữa trưa hôm sau, Cố Thanh Yến nhận được tin nhắn của đạo diễn Từ, nói rằng đã chọn ra được toàn bộ diễn viên cho "Không được". Ông muốn quay trước nên gọi diễn viên chính hai giờ đến trường quay.

Kiều Vân nhận được tin, vội vàng chạy sang đón Cố Thanh Yến. Lúc Cố Thanh Yến mở cửa còn chưa chuẩn bị xong.

Tóc cô lộn xộn, mặc chiếc áo thun rộng thùng thình, còn đang ngái ngủ. Cô mở cửa xong còn ngáp một cái, dụi mắt, quay lưng về phía Kiều Vân, chọn trang phục.

Kiều Vân đẩy cửa ra, đổi giày, dụi mắt không nhìn đôi chân thon dài tinh tế của cô. Có đôi khi chính anh ta cũng không hiểu, hình như Cố Thanh Yến đã quên là mình không cùng giới tính với anh ta.

"Cô còn chưa tỉnh à? Hôm qua mấy giờ ngủ?"

Cố Thanh Yến chọn một chiếc váy, ôm vào lòng: "Mười hai giờ, sáng dậy xem kịch bản, vừa định ngủ trưa."

Kiều Vân hỏi: "Chẳng phải đã nói là ba ngày sau liên hệ sao? Sao đột nhiên lại liên hệ sớm?"

Cố Thanh Yến nhọc nhằn mở hai mắt ra, bước vào phòng tắm, cầm một chiếc khăn lông ướt lau mặt.

Giọng cô truyền ra sau chiếc khăn nặng nề, rầu rĩ: "Ai rõ, tự nhiên liên lạc. Em đi rửa mặt trước đã."

Kiều Vân tiện tay đóng cửa vào hộ cô: "Vậy cô trang điểm đi, tự cô làm được không?"

Cố Thanh Yến nói: "Thôi đừng, không kịp nữa rồi."

Kỹ thuật trang điểm của cô chỉ giới hạn trong mức khiến bản thân trắng hơn một tí. Da cô vốn trắng rồi, đôi lúc chọn sai phấn nền còn khiến mình đen đi.

Kiều Vân từng chê là người ta càng trang điểm càng xinh, Cố Thanh Yến trang điểm xong lại còn xấu hơn.

"Cô không trang điểm sao được? Lỡ có báo chí, người khác đều trang điểm tí mĩ, mình cô mặt mộc sao lên hình được?"

Kiều Vân kêu qua cửa: "Đề tôi gọi Tiểu Vân tới, chờ cô chuẩn bị xong thì cô ấy đến gần chỗ đoàn làm phim luôn. Trang điểm đơn giản một chút chắc là kịp thôi."

Tiểu Vân là một chuyên viên trang điểm, vì tên cũng có chữ Vân nên quan hệ rất thân với Kiều Vân.

Cố Thanh Yến đang đấu tranh với cái khóa, nghe vậy thì ừ.

Chờ cô bước ra khỏi nhà tắm, Kiều Vân đang ngồi trên ghế sofa đứng dậy, đánh giá mặt cô tỉ mỉ, cảm khái nói: "Nếu không phải vì lên hình không được sắc nét, mặt mộc của cô có thể ép mấy ngôi sao kia không thở nổi."

Cố Thanh Yến lười biếng liếc anh ta, không đáp lời.

Xe chạy nửa đường, Kiều Vân nhận được điện thoại của Tiểu Vân, ngữ khí sốt ruột, giọng rất nhỏ, như đang ở một nơi không thể nói chuyện.

"Anh Kiều, vô cùng xin lỗi, em không tới được."

Kiều Vân đặt hai tay lên bánh lái, mở Bluetooth: "Có chuyện gì thế?"

Tiểu Vân nhỏ giọng: "Em cũng không rõ, lúc trước khi nào bọn em không cần trang điểm thì chạy ra ngoài một lúc cũng không sao. Hôm nay em nói với chị Lưu, nói định ra ngoài. Ban đầu chị ấy còn đồng ý, sau nghe nói là em qua giúp anh thì lấy cớ không cho em đi."

Kiều Vân ngắt ra: "Chị Lưu?"

"Đúng vậy." Giọng Tiểu Vân càng nhỏ hơn: "Anh Kiều, có phải anh đắc tội với ai không? Dù sao chính anh nên cẩn thận một chút, em không còn cách nào khác, không tới được. Xin lỗi anh, em lên gọi đây, vô cùng vô cùng xin lỗi."

"Cái này đâu thể trách em được, em đi làm việc đi, không sao."

Kiều Vân cúp điện thoại, nhìn Cố Thanh Yên.

Cố Thanh Yên im lặng hai giây, hơi nhường mảy: "Cơ hội tốt đây, thời khắc chứng thực mặt mộc của tôi có thể vượt người khác đây rồi."

"Đi." Lúc này rồi còn đùa, Kiều Vân dờ khóc dờ cười.

"Mấy năm nay lăn lộn trong giới giải trí đắc tội không ít người, nhưng chị Lưu này mấy hôm trước tôi còn ăn cơm cùng, sao vậy nhỉ."

Chị Lưu làm người rất trượng nghĩa, dù hơi ham lợi, nhưng đây là tính người rồi.

Lúc trước Kiều Vân cũng có chút thanh danh trong giới, cũng từng dẫn dắt ngôi sao nổi nhất, còn tự tay dẫn một ảnh hậu, khiến sự nghiệp anh ta lên đỉnh.

Thế nhưng cũng chính vị ảnh hậu này hại anh ta ngã xuống đáy vực.

Năm ấy cụ thể chuyện gì đã xảy ra, anh ta không muốn nhắc lại. Thế nhưng cuộc sống nhấp nhô mấy năm nay, những người còn lại đều là bạn thật. Chị Lưu không tới mức gây khó dễ anh ta lúc này, Kiều Vân nghĩ không ra đã xảy ra chuyện gì.

Anh ta nhìn góc nghiêng mặt Cố Thanh Yên: "Vẫn nên tìm chuyên viên trang điểm, tiền này không tiết kiệm được, nếu không gặp sự kiện bất ngờ không đối phó nổi."

Cố Thanh Yên vẫn còn hơi buồn ngủ, đây là kịch bản chính thức đầu tiên của cô. Dù đã quyết định với đạo diễn Từ rồi, nhưng thù lao đóng phim vẫn chưa bàn xong.

Lúc trước đóng vai nữ thứ mười tám kia, cô cùng đường, suýt đói chết.

Kiều Vân cũng rơi xuống đáy cuộc đời, thù lao đóng phim lần đó khiến hai người bọn họ suýt chết đói.

Mãi tới khi Cố Thanh Yên tốt nghiệp đại học, bọn họ mới chính thức quyết định bước vào giới giải trí.

Tất cả đều chưa chắc chắn, tiền không đủ, tiết kiệm được cái nào hay cái đó.

Có điều quay xong bộ phim này, chắc cũng không đến nỗi thảm như vậy.

Cố Thanh Yên ừ một tiếng: "Em vẫn còn chút tiền, hai ngày trước Cố Thắng Nam mới gửi."

Kiều Vân kinh ngạc: "Cô dùng tiền bà ta à?"

Cố Thanh Yên hỏi lại: "Sao lại không dùng?"

"Anh tưởng cô kiên cường lắm mà, bao nhiêu năm không dùng tiền của bà ta, sao đột nhiên lại dùng."

Cố Thanh Yên kéo thâm lòng đáp lên người, lười biếng cuộn người lại: "Em không dùng là vì bà ta không cho em dùng."

Cô không thanh cao đến thế, có tiền không cần là ngu. Về mặt pháp luật, cô cũng có quyền thừa kế.

Có điều bốn năm ấy, trừ lúc đầu Cố Thắng Nam còn giả vờ giả vịt gọi điện cho cô, bảo cô cần gì cứ nói, về sau thì chả có gì cả.

Không chủ động đưa tiền, cũng không hỏi cô xem có thích ứng với cuộc sống bên ngoài không.

Trong lòng Cố Thắng Nam, cô vốn chỉ là con rối gỗ giạt dây. Đúng lúc tài chính là ngành Cố Thắng Nam yêu cầu cô học, bà ta đến bây giờ vẫn tưởng Cố Thanh Yên học ngành này là vì nghe lời.

Tốt nghiệp xong quay về thành phố A cũng là vì nghe lời.

Thế nhưng cô nghe lời như thế, Cố Thắng Nam cũng chưa từng mở miệng bảo cô vào công ty đỡ đàn, bởi vì bà ta vẫn còn một đứa con trai, không nghe lời nhưng biết lấy lòng.

Đêm qua, chắc là Cố Thắng Nam biết cô không lấy được nữ chính nên bảo trợ lý của bà ta gọi điện hỏi xem có chuyện gì.

Nguyên văn trợ lý nói thế này: "Tổng giám đốc Cố không rút ra được thời gian nên bảo tôi hỏi cô xem tại sao không lấy được vai nữ chính."

Sau khi biết được là Thôi Thâm Niên nhúng tay nên phát sinh biến cố, trợ lý im lặng một lúc.

Cố Thanh Yến ngáy tai, bà mẹ rút không nổi chút thời gian kia của cô đang gọi điện truyền lời cho trợ lý ở đầu dây khác, cũng chả biết tại sao lại không bót ra được chút thời gian.

Trợ lý nói tiếp: "Tổng giám đốc Cố biết cô và giám đốc Thời từng quen nhau, bảo tôi chuyển lời là: Bà ấy không cho phép con gái mình vô dụng đến vậy, theo đàn ông nửa năm xong cuối cùng lại nhường vai chính cho người, đúng là quá mất mặt."

Nhà họ Cố và nhà họ Thời là hàng xóm, Cố Thắng Nam còn từng đối xử tốt với Cố Thanh Yến một khoảng thời gian khi biết cô và Thời Thâm Niên quen nhau.

Nhà họ Thời đối với bà ta là một trợ lực rất lớn.

Cố Thanh Yến cười lạnh trong lòng, ngoài miệng đáp có lệ: "Tôi có lỗi với sự sắp xếp tỉ mỉ của mẹ, mong cô báo lại cho bà là tôi biết sai rồi. Tôi rất thích vai nữ chính, nếu được mong bà giúp tôi một chút."

Trợ lý im lặng một lúc, Cố Thanh Yến còn nghe rõ giọng Cố Thắng Nam bên, lạnh lùng nói: "Cúp."

Trợ lý do dự một chút, nói với cô: "Bây giờ tổng giám đốc Cố rất bận, tôi sẽ chuyển lời. Mong cô chú ý nghỉ ngơi."

Cố Thanh Yến cúp điện thoại xong, cả đầu chỉ còn suy nghĩ lại có tiền rồi.

Dù bà ta không biết cách đối nhân xử thế thì cũng có trợ lý trung thành và tận tâm giải quyết giúp bà ta.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cổ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cô em mới tới

Edit: X

Beta: TH

Cố Thanh Yến vội vàng rửa mặt thay quần áo, còn là người đầu tiên đến phim trường.

Nữ chính Nhan Linh có địa vị cao, nhưng cô ta còn bận tham gia chương trình khác cho nên chỉ báo tin rằng mình bận, không tham gia được.

Sau đó không biết vì nguyên nhân gì đổi ý, báo lại sẽ tham gia nhưng tới trễ một chút, thời gian thật sự cấp bách.

Nam chính là anh đế, mặt luôn tươi cười. Anh ta rất chú trọng hiệu suất cho nên đúng giờ đã có mặt tại phim trường.

Nam phụ chỉ đến sau Cố Thanh Yến mấy phút, lúc đầu ở hiện trường chỉ có hai người bọn họ.

Nam phụ trông rất đẹp trai, cơ thể săn chắc, khi cười lên cả gương mặt như tỏa nắng. Khi đối diện với hắn, rất dễ ấn tượng bởi hàm răng đều tắp trắng bóc.

Cười lên nom vô tư đơn thuần, đáng vẻ dễ gần.

Hắn chủ động chào hỏi Cố Thanh Yến, nụ cười tươi rói dưới ánh nắng mặt trời: "Cô là người mới à? Trước đây tôi chưa từng gặp qua."

Trên đường tới đây Kiều Vân đã nhắc nhở cô, vị Anh đế kia có hẳn phòng riêng, không chỉ danh tiếng mà tính tình cũng rất tốt.

Thường chiều cố hậu bối, công tư phân minh, sẽ không cậy thế uy hiếp người mới, có thể yên tâm.

Nam phụ nổi danh là con nhà giàu, tên Túc Nghị, là một người coi mờ dể ở chung. Chỉ là tính tình rất hấp tấp nóng nảy, lúc quay phim dễ dàng phát cáu nể người khác. Nhưng hậu trường vững chắc, không ai dám so đo với hắn.

Diễn xuất cũng không tệ, cũng không ý thế ăn hiếp người mới.

Trong đầu Cố Thanh Yến điểm lại những tin tức này, nở nụ cười với Túc Nghị: "Sau này mong được tiền bối chiếu cố nhiều hơn."

"Nói hay." Túc Nghị cười một tiếng, vẫy tay với trợ lý: "Đem hai bình nước tới, đem theo cả hai cái bàn nhỏ."

Trợ lý vui vẻ làm theo, bỏ đồ trên tay xuống, chạy đi làm chân sai vặt cho Túc Nghị.

Túc Nghị quay đầu: "Cũng sắp năm mươi rồi, mà một người cũng chưa thấy đến. Nói chuyện đến hai giờ mà đạo diễn Từ vẫn không đến vậy thì hai chúng ta là kẻ ngốc rồi."

Lời này không ôn, nói tiếp là sẽ gây rắc rối, Cố Thanh Yến chỉ cười không nói gì.

Mặt trời đã lên cao, lớp trang điểm trên mặt Túc Nghị cũng đã nhạt đi, vì ra mồ hôi cho nên lớp phấn cũng bị trôi không ít.

Hắn không dám lau mặt, sợ sẽ làm trôi lớp trang điểm.

Hắn thích đóng phim, nhưng lại không thể không trang điểm. Nhưng lên màn ảnh thì không trang điểm không được vì sẽ rất xấu.

Túc Nghị nhìn chằm chằm Cố Thanh Yến một hồi rồi ngạc nhiên: "Cô không trang điểm sao?"

Mặt của hắn đột nhiên phóng đại trước mắt, mũi hắn cơ hồ dính sát vào mũi Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến giật nảy mình, lui về sau một bước, suýt va vào đạo cụ phía sau.

Túc Nghị liếc cô một cái "Sao lá gan cô nhỏ như vậy? Tôi muốn nhìn xem da mặt cô có lỗ chân lông không thôi, cô dưỡng da thế nào để da đẹp như vậy?"

Túc Nghị từ khi gia nhập vào giới giải trí, hắn còn tí mĩ hơn so với con gái, cái gì cũng không dám ăn, cũng không dám dùng bất cứ loại mỹ phẩm.

Thoa một đồng mỹ phẩm dưỡng da đắt tiền lên mặt, thường xuyên đi spa, thế nhưng lỗ chân lông vẫn không nhỏ đi, làn da cũng vẫn thô ráp.

May mắn là phim ảnh hiện nay hiệu ứng làm đẹp tốt đến dọa người, cũng không quay cận mặt nên hắn vẫn là mỹ nhân thịnh thế.

Cố Thanh Yến hoàn hồn, mấy giây sau mới ừ một tiếng.

Câu nói này là thật tâm nhưng trước giờ cô chưa hề bảo dưỡng qua.

Nhưng lời khen này cũng rất chân thành, Cố Thanh Yến đổi cách thuyết phục: "Anh có nghe qua một thuyết pháp chưa? Làn da con người 90% là do bẩm sinh, 9% còn lại dựa vào massage và giấc ngủ, chỉ 1% mới là do chăm sóc."

Túc Nghị...

Hắn vùng phí bao nhiêu tiền bạc lên mặt chỉ để đổi lấy 1% hay sao...

Cố Thanh Yến thấy hắn trầm mặc, ừ một tiếng, cố cứu vãn câu chuyện: "Có điều anh có tiền mà, rất nhiều người 1% kia cũng không làm được."

Túc Nghị: "Cũng được."

Hắn cười vui vẻ: "Cô cũng thật thú vị."

Cố Thanh Yến cười: "Anh cũng vậy."

Túc Nghị?

Cuộc hội thoại này còn có thể tiếp diễn sao?

Em gái này vừa xinh đẹp lại lanh lợi, kết quả khiến hắn không nói lên lời.

Bọn họ chọn một chỗ bóng râm ngồi xuống, bàn của đoàn làm phim nhỏ mà thấp, Cố Thanh Yến buồn bực vùng vẫy chân, lộ ra đôi chân dài trắng nõn dưới ánh nắng mặt trời.

"Cô không sợ bị đen da à?"

Cố Thanh Yến ừ một tiếng, cúi đầu nhìn làn da dưới ánh nắng mặt trời, cùng với phía bị che khuất tựa hồ cũng không có gì khác biệt.

"Phơi nắng dưới mặt trời ở khoảng cách thích hợp giúp hình thành lên melanin, có ích cho cơ thể."

Túc Nghị...

Cô em gái này đúng là một bụng lý luận.

Đạo diễn Từ vừa đứng giờ tới phim trường, ông cũng rất vội. Trên thực tế vẫn còn nhiều vai chưa được quyết định, ông phải sắp xếp thời gian quay phim cho các diễn viên càng sớm càng tốt vậy nên mới tới trễ.

Túc Nghị vốn thân với Từ Đạo, thấy bóng dáng ông xuất hiện lập tức phàn nàn: "Chú Từ này, chỉ có mấy người chúng ta thôi sao? Tôi sắp bị cháy đèn rồi đây, chúng ta thì không sao, nhưng sao có thể để em gái xinh đẹp này đứng phơi nắng chứ?"

Mặc dù cô em gái này hình như khá thích phơi nắng.

Đạo diễn Từ cười hoà ái: "Nhan Linh đang trên đường tới rồi, là lỗi của tôi, không thông báo trước."

Túc Nghị bất mãn hếch sách: "Ảnh đế cũng đã đến rồi, chỉ có cô ta to bè lớn cánh mới dám để mọi người chờ lâu."

Xem như tát thẳng mặt, cũng chỉ có Túc Nghị nói thẳng trước mặt mọi người như vậy.

Mọi người đều làm như không nghe thấy, chỉ có đạo diễn nhẹ giọng khuyên nhủ: "Không sao, chiều nay cũng có thời gian rảnh, vậy để mọi người nghỉ ngơi một chút đi."

Túc Nghị cũng không phải người tính toán chi li.

Bầu môi uống một hớp nước, sớm biết Nhan Linh đến trễ như vậy thì hẳn ngồi luôn trong xe khỏi ra, bên ngoài nóng chết mất.

Ước chừng khoảng hơn mười phút, một chiếc xe Maybach chậm rãi tiến vào phim trường.

Túc Nghị có nghiên cứu qua về siêu xe, hỏi một tiếng: "Đây là xe của Nhan Linh? Cô ta chơi lớn thế, lái xe đắt như vậy đến đây?"

Chiếc xe này cũng thuộc hàng hiếm, trên thế giới chỉ có tổng cộng mười chiếc, giá ước chừng không dưới tám ngàn vạn, cụ thể bao nhiêu không ai rõ.

Lúc trước hẳn cũng rất thích, nhưng cha hẳn không mua cho, bảo rằng xe đắt như vậy thì hẳn tự kiếm tiền mà mua.

Nhưng chờ hẳn kiếm được nhiều tiền, thì món ăn cũng lạnh rồi.

Nhan Linh từ ghế lái phụ xuống, ưu nhã tháo kính râm, mỉm cười chào mọi người.

Cùng xuống theo là người trợ lý của Thòi Thâm Niên.

Xe dừng ở chính giữa phim trường, trợ lý kia sau khi xuống xe thì đi về phía ghế sau hỏi thăm vài câu.

Người ngồi phía sau không xuống xe, trợ lý đi về phía đạo diễn Từ: "Giám đốc Thòi của chúng tôi muốn thảo luận với các vị về chuyện cát xê."

Trên mặt đạo diễn Từ lộ ra vẻ kinh ngạc, tuy nói Thòi Thâm Niên là người đầu tư, nhưng công việc của anh bề bộn, loại chuyện nhỏ nhặt này mà cũng đích thân tới, thật kì quái.

Lúc đầu, Thòi Thâm Niên muốn mau chóng xác định dàn diễn viên khiến ông cũng cảm thấy kì quái, ông ta cũng có chút quen biết với Thòi Thâm Niên, anh tuyệt đối không phải người hành xử bừa bãi.

Nhưng lần này thực sự không giống những lần trước.

Đạo diễn Từ nhìn sang Nhan Linh ngồi trên chiếc xe sang trọng này mà tới, cô ta cũng tỏ vẻ kiêu ngạo vô cùng.

Hất cằm, cái điệu chỉ sợ người khác không nhận ra mình là người giàu có.

Đúng là người trẻ tuổi non dạ, đạo diễn Từ lắc đầu, những hành động này của Thòi Thâm Niên tuyệt không phải vì Nhan Linh.

Đạo diễn Từ mỉm cười: "Vô cùng hoan nghênh, tôi cũng đang muốn giám đốc Thòi chỉ điểm vài chỗ."

"Giám đốc Thòi?" Túc Nghị nghe thấy động tĩnh bên kia, thấp giọng thì thầm bên tai Cố Thanh Yên: "Thòi Vĩnh Hưng? Cô của Nhan Linh không phải vợ của ông ta sao? Đến đưa cháu gái cũng không buông tha cho."

Cố Thanh Yên thì trái lại, giờ mới biết quan hệ sâu xa giữa Thòi Thâm Niên với Nhan Linh, khó trách bọn họ có thể đến với nhau.

Túc Nghị vẫn không ngừng thì thầm bên tai: "Thòi Vĩnh Hưng này già mà không đứng đắn, nên bị soạn quyền..."

Tiếng nói bỗng im bặt, Túc Nghị nhìn thấy người vẫn đang ngồi trên xe – Thòi Thâm Niên bỗng bước xuống, bị dọa suýt nữa nhảy dựng lên.

"Sao lại là hẳn."

Cố Thanh Yên có chút hiếu kì ngoái đầu nhìn.

Túc Nghị hóng hót giải thích: "Cô biết Thòi Thâm Niên không? Hẳn vốn nổi tiếng là Liễu Hạ Huệ, trước đây mấy tin tức tôi nghe được đều nói phương diện kia của hẳn không được, là đó đó... Cô hiểu không?"

Túc Nghị nói được một nửa, chợt nhận ra đây là cô em xinh đẹp chứ không phải đám anh em của hắn nên giữa chừng lại thôi.

Cố Thanh Yên trầm mặc mấy giây, không nói gì.

Thâm Niên được hay không chính cô là người biết rõ, tới mức khiến cô phải run rẩy mà đi.

Túc Nghị nghĩ cô thẹn thùng bèn đổi chuyện: "Nhan Linh này cũng thật có bản lĩnh, để đích thân hắn đưa tới, như vậy tài nguyên mấy năm tới sẽ nhiều không kể xiết."

Trước đây nhà họ Túc còn có thể ngang hàng nhưng từ khi Thôi Thâm Niên tiếp nhận quyền lực lập tức bất đồng.

Thế lực trong gia tộc tiến triển cực nhanh, không mặt nào không hơn nhà họ Túc.

Nhan Linh họ Quý, từ khi Quý Tĩnh bám vào được Thôi Vĩnh Hưng, địa vị của nhà họ Quý cũng biến hóa long trời lở đất.

Cũng may lúc này Thôi Vĩnh Hưng không giữ quyền hạn, nếu là bám vào được cây đại thụ Thôi Thâm Niên này, địa vị sẽ càng khác biệt.

Khó trách Nhan Linh phách lối như vậy, không cần sĩ diện bên trong, bỏ dáng vẻ ngày xưa, giờ thái độ đàng hoàng ngồi chỉ tay năm ngón.

Túc Nghị thấy vậy lú lẫm, tính hắn ta lại hay hóng hớt, lập tức phân tích rõ ràng cho Cố Thanh Yên nghe.

"Rất muốn hỏi Nhan Linh một chút, rốt cuộc Thâm Niên có được hay không? Tôi rất hiếu kỳ."

Hắn tiến lại gần, khẽ nói, hành vi cử chỉ xem như lịch sự, chỉ để tránh nói lớn tiếng người ngoài nghe được.

Cố Thanh Yên nghe hắn nói xong, nhất thời không biết đáp lại như thế nào.

Cô dừng một chút, chần chừ nói: "VẬY, anh qua hỏi thử xem?"

Túc Nghị...

"Tôi chỉ nói chuyện với cô vậy thôi, cô tuyệt đối không được nói với người khác, tôi không đụng vào Thôi Thâm Niên đâu."

Cố Thanh Yên: "Ồ"

"Cô không hiểu kì sao? Đàn ông ưu tú như vậy, mà lại có loại thiếu sót này, chẳng phải là..."

Mấy lần Túc Nghị nói chuyện luôn cảm thấy có ánh mắt sắc bén khóa chặt trên người mình, khiến hắn cảm thấy mất tự nhiên.

Túc Nghị nhíu mày: "Sao tôi lại thấy lạnh sống lưng nhỉ? Hay là nói chuyện lớn tiếng quá, bị người ta nghe thấy?"

Tốc độ nói của Túc Nghị rất nhanh, mang theo đặc thù khẩu ngữ của người phương Nam, âm điệu hơi nặng, âm cong lưỡi nghe không rõ.

Bởi vì đối tượng mà hắn đang buôn chuyện cách hắn mười mét, khiến giọng hắn cũng hơi run. Đừng nói là người khác, ngay cả Cố Thanh Yên đứng ngay cạnh còn nghe không rõ.

Cố Thanh Yên không muốn thảo luận về Thôi Thâm Niên với hắn, vội vàng nói: "Đấy, nếu anh còn tiếp tục nói, cả đoàn làm phim đều biết Thôi Thôi Thâm Niên không được."

... Túc Nghị đổi đề tài: "Vậy chúng ta nói chuyện khác, trong phim chúng ta sẽ là một đôi tình nhân, vậy có cần bồi dưỡng tình cảm trước hay không..."

"Tiểu Nghị." Túc Nghị đang nói thì đạo diễn Từ cắt ngang, ông gọi hắn: "Đứng xa như vậy làm gì, mau lại đây, cùng trao đổi chuyện hợp đồng với chúng tôi."

Từ phía xa, Thâm Niên nhìn chăm chăm vào hai người Túc Nghị.

Túc Nghị tính cách hướng ngoại, lúc nói chuyện tứ chi động tác rất nhiều, đều chạm vào người Cố Thanh Yên.

Mỗi lần hắn chạm vào Cố Thanh Yên, khí tức xung quanh Thôi Thâm Niên lại lạnh hơn một chút.

Đạo diễn Từ sợ tiếp tục như vậy sẽ đông cứng ông mất, vội vàng mở miệng thúc giục bọn họ tới.

"Chú Từ." Túc Nghị và Cố Thanh Yên đến.

Đạo diễn Từ cười vui vẻ: "Nói chuyện gì mà vui như vậy?"

Túc Nghị nở nụ cười vô tư, lộ hàm răng trắng bóc: "Còn không phải do diễn cặp tình nhân với em gái xinh đẹp này sao, sợ không tìm được cảm giác nên sớm thích nghi chút."

Hắn còn cảm thấy cái cơ của mình hoàn hảo không khuyết điểm, vừa hay che giấu đi việc nói xấu Thời Thâm Niên, còn nhếch mày với Cố Thanh Yến, chỉ kém trên mặt thiếu chữ mau khen tôi đi.

Đạo diễn Từ nhận thấy bầu không khí trong phút chốc lạnh tới cực điểm, ân hận sao lại gọi tên gốc này tới chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Thay đổi kịch bản

Dịch: Ruby

Beta: TH

Thời Thâm Niên nhìn chằm chằm Túc Nghị vài giây, thấp giọng nói: "Kịch bản tôi đã xem qua rồi, cần phải thay đổi."

Tất cả mọi người vì một câu nói này của anh mà nín thở.

Rất nhiều nhà đầu tư đều yêu cầu đổi kịch bản, một là vì có một số nhà đầu tư muốn thể hiện văn hóa, thỏa mãn bản thân, luôn nghĩ rằng kịch bản mà mình nghĩ ra còn tốt hơn những gì mà biên kịch chuyên nghiệp viết.

Nhưng đa số những nhà đầu tư khác là muốn nâng đỡ gà nhà, muốn nhét bọn họ vào, nên cần thay đổi kịch bản.

Địa vị của đạo diễn Từ trong ngành này không thấp, tuy không phải đạo diễn hàng đầu, nhưng cũng không phải là một người tùy tiện sửa đổi kịch bản.

Ông từng hợp tác cùng Thời Thâm Niên vài lần, Thời Thâm Niên chỉ quan tâm đến đầu tư, những cái khác không hỏi một chữ.

Cũng bởi vì đối phương có thái độ như vậy, đạo diễn Từ mới bằng lòng để anh chọn diễn viên chính. Đạo diễn Từ rất mong chờ bộ phim truyền hình "Không phải" này, kịch bản này là do ông hoàn thành cùng với một nhà biên kịch đã từng hợp tác mười năm.

Vì vậy, ông đặc biệt mời anh để đến. Vì lựa chọn nữ phụ mà đã phải tạm dừng nửa năm.

Đến bây giờ, không dễ dàng gì mới nhìn trúng Cố Thanh Yến, lại muốn sửa kịch bản, ông ta thật không chấp nhận nổi.

Đạo diễn Từ lẩn lộn trong cái giới giải trí này bao nhiêu năm, giải quyết công việc khéo léo, cũng không tức giận, thấp giọng nói: "Giám đốc Thời cảm thấy chỗ nào không thích hợp?"

Thời Thâm Niên nhú mày: "Cảnh thân mật nhiều quá rồi."

Cố Thanh Yến hiểu rõ, cô đã xem kịch bản rất nhiều lần, còn có thể đọc ngược lại kịch bản của từng nhân vật nữa.

Cảnh thân mật của nữ chính quả thực rất nhiều, biên kịch vì muốn tạo ra được một cảm giác thuộc về thời đại dân quốc, chiến tranh loạn lạc, không nơi định cư.

Ở một thời đại mà xã hội loạn lạc như vậy, chỉ có an ủi, nương tựa vào nhau mới có thể một tâm hồn an ổn.

Những cảnh thân mật này được viết rất duy mỹ, Cố Thanh Yến cảm thấy trình độ của tác giả quả thực rất cao, có thể viết ra được một ý tưởng mới lạ như vậy.

Nếu như bỏ đi, quả thực rất đáng tiếc.

Có điều chuyện này cũng dễ hiểu, dù sao ban đầu Thời Thâm Niên cũng không bằng lòng cho cô đi đóng phim, bây giờ anh đã đồng ý, chắc chắn là anh rất yêu cô gái kia.

Không chấp nhận được chuyện người phụ nữ của mình đóng cảnh thân mật cùng người đàn ông khác, quả thật rất phù hợp với tính cách của Thời Thâm Niên.

Trợ lý của Thời Thâm Niên lấy ra kịch bản đã được chuẩn bị sẵn, đưa đến tay của đạo diễn Từ: "Một số chỗ đề ra cần được sửa đổi một chút, cảnh tình cảm có thể không thay đổi, nhưng những thứ này không thể có."

Đạo diễn Từ nhận lấy, tùy tiện lật một vài trang, không khỏi nhướng mắt nhìn sang hướng Cố Thanh Yến.

Tất cả những cảnh tình cảm được đề ra, đều có liên quan đến Cố Thanh Yên. Thậm chí có một câu tỏ tình của nữ phụ nói với nam chính, cũng bị khoanh lại, lí do là tỏ tình quá lộ liễu, không thể nói như vậy.

Đạo diễn Từ đóng kịch bản lại, không nói câu gì, ông ta cảm thấy đau đầu.

Nhân vật linh hồn của "Không phải" chính là nữ phụ, cái gọi là không phải, chính là mong muốn mà không có được.

Trong toàn bộ kịch bản, dục vọng, nhu cầu sai trái, cưỡng cầu, cuối cùng không thể có được mà trở thành nhân vật phản diện, chỉ có nhân vật Dư Mạn này.

Nếu như phân cảnh tình cảm của cô bị thay đổi, bộ phim này sẽ không còn linh hồn nữa.

"Tổng giám đốc Thời..." Đạo diễn Từ do dự mở miệng: "Tôi xem những chỗ được nêu ra, cũng không có đi quá giới hạn. Ngài xem xem, cảnh hôn bên chúng tôi có thể dùng diễn viên thay thế, những chỗ khác mà anh cảm thấy không thích hợp, cũng có thể dùng người diễn thay mà."

Túc Nghị nghe câu nói này của đạo diễn Từ, bĩu môi, nháy mắt ra hiệu với Cố Thanh Yên.

Danh tiếng và địa vị của đạo diễn Từ có được đều là nhờ vào chuyện này, trừ việc nghiêm khắc đối với chất lượng của sản phẩm, bình thường ông ta đối nhân xử thế đều không đặc tội một ai.

Trong lúc quay phim cần sự nghiêm túc, thường xuyên yêu cầu diễn viên diễn lại, nhưng cũng không gây ra tranh cãi gì, ngược lại còn tạo nên được danh tiếng trong giới.

Đây cũng là lần đầu tiên Túc Nghị nghe thấy đạo diễn Từ nói dùng diễn viên thay thế, từ trước đến nay anh ta rất bài xích việc này.

Trừ một số những động tác không có cách nào hoàn thành, còn lại đạo diễn Từ vẫn luôn khuyến khích diễn viên tự mình đóng.

Trong ánh mắt của Túc Nghị có phần ghét bỏ, không thoải mái nhìn Nhan Linh, trong lòng nghĩ những người xấu thường có lắm yêu cầu, chỉ có cô mới yêu cầu nhiều như vậy.

Cố Thanh Yên thấy mọi chuyện không liên quan đến mình, coi như chuyện gì cũng không nghe thấy.

Cô đứng ở hàng sau, chân đã có hơi mỏi rồi, khẽ duỗi duỗi chân phải, qua một lúc, lại duỗi sang chân trái.

Mái che của tổ phim đủ rộng rãi và dày, có thể chắn được những tia cực tím từ ánh nắng mặt trời.

Dưới mái che bày ra bốn cái ghế, hai diễn viên chính mỗi người ngồi một cái, đạo diễn Từ và Thời Thâm Niên ngồi hai cái còn lại.

Thời Thâm Niên xem như không nghe thấy lời của đạo diễn Từ nói, ra hiệu bằng mắt với trợ lí.

Trợ lí hiểu được, đi sang một bên yêu cầu tổ phim đưa một chiếc ghế đến.

Trợ lí trường quay tỏ vẻ ngại ngùng: "Xin lỗi, bên này đã hết ghế rồi. Hiện trường vẫn còn rất nhiều đồ chưa chuẩn bị xong, thật sự xin lỗi, bên kia có ghế xếp con, để tôi lấy cho anh."

Trợ lí trường quay liền chạy đi lấy mấy chiếc ghế con chuyển đến.

Đạo diễn Từ nghe thấy động tĩnh, đứng dậy: "Hết ghế rồi sao? Thật ngại quá, hiện trường vẫn chưa chuẩn bị xong, có hơi lộn xộn."

"Tiểu Cố." Anh gọi Cố Thanh Yên: "Đến đây, cô ngồi chỗ tôi, đi giày cao gót đứng thì mệt quá."

Cố Thanh Yên chưa nói gì, Nhan Linh nở nụ cười đứng dậy, khẽ kéo vạt áo sườn xám màu hồng xuống.

Đứng trước chiếc ghế không di chuyển, nhưng vẫn nói: "Yến Yên ngồi chỗ tôi đi, sao có thể để trường bối nhường chỗ được."

Nhan Linh cười dịu dàng, không biểu lộ ra bất kỳ ý nghĩ nào khác.

Nhưng trong lòng lại đang ngập tràn sự căm giận, buổi tối ngày hôm qua, trợ lí của Thời Thâm Niên nói với cô ta, bảo cô ta đóng giả bạn gái của tổng giám đốc Thời trước mặt Cố Thanh Yên.

Nhưng không thể lợi dụng thân phận của tổng giám đốc Thời để làm càn, cũng không thể đặc tội Cố Thanh Yên.

Đưa ra một đồng điều kiện, nhưng cũng có rất nhiều lợi ích. Có điều hành vi của Thời Thâm Niên, khiến cô ta càng cảm thấy ghen ghét.

Nhan Linh tức đến mức cả đêm không ngủ được, cô ta không tin mình bị một diễn viên bé nhỏ mới vào nghề đánh đổ.

Cô ta nghĩ kĩ rồi, nếu như Thời Thâm Niên đã bảo cô ta diễn kịch, vậy thì cô ta cũng có thể biến giả thành thật.

Từ nhỏ cô của cô ta đã nói với cô ta, trên thế giới này không có người đàn ông nào lại không ngoại tình.

Cứ đợi mà xem.

Nhan Linh khẽ vuốt đôi bông tai, cười với Cố Thanh Yên.

Nói là nhường chỗ cho cô, nhưng vẫn đứng ở trước chiếc ghế, không có ý rời đi.

Cố Thanh Yên nhận ra được dịch ý của đối phương, cô đoán, chắc Nhan Linh đã biết được quan hệ của cô và Thời Thâm Niên trước kia.

Sau khi rơi xuống đáy vực cô đã là kẻ tiểu tốt.

Cô hiểu rõ được dịch ý của Nhan Linh, cũng không muốn dây dưa gì với Thời Thâm Niên nữa.

Cố Thanh Yên nói: "Tôi đứng cũng được rồi."

Đúng lúc này, trợ lý trưởng quay cầm mấy chiếc ghế xếp con đến, ngại ngại xin lỗi: "Ghế này có hơi thấp, nhưng bây giờ chỉ còn những cái này, thật sự rất xin lỗi."

Thời Thâm Niên nhìn Nhan Linh, thấp giọng nói: "Em ngồi đi."

Đáy mắt Linh Nhan lướt qua tia oán hận, cô ta cũng xem như hiểu thêm được về anh rồi. Người đàn ông vô tình này, chỉ xem cô ta là công cụ.

Chiều nay rõ ràng cô đang ở một tổ phim khác, chỉ vì người đàn ông này muốn gặp Cố Thanh Yên, vì vậy liền mượn cái cớ tụ họp mọi người lại.

Còn cô ta, chỉ là một công cụ để anh có thể gặp được Cố Thanh Yên.

Nhan Linh còn tưởng rằng Thời Thâm Niên muốn cùng cô diễn kịch trước mặt Cố Thanh Yên, thì ít nhất cũng sẽ có những hành động thân mật với cô ta.

Nhưng cái thái độ này, có kẻ ngốc mới tin.

Nhan Linh tức giận ngồi xuống ghế xếp nhỏ, trên mặt bày ra dáng vẻ vui mừng. Dường như chỉ cần là những gì Thời Thâm Niên nói, cô ta đều bằng lòng làm, không hề oán trách.

Kẻ cả yêu cầu này có không hợp lý.

Lúc này Túc Nghị rất muốn phi nhỏ, muốn hỏi xem Nhan Linh có phải kẻ ngốc hay không, ngồi chiếc ghế con đó thôi mà còn bày ra dáng vẻ vui mừng như vậy, đúng là ngu ngốc.

Anh nhìn Cố Thanh Yên: "Được rồi, cô ngồi đi, đã đợi bốn mươi phút, đặt quả trứng xuống đất cũng có thể hấp chín rồi."

Lời này là đang trách mắng Nhan Linh đến muộn.

Quan hệ của Nhan Linh và Túc Nghị vốn dĩ đã rất kém, cô ta lại cứ luôn làm khó Túc Nghị, lúc này chỉ có thể giả vờ như không nghe thấy gì, cười một cái với vị anh đế.

Cố Thanh Yên không biết bây giờ Thời Thâm Niên lại muốn chơi trò gì nữa, dù sao chỉ cần không chơi với cô là được.

Cô thoải mái ngồi xuống, từ trên cao nhìn xuống Nhan Linh.

Ừm.

Nếu như Thời Thâm Niên cũng ngồi chiếc ghế đó thì tốt rồi.

Mỗi người đều có một suy nghĩ riêng. Đạo diễn Từ cũng nhìn ra, Thời Thâm Niên có mưu đồ riêng.

Không ngờ chuyện gì Cố Thanh Yên cũng không biết rõ, đến cả việc kịch bản của mình bị thay đổi cũng không rõ ràng.

Đạo diễn Từ thờ dài, ông ta vẫn không biết làm thế nào mới có thể thuyết phục được Thời Thâm Niên không thay đổi kịch bản nữa đây.

"Tiểu Cố." Ông ta cầm quyển kịch bản lên, cuộn vào trong tay, nhìn Cố Thanh Yên: "Đối với những cảnh thân mật trong kịch bản, cô suy nghĩ thế nào?"

"Dạ?" Cố Thanh Yên quay đầu lại, vai diễn của cô không có cảnh thân mật mà. Chỉ có một cảnh, chạm phớt môi với nam phụ, chỉ có mỗi thế.

Cảnh chạm môi này còn do Dư Mạn yêu cầu, thế lực của nam phụ che trời, lại điên cuồng yêu người phụ nữ này.

Nhưng người phụ nữ này lại giống như không có trái tim vậy, chỉ mới nhìn nam chính hôn nữ chính, lại gọi nam phụ đến, muốn thử cảm giác hôn môi.

Chỉ là mới thử được một nửa, lại đột nhiên tức giận, tát nam phụ một cái rồi đẩy ra.

Nhân vật này có tính cách mạnh mẽ, từ trước đến nay luôn làm theo ý mình, người khác đều không dám lại gần.

Ngoại trừ cảnh này, những phân đoạn khác đều không có cảnh nào thân mật nữa.

Cố Thanh Yên tưởng rằng đạo diễn Từ đang hỏi cô có thể hi sinh đến mức độ nào cho vai diễn, cô không phải kẻ ngốc, lúc này đương nhiên không thể nói là cái gì cũng không đồng ý được rồi.

Cô liền vô cùng thành khẩn: "Vì nghệ thuật, tôi có thể hi sinh ít nhiều."

Còn về ít nhiều ở mức độ nào, không phải cô nói là được. Ít ra trong kịch bản này của đạo diễn Từ, tạm thời không có tình tiết nào là cô không thể chấp nhận được.

Cố Thanh Yên tự nhận bản thân mình rất vĩ đại, hi sinh vì nghệ thuật, nghe cũng được đấy.

Đạo diễn Từ nghe được câu trả lời thỏa đáng này, lại cảm thấy đau đầu. Đặc biệt là đối diện với sắc mặt đen thui của Thôi Thâm Niên, lần đầu tiên ông ta cảm thấy khó khăn như vậy.

Bộ phim này của ông, cần có một phim trường rất lớn. Cần thiết kế một số cảnh quay phức tạp, còn cần một số lượng đông đảo diễn viên quần chúng.

Nếu như không đủ chi phí, có thể chỉ quay được một nửa thôi đã phải đình công.

Nhà đầu tư nói gì cũng không thể đắc tội, đặc biệt là những nhà đầu tư lớn không quan tâm đến chuyện nhỏ chỉ quan tâm đến việc xuất tiền.

Cố Thanh Yên khẽ dựa lên ghế, Kiều Vân vừa nhìn đã biết, cô đã không thể tiếp tục ngồi ở đây nữa.

Kiều Vân nói Cố Thanh Yên là một người rất lười biếng, có thể ngồi sẽ không đứng, có thể nằm sẽ không ngồi, bất cứ ngồi năm phút dài đằng đẳng như vậy là muốn lấy mạng cô.

Cố Thanh Yên ngồi được một lúc, đáy mắt đã xuất hiện vẻ không kiên nhẫn. Người như đạo diễn từ khi nói chuyện chia ra làm hai loại trạng thái.

Khi đóng phim, ông ta tự tin mà lại nhiệt tình, mỗi một câu nói đều tràn đầy năng lượng. Còn những lúc bàn bạc về lợi ích, quả thực không phải sở trường của ông ta, năng lực của ông có hạn, mỗi một câu nói đều không nói đúng điểm quan trọng.

Cố Thanh Yên nghe ông nói mà cảm thấy ngứa tai, hai tay vòng ra phía sau eo, khẽ ngáp.

Cô cảm thấy buồn ngủ, vốn dĩ cũng đã không được ngủ trưa. Những tiếng xì xào bên tai, càng khiến cô buồn ngủ hơn.

Cố Thanh Yên xoa xoa eo, mệt mỏi ngáp một lần nữa. Chiếc mũi thanh tú khẽ nhăn lại, đáy mắt tràn ra nước.

Đạo diễn Từ vẫn đang nói về kịch bản và chi phí, ảnh đế Phùng thỉnh thoảng chen vào vài câu, Kiều Vân ngồi một bên nghe bọn họ nói. Sau khi anh ta bị rơi xuống đáy vực, cô mới biết anh ta là một người quản lý tốt, nên mới theo gót chân anh. Hơn nữa, anh ta còn có chút giao tình riêng với ảnh đế Phùng, lúc nói về thù lao của Cố Thanh Yên cũng không sợ hãi, cố gắng đàm phán được lợi ích tốt nhất.

Có điều chuyện khiến anh ta kinh ngạc chính là, Cố Thanh Yên là người mới, còn những người còn lại đều có một vị trí trong ngành giải trí.

Đạo diễn Từ gọi bọn họ đến đây bàn bạc về lợi nhuận đã là chuyện kì lạ lắm rồi, những chuyện như này, nói minh bạch thì cũng có minh bạch, nhưng nói không minh bạch thì cũng đúng.

Mọi người đều không vạch trần, biết rõ trong lòng là được.

Đạo diễn Từ không chỉ gọi bọn họ cùng đến, lại không chịu ép giá, dành một đãi ngộ cao nhất cho người mới như Cố Thanh Yên.

So sánh với thù lao của nam phụ thì nhiều hơn nhiều.

Kiều Vân nghĩ rằng đây có thể là yêu cầu của Cố Thắng Nam, anh không biểu hiện gì trên mặt, im lặng kiểm tra hợp đồng.

Xem được một nửa, bỗng cảm thấy xung quanh trở nên yên tĩnh. Cả đạo diễn Từ nói từ nãy đến giờ cũng ngừng lại.

Kiều Vân kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Cố Thanh Yên khẽ nghiêng đầu dựa vào ghế, đôi mắt nhắm nghiền, hiển nhiên đã ngủ say rồi.

Thôi Thâm Niên đưa tay ra hiệu, trợ lý hiểu ý anh, lập tức ra hiệu cho đạo diễn Từ và ảnh đế Phùng không nói nữa.

Kiều Vân khẽ mấp máy môi, rồi cũng im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10: Là Thời Thâm Niên, khiến cô không can tâm nói tiếng ấy

Dịch: Ruby

Beta: TH

Túc Nghị phản ứng dữ dội nhất, nhìn về phía Nhan Linh, suýt chút nữa ngã nhào từ trên ghế xuống.

Nhan Linh vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, coi như không biết cái gì.

Đạo diễn Từ trong lòng hiểu rõ, còn ảnh đế thì có sóng gió gì chưa trải qua, vì vậy hai người đều bình tĩnh giữ im lặng.

Thời Thâm Niên đứng lên, đi tới phía trước mặt Cố Thanh Yến, dùng mu bàn tay đung vào trán của cô.

Hơi nóng, có lẽ do phơi nắng quá lâu.

Đáng lẽ buổi sáng nên để đạo diễn Từ gọi bọn họ tới, đỡ phải phơi nắng. Có điều tối hôm qua anh bị món móng heo của đầu bếp làm buồn nôn, cả đêm không ngủ yên.

Buổi sáng tâm trạng không tốt, sợ dọa Cố Thanh Yến.

Mà anh nghĩ cô nhóc xấu xa này nửa đêm đòi ăn cái thứ đồ ăn đó, tất nhiên ngủ sẽ không ngon, nên sáng nay mới để cô ngủ thêm một lúc.

Do ngủ không đủ giấc nên mới ngồi ngủ gật như vậy.

Đáy mắt Thời Thâm Niên lộ ra vẻ đau xót, hận không thể hung hăng véo má cô để phát tiết nội tâm bị dày vò.

Thế nhưng lại không nỡ.

Làm sao có thể nỡ làm như vậy?

Cố Thanh Yến trong tiếng lải nhải liên miên vẫn ngủ ngon, ngược lại đến khi xung quanh yên tĩnh thì lại tỉnh giấc.

Cô tỉnh dậy, mê man trùng trùng dụi con mắt, xua đi con ngái ngủ.

Bộ dáng tựa như đứa trẻ, hai mắt như long lanh, ngơ ngác nhìn bốn phía.

Những người đứng xung quanh lúc này cũng đã tản đi, dường như cô đã ngủ rất lâu, mọi người cũng đã nói chuyện xong.

Thấy cô ngủ thiếp đi, liền để mặc cô ngủ tại đây.

Cố Thanh Yến ảo não dơ tay lên lau khóe miệng vốn không có nước miếng, tật ngủ gật của cô cũng đã từng có.

Lúc trước xem một bộ phim thần thoại kinh điển, trong đó có một nhân vật ngày ngày đều trong trạng thái mê man, đứng cũng có thể ngủ, đó chính là tật ngủ gật.

Cố Thanh Yến cũng cảm thấy mình có tật ngủ gật, nếu không làm sao trong hoàn cảnh như vậy, ngồi cũng có thể ngủ được chứ.

Kiều Vân đứng ngay bên cạnh, tận mắt nhìn thấy nhân vật như Thời Thâm Niên vậy mà lại mang dáng vẻ như người hầu thận trọng đứng quạt gió cho Cố Thanh Yến, anh ta không thể tiếp thu được.

Vậy mà đồ ngọc này vẫn hồ đồ không biết chuyện gì, vẫn dáng vẻ ngái ngủ, vừa ngây thơ vừa nhẫn tâm.

Kiều Vân bất đắc dĩ: "Cô ngủ còn ngáy nữa, thật là mất mặt, cũng may hôm nay đạo diễn Từ không mời truyền thông tới."

Cố Thanh Yến cũng hơi xấu hổ, cô cũng hiếm khi lâm vào tình trạng xấu hổ này.

"Tại em buồn ngủ quá, không chống đỡ được. Ai ngờ Chu Công lại nói rằng còn một ván cờ chưa kết thúc, muốn em chơi cùng với ông ấy."

Kiều Vân dờ khóc dờ cười: "Chuyện cát xê cũng đã đàm phán xong, hợp đồng cũng đã kí, nếu em không có ý kiến gì, vậy thì ngày mai liền bắt đầu."

"Có điều..." Kiều Vân nói được một nửa liền dừng lại rồi mới tiếp tục: "Nhân vật của em có lẽ sẽ phải sửa đổi lại kịch bản một chút."

"Đổi thành kịch bản gì?" Cố Thanh Yên không quá quan tâm, trong quá trình quay phim, kịch bản vẫn thường được thay đổi cho phù hợp.

Vì để tạo ra một kịch bản tốt hơn, đổi cả trăm lần cũng không có ý kiến.

Kiều Vân nhớ tới thái độ Thôi Thâm Niên, chậm rãi nói: "Cảnh hôn bị bỏ, những cảnh diễn mập mờ với diễn viên nam cũng bị hủy, tình cảm với nhân vật nam cũng không được quá mãnh liệt."

Cố Thanh Yên:?

Cô thấy rất khó hiểu, nhân vật Dur Man là dựa vào những tình cảm phức tạp mà dựng lên.

Cô ấy là một nhân vật nữ mạnh mẽ nhưng lại thiếu sự chung thủy, có tình cảm với nam chính, nhưng lại áy náy với nam phụ.

Nếu như cắt bỏ những đoạn kịch bản kia như vậy sự tồn tại của nhân vật này liền không có ý nghĩa.

"Đây là ý của đạo diễn Từ à?"

"Đạo diễn..." Kiều Vân chần chừ: "Đạo diễn Từ đại khái muốn hỏi ý kiến của cô."

Cố Thanh Yên có chút khó hiểu, trong mắt vẫn còn chút khó chịu, dụi nhẹ vào mu bàn tay: "Ý gì cơ?"

Kiều Vân nhìn bốn phía xung quanh mới thở dài: "Cô với Thôi Thâm Niên kia có thù oán gì à? Nếu không phải hận tận xương thì chính là yêu sâu đậm."

Con gái của Cố Thanh Yên biến mất không còn một mảnh, cô ngồi hằn dầy, sự lười nhác ban nãy lập tức biến mất.

"Ý anh là Thôi Thâm Niên muốn sửa đổi kịch bản?"

Kiều Vân nhún vai: "Nhưng mà, ý của đạo diễn Từ là để cô đi nói chuyện với Thôi Thâm Niên, xem có khuyên nhủ được hần ta không."

Cố Thanh Yên:...

Cố Thanh Yên thở dài một tiếng: "Sao em khuyên được anh ta, ai có thể khuyên được chứ."

Nói xong, đẩy lồng dăng lên con tức giận: "Anh ta dựa vào đâu mà khoa tay múa chân với em, còn kịch bản của Nhan Linh hần có đổi không?"

Thực ra cũng không cần thiết phải đổi, nhưng những ý tưởng của Thôi Thâm Niên đưa ra, hoàn toàn bỏ qua tất cả mọi người, chỉ thay đổi mỗi kịch bản của nhân vật Dur Man.

Đối phương chính là nhằm trực tiếp vào Cố Thanh Yên.

Kiều Vân cũng không rõ Thôi Thâm Niên đang dỏ trò gì, nếu là thật sự thích Yên Yên nhà anh ta vậy sao lại dùng thủ đoạn này.

Tình yêu của kẻ có tiền, anh ta không hiểu được.

Kiều Vân bĩu môi: "Cô đừng tức giận, hay là như này, anh làm người đại diện của cô thì sẽ đi trước thảo luận một chút."

Cố Thanh Yên cảm thấy thật mệt mỏi, tháo giày ra để chân lên ghế, tư thế ngồi ôm gối vào ngực.

Nghiêng đầu tựa lưng vào ghế, chậm rãi nhắm người.

Cô đột nhiên nghĩ tới. Khi đó trong trường có một buổi diễn hí kịch, mọi người đều có thể tự báo danh.

Cố Thanh Yên lúc đó còn chưa có dũng khí đi nhận diễn. Chủ nhiệm lớp bọn họ là người quản lý danh sách, hí kịch đó là "Romeo và Juliet".

Báo danh Juliet có rất nhiều người nhưng chủ nhiệm trái lo phải nghĩ, cuối cùng vẫn muốn để Cố Thanh Yên thử một chút.

Đó là lần đầu tiên cô tiếp xúc với diễn kịch, dù chỉ là một màn biểu diễn trong trường học nhưng cô cũng rất trân trọng.

Khi đó cô mới học lớp mười, còn chưa quá thân thiết với Thôi Thâm Niên. Chỉ biết đó là một anh trai hàng xóm tính cách có chút lạnh nhạt, ai gặp anh cũng rất khách khí.

Thôi Thâm Niên cũng có lúc quan tâm tới cô, ví dụ vào buổi chiều cuối tuần, khi đang phơi nắng trên sân cỏ, sẽ để người hầu mang chút điểm tâm nhỏ nhắn đáng yêu đến, thật sự coi cô là thiếu nữ yêu thích màu hồng.

Cố Thanh Yên lúc đó cũng rất hưởng thụ sự quan tâm này, dù đáy lòng không quá quan tâm tới những món điểm tâm kia, nhưng vẫn đứng cạnh cửa sổ,

nở nụ cười ngọt ngào với chàng thiếu niên ngồi trên bãi cỏ.

Vào ngày nào đó sau khi tan học, trên đường về nhà, lúc đi qua cửa nhà Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên đứng trong vườn hoa ngăn người, bị Cố Thanh Yến bắt gặp, vẫy tay chào anh.

Thời Thâm Niên vẫy tay để cô đi qua.

Quản gia mở cửa để cô đi vào.

Hai người hàn huyên vài câu, Cố Thanh Yến với dáng vẻ thành thực, hiểu được tâm trạng chàng thiếu niên lúc này đang rất kém.

Cô giả bộ ngây thơ nhưng hiểu chuyện, trấn an anh.

Hôm đó là ngày giỗ của mẹ Thời Thâm Niên, Cố Thanh Yến thật lòng an ủi anh, kể một số câu chuyện thú vị cho anh nghe.

Cô vốn trưởng thành sớm, với những chuyện xảy ra ở trường học, mặc cho bạn bè phản kích, vui vẻ thì cô lại không lộ vẻ xúc động nào.

Sớm đã khám phá hết, cho nên cảm xúc trên mặt mới không dao động được chút nào.

Ngược lại cùng Thời Thâm Niên trò chuyện, còn phải khoa tay múa chân.

Lúc đó cô mới cảm thấy, đọc nhiều sách thật thú vị.

Giống như cuộc sống của cô ở trường học, cũng không phải tùy tiện qua loa mà đạt được danh hiệu đứng đầu toàn tỉnh.

Cô hằng say kể chuyện, kể đến bộ kịch mà mình sắp tham gia, kể về những chuẩn bị của buổi diễn, kể về người bạn sẽ hợp tác với cô trong vai Romeo.

Đó là một nam sinh đáng yêu nhưng hay ngượng ngùng, rất có đam mê với hí kịch, một khi bước vào vai diễn liền như trở thành con người hoàn toàn khác.

Nói một hồi, Cố Thanh Yến hơi buồn ngủ ngáp một cái.

Nhưng cô cũng rất biết nhìn sắc mặt người khác để nói chuyện, cô nhìn ra được sắc mặt Thời Thâm Niên đang trở nên thâm trầm, dường như không thích nghe cô trò chuyện những đề tài này.

Có lẽ đối phương cũng giống như cô, cảm thấy mấy chuyện ở trường thật tẻ nhạt.

Cô ngáp một cái, cố ý nhìn thời gian sau đó giả bộ thốt lên: "Ôi, đã muộn như vậy rồi à? Em phải về đây, nếu không sẽ không kịp thời gian làm bài tập mất."

Thực ra cô không thích làm bài tập chút nào, trước nay cũng chưa từng làm, nhưng nếu như về muộn, người hầu trong nhà nhất định sẽ báo cáo với Cố Thăng Nam.

Thời Thâm Niên tiễn cô tới tận cửa sân, giúp cô mở cửa, còn hẹn gặp lại lần sau.

Cố Thanh Yến lúc đó còn rất ngây thơ, vẫn còn mong chờ vào tình yêu.

Cô nở nụ cười để lộ hai lúm đồng tiền nhỏ: "Lần sau gặp lại."

Lúc cô xoay người Thời Thâm Niên mới mở miệng, giọng điệu nặng nề: "Em thích nam sinh đó sao?"

"Nam sinh nào cơ?"

Cố Thanh Yến đã quên mất chuyện ban nãy chính mình kể, suy nghĩ một chút, chắc là nam sinh đóng vai Romeo.

Cô cười ngọt ngào: "Bọn em chỉ là bạn bè, thầy cô đã nói, không nên yêu sớm."

Thời Thâm Niên nhìn chăm chăm vào cô: "Không thể yêu sớm sao?"

Cố Thanh Yến gật đầu: "Nhất định không thể."

Thời Thâm Niên hỏi: "Vậy lúc nào mới tính là không yêu sớm?"

Cố Thanh Yến cũng chỉ là ngụy trang thành bộ dáng thiếu nữ ngây thơ, chứ cô cũng không phải tỏ trắng không hiểu chuyện gì.

Lúc ấy cô còn kinh ngạc thấy Thời Thâm Niên thật ngây thơ, sao lại có người, cứ xoắn xuýt mãi về lúc yêu sớm vậy.

Người lớn đã nói yêu sớm thì chính là yêu sớm, không liên quan tới tuổi tác.

Người lớn nói không phải yêu sớm, như vậy muốn bạn mau kết hôn.

Cố Thanh Yến vụng trộm cười nhạo Thời Thâm Niên ngây thơ, lại nghiêm túc trả lời: "Ít nhất cũng phải đủ mười tám tuổi, khi đã trưởng thành."

Thời Thâm Niên không mở miệng, nhìn bóng lưng thon dài ưu nhã của cô biến mất trên con đường nhỏ hẹp tĩnh mịch.

Cố Thanh Yến không biết, sau khi cô rời đi, Thời Thâm Niên nhẹ vuốt lòng bàn tay, mặc niệm một câu: "Anh sẽ chờ đến khi em mười tám tuổi.""

Khi đó, Cố Thanh Yến vừa lên lớp mười, vừa mới bước vào tuổi dậy thì.

Lúc ấy, Cố Thanh Yến cũng không hiểu vì sao ngày thứ hai khi đến trường, chủ nhiệm lúng túng nói với cô.

Nhân vật Juliet này cô không thể diễn được rồi, một nữ sinh gia cảnh rất có thể lực đã cố ý tạo áp lực gây khó dễ.

Trường không chịu nổi áp lực, đành nhường vai diễn đó cho nữ sinh này.

Chủ nhiệm cũng không biết xảy ra chuyện gì, ông rất thích Cố Thanh Yến, rất muốn tranh thủ cơ hội này cho cô.

Ông cũng biết gia cảnh Cố Thanh Yến không tệ, học sinh của ngôi trường này, không ai là không giàu có.

Ông gợi ý cho Cố Thanh Yến: "Nếu không em bảo cha mẹ tìm hiệu trưởng nói chuyện xem, dù sao em cũng đã tập luyện lâu như vậy."

Chủ nhiệm đã gặp qua Cố Thắng Nam, một người phụ nữ kiên cường và tự chủ của Lôi Lệ Phong Hành, con trai của bà ta đang học tại trường cấp hai.

Cố Thanh Yến trực tiếp bỏ qua cơ hội này, cười nói quên đi.

Nhớ lại, thời điểm nói ra câu đó, cô cũng không hình dung được tâm trạng lúc đó của mình ra sao, cô đều đã quên rồi.

Đột nhiên sự không cam lòng trỗi dậy, không kìm nổi xúc động mà muốn phá hủy đi tất cả.

Cuối cùng chậm rãi lắng lại, biến thành một câu quên đi.

Mãi cho đến sau này, Cố Thanh Yến mới biết được, nữ sinh lợi dụng quan hệ của nhà mình kia lại có quan hệ với Thời Thâm Niên.

Là Thời Thâm Niên, khiến cô không can tâm muốn nói ra một tiếng kia.

-

Thông báo: Tạm dừng đăng truyện này trong tháng 4 sắp tới. Chi tiết thông tin tại page của team

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cổ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cạn bã còn tỏ vẻ thanh cao

Trans: Nhật Quỳnh

Beta: TH

Nếu như Cố Thanh Yến và Thời Thâm Niên trước đây thân thiết hơn, thì sẽ biết được anh trải qua ít hay nhiều chuyện. Có lẽ cô đã sớm có thể cao chạy xa bay chứ không phải bị anh kiểm soát như vậy.

Khi Cố Thanh Yến biết chuyện không thể nói rõ đó là cảm giác thế nào, trong lòng chỉ còn lại một mảnh u tối.

Lúc đó cô nghĩ, chẳng dễ gì mới có được điểm mà cô thích, chẳng dễ dàng gì mới thích được người đàn ông này, chẳng dễ dàng gì mới cảm nhận được cuộc sống có thêm một chút hy vọng.

Vậy là tất cả hỏng hết rồi sao?

Tại sao hết lần này đến lần khác đều là Thời Thâm Niên?

Tại sao lúc nào anh ta cũng đối xử với cô như vậy?

Cố Thanh Yến nghĩ không thông, dù có nghĩ như thế nào cô cũng không hiểu được.

Một người cứ với những suy nghĩ cố chấp như thế, cô chẳng thể nào buông bỏ được.

Cô chẳng cách nào có thể thoát khỏi vòng xoáy này, cho nên, cô đã chọn rời xa Thời Thâm Niên.

Kiều Vân thấy cô đột nhiên lau nước mắt rồi ngồi rụt mình trên ghế, tự cuộn tròn lại, giống như một con rùa biển nhỏ vừa sinh ra, không được trở về biển mà cứ sợ hãi có thể bị đại bàng gấp đi bất cứ lúc nào.

Cô ôm chặt đầu, trốn trong chiếc vỏ mềm đó.

Kiều Vân thực ra đã sớm nhận ra, một Cố Thanh Yến lúc nào cũng lạc quan vui vẻ, cười cười nói nói với mọi người, luôn là người nói vài câu là đã khuấy động bầu không khí.

Xem ra không thể cưỡng cầu, thế nào cũng không quan trọng, ra sao cũng được.

Nhưng trông bộ dạng cô như thế này, giống như đang chụp một chiếc mũ để che đi vẻ yếu đuối bên trong.

Kiều Vân nhìn người mà mình đã quen biết ba năm trời, thời gian ba năm đó, Kiều Vân không hề biết gì về hoàn cảnh gia đình, thời thơ ấu hay là cả những gì mà Cố Thanh Yến đã trải qua.

Nhưng nếu như anh ta biết rõ hoàn cảnh này, ví dụ như là Lục Chí Phong hay là Cố Thăng Nam chẳng hạn, họ sẽ ở bên cạnh, tự mình xâu chuỗi mọi chuyện lại và có thể đoán ra.

Anh chưa từng nghe qua bất cứ chuyện riêng nào từ Cố Thanh Yến cả.

Cố Thanh Yến trước nay không tâm sự nhiều với người khác, có buồn cũng chỉ ôm nỗi buồn một mình.

Cô không cần xã giao, không cần những mối quan hệ, chẳng nói chẳng rằng mà tự mình giải quyết.

Kiều Vân chợt nhận ra, Cố Thanh Yến lúc mới quen và bây giờ đã khác đi nhiều.

Cố Thanh Yến khi đó còn chưa hiểu nhiều về mấy cái quy tắc trong xã hội này, trông rất ngoan ngoãn như là lộ cả đôi chân ngựa mà không có vành móng, khiến người khác phát hiện ra một mặt khác của cô rất đen tối, không giống bộ dạng bên ngoài chút nào.

Cô tự nguyện mình thành nẫu người mình chẳng thích chút nào, mỗi ngày đều cứ thế mà diễn không mệt mỏi.

Lắm lúc, lắm lúc tâm trạng tồi tệ, cô cời bỏ lớp nguy trang và rồi lại trở thành chính con người của mình.

Cứ thế, những nỗi buồn của cô chẳng ai thêm đếm xia gì. Từng tế bào trong cô như đang la hét – đừng buồn, hãy cắt đi!

Kiều Vân cứ nhìn cô một lúc lâu, thờ dài bất lực: "Vẫn là anh nên đi nói chuyện với giám đốc Thời, nếu như cô không muốn trực tiếp nói chuyện với anh ta."

Cố Thanh Yến chẳng buồn nhìn lên, cô lắc đầu, hạ thấp giọng: "Anh đừng đi."

Thời Thâm Niên cô còn không hiểu rõ ư, đừng nói là Kiều Vân, thậm chí ngay cả khi Thời Vinh Hưng đến thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Cố Thanh Yến hít một hơi thật sâu, lấy lại tinh thần: "Anh ta đâu ạ?"

Kiều Vân quay đầu và nhìn thấy chiếc Maybach ở cách đó không xa: "Ồ trong xe."

Chiếc xe dừng lại ở một góc phía bên kia đường cũng đã gần cả tiếng rồi, Thời Thâm Niên không nói sẽ rời đi hay không.

Cứ đứng đợi ở bên đó, như chờ một người tình dậy.

Cố Thanh Yến chẳng phải là ghét bỏ gì ai, chỉ là từ khi sinh ra đến nay cô chưa từng trải qua chuyện gì nghiêm trọng đến vậy, nên chẳng thể nào chịu đựng nỗi chuyện này.

Ngay cả khi có gen bẩm sinh, thì dưới tiếng la mắng của Cố Thăng Nam cũng im hơi lặng tiếng mà thôi.

Nhưng đối với Thời Thâm Niên thì cô lại rất giận.

Mà kể ra, nếu Thời Thâm Niên không đụng đến chuyện này thì sẽ thuận theo cô thôi.

Dần dần theo thời gian, cô chỉ là chú mèo con nhưng bộ vuốt ngày càng sắc nhọn, và đến lúc sẽ giờ nó ra ngoài.

Cố Thanh Yến mang giày cao gót, đứng lên kéo váy xuống, chậm rãi tiến về phía chiếc Maybach.

Nói gì thì nói, Cố Thăng Nam thực sự cũng cần tí thể diện. Vừa mừng cô là tự phá hủy đời mình, song lại giới thiệu gia sư riêng dạy cô về lễ nghi và tất cả những gì về một cô gái trong dòng dõi quyền quý.

Từng bước của cô, đung đưa vòng eo thon thả, đế giày cao gót nhọn và mặt đất như đang cầu xé nhau, tạo nên những âm thanh lạnh lạnh.

Từng bước, như đang đắm vào tim của Thôi Thâm Niên.

Anh nhìn cô đến gần, chăm chú theo từng bước chân, đôi chân dài, vòng eo thon thả và cả nỗi giận dữ trong ánh mắt cô.

Trưởng thành rồi.

Cô cũng thay đổi khá nhiều. Còn anh, đã bốn năm rồi vắng mặt trong các buổi họp.

Trợ lý thấy Cố Thanh Yến đến, lập tức xuống xe và mở cửa sau cho cô.

Nhìn thấy Thôi Thâm Niên ngồi bên trong, cô cảm ơn trợ lý rồi khom lưng ngồi vào.

Trợ lý đóng cửa, không lên xe mà đi vòng sang bên kia.

Thôi Thâm Niên không nhìn cô.

Cố Thanh Yến sau khi ngồi xuống cũng không quay đầu sang.

Một lúc sau cô mới lên tiếng: "Anh có thể không để đạo diễn Từ thay đổi vai diễn của tôi được không?"

Cô ấy không hỏi tại sao, cũng không hỏi dựa vào cái gì.

Những chuyện này không cần hỏi, chỉ cần Thôi Thâm Niên muốn làm thì không cần trợ lý anh ta vẫn sẽ làm được thôi.

Thôi Thâm Niên vẫn nhìn về phía trước.

Dáng người cao ráo ngồi trong con xe Maybach rộng rãi, thậm chí có thể chứa nổi những người béo nhất.

Anh thẳng lưng nhìn về con đường trải dài trước mặt.

Anh không trả lời Cố Thanh Yến, lấy điện thoại mở giao diện nhắn tin ra.

"Tại sao không trả lời tin nhắn?"

Cố Thanh Yến đã sớm quên những tin nhắn kì lạ hôm qua, cô không biết trả lời thế nào, không muốn trả lời.

Trầm tư khoảng hai giây, cô đáp lại: "Tôi cứ tưởng là tin nhắn rác."

Thôi Thâm Niên: "..."

Thôi Thâm Niên quay đầu sang nhìn cô, nay con bé này lại còn giả bộ ngây thơ sao, "Đưa điện thoại đây."

Cố Thanh Yến trốn né ánh nhìn của anh: "Tôi không mang theo."

Thôi Thâm Niên nhìn cô: "Đừng để anh phải nói lần thứ hai."

Cố Thanh Yến kháng cự trong im lặng, cô cảm thấy có chút áp lực và ngọt ngào.

Đừng để anh phải nói lần thứ hai.

À.

Là mấy câu mà mấy tên cận bã hay dùng đây mà.

Cứ cho là mình bá đạo, nhưng thật ra lại rất nhảm nhí, cô không thích nó một chút nào.

Cô tức giận, có chút lên giọng: "Em không dùng điện thoại, nghèo quá rồi, dùng không nổi. Bình thường cũng tắt máy, tiền phí thì trả không nổi, pin cũng chẳng sạc đầy."

Dù cho không phải người hài hước thì khi nghe câu này của Cố Thanh Yến cũng phải bật cười.

Viện có gì mà dở khóc dở cười.

Nhưng Thôi Thâm Niên không hề thấy hài hước gì, cứ trân mắt nhìn cô.

Im lặng khoảng 5 giây, mà bầu không khí trong xe căng thẳng đến mức có thể ngửi được mùi xăng xe, chỉ còn tiếng xe nổ, cảm giác như có thể nổ tung đến nơi.

Thôi Thâm Niên chợt động đậy, Cố Thanh Yên vội vàng quay đầu và rùng mình.

Anh quan sát từng động tác của cô, tay run run lấy điện thoại gọi cho số của cô.

Trong thâm tâm anh run rẩy, rõ ràng qua hành động vừa rồi, anh có thể hiểu được Cố Thanh Yên đã muốn kháng cự anh đến mức nào.

Thôi Thâm Niên tận đáy lòng cũng đã hiểu, miệng như có một cục đá lớn chặn lại, không nói được lời nào.

Dường như do hôm qua gương ép ăn vội vài thứ, nên tối qua bụng đã khó chịu hai lần và cứ muốn nôn ra.

Anh nhắm mắt lại, trên gương mặt đầy vẻ mệt mỏi, tay cứ bấm bấm mà gương mặt không biểu hiện gì.

Trong xe vang lên một bản tình ca.

Là điện thoại của cô reo lên.

Thôi Thâm Niên nhìn vào túi xách của cô: "Tắt máy?"

Cố Thanh Yên xoa xoa thái dương, cười trừ: "Nó tự động bật lên."

Anh phớt lờ, một tay giữ lấy tay cô, một tay lấy chiếc túi của cô khi cô chưa kịp giữ lại.

"Anh đừng làm tung đồ của tôi", cô kích động đưa tay giật chiếc túi lại.

Nhưng cánh tay của anh ta còn nhanh hơn cả não cô, đã kịp thời ép cô ngồi dính chặt vào ghế.

"Đừng nhúc nhích, nếu không một lát lại làm đau em đây."

Cố Thanh Yên không dám làm gì, anh nói sẽ làm đau cô, không chừng lát nữa sẽ trói cô lại chẳng hay.

Cô trừng mắt, bất giác chẳng có tí năng lượng chống lại nào.

Thôi Thâm Niên lấy điện thoại cô ra và nhập mật khẩu quen thuộc.

Tám số 8.

Bốn năm trời mà mật khẩu thích dùng vẫn chẳng thay đổi lấy một số nào.

Anh mở tin nhắn ra, không thấy tin nhắn của mình, chắc là đã bị xóa đi rồi.

Mở giao diện quay số ra, anh nhập số của mình và đã hiện ra một ghi chú.

Thôi Thâm Niên nhìn chằm chằm vào màn hình, rồi cuối xuống nhìn cô.

Ghi chú là "Cặn bã còn bày đặt".

Cố Thanh Yên nhớ lại những ghi chú mình đã lưu vào và xấu hổ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào.

Thôi Thâm Niên nhớ lại chuyện tối qua, từ số của con bé này đã đăng vài dòng trạng thái lơ tơ mơ, hoá ra lại trở thành Cặn bã còn bày đặt.

Anh vừa nhìn thấy thì giận đến mức tối sầm mặt lại, bèn gọi cho trợ lý xác nhận tuyến đường tối qua của cô, chắc chắn rằng cô đã về nhà an toàn và chỉ ở một mình.

Sau khi nhìn thấy ghi chú, anh nhớ về chuyện cô giận tối qua rồi đột nhiên bật cười.

Thì ra Cặn bã còn bày đặt chính là có ý này.

Anh mấp máy khoé miệng, mặt tối sầm lại, bật cười rồi không nhịn được mà lại cười thêm cái nữa.

Thôi Thâm Niên bình thường rất ít khi nở nụ cười, lúc nào cũng nghiêm túc khiến người ta lo sợ.

Bình thường gặp chuyện gì vui cô cũng đều chia sẻ với anh, nhưng kể thì kể, gương mặt anh vẫn cứ lạnh lùng và chẳng buồn mở miệng.

Bây giờ nhìn anh cười thế này đúng là rất kì lạ.

Rõ ràng khi nhìn thấy ghi chú, kiểu người khẩu phật tâm xà như Thời Thâm Niên sẽ không thể nào chịu được.

Nay cười như vậy không phải là tính khí bị gì đó chứ.

Cố Thanh Yến lạnh mặt, nhớ lại những lần cô thua anh, cô đã thua bao nhiêu năm nay rồi, lần này nhất định không thể thua thế được.

Cứ cho là cô bị đánh thì cũng không thể để thua được.

Cô đưa tay nói: "Trả điện thoại cho tôi."

Anh không kháng cự gì, cúi điện thoại vào tay cô rồi tiện hỏi: "Sao em lại gọi anh là 'Cặn bã còn bày đặt'?"

Nếu anh đã hỏi như vậy, ngay khi vừa cất giọng thì giọng đã bình thường trở lại rồi.

Nói đến từ thứ hai thì giọng có thay đổi một chút, khó khăn lắm hai chữ cuối mới được thốt ra một cách vội vã.

Bốn chữ này nếu như không phải Cố Thanh Yến hiểu anh đang nói gì, người ngoài không tài nào đoán ra được.

Hiếm khi, dường như lần đầu tiên cô thấy hứng thú và thoải mái khi ở bên Thời Thâm Niên như thế này.

Cố Thanh Yến nhẹ nhõm bắt lấy cơ hội: "Anh không được cất vai của tôi đâu đấy, tôi sẽ nói cho anh lý do vì sao lại gọi anh là 'Cặn bã còn bày đặt'".

-

Cảm ơn chị Quỳnh đã dịch giúp em chương này. <3

Cảm ơn chị Linh đã giúp em cái biệt danh khó hiểu mà nữ chính đã đặt cho nam chính. <333

Chú thích từ chị Linh: 翘屁嫩模 (kiểu thí nộn khuôn/cặn bã tỏ vẻ thanh cao): 翘屁嫩 đại khái ba chữ này rất tục, đánh rắm mà vẫn phải vẻnh mông mới chịu (cặn bã nhưng phải thật giả nai) – Từ gốc này xuất phát từ vụ scandal của Viêm Á Luân mà báo chí Đài Loan chế ra. Từ 模 mô hình, khuôn mẫu, ý trong truyện chỉ nam chính là trùm cặn bã, đại khốn nạn, điển hình của thẳng đều, cực cực vv... (Xin tỉnh lược ngàn chữ).

Nghe chị ấy giải thích mà tui mướt mồ hôi, nữ chính chửi quá ghê...

Bạn đang đọc truyện *Vương Vãn Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè

Edit: BT

Beta: Lam Đẹp Troai, TH

Thời Thâm Niên không mở miệng, anh nặng nề nhìn chằm chằm khuôn mặt Cố Thanh Yến đang vẫn nở nụ cười.

Anh cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi chưa nhìn thấy Cố Thanh Yến cười như vậy, trong trí nhớ của anh, nụ cười của Cố Thanh Yến phân thành ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất là hồi mới quen. Khi đó cô nhóc ngây trang thành đáng yêu thiếu nữ nhà bên ngoan ngoãn, tính tình trẻ con gọi anh là anh trai mãi.

Về sau làm trò ở sau lưng, chẳng ai phát hiện ra. Hình như cô cũng không ngờ, nếu không phải có người ở sau lưng thu dọn thay thì dựa vào một người con gái như cô, sao có thể trêu đùa trai thẳng Lục Chí Phong chóng mặt.

Thuở ấy, cô nhóc cười rộ lên vô cùng dịu hiền ngoan ngoãn. Dù bạn nói gì, cô ấy cũng mỉm cười nói tốt với bạn.

Rất đáng yêu, nhưng ý cười chưa bao giờ chạm tới đáy mắt.

Cực kỳ có lệ.

Rõ ràng là cô gái mười sáu tuổi, thể mà như đã khám phá hồng trần.

Giai đoạn thứ hai là giai đoạn Thời Thâm Niên hoài niệm nhất.

Cô gái nhỏ dần tin tưởng anh, cười rộ lên cũng thêm chút sức sống. Giống như tinh linh, đáy mắt toát lên sự gian xảo, thậm chí thi thoảng còn dám bướng bỉnh đùa anh.

Cô đột ngột nhảy ra từ sau lưng anh, bịt mắt anh lại, kể với anh những chuyện đã xảy ra ở trường hôm nay.

Thật ra cũng không phải chuyện gì thú vị, lúc Cố Thanh Yển nói cũng tự cảm thấy vô vị.

Cô thường nói rồi lại bật cười khanh khách, vừa cười vừa nói rằng: "Nhật nhĩ, nhưng không biết vì sao nói với anh lại cảm thấy chuyện đó trở nên thú vị."

Thời Thâm Niên nhớ rõ, hình như thuở ấy mình cũng không đáp lời cô câu nào.

Anh chỉ biết ghen tị với mỗi người xuất hiện qua miệng cô, anh ghét nguồn năng lượng tuổi trẻ của họ, ghét họ chiếm hơn nửa thời gian của Cố Thanh Yển.

Anh không thấy thú vị, chỉ cảm thấy phiền phức.

Thậm chí anh còn đề trợ lý đi thăm dò, điều tra mỗi người trong trường, anh phải hoàn toàn nắm được Cố Thanh Yển trong tay.

Dần dà, không biết bắt đầu từ khi nào, Cố Thanh Yển không còn nở nụ cười ấy nữa.

Dường như mỗi nụ cười của cô sau này đều kèm theo mục đích.

Cô biết rằng chỉ cần mình cười rộ lên, anh sẽ đồng ý với từng yêu cầu của cô.

Chỉ cần cô cầu xin tha thứ, chỉ cần cô cúi đầu, anh sẽ mềm lòng.

Khi ấy, Cố Thanh Yển như một con rối gỗ.

Cô không muốn kể chuyện thú vị gì cùng anh nữa, cũng không chịu để ý tới anh.

Anh thật sự không chịu nổi cô học cách yếu thế làm nũng.

Nhưng cô làm nũng không hề thật lòng, cười còn có lệ hơn thuở ban đầu.

Thời Thâm Niên không chịu nổi cô cười như thế, cô càng cười như vậy, anh lại càng phẫn nộ.

Càng phẫn nộ thì càng cực đoan; càng cực đoan lại càng làm cái gì, sai cái đó.

Tới cuối cùng, thậm chí anh còn không dám tới công ty. Anh không dám rời đi nửa bước, sợ ngoảnh người lại, cô gái nhỏ của anh sẽ rời khỏi anh mất.

Anh không chấp nhận được.

Không chấp nhận được cô rời đi, không chấp nhận cô đối xử kiêu có lệ với mình.

Nhưng tới tận hôm nay, Thời Thâm Niên mới hiểu ra, điều mà anh thực sự không chấp nhận được là Cố Thanh Yển không cười vui nữa.

Cô ở bên anh không còn cười nữa, sao anh có thể ích kỷ như thế?

Nhưng luyến tiếc, làm sao bỏ được bây giờ...

Để cô rời đi, cả đời anh cũng không làm được.

Lúc mẹ Thời Thâm Niên qua đời, anh chín tuổi. Tiếng khóc lóc sụt sùi trên linh đường không lọt vào được tai anh, mà dường như cách một cái sân to nhường ấy, anh có thể nghe cô bé nhà bên khóc nỉ non.

Lúc mới ra đời, cô bé nhỏ rất thích khóc. Đói bụng, khát, tâm trạng không vui là khóc ngay.

Không ai yêu thương, bèn khóc.

Anh cảm thấy rất phiền.

Sau đó chẳng còn ai để ý cô bé có khóc không. Cô không được ai quan tâm, đứa bé mới mười mấy tháng mà như đã biết rõ lòng người nóng hay lạnh.

Đứa bé không được thiên vị sẽ không buồn khóc nữa.

Sau đó, cô ngày càng khóc ít đi.

Thời Thâm Niên càng phiền.

Ngày hôm ấy, mẹ anh ở trên linh đường, anh lại nghe tiếng khóc của đứa bé nhà bên.

Anh lần theo tiếng khóc đi vào trong sân, nhóm người giúp việc đuổi theo phía sau.

Anh cảm thấy quá phiền, bắt đầu nhanh chân chạy.

Đám người giúp việc gấp đến độ hô to, anh càng chạy nhanh hơn.

Lúc chạy đến cửa sân nhà bên, anh đột nhiên dừng chân.

Một ngôi nhà lớn nhường ấy, trừ ánh trăng mỏng manh ra, chỉ còn ánh đèn mờ ảo chiếu sáng phòng nhỏ góc phía tây.

Đó là phòng cô bé.

Thời Thâm Niên bình tĩnh đứng lại, người giúp việc phía sau đã sắp đuổi kịp. Sau khi thấy anh không chạy, họ thở hắt hắt xin anh quay về, xin anh đừng lẩn quẩn trong lòng.

Thời Thâm Niên ra hiệu dừng lên tiếng để họ ngậm miệng.

Tiếng khóc non nớt của đứa bé không dứt, khóc vô cùng oan ức, tiếng khóc còn êm tai hơn tiếng khóc trên linh đường.

Ước chừng qua năm phút đồng hồ, một ngọn đèn phía đông sáng lên.

Trong phòng vang lên tiếng người lầm lũi: "Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, có ra tiền đâu mà khóc!"

Ông bà chủ căn phòng rất ít khi lại đây, không ai để ý đứa bé sống hay chết. Ban đầu người chăm sóc cô còn chăm chỉ thật thà, thời gian lâu, sao còn để ý tới cảm xúc một đứa bé chứ?

Thời Thâm Niên lại đứng hồi lâu, tiếng khóc đứa nhỏ dần và yếu đi. Vừa nãy cô đói lắm rồi, đợi được ăn no thì cũng ngừng khóc, im lặng vào giấc ngủ.

Vừa ngoan, vừa đáng thương.

Thời Thâm Niên xoay người đi về, người làm đi theo phía sau anh, không dám mở miệng.

Nhà họ Thời, không có một ai bình thường.

Sau đó, người chăm sóc Cố Thanh Yến bị đổi. Đổi một người nông dân tới đây làm người giúp việc mới, làm việc chăm chỉ, thật thà, chân thành với người ngoài, tấm lòng thiện lương.

Trong cuốn nhật ký trước đây của Cố Thanh Yến, người xuất hiện nhiều nhất là di Lương.

Thời Thâm Niên biết, từ lúc đầu, khi tiếng khóc nỉ non của cô bị anh nghe thấy được, trong lúc họ còn chưa rõ đã tạo thành nút thắt.

Anh không thể buông tay, cho dù chết cũng muốn kéo cô theo cùng.

Thời Thâm Niên nhìn chăm chú hồi lâu vào Cố Thanh Yến, nhìn tới Cố Thanh Yến ngứa lòng.

Câu vừa rồi của cô hơi không chừng mực, không phải lời có thể nói đùa với Thời Thâm Niên.

Cô thôi cười, xoa khoe miệng: "Trên mặt tôi có thứ gì ư?"

Cố Thanh Yến chẳng nhìn anh, đáy lòng thầm nói, không đồng ý thì thôi nhưng chuyện kịch bản không thể bỏ đi như thế.

Thời Thâm Niên vẫn nhìn cô: "Anh đang tập thể dục."

Cơ thể anh vẫn không tốt, thể chất đặc thù, dễ hút bệnh. Mẹ anh bẩm sinh bị bệnh tim, bác sĩ dặn dò không thể sinh con.

Sau khi mang thai ngoài ý muốn, bà kiên trì phải sinh đứa bé ra.

Thời Thâm Niên sau khi sinh, tình trạng sức khỏe của anh vẫn yếu. May mà trái tim Thời Thâm Niên coi như khỏe mạnh, nhưng thể chất kém hơn đứa trẻ bình thường đôi chút.

Nhà họ Thời chăm sóc rất tốt, nhiều năm qua bệnh nhẹ không ngừng, nhưng không có gì trở ngại.

Một lần bị bệnh nghiêm trọng nhất là bốn năm trước.

Ông ngoại Thời Thâm Niên qua đời, hoàn cảnh trên núi ác liệt, anh xảy ra chút sự cố. Tuyên bố với bên ngoài là tỉnh dưỡng nửa năm. Trên thực tế, anh mất ba năm không thể rời khỏi phòng vô khuẩn.

Trong một năm ấy, anh chỉ rèn luyện.

Anh không muốn chết, anh còn muốn chăm sóc cô nhóc của mình.

Cô nhóc của anh không biết những chuyện này.

Thời Thâm Niên thích yên tĩnh, trừ khi cần làm việc, anh rất ít ra ngoài.

Một vài việc không quan trọng, anh đều giao cho trợ lý đi làm. Công việc quan trọng thì đều thông qua hội nghị trực tuyến giải quyết.

Anh cũng không có bạn bè gì, nhóm thân thích thường tới thăm, nhưng cho tới bây giờ vẫn không vào được cửa lớn nhà họ Thời.

Ngoại trừ trợ lý của Thời Thâm Niên, Cố Thanh Yên rất ít khi thấy những người khác bên cạnh anh.

Đến ngay cả Thời Vinh Hưng cũng rất ít khi tiếp cận được Thời Thâm Niên.

Anh không tiếp xúc với nhiều người, không tới nơi đông người, không cho phép bên cạnh có ai hút thuốc.

Cố Thanh Yên biết anh thích yên tĩnh, không ra ngoài. Chuyện hay làm nhất là ở trong phòng làm việc, lẳng lặng đọc sách.

Anh dạy cô viết chữ, dạy cô vẽ tranh, mang cô theo cùng đọc sách. Anh chưa bao giờ tập thể dục quá mạnh.

Cố Thanh Yên thích vận động, thích chạy bộ, thích sôi động, Thời Thâm Niên rất ít làm những chuyện ấy.

Đến giờ phút này Cố Thanh Yên mới phát hiện ra Thời Thâm Niên có cuộc sống như người bệnh.

Sắc mặt anh hơi tái, môi nhạt màu, hơi yếu ớt, mím chặt, không có tinh thần gì.

Cố Thanh Yên sợ run, hỏi lại: "Sao đột nhiên anh lại tập thể dục?"

"Ừm." Thời Thâm Niên không muốn giải thích quá nhiều, thân nhiên ừ một tiếng.

Cố Thanh Yên không muốn hỏi lại, cô lặng im trong chốc lát. Trong thời gian cuối cùng bên nhau họ đã hòa thuận, nhưng cũng chỉ yên lặng.

Nói như vậy là bởi Cố Thanh Yên không ngừng nói chuyện. Rồi cô tuyệt vọng, cô muốn chạy trốn rồi đi, vì thế trở nên im lặng.

Dần dần, chẳng còn ai đáp lại ai nữa.

Cố Thanh Yên há miệng thở dốc, vừa định mở miệng, lại ngoài ý muốn nghe Thời Thâm Niên mở miệng.

Anh giải thích: "Không có chuyện để làm, nên rèn luyện."

Lời giải thích ấy cũng chẳng khác nào không nói, nhưng điều làm Cố Thanh Yên kinh ngạc là Thời Thâm Niên chịu chủ động mở miệng giải thích.

Anh thay đổi rất nhiều.

Cố Thanh Yên phức tạp nhìn qua, đối diện với đôi mắt sâu thẳm của Thời Thâm Niên

Đôi lại trước kia, có lẽ họ vẫn lặng im.

Anh thật sự thay đổi, trở nên dịu dàng hơn đôi chút.

Cố Thanh Yên mím môi, thử thăm dò nói: "Tôi rất thích vai diễn Dư Mạn, có thể đừng cất phần diễn cô ấy được không?"

Cô đang ở thế yếu, bốn năm trôi qua, cô không biết Thời Thâm Niên còn nguyện ý chấp nhận sự yếu thế của mình hay không.

Thời Thâm Niên không thể chấp nhận được cô diễn trò, anh không thể chấp nhận cô vẽ vang tỏa sáng xuất hiện trước mặt mọi người.

Không thể chấp nhận những điều tốt đẹp của cô bị người khác phát hiện, anh thậm chí có bệnh không thể chịu được người khác liếc mắt nhìn cô thêm chút.

Nhưng anh chỉ ngăn cản một lần, Cổ Thanh Yến đã bỏ chạy đi mất.

Nếu anh còn ngăn cản, khur khur cố chấp nữa, anh sẽ vĩnh viễn mất cô.

Thời Thâm Niên mặt không đổi sắc nhìn cô, chìm trong sự im lặng.

Cổ Thanh Yến cũng không nói, chỉ lẳng lặng theo sát đối diện anh.

Cô phát hiện đáy mắt Thời Thâm Niên phủ kín tơ máu đỏ, đôi mắt anh xám xịt.

Thoạt nhìn cả người đều rất mỗi mệ, cái mũi cao thẳng đo đo như bị chủ nhân nắm suốt, nhằm để nâng cao tinh thần.

Anh thật sự không có sức sống.

Tìm Cổ Thanh Yến đập nhanh, tự nói với mình rằng cô chỉ quan tâm Thời Thâm Niên thôi, chứ không phải muốn dây vào vũng nước đục này.

Sau một hồi im lặng lâu, Thời Thâm Niên mở miệng: "Cảnh hôn phải cắt bỏ."

Cổ Thanh Yến còn đang suy tư về sự biến hóa trên người Thời Thâm Niên, cô cảm thấy sao cứ là lạ, lại không nói được lạ chỗ nào.

Thậm chí cô quên vừa rồi yêu cầu không cắt bỏ phần diễn, đột nhiên nghe Thời Thâm Niên thoái nhượng, giật mình một thoáng rồi ngẩng đầu mạnh.

Thời Thâm Niên nhìn chăm chú cô kinh ngạc tròn tròn mắt, cất giọng khàn khàn: "Các cảnh diễn khác có thể giữ lại, cảnh hôn phải cắt bỏ."

Cổ Thanh Yến nháy mắt mấy cái, Thời Thâm Niên tiếp tục nói: "Anh không khống chế em, anh chỉ muốn nói rằng em không cần phải trốn tránh anh. Cho dù không thể là một đôi, ít nhất chúng ta vẫn là bạn bè."

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Cố Chấp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhất định anh phải sống tốt với Nhan Linh

Edit: BT

Beta: TH

Chuyện này quả thực không giống lời Thời Thâm Niên có thể nói ra, thể mà anh lại nhượng cô!

Cổ Thanh Yến không đáp lại, cô theo bản năng ngoáy lỗ tai, đáy lòng nghĩ có phải do nhiều ngày không lấy ráy tai, cho nên mới nghe nhầm không.

Cô chớp đôi mắt ướt, hàng mi dài như cánh bướm vỗ lên xuống, khiến lòng người ngửa ngửa.

Có một kỹ xảo chơi cờ rất thú vị trong tâm lý học, khi một người đưa ra cho bạn một yêu cầu quá mức, bạn sẽ phần nộ, từ chối, trốn tránh.

Nhưng khi người này rút lui, người đó sẽ yêu cầu một sự nhượng bộ khác.

Bạn lại cảm thấy người này đúng mực, biết tiến lùi. Thậm chí vì từ chối yêu cầu đầu tiên của anh ta mà mang tâm trạng áy náy, đồng ý yêu cầu thứ hai của anh ta.

Khi Thời Thâm Niên yêu cầu cắt bỏ phần lớn cảnh diễn tình cảm, Cổ Thanh Yến vừa tức giận vừa tuyệt vọng.

Giờ phút ấy, thậm chí cô nghĩ không bằng rồi đi, quên đi.

Rời khỏi vùng đất này, tới một nơi không ai tìm ra được. Diễn hay không diễn trò cũng chẳng sau cả, chỉ cần rời khỏi Thời Thâm Niên.

Sau khi Thời Thâm Niên nhượng, đáy lòng cô chỉ còn lại sự vui sướng.

Chỉ cắt bỏ cảnh hôn, điều ấy rất dễ chấp nhận được.

Vai diễn Dur Mạn, tổng cộng chỉ có một nụ hôn chuẩn chuẩn lướt nước với vai nam số hai.

Cảnh hôn hoàn toàn có thể tìm thể thân tới diễn.

Yêu cầu như thế, sao cô có thể không chấp nhận được?

Thậm chí cô cảm thấy là chính mình đã nghe lầm.

Từ trước tới nay, sự cố chấp của Thòi Thâm Niên ở trong lòng Cố Thanh Yến đã ăn sâu tận gốc rễ. Lúc Kiều Vân bảo cô đến đàm phán, cô căn bản không ngờ có thể đàm phán được kết quả.

Cuối cùng đại khái chỉ biết tan rã trong không vui, hoặc là Thòi Thâm Niên trối cô lại, hoặc là cô thoát được đi rất xa, rời khỏi thành phố này.

Cô chưa từng nghĩ tới, chuyện này còn có thể giải quyết một cách hoàn hảo như vậy.

Thòi Thâm Niên thậm chí còn nói, không phải muốn khống chế cô, mà muốn làm bạn với cô.

Cố Thanh Yến thật sự không thể phản ứng lại được lời Thòi Thâm Niên vừa nói.

Cô giật mình sững sốt, lúc lâu sau khi ánh mặt trời bên ngoài bị tầng mây che khuất, lại hiện lên, che khuất, rồi hiện lên.

Tuần hoàn lặp lại.

Đợi đến khi vầng thái dương lại nhô lên, cô chậm rãi hoàn hồn, không nhận được hỏi một câu: "Không phải anh lừa tôi đúng không?"

Thòi Thâm Niên không đáp mà nói: "Em không phải trốn anh."

Cố Thanh Yến không ngừng lắc đầu.

Thòi Thâm Niên không khống chế cô, cô còn trốn làm gì?

Cô không cưỡng được nở nụ cười tươi, lộ ra hai cái má lúm đồng tiền nhỏ. Đôi mắt hơi híp, biến thành vầng trăng cong.

Cô cười rất vui, loại cảm xúc đó thậm chí còn cuốn hút Thòi Thâm Niên.

Cố Thanh Yến còn đang đắm chìm trong vui sướng, nói chuyện cũng suy nghĩ: "Thòi Thâm Niên, anh thay đổi, không chỉ có biến thành kẻ vênh váo, còn trở nên nice như vậy!"

Khóe miệng Thòi Thâm Niên thoáng nhếch lên, lại nghe câu tiếp theo của cô.

"Cám ơn anh, tôi xuống xe, anh nhất định phải sống tốt với Nhan Linh, tôi chúc phúc hai người."

Mặt Thòi Thâm Niên đen sì, nhìn bóng cô vui vẻ xuống xe. Anh đã quên lúc trước có người tên Nhan Linh.

Anh kéo Nhan Linh ra, thứ nhất là vì để Cố Thanh Yến bớt cảnh giác, làm cho cô không chạy trốn. Thứ hai là muốn nhìn xem cô nhóc này sẽ có phản ứng ra sao, có thể đau lòng sầu khổ, ghen tuông hay không.

Hay lắm.

Thòi Thâm Niên giật nhẹ khóe miệng, bảo trợ lý qua đây lái xe.

Không chỉ không ghen, còn chúc phúc cho họ.

Được đấy.

Trong thoáng chốc trợ lý lên xe, cảm nhận được bầu không khí bên trong xe đóng băng gần như ngưng kết thành chất rắn, đáy lòng hồi hộp.

Cậu ta nghĩ vừa nãy lúc nhìn thấy Cố Thanh Yến, đối phương còn vui vẻ cười với cậu ta, lúc ấy đáy lòng cậu ta có chút vui mừng, xem ra là đàm phán ổn rồi.

Kết quả vừa lên xe, thấy phản ứng của Thòi Thâm Niên, cậu ta không dám hỏi nhiều, đành phải yên lặng lái xe.

Sau khi xuống xe, Cố Thanh Yến tìm Kiều Vân.

Kiều Vân vỗ vai cô, chỉ vào hàng rào bên ngoài cách đó không xa: "Mấy phóng viên đến đây, không phải đạo diễn Từ gọi tới. Anh sẽ chạy xe ra phía sau, chúng ta rời đi từ chỗ bên cạnh."

Kiều Vân lăn lộn nhiều năm trong giới giải trí, tuy từng bị chèn ép, cuối cùng thất bại thảm hại. Nhưng năng lực phán đoán xử sự cần có vẫn còn.

Đạo diễn Từ lần này thông báo vội vàng, giai đoạn trước còn chưa tuyên truyền. Chính ông ta cũng không gọi phóng viên, phóng viên có thể xảy ra nhiễu loạn.

Cố Thanh Yến vẫn là người mới, lúc chưa nổi chỉ có cuộn phim duy nhất thì chưa lên sóng. Tấm ảnh cô cũng ngoái đầu nhìn lại cười truyền trên internet một lần, nhưng không có fans trụ cột.

Nếu phía sau xảy ra tình trạng hỗn loạn, người bị hại chắc chắn là cô.

Hiện tại thứ cô cần là tác phẩm, là thứ có thể công khai ra bên ngoài, không cần phải vội.

Cố Thanh Yến cũng biết, cô gặt đầu, chuẩn bị đi theo Kiều Vân rồi đi.

"Không phải chen lấn, đạo diễn Từ đã đi rồi, hôm nay không nhận phỏng vấn!" Có mấy phóng viên xông tới, vài nhân viên đang đang làm việc thu dọn đồ thấy được, vội vàng chạy tới ngăn cản.

"Ồi chào! Sao mọi người lại chạy vào, mau đi ra!"

Nhân viên công tác hô to đứng lên, hình như đã xảy ra ít tranh chấp.

Kiều Vân nhận ra vấn đề hình như nghiêm trọng hơn anh tưởng, cũng không quay đầu lại, thúc giục Cố Thanh Yến đi nhanh hơn.

Phòng ảnh đế, Túc Nghị không rời đi, vừa rồi họ còn đang thảo luận chi tiết hợp đồng với đạo diễn Từ.

Nhan Linh nói có chuyện còn chưa xử lý xong, phải rời đi trước.

Đội cho Cố Thanh Yến xuống xe, phòng ảnh đế họ đã thỏa thuận ổn thỏa. Lúc Kiều Vân mới đi ra, nghe Túc Nghị mời đạo diễn Từ đi ra ngoài uống một chén, chắc còn đang dọn đồ, chưa rời đi.

Đám phóng viên này tới rất đột ngột, không giống như phóng viên đơn thuần, không biết là nhắm tới ai.

Cố Thanh Yến nghe phía sau dồn dập tiếng bước chân, tiếng cộp cộp không ngừng, mỗi một tiếng như một cú đánh trầm, giã vào ngực cô.

Trực giác của cô nhận ra vấn đề không đúng, theo bản năng né sang hướng bên cạnh.

"Biến đi!"

Lúc Cố Thanh Yến tránh né sáng hướng bên cạnh, một bóng người từ phía sau nhào lên, may rằng Cố Thanh Yến phản ứng nhanh, người đó vô huyệt, còn không buông tha tiếp tục nhào sang hướng bên này.

Túc Nghị đang ở bên trong cùng đạo diễn Từ thảo luận chuyện của Thời Thâm Niên, anh ta nói chuyện phiếm muốn biết Thời Thâm Niên rốt cuộc sao lại thế này.

Đạo diễn Từ ba phải thế nào cũng được, không nói tí mĩ cho anh ta. Hai căng thẳng, chợt nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ bên ngoài.

Đạo diễn Từ vốn nghĩ là chó sủa, nghĩ không để ý tới là được. Nhưng lúc nghe lại tiếng động cảm thấy không ổn.

Túc Nghị chạy đi ra từ bên cạnh, vừa hay nhìn thấy một bóng người đánh về phía Cố Thanh Yến.

Lần đầu Cố Thanh Yến né tránh, đồ bóng người đó cầm trong tay không chỉ đánh về phía Cố Thanh Yến, còn hất về hướng Cố Thanh Yến.

Túc Nghị theo bản năng xông lên, một cú đá đập trực tiếp cho người đó lăn đi.

"Đầu xanh, mộng đầy thịt, suýt nữa thì tôi không đập nổi, may mà vẫn rèn luyện."

Kiều Vân đi phía trước, khi quay đầu lại đã muốn không còn kịp, anh ta nhìn thấy người đó té trên mặt đất.

Thứ được hất phát ra tiếng xì xì, một khoảng xi măng trên mặt đất lập tức biến thành màu đen.

Là acid sulfuric đậm đặc.

Kiều Vân hít một hơi lớn xuống cổ họng, suýt nữa không thể thở nổi.

Anh ta khẩn trương nhìn về phía Cố Thanh Yến: "Cô không sao chứ? Thế nào, có bị thương hay không?"

Sắc mặt Cố Thanh Yến đờ như khúc gỗ, hoảng hốt một lúc mới phản ứng lại, cô lắc đầu: "Tôi không sao."

Trong giọng nói còn chứa vẻ kinh hoàng, dù ai đụng phải loại chuyện này, cũng rất sợ.

Túc Nghị một cước dẫm lên lưng người đó, không cho anh ta chạy trốn.

Nhân viên công tác phía sau đuổi theo, mấy phóng viên khác không quan tâm tới người đó, bọn họ vốn là chó sủa, đụng tới loại chuyện này, họ lập tức

chụp ảnh tách tách.

Nhân viên công tác vừa hô dừng, vừa che chắn cho người đó trên mặt đất.

Đạo diễn Từ thờ hồn hèn chạy tới: "Xảy ra chuyện gì không? Người kia là ai?"

Người trên mặt đất cười dữ tợn, hung tợn nhìn chăm chăm Cố Thanh Yên: "Cô đoạt vai diễn của Tiểu Bách Hợp của tôi, tôi giết cô!"

"Mấy người buông ra, để tôi giết cô ta!" Người đó điên cuồng giãy dụa, mấy người suất nữa không giữ được anh ta, Túc Nghị thẳng thùng cho gã ta một đá vào mặt.

Người đó xì một tiếng khinh miệt, còn độc ác nói: "Tôi giết cô, tôi chết cùng cô, Tiểu Bách Hợp có thể diễn!"

Tiểu Bách Hợp là nick name fans gọi một ngôi sao nữ, là một sao nữ đang hot, bởi vì từng diễn vai diễn nữ ca sĩ dân quốc, nên được gọi là Tiểu Bách Hợp.

Trước kia《 Không được 》được tuyển chọn, lời bàn tán không ít, khoảng thời gian trước đạo diễn Từ vì bộ phim đó mà nổi một lần.

Khi bộ phim có danh tiếng và nhiều người xem, khán giả sẽ càng thêm chờ mong đối với bộ phim tiếp theo.

Có người nói, vai diễn Dur Mạn, không phải Tiểu Bách Hợp thì không thể diễn.

Rất nhiều fans Tiểu Bách Hợp thậm chí còn uy hiếp Weibo đạo diễn Từ, nói nếu Tiểu Bách Hợp không diễn, họ sẽ hợp lực chống lại bộ phim này.

Tuy Tiểu Bách Hợp từng giải thích, lịch trình của cô ấy đã được sắp xếp kín, có lẽ sẽ không diễn, nhưng ít fans cực đoan vẫn quyết theo ý họ như trước.

Đạo diễn Từ biết chuyện đó, nhưng không nghĩ tới fans vẫn dám giả vờ làm phóng viên lao đến đoàn làm phim, còn suất làm Cố Thanh Yên bị thương.

Đạo diễn Từ sợ gặp chuyện không may, lập tức liên hệ cục cảnh sát. Loại chuyện này không nhanh xử lý thì bộ phim không biết đến khi nào mới có thể quay.

"Cô không sao chứ, tình trạng thế nào rồi?" Đạo diễn Từ sợ Cố Thanh Yên có chuyện gì xảy ra, chờ cảnh sát tới, động viên tâm lý Cố Thanh Yên suốt.

Người hắt acid sulfuric đã bị bắt giữ, Cố Thanh Yên bây giờ cũng không đi được. Cô hít sâu một hơi, ôm cánh tay: "Tôi không sao, không bị hắt vào."

Túc Nghị cũng sợ một lúc, anh ta vừa rồi còn dám nói giỡn, sau khi thấy có người hắt acid sulfuric, chân mềm oặt.

"May mà cô phản ứng nhanh, nếu không né kịp..." Anh ta không dám nói tiếp, lẩn lộn ở giới giải trí, quan trọng nhất là khuôn mặt phải lộ ra.

Hủy mặt ai là đoạt tính mạng người đó.

Túc Nghị thờ phào một hơi, đỡ trán dạo một vòng tại chỗ: "Khi thật! Một đám người mù quáng, ai lộ ra tin tức hôm nay chúng tôi ở trong này?"

Đạo diễn Từ cũng nhú mày, việc này rất kỳ lạ, lúc buổi sáng Thời Thâm Niên nói cho ông ta, ông ta phải gọi mấy người Cố Thanh Yên đến đàm phán chi tiết.

Buổi sáng ông ta chỉ gọi cho bốn người họ, trừ bốn người ra, chỉ có nhân viên công tác ở đây.

Nhưng nhân viên công tác chỉ làm công việc chuẩn bị, họ cũng tạm thời mới biết tin tức, chưa chuẩn bị ổn thỏa gì cả.

Hơn nữa mọi người không thù không oán, chưa đến mức nhắm vào một người mới chưa có danh tiếng.

Cố Thanh Yên ngồi ở góc sáng sủa, chống lại đôi mắt đỏ ngầu của gã kia, đáy mắt không hề dao động.

Cô đứng lên, đi đến trước mặt người đó.

Túc Nghị sợ cô bị thương, hơi ngăn lại.

Cố Thanh Yên lắc đầu, ý bảo cô không sao.

Cô chậm rãi ngồi xổm xuống, từ trên nhìn xuống người này.

"Sao mày biết là tao? Lúc ấy tao từ trong góc đi ra, mày không hề do dự vọt thẳng qua đây, ai nói cho mày chỗ góc đó?"

Giọng nói Cố Thanh Yên bình thản, bình tĩnh như người vừa rồi bị dọa sợ không phải là cô.

Túc Nghị sợ run, không dám ngăn nữa. Anh ta cũng hiểu chuyện kỳ quặc, dù thật sự là fans cực đoan, không có tin tức phát ra, cũng không thể chuẩn xác như thế tìm được Cố Thanh Yên.

Người đó bị hồi hồi hoảng, nhưng tổ chức tâm lý khá vững. Trên mặt chỉ xuất hiện vẻ kinh hoàng trong một thoáng, lại lập tức khôi phục thành dáng vẻ hung thần ác sát.

"Có bản lĩnh thì thả ra, mày xem tao có dám giết mày không!"

HẾT CHƯƠNG 13

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Anh ở nơi nào?

Edit: BT

Beta: TH

Cố Thanh Yến nhắc váy, chậm rãi đứng lên.

Không ngoại trừ người này thật sự có vấn đề về thần kinh, nhưng trực giác của Cố Thanh Yến nói cho cô biết, chuyện này không thể đơn giản như vậy.

Còn chuyện khác, phải chờ cảnh sát đến đây điều tra.

Sau sự cố không may, Túc Nghị vẫn trực bên cạnh suốt. Máy phóng viên xông tới còn muốn phỏng vấn Cố Thanh Yến suýt nữa bị tạt acid sulfuric làm bỏng, bị Túc Nghị mắng đuổi đi.

Những người này về lại không tránh khỏi lại viết linh tinh, cũng may Túc Nghị không quan tâm chuyện đó, hình tượng với công chúng của anh ta trước giờ vẫn vậy.

Cư xử đơn giản thô bạo, tính nóng nảy như "tró" (chó).

Anh ta từng nói với fans: "Ông đây cứ thể đây, hút thuốc, uống rượu, tán gái, thích hay không thì tùy."

Còn ảnh đế Phùng, vốn ban đầu anh ta ở bên trong cũng không hề đi ra. Sau khi nhìn thấy nơi này gặp chuyện không may, anh ta trộm leo lên xe đi mất.

Đây là chuyện thường tình, đối với người của công chúng mà nói, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Đi ra không tránh khỏi phải vào cục cảnh sát ghi chép, nhất định phải lên đầu đề báo.

Túc Nghị đồng ý xuất hiện vì người khác như vậy, đúng là hiếm thấy.

Cảnh sát nhanh chóng tới, dẫn mọi người cùng đi khai báo.

Tên kia bị áp giải tới phòng riêng, khoảng một tiếng sau, cảnh sát nói cho họ: "Tra án cho thấy người này lúc trước từng vì phạm tội cố ý xúc phạm Nghệ Hòa, giam giữ một thời gian, mới thả ra, là kẻ tái phạm. Hỏi thì gã nói là bởi vì muốn cho Nghệ Hòa diễn vai diễn đó, mới bí quá hoá liều."

Nghệ Hòa là Tiểu Bạch Hạc.

Cảnh sát nhún vai, anh ta rất chướng mắt với chuyện trong giới giải trí. Sau khi biết là do fans độc ác làm, lại cảm thấy bất đắc dĩ.

"Chúng tôi xử lý dựa theo quy định, mọi người tạm thời không có việc gì có thể về trước."

Kiều Vân nhíu mày: "Đồng chí cảnh sát, hần ta là người ngoài giới, không có quan hệ không có tin tức. Mà Yến Yến của chúng tôi là người mới, chưa công khai ra ngoài, hần ta sao có thể chuẩn xác như vậy tìm được vị trí của Yến Yến mà tấn công được?"

Cảnh sát thoáng do dự: "Tôi hỏi hần rồi, nói là ngồi xỏm cả buổi chiều, cách lúc hần ta hành hung đã qua ba bốn giờ, mục tiêu hần ta tìm cũng chỉ nói thế."

Kiều Vân truy hỏi: "Sau lưng hần ta có tồn tại vụ giao dịch nào không?"

Cảnh sát nhíu mày: "Đã tra rồi, tài khoản cũng tra rồi, tài khoản của thân thích hoặc người nhà cũng tra, không giao dịch số tiền khả nghi nào."

Nếu thật là hành vi fans nào tàn quá khích, Kiều Vân có thể yên tâm, nhưng anh ta vẫn có chút khó tin.

Nhưng chứng cứ không đủ, anh ta cũng không còn cách nào khác.

Kiều Vân không chấp nhận đối phương cố ý nhằm vào Cố Thanh Yên, Cố Thanh Yên còn chưa chính thức ra mắt, bộ phim duy nhất cũng chỉ ở trong máy quay, không ai lại nhằm vào sau lưng cô.

Ban đầu Kiều Vân nghi ngờ là đối thủ của anh ta trước đây, sau khi anh ta gặp chuyện, tám năm hoàn toàn bất vô âm tín.

Trong khoảng thời gian này đại sắp xếp chương trình tạp kỹ tiếp theo cho Cố Thanh Yên, có lẽ bị người khác theo dõi.

Sáng nay chuyên gia trang điểm Tiểu Vân không tới, có lẽ cũng do nguyên nhân này.

Đợi cho tất cả thủ tục xong xuôi, đã gần tám giờ tối.

Tất cả mọi người không ăn tối, đạo diễn Từ đưa tay mặc áo khoác vào: "Hôm nay vất vả rồi, tôi mời mọi người ăn bữa cơm, ăn xong rồi về nghỉ ngơi đi."

Đi cùng tới cục cảnh sát với Cố Thanh Yên và Kiều Vân có hai nhân viên công tác, Túc Nghị và người đại diện của anh ta.

Túc Nghị xoa tay: "Cháu không đi đâu, buổi tối cháu có việc rồi, trì hoãn tới tận bây giờ."

Anh ta tặng cho Cố Thanh Yên một cái hôn gió: "Em gái Cố, anh đi trước, chúng ta gặp lại ở đoàn phim."

Cố Thanh Yên đứng lên, nhìn theo anh ta rồi đi từ cửa sau.

Vừa rời cảnh sát vào nói bên ngoài có rất nhiều phóng viên vây quanh, bảo họ đi ra ngoài cẩn thận một chút.

Túc Nghị rất nổi tiếng, phần lớn phóng viên đều tới nhắm vào anh ta. Anh ta đi trước, cũng là để dẫn lừa thay Cố Thanh Yên.

Cố Thanh Yên nhận ân tình của anh, nói với đạo diễn Từ: "Đạo diễn Từ, tôi cũng không đi ăn, hôm nay mệt mỏi, không phiền ngài, ngài cũng sớm nghỉ ngơi chút ạ."

Đạo diễn Từ cũng chỉ khách sáo một chút, cũng không ép: "Cũng đúng, hai người ra ngoài cẩn thận, đừng để bị theo dõi."

Lên xe, Kiều Vân tránh ít đám chó săn đi theo họ, nhìn đầu đường qua kính đằng sau, thấy không một bóng người: "May năm đó năng lực chú Kiều đây trốn bọn chó săn vẫn không thật giảm."

Cố Thanh Yên hơi mệt, nằm ở ghế sau xe, lấy một tấm chăn làm gối, nhắm hai mắt.

"Vụ này vẫn chưa là gì với vụ chú Kiều năm đó gặp đâu."

Giọng cô rầu rầu, lộ vẻ vô cùng mệt mỏi.

Kiều Vân nở nụ cười, im lặng hai giây, mới mở miệng: "Chuyện nóng của cô ngày hôm nay, xếp từ top 10 lên top 5, cô xem đi."

Cố Thanh Yên lúc ở cục cảnh sát đã lướt Weibo một lúc, đã thấy hot search.

Cô ừ một tiếng, không nặn không nhặt nói: "Người mới bị fans cực đoan của Tiểu Bách Hợp hắt acid sulfuric, Túc Nghị đánh người. Nhìn mấy từ khóa nổi bật này, sao em ngay cả danh tính cũng không xứng đáng có được?"

Chụp rất nhiều ảnh, lúc ấy dưới cảnh hỗn loạn, rất nhiều chó săn nhả nút chụp bừa bãi.

Cô ngẩng nhìn, cảm thấy cô trong ảnh sắc mặt hơi xấu. Chắc, trình độ chụp ảnh của tên chó săn này cũng chẳng ra sao.

Kiều Vân nghe giọng cô bình thản, đại khái không để chuyện này trong lòng. Anh ta chỉ sợ Cố Thanh Yên còn chưa chính thức ra mắt, gặp phải chuyện này thì không gượng dậy nổi: "Em đừng lo lắng, chỉ có mấy cảnh chụp góc, đạo diễn Từ sẽ chủ động làm sáng tỏ. Lúc trước vẫn chưa ổn định, để mấy blogger nói những lời này trên Weibo đi."

"Vâng." Cố Thanh Yên lên tiếng, xóc chân lông lên, lại lấy điện thoại mở Weibo lướt hot search của cô.

Ghế sau xe hơi tối, ánh sáng di động mỏng chiếu vào mặt Cố Thanh Yên, làm làn da trắng nõn của cô phát sáng.

Cô xem mãi mấy bình luận, đều là hỏi người mới này là ai, bối cảnh gì, còn chưa debut đã âm ỉ ra chuyện này.

Hơn nữa còn xấu như thế, sao có thể diễn một Dư Mạn phong hoa tuyết đại, đòi đạo diễn Từ đổi diễn viên.

Cũng có rất nhiều bình luận thuyết âm mưu tỏ vẻ, cô tự biên tự diễn, liệu lĩnh để nổi. Chỉ tội cho Tiểu Bách Hợp, không được vai diễn còn chưa nói, còn bị hai bên đổ vạ.

Cố Thanh Yên chắc một tiếng, thoát bình luận, lại mở mấy cái hình ảnh đứng đầu Weibo.

Trong đó có ảnh chụp lại cảnh cô mới quay đầu lại né tránh acid sulfuric, miệng mở to, theo bản năng ngồi thụp xuống.

Động tác này như tội phạm bị truy nã, chạy trốn chết.

Cố Thanh Yến nở nụ cười, cười khúc khích, nếu cô không biết tính mình, cũng sẽ cảm thấy mọi người nói đúng là có lý—— người xấu lắm thủ đoạn.

Cô lại lướt xuống, xem rất nhiều bức ảnh, đều xấu không khác gì nhau. Như cố ý chụp xấu cô, không chỉ có chụp xấu, còn cố ý chỉnh sửa, làm cô càng xấu hơn.

Thật đúng là lòng dạ khó lường.

Thời điểm Cố Thanh Yến lướt xuống dưới cùng, mới nhìn thấy một bài trạng thái không nổi lắm.

Bài viết ngắn gọn rõ ràng sáng khoái kể lại chuyện đã xảy ra, để lại ba tám ảnh.

Cố Thanh Yến nhấn mở, lộ ra tám ảnh trong đó chụp cô từ trên cao nhìn xuống trước mặt fans cực đoan kia, hơi nâng cằm, dáng vẻ như quý xuống dưới nữ vương.

Cuối cùng cũng lộ ra bức ảnh không giống trước.

Cố Thanh Yến cảm nhận nhìn mình ở một góc độ khác đẹp vô cùng, mở camera di động, nâng cằm cô lên thưởng thức một chút, cảm thấy cô được camera di động phản chiếu lại còn đẹp hơn trước.

Cô mở Weibo, kinh ngạc phát hiện dưới bình luận chia làm hai phe.

Một phe khen cô đẹp, chớ sẵn ác ý chụp hình còn có thể chụp đẹp ưa nhìn như thế. Động tác vô cùng khí thế, cực kỳ giống Dư Mạn trong cảm nhận của họ.

Một phe nói cô là chó tiếp thị, ảnh chụp các blogger khác đều xấu, chỉ có tám ảnh này đẹp, cố ý xếp đặt chụp vớ vẩn.

Còn nói tất cả mọi chuyện đều là cô tự biên tự diễn, blogger này nhận tiền hối lộ.

Bên Weibo của blogger đó không ngừng tần truy cập, chưa tới mười phút sau, từ khóa hot search trên weibo lại thay đổi thành # Mỹ nhan thịnh thế – Cố Thanh Yến #

Cố Thanh Yến rời khỏi Weibo của blogger đó, lại lướt top hot search. Lần này vừa lướt, kỳ lạ là phát hiện ảnh chụp trước đó lại chìm xuống, mọi người điên cuồng bắt đầu spam ầm ầm bức ảnh chụp cô đẹp kia.

Cố Thanh Yến thấy ngạc nhiên, cô hỏi Kiều Vân: "Anh mua hot search?"

Kiều Vân kinh ngạc liếc nhìn cô một cái: "Cô nghĩ chúng ta có đủ khả năng đi mua hot search chắc?"

Anh ta đánh vô lăng, rẽ sang phải: "Sao vậy? Hướng gió hot search lại thay đổi rồi?"

Cố Thanh Yến cầm di động lướt lướt: "Đều khen em đẹp."

Kiều Vân đã xem hot search trước đó, cảm thấy có hơi sai sai. Chiều hướng đầu weibo giờ đều nhất trí với nhau, cho rằng Cố Thanh Yến cướp vai, tự biên tự diễn để nổi.

Anh ta gọi điện thoại nhờ mấy người bạn, để họ hỗ trợ xoay chút chiều gió. Ban nãy anh ta còn nghĩ, thật sự không thì chỉ tiền mua một hot search, đổi chủ đề sang hướng khác.

Giờ mới qua nửa tiếng, hướng gió lại đột nhiên thay đổi, sao có thể chứ?

Cố Thanh Yến đang cầm di động chơi một lát, tiếng chuông vang lên, trên màn hình hiện biểu tượng thẳng nhóc thú.

Tay Cố Thanh Yến run lên, di động suýt nữa rơi xuống. Cô kích động, không cẩn thận cúp máy.

Trong xe lại khôi phục trạng thái yên tĩnh, như sự yên tĩnh sau khi tranh cãi ầm ĩ trôi qua, như mảnh thú đang ngủ say, ai cũng không biết khi nào nó thức tỉnh.

Cố Thanh Yến do dự có nên gọi cuộc điện thoại lại không, tiếng chuông lại vang lên.

Lần này cô không có do dự, ngón tay nhẹ nhàng ấn nhận, nghe cuộc điện thoại.

"Em thế nào rồi?" Giọng điệu trầm trọng, nổi lên gió bão. Nhưng vẫn dịu dàng như trước, lộ ra sự quan tâm.

Nói về chuyện bị hắt acid sulfuric.

Cố Thanh Yến máy móc cầm điện thoại, kề sát bên tai, mắt nhìn lên trên, Kiều Vân không nhìn cô.

Cô hạ giọng: "Không có việc gì, không bị thương."

"Ừ." Thời Thâm Niên ừ một tiếng, đáp lại lấy lệ.

Anh nói ít, sau khi lấy được đáp án anh cần, thì không biết nên nói cái gì.

Cố Thanh Yến cũng không biết nên nói gì, hai người bỗng im lặng.

Tay Cố Thanh Yến cầm di động hơi run, nghe tiếng hít thở bên đầu kia di động nhẹ nhàng chậm chạp, cô không khỏi ngừng thở.

Dần dần, tần suất hơi thở hai người hoà với nhau.

Cố Thanh Yến đột nhiên cảm thấy cánh tay cô hơi nóng lên, trái tim đập mạnh hơn.

Kiều Vân thấy im lặng lúc lâu, nghĩ cuộc điện thoại đã kết thúc: "Đang ngủ à? Sao không nói câu nào thế?"

Cố Thanh Yến luống cuống một thoáng, theo phản xạ đáp: "Chưa, chưa ngủ ạ."

Đầu bên kia, hơi thở Thời Thâm Niên nặng hơn: "Em ở đâu?"

Cố Thanh Yến trả lời theo vô thức: "Trên xe."

Bạn đang đọc truyện *Vương Vãn Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Trông có vẻ ngon

Edit: BT

Beta: TH

Thời Thâm Niên hỏi xong mới nhớ ra, anh mới định vị vị trí Cố Thanh Yến, đang trên đường trở về.

Chỗ cô ở suốt chút nữa đã bị lộ, Kiều Vân có chút năng lực, tìm chỗ ở mới cho cô, vừa bí mật lại an toàn.

Thời Thâm Niên dùng một ít thủ đoạn, đề tin tức xuống.

Buổi chiều sau khi anh buổi trở về, đã mở một hội nghị khẩn cấp, đợi hội nghị chấm dứt, đã sắp tám giờ.

Trợ lý vẫn không dám nói với anh trên hội nghị chuyện của Cố Thanh Yến, kết thúc mới nói với anh.

Đầu tiên là tìm được ngọn nguồn tin tức, chụp được bức ảnh, chọn tấm ảnh đẹp, sau đó để chủ đề lấp lửng.

Thời Thâm Niên lập một phòng làm việc, có ekip quan hệ xã hội cao nhất, tùy thời đợi lệnh.

Truyền tấm ảnh Cố Thanh Yến ra, hơn nữa thành công chuyển đề tài khác, Thời Thâm Niên nhìn thấy trên internet hàng loạt lời khen khích lệ, mặt đen như đáy nồi.

Muốn giấu cô đi, không để cho ai thấy, ý niệm trong đầu lại bắt đầu sinh sôi một lần nữa.

Con mãnh thú sâu trong nội tâm Thời Thâm Niên bị đề lại uống thuốc, gọi điện thoại.

Nghe được tiếng Cố Thanh Yến, nội tâm anh bình tĩnh lại đôi chút.

"Ăn cơm chưa?" Thời Thâm Niên hỏi, anh biết cô chưa ăn.

"Ăn chút rồi." Cố Thanh Yến đối mặt Thời Thâm Niên, luôn theo bản năng nói dối.

"Đầu bếp trưởng Tinh Vân phụ trách bữa ăn hôm nay."

Tinh Vân là một câu lạc bộ tư nhân, không có tài sản hàng tỷ thì không thể vào. Đầu bếp trưởng Tinh Vân tùy hứng khác thường, một năm chỉ làm chủ bếp được ba bốn lần. Vì bữa cơm này, khắp những phú ông, phú bà ở thành phố A, thậm chí là cả nước đều tới nơi này đợi ăn.

Trước kia Cố Thanh Yến thích nhất ăn ở Tinh Vân, sau lần thưởng thức được tay nghề đầu bếp trưởng, số ngày đi Tinh Vân càng nhiều.

Vì thế Thời Thâm Niên còn từng tức mấy lần, bá đạo không cho cô đi, thậm chí chính anh cũng đi học nấu ăn.

Hôm nay lại chủ động nhấc tới.

Ngón trỏ Cố Thanh Yến cầm lấy di động giật giật, cảm nhận pin sau di động dần nóng lên, tai cô bị hun đỏ.

Cô từ chối nói: "Tôi ăn rồi."

Sau khi cúp điện thoại, Cố Thanh Yến thù người ra.

Trên thực tế cô cũng không biết Thời Thâm Niên rốt cuộc tính toán điều gì, cô cho tới bây giờ vẫn không đoán được anh.

Khoảng thời gian cô và Thời Thâm Niên ở bên nhau, cô giống như con rối gỗ, mất đi linh hồn của cô.

Cô không cần phải nghĩ chuyện gì, không cần có tư tưởng, Thời Thâm Niên xử lý tất cả cho cô.

Nếu đổi thành một người khác, có lẽ sẽ vui vẻ chịu đựng đồ đến thì mặc, cơm đến há miệng ăn.

Sự vĩ đại của Thời Thâm Niên làm cho người ta chùn bước, lại cuồng nhiệt yêu chiều cô.

Cô hẳn nên thấy đủ rồi.

Nhưng cô sợ.

Cố Thanh Yến một lần nữa nằm quay về ghế sau xe, kéo chăn lông đắp lên mặt.

Cô thật sự sợ hãi, từ nhỏ đến cùng, không ai đối xử tốt quá như vậy với cô.

Thời Thâm Niên đối xử với cô tốt vậy, cô không thể nhận tình yêu cô chấp như thế, chỉ cần nghĩ đến việc nếu có một ngày, Thời Thâm Niên rời khỏi cô, cô sẽ hai bàn tay trắng.

Cô lại sợ hãi, bưng tỉnh giữa đêm khuya.

Cố Thanh Yến không thể chấp nhận người khác đối xử tốt với cô, càng không thể chấp nhận sự cố chấp quá mức của Thời Thâm Niên.

Vẫn nên không tiếp xúc với Thời Thâm Niên, cô rầu rĩ dưới chăn lông, chớp mắt, suy nghĩ mãi.

Một bên khác, Nhan Linh vừa mới chụp xong một bộ ảnh, lúc chuyên gia trang điểm tháo trang sức cho cô ta, cô ta nhìn mình trong gương dần mất đi lớp trang điểm bên ngoài, sắc mặt càng âm trầm.

Cô à nhớ tới khuôn mặt của Cố Thanh Yến, không dậm phần son, cũng dám thoải mái đứng dưới ánh mặt trời.

Hệt như bẩm sinh đã không có chút tí vết nào, cho dù ở dưới máy quay phim, cũng hoàn mỹ không tí vết.

Mà chính cô ta, Nhan Linh nhìn chăm chú khuôn mặt tháo bỏ lớp hóa trang dưới ánh đèn mạnh mẽ của gương trang điểm.

Làn da cô ta không tẻ, dùng đủ các loại mỹ phẩm chăm sóc da với những món đồ làm đẹp lên mặt, làn da đẹp hơn so với phần lớn người khác.

Không nói tới những người bẩm sinh, trên mặt bởi vì thức đêm và trang điểm nhiều năm, màu da hơi tối. Đuôi mắt có lúm đốm vết chân chim, quanh mắt có quầng màu xanh nhạt.

Đây là chuyện bình thường, dĩ vãng cô ta chưa bao giờ để ý.

Nhan Linh lại nhớ tới Cố Thanh Yến, nhớ tới thái độ cô không mặn không nhạt, nhớ tới Thời Thâm Niên.

Cô ta đột nhiên sụp xuống, vấy tay với chuyên gia trang điểm.

Chuyên gia trang điểm bị dọa a một tiếng, bông tẩy trang trong tay đánh rơi trên mặt đất.

Nhan Linh biết cách làm người, am hiểu cách lăn lộn sâu trong giới giải trí, quan trọng nhất là danh tiếng.

Cô ta thấy vẻ kinh hoàng trên mặt chuyên gia trang điểm, tỉnh táo lại: "Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô cứ tiếp tục đi."

Chuyên gia trang điểm thôi không hoảng sợ, lên tiếng, lại lấy bông tẩy trang.

Nhan Linh từ từ nhắm hai mắt, nhớ tới cuộc trao đổi vừa rồi với người đại diện.

Người đại diện nói cho cô ta rủi ro trên mạng đã bị thay đổi. Không biết sao tràn ra ảnh chụp, hiện tại tất cả mọi người khen Cố Thanh Yến là nữ thần xinh đẹp, còn nói đạo diễn Từ chọn người rất hợp.

Tiểu Bách Hợp cũng ra mặt đáp lại, tỏ vẻ chưa bao giờ nói với đạo diễn Từ vai diễn trong 《 Không được 》, không tồn tại chuyện chọn người vừa nói.

Mà đạo diễn Từ, lại tự mình đăng lên weibo, nói ngay từ đầu đã nhắm vào Cố Thanh Yến, nói cô là người được chọn, chưa bao giờ nghĩ tới những người khác.

Nhan Linh cười lạnh: "Mới hai giờ, hướng gió đã thay đổi toàn bộ, Thời Thâm Niên thật đúng là thủ đoạn cao."

Người đại diện nói: "Thời Thâm Niên tra được bên chúng ta, may là tôi làm việc cẩn thận. Fans kia từng có tiền án, còn tra được Tiểu Bách Hợp bên diễn đàn fans từng ám chỉ thần tượng phải lấy được vai diễn trong 《 Không được 》, đám fans kia còn dính tới tiền, chắc bên trên cũng tra xét ra."

Nhan Linh ừ một tiếng, nhắc nhở: "Anh phải cẩn thận, với cả cái chuyên viên trang điểm kia, gọi là Tiểu Vân gì đấy..."

Người đại diện nói tiếp: "Tôi đã sắp xếp ổn thỏa, Tiểu Vân kia vốn là học trò chuyên viên trang điểm của Tiểu Bách Hợp, cũng bị họ gọi đi, không có chút quan hệ nào với chúng ta."

"Vậy là được rồi." Nhan Linh nắm lấy tay vịn ghế dựa vào một lúc, móng tay bấm chặt vào gỗ tay vịn ghế, để lại dấu bốn móng tay. "Mà đáng tiếc, acid sulfuric đậm đặc kia không hủy được mặt Cố Thanh Yến."

Cô ta biết bắt đầu từ dư luận Weibo không có tác dụng quá lớn, có Thời Thâm Niên ở đây, không ai động vào được Cố Thanh Yến.

Tiếc thật, nếu gương mặt Cố Thanh Yến bị hủy, không biết Thời Thâm Niên còn có thể có tình cảm sâu đậm nhường ấy không.

Sắc mặt người đại diện hơi trầm trọng: "Tiểu Linh, lần này là chúng ta cẩn thận, Thời Thâm Niên bên kia mới tra không ra. Nếu lần sau còn làm..."

Nhan Linh thẳng thừng đánh gãy lời gã ta: "Anh sợ cái gì, cho dù có xảy ra chuyện gì, còn có di với chú tôi nữa."

Ánh mắt người đại diện hơi dừng lại, sau một lúc lâu mới gạt đầu.

Cố Thanh Yến không ra ngoài ăn gì, Kiều Vân còn muốn liên hệ mấy người bạn thân, xem cái nhìn của họ với chuyện này thế nào.

Cố Thanh Yến quay ra một cửa hàng bên ngoài, chụp được tám ảnh, tiện tay đăng lên tài khoản.

@Ngày ngày bình yên: Đêm bi thương sau khi từ chối bữa tiệc lớn. Trước đây người phụ trách mà như vậy thì chắc chắn tiêu đời rồi. [Hình ảnh]

Sau khi đăng trạng thái, Cố Thanh Yến lấy kịch bản trên bàn, đặt sang bên cạnh, vừa xem vừa ăn bữa tối.

Cô hơi đói bụng, ăn cũng mau. Cô đút vào miệng miếng thịt kho tàu, cô thích nhất là ăn thịt kho tàu đậm vị.

Nước màu đặc sệt, mang theo độ ngọt vừa đủ. Phần thịt béo tuyệt hảo không ngấy mỡ, cắn xuống một miếng, chậm rãi như nở trong miệng.

Trong lúc vô cùng đói bụng, ăn món thịt kho tàu mỹ vị như thế, Cố Thanh Yến hạnh phúc muốn rơi lệ.

Cửa hàng bán bên ngoài này là nhà cô thích nhất, trừ giá cả đắt đỏ ra, không có khuyết điểm gì.

Hôm nay ký hợp đồng xong, sau khi quay xong phim này cô có thể lấy được một món tiền to. Về sau coi như nửa là kẻ có tiền, cô phải khao cô một chút.

Cô với Kiều Vân chỉ có hai người, Kiều Vân hôm nay nói cho cô, phải mời một chuyên viên trang điểm, một trợ lý sinh hoạt, cần chuẩn bị mua thêm vài thứ, cần phải tiêu một khoản tiền.

Số tiền còn lại, đều là của hai người họ.

Cố Thanh Yến vui sướng lại ăn một miếng thịt, lật kịch bản tới đoạn diễn có cảnh hôn của cô.

Dư Mạn là một cô gái mạnh mẽ không để cho người khác xen vào cuộc sống của cô ấy, sau khi cô ấy thấy nam nữ chính hôn môi, không nói một lời, lạnh lùng nã một phát súng về phía chân nữ chính.

Nữ chính sợ tới mức choáng váng, trốn vào trong lòng nam chính.

Nam chính vẻ mặt bình tĩnh, bảo vệ nữ chính ở sau người, nói với Dư Mạn: "Cô còn tùy hứng nữa, đừng trách tôi không khách sáo."

Dư Mạn đánh với nam chính một trận, không phân thắng bại.

Rồi sau đó, cô ấy không để ý nam phụ mới từ bên ngoài trở về, phong trần một mối, người uể oải. Lúc đêm khuya, đỡ anh ta dậy từ trên giường, không nói gì, để anh ta ở trên tường, hôn một cái.

Dư Mạn sức lực lớn, ở phương diện tình cảm lại hết tờ giấy trắng.

Cô không hôn, chạm một chút, chau mày buông ra.

Chẳng tốt đẹp gì, cô ấy nghĩ vậy.

Mặt không đổi sắc rời khỏi phòng nam phụ, chỉ để lại một mình nam phụ trần trơ trần trọc.

Chỉ một đoạn nhỏ, cảnh hôn có thể tìm thể thân.

Cố Thanh Yến ghép khuôn mặt Túc Nghị vào vai nam phụ mang theo nụ cười xấu xa, cảm giác không hôn nổi.

Nhưng nếu Thôi Thâm Niên không đề cập tới chuyện sửa kịch bản cắt bỏ cảnh diễn đó, bằng đạo đức nghề nghiệp, nếu hôn thật thì cũng phải vào lúc cô cười.

Nếu cô quyết định đi con đường diễn viên, vậy phải rèn luyện lối sinh hoạt hàng ngày cơ bản của diễn viên.

Cố Thanh Yến ăn xong bên ngoài, vừa rồi mới xem hết một đoạn lời kịch. Miệng cô lẩm bẩm, đứng lên gác chân lên sofa phía trước.

Cô chuẩn bị xem bộ phim truyền hình cực nổi tiếng đầu tiên của đạo diễn Từ xem một chút, xem cách mà đạo diễn Từ quay.

Ngày kia sẽ chính thức chụp ảnh, cô là người mới, không có kinh nghiệm quay. Mà hợp tác không phải ai khác, là ảnh đế đang nổi, nếu biểu hiện của cô quá kém, càng bị người ta nói cướp vai diễn.

Cố Thanh Yến đứng dựa vào tường trong mười phút, lại lấy di động lướt Weibo một lúc.

Trên Weibo, chủ đề về cô khá âm ỉ, nói cô đẹp có, nói cô tự biên tự diễn cũng có, còn cả người đào ra chuyện cô là diễn viên nữ mờ nhạt.

Cố Thanh Yến lướt lướt, điều duy nhất vui mừng là, cuối cùng cô cũng có danh tính, tất cả mọi người biết cô gái xảo quyệt, còn chưa ra mắt đã tự biên tự diễn ra vở tuồng, bằng vẻ đẹp này lên top search, gọi là Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến lấy nick phụ bình luận một tin tức phổ cập về thân phận của cô, dùng biểu cảm nước mắt tèm lem "giàu to rồi".

Sau đó rời khỏi, vừa định tắt Weibo đi, nhận được một bình luận.

Tay cô hơi run, thiếu chút nữa nghĩ nick phụ bị cộng đồng mạng thần thông quảng đại phát hiện manh mối.

Nhấn mở tin tức, là một mã dãy tài khoản dài lung tung bình luận, dưới dòng trạng thái ảnh chụp bên ngoài cô giàu to rồi.

—— Ai cho phép em ăn cái này?

Cố Thanh Yến vừa nhấn mở tài khoản nhìn, thời gian đăng kí cùng một ngày với cô, sau khi đăng kí đã lâu như vậy, chỉ có mấy dòng trạng thái chính chủ đăng lên.

Cô đỡ ra trong chốc lát, cô viết ba dấu chấm hỏi trong hộp thoại.

Vừa định gửi, lại thêm một bình luận nữa, vẫn là tài khoản này.

—— Trông có vẻ ăn ngon.

Cố Thanh Yến load lại một lần nữa, bình luận đó đã bị xóa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Ai cho em ăn mặc thế này mở cửa

Edit: BT

Beta: TH

Cố Thanh Yên không trả lời tin nhắn, bỏ di động sang một bên chạy đi tắm, trước khi sắp ngủ vừa ngồi xỏm, vừa xem phim truyền hình đạo diễn Từ đạo diễn lúc trước.

Xem xong hai tập, thời gian cũng muộn, cô vui vẻ bò lên trên giường, để cả người chìm trong lớp chăn nhung mềm mại.

Bây giờ sinh hoạt quá tuyệt, cô không hơi đâu đi quán bình luận trên Weibo.

Tuy từ nhỏ cô cũng coi như ăn ngon mặc đẹp trong mắt người thường, nhưng thực sự cô rất nghèo.

Mảnh đất cằn cỗi này thật ra làm hạt giống tâm hồn cô mạnh mẽ bén rễ nảy mầm, nở hoa kết quả.

Đối mặt với mấy lời xoi mói trên Weibo, cô đọc rất hứng thú, đáy lòng không hề dao động.

Từ sớm trước khi cô tiến vào giới giải trí, cô đã chuẩn bị ổn thỏa, nếu muốn đứng ở vị trí này, thì phải thừa nhận sự chỉ trích tương ứng.

Khác hẳn với phỏng đoán của những người xa lạ, cô cảm thấy hiện giờ cuộc sống thật sự quá mỹ mãn.

Chờ đến lúc quay xong, có tiền, mỗi ngày đều có thể ăn cơm hộp ngon thì càng tuyệt.

Bây giờ cũng đã đủ tuyệt rồi.

Mỗi ngày khi nào muốn ngủ thì ngủ, muốn đọc sách thì đọc sách, muốn xem TV thì xem TV.

Không có người quản lý cô, không có người ép buộc cô.

Khi cô nằm ở trên giường, không cần sợ hãi phía sau đột nhiên xuất hiện cái ôm.

Làm cô hít thở không thông.

Cố Thanh Yên nằm trên giường, không đi vào giấc ngủ ngay.

Cô nhớ lại lần hành động của Thời Thâm Niên, sau khi bị cô từ chối lời mời ăn bữa tối, anh không hề không thuận theo, không buông tha, không ra lệnh cưỡng ép, xem ra là thật sự không khống chế cô.

Đôi tay Cố Thanh Yên đặt lên ngực, cảm nhận được nhịp đập trái tim mạnh mẽ.

Không khó chịu, rất khỏe.

Cô không bị hội chứng Stockholm [1].

[1] Hội chứng Stockholm hay quan hệ bắt cóc là thuật ngữ mô tả một loạt những trạng thái tâm lý, trong đó con tin lâu ngày chuyển từ cảm giác sợ hãi, căm ghét sang quý mến, đồng cảm, có thể tới mức bảo vệ và phát triển phẩm chất xấu của kẻ bắt cóc.

Kiều Vân bên kia, mới ăn bữa tối với mấy người bạn cũ xong, mọi người tới một quán ăn khuya, chọn mấy phần xiên nướng, vừa lướt điện thoại vừa uống bia.

Nói đến hot search Weibo, một người bạn thân của Kiều Vân nói: "Bối cảnh người mới trong tay cậu chắc hùng hậu lắm nhì, không làm cậu nhọc lòng à?"

Kiều Vân thờ dãi: "Có chút bối cảnh, nhưng đều dựa vào bản thân."

Anh ta nói tới Cố Thăng Nam.

Người bạn kia nói: "Lần này cậu tuyệt đối có thể xoay người, tôi nói cậu chứ. Cái cô người mới này không đơn giản, cậu không phải nhọc lòng hot search đâu. Tôi từng nghiên cứu rồi, có một ekip cực kỳ giỏi đang định hướng dư luận. Chắc họ phải bỏ ngân này ấy..." Ông bạn làm một kí hiệu tay, tiếp tục nói: "Định hướng dư luận im im lắm, không phải chuyên nghiệp thì nhìn không ra đâu. Buổi sáng ngày mai cậu lên xem đi, chuyện này hẳn là cứ thế cho qua."

[2] Nguyên văn khống bình (控评): Khống chế, kiểm soát các bình luận, tập trung trả lời đầy top các comment tốt, report các bình luận xấu để tránh xuất hiện trong top,...

Kiều Vân hơi nhú mày, anh ta nhớ tới gương mặt Thời Thâm Niên, thoáng chốc không nói tiếp.

Cố Thanh Yên từng nói với anh ta rằng rất không thích lăng xê, chỉ muốn yên ổn quay phim. Anh ta đã qua cái tuổi tranh giành hiếu thắng, lúc trước hao

tâm tổn sức bồi dưỡng được người, cực kỳ nổi tiếng, cuối cùng lại đá văng anh ta đi.

Anh ta từng hưởng vinh dự, cũng từng ngã xuống đáy cốc, đối với chuyện này dự vọng không mãnh liệt như thế.

Nhưng với Cố Thanh Yên, anh ta chỉ sợ cô bị tổn thương.

Nếu Thôi Thâm Niên giúp cô định hướng dư luận, anh ta càng sợ Thôi Thâm Niên có mục đích gì đó với Cố Thanh Yên.

Một buổi tối trôi qua, những lời nói Cố Thanh Yên giành góc đã không còn sót lại chút nào. Nhưng không ít người bắt đầu thảo luận《 Không được 》sắp bắt đầu quay, tuyên truyền miễn phí một lần cho đoàn làm phim.

Thú vị nhất là, cư dân mạng ngay từ đầu mắng Cố Thanh Yên marketing lăng xê, sôi nổi theo dõi Weibo cô, mắng cô. Sau khi tìm một vòng, không ai phát hiện Weibo của cô.

Cuối cùng mọi người mới tỉnh lại, cô gái mưu mô này căn bản không có Weibo.

Vậy vì sao còn lăng xê?

Cư dân mạng cảm thấy chính họ bị đánh một cái tát rất vang, sợ bị người khác nhìn thấy cười nhạo năm dấu ngón tay trên mặt quá mức rõ ràng, vì thế họ đều ngậm hết miệng.

Lúc sáng Cố Thanh Yên tỉnh lại, nhận được lời an ủi của đạo diễn Từ, bảo cô yên tâm nghỉ một hôm, ngày mai bắt đầu quay, tiến độ không bị ảnh hưởng.

Theo phía dưới là meme một người già và người trung niên chuẩn bị quà —— tặng cô một đóa hoa tươi.

Cố Thanh Yên bật cười, nhấn lại meme một đóa hoa sen, chậm rãi nở rộ ra ba chữ cảm ơn ông.

Nụ cười trên mặt cô còn chưa dứt, rời khỏi giao diện chat lướt vòng bạn bè một lúc, trên màn hình sáng lên cuộc gọi tới của Lục Chí Phong.

Nụ cười trên mặt của Cố Thanh Yên cứng ngắc, chờ tiếng chuông vang lên chừng mười giây, mới từ từ nhận cuộc gọi.

Cô không mở miệng, tiếng đối phương truyền vào. Thờ hờn hển, có lẽ mới kết thúc tập luyện.

Lục Chí Phong khi còn trẻ từng là chàng khôi ngô, giờ lớn tuổi, lại bảo dưỡng đầy đủ, mặc cho ai nhìn cũng phải khen một câu tuấn tú vẫn như xưa.

Không béo như đàn ông tuổi trung niên, trang điểm nhẹ nhàng, cười ôn hòa. Mặc áo gió dài, tóc mềm mại vuốt ngược ra sau.

Khi cười, hàm răng trắng tinh, có thể đi quay quảng cáo kem đánh răng.

Ông ta mất quyền lên tiếng ở tập đoàn Cố thị, Cố Thắng Nam ghét ông ta lắm, vẫy tay thì tới, xua tay thì đi.

Ưu thế duy nhất của Lục Chí Phong duy nhất là diện mạo, ông ta yêu cầu vô cùng khắc nghiệt với chính ông ta. Kiên trì rèn luyện, cũng là để lừa kiếm chút tiền dùng từ mấy phú bà lương thiện đơn thuần khác.

"Yên Yên à, ba nhìn thấy con lên hot search, con thật sự muốn đi đóng phim điện ảnh sao?"

Lục Chí Phong không hề có hứng thú đối với chuyện này, cả đời ông ta đều cố gắng nghiên cứu làm sao để làm phách nữ hài lòng.

Mất Cố Thanh Yên chẳng buồn nhắc, hỏi lại: "Lục Hải Yên nói cho ông à?"

"Không phải..." Lục Chí Phong cười có hơi ngượng, không biết có phải ảo giác hay không, ông ta cảm thấy đứa con gái ngốc của ông ta dường như không còn ngốc nữa.

"Nhưng Hải Yên nghe nói vậy. Thật ra con bé cũng rất thích làm minh tinh, ba không quen người trong giới, nên nghi hỏi con một chút."

Cố Thanh Yên suy nghĩ thì bật cười, cô nhìn xuống tiếng cười lạnh: "Ngài quen đấy, dì Bạch hồi trước ấy, chồng bà ấy là ông chủ công ty giải trí."

Dì Bạch, có giai đoạn Lục Chí Phong dính vào một vụ. Bị Cố Thắng Nam bắt gian trên giường, ông chủ công ty giải trí kia dẫn theo mấy bảo vệ qua đây, lột sạch Lục Chí Phong quay một cái video.

Hiện giờ video này còn chưa xóa.

Lục Chí Phong hơi đen mặt, trầm giọng dạy dỗ con gái: "Cố Thanh Yên, con nói cái gì?"

Giọng Cố Thanh Yên vô tội: "Ba sao vậy ạ? Lúc trước quan hệ dì Bạch với ngài khá tốt, ngài còn đưa tôi đi gặp bà ấy, bây giờ không qua lại nữa à?"

Lục Chí Phong ngẩn ra, đứng rồi, Cố Thanh Yên là một đứa ngốc, cái gì cô cũng không biết, căn bản không phải đang mĩa mai ông ta.

Lục Chí Phong lạnh lùng nói: "Về sau đừng nói người này nữa, nếu con có cách nào thì giúp ba đi. Hải Yến là chị ruột con, nó có nhu cầu gì, con chắc chắn cũng phải giúp đỡ. Con với nó không thân, chẳng lẽ còn gần gũi với thằng nhóc thôi Cồ Nhất Thành đó sao?"

Một người Lục Hải Yến, một người Cồ Nhất Thành.

Đều là đứa con ngoài giá thú hai vợ chồng họ ngoại tình.

Cồ Thanh Yến hơi mệt, cô lười nhác ngáp một cái: "Lục Hải Yến nếu không ngại, bộ phim con quay thiếu một nha hoàn rửa chân, bảo chị ta tới thử xem"

"Yến Yến." Lục Chí Phong trầm giọng gọi tên mẹ của cô: "Con nói cái gì đấy, Hải Yến kiêu ngạo, làm nha hoàn rửa chân, con bé chịu không nổi con uất ức đó đâu. Nếu con..."

Cồ Thanh Yến lại ngáp một cái, không khách sáo ngắt lời: "Chị ta khi còn nhỏ vì để vào nhà ở, chịu được ảm ức rửa chân cho mẹ thì sao bây giờ diễn nhân vật thôi cũng không chịu nổi?"

"Đó là Cồ Thắng Nam..." Lục Chí Phong tăng cao âm lượng, hiển nhiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện này, suýt nữa làm ầm lên: "Không nói những chuyện đó nữa, con nói cho ba, chuyện này con có chịu giúp không?"

Giải quyết dứt khoát, trong giọng nói tràn ngập uy hiếp.

Như đang nói, nếu con dám từ chối, về sau không còn người ba là ông ta nữa.

Cồ Thanh Yến rút cuộc không nhịn nổi, bật cười xùy một tiếng.

Cô cảm thấy tâm trạng cô cũng có chút biến hóa, nếu vào trước đây, cô còn e ngại đỡ ầm ĩ để chính cô cũng chẳng thoải mái gì.

Nhưng hiện tại, cô thật sự lười để ý tới người đàn ông đối trá đó.

Cồ Thanh Yến cười vài tiếng, xoa nước mắt khi cười chảy ra bên khóe mắt, bình tĩnh nói: "Không giúp."

Đầu bên kia điện thoại thoáng dừng, có lẽ không thể tưởng được Cồ Thanh Yến lại dứt khoát từ chối như thế.

Ông ta lặng im hai giây, chờ Cồ Thanh Yến đưa ra một lời giải thích, ít nhất cũng có bậc thang đi xuống.

Nhưng đợi trong chốc lát, đối diện không có tiếng vang nào.

Làm một bậc cha chú, vì sự uy nghiêm cuối cùng, ông ta kết thúc cuộc gọi ngay lập tức.

Cồ Thanh Yến nghe tiếng vang tút tút trong microphone, chậm rãi thở ra một hơi, bỏ đi động qua một bên, mềm oặt dựa vào sofa.

Đôi mắt hơi xót, tâm trạng không thể nói rõ là nặng hay là thoải mái.

Chỉ lẫn tẩn, như vẫn luôn thế này, không có chút gọn sóng.

Cồ Thanh Yến nằm úp sấp trong chốc lát, thừa dịp con sâu ngủ còn chưa đột kích, lên tinh thần, bò dậy từ trên ghế sofa.

Đi đến trước tủ lạnh, mở ra nhìn trong chốc lát. Chỉ có một hộp sữa bò, một mảnh bánh mì nhỏ.

Cô đóng cửa tủ lạnh vào, quyết định đi xuống tầng mua một mẻ bánh quẩy mới. Xốp giòn ngon miệng, mang theo mùi thơm mới vớt lên từ trong chảo dầu.

Nghĩ rồi tâm trạng thấy tốt lên.

Cồ Thanh Yến rửa mặt xong, đứng ở phía trước cửa sổ nhìn phong cảnh dưới tầng.

Tiểu khu này về trật tự an ninh rất tốt, cảnh vật xanh tươi, lượng người ít qua lại, là nơi Kiều Vân lấy giá tiền cao, nhờ quan hệ thuê được.

Cô đứng ở phía trước cửa sổ làm một bài yoga đơn giản, chờ đến lúc đói bụng rồi chuẩn bị thay quần áo ra cửa.

Cô đi xuống, đã nhìn thấy một chiếc xe dưới tầng có chút quen thuộc.

Cồ Thanh Yến có thị lực 5.3, ở tầng mười chín, không thấy rõ hình dáng chiếc xe cụ thể phía dưới.

Hai mắt cô nhìn, không nghĩ nhiều, xoay người lấy một cái váy trong phòng để đồ. Còn chưa kịp thay, tiếng gõ cửa vang lên.

Nơi này chỉ có Kiều Vân biết, hơn nữa mỗi tầng có một hộ, ra vào đều phải kiểm tra thân phận, vào thang máy còn cần mặt mã.

Cố Thanh Yến không nghĩ nhiều, ôm váy đi qua mở cửa.

Cô cảm thấy khóa kéo chiếc váy hai dây trên người hơi cứng, thịt bên hông mềm mại bị chọc ngứa.

Cô cúi đầu, không nhìn người đứng ngoài cửa, vừa nhủ thầm muốn đổi một chiếc váy ngủ, vừa gãi chỗ bị ngứa.

Chờ cô nhận ra, phát hiện hôm nay Kiều Vân hình hơi im lặng quá, mới ngốc nghếch ngẩng đầu.

"Sao không gọi điện trước..."

Chữ cuối cùng bị nuốt xuống, Cố Thanh Yến nuốt một ngụm nước miếng. Nhìn Thời Thâm Niên đứng ở ngoài cửa, cùng với trợ lý cầm theo mấy cái túi đứng ở phía sau Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên đen mặt, đoạt lấy món đồ trong tay trợ lý, vượt lên bước vào trong một bước, xoay người nhanh chóng đóng cửa.

Cách cửa sắt lạnh băng, anh lạnh lùng nói với trợ lý: "Đi xuống."

Cố Thanh Yến rõ ràng cảm nhận được cửa rầm một tiếng bị đóng lại đầy tức giận, cả người cô hơi run lên, thậm chí không nghĩ ra Thời Thâm Niên vì sao có thể đi lên.

Cô bị động ứng phó với lửa giận của Thời Thâm Niên.

"Ai cho em ăn mặc thế này mở cửa?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đừng chạm vào thức ăn của anh

Edit: Đậu

Beta: TH

Lúc bị hỏi, Cố Thanh Yến bỗng giật mình một cái, rồi như trở lại trước đây.

Mỗi sáng thức giấc, cô vẫn giữ thói quen mặc bộ đồ thể thao bó sát người, chạy một vòng quanh vườn hoa.

Lần đầu tiên bị Thời Thâm Niên nhìn thấy, cũng là lúc bọn họ chưa ở bên nhau.

Thời Thâm Niên cầm trên tay một chiếc khăn lông mềm. Dưới ánh nắng vàng chan hòa, bước tới chỗ cô.

Dưới tia sáng rực rỡ ấy, khuôn mặt anh lại như chìm trong bóng tối, không rõ vẻ mặt. Chỉ thấy đường nét vô cùng sắc xảo, tới mức không thể rời mắt được.

Cố Thanh Yến dừng chạy bộ, lấy mu bàn tay lau khô mồ hôi còn đọng trên trán. Cả người dựa vào thân cây, ngược cầm lên, nhìn thấy người đứng trước mặt mình là Thời Thâm Niên.

Người đàn ông trước mặt cau mày, đặt chiếc khăn lông lên người cô, trầm giọng dặn dò: "Toát mồ hôi rất dễ bị cảm lạnh."

Đây là lần đầu tiên Cố Thanh Yến cảm nhận được sự quan tâm của người khác.

Mặc dù thời tiết có nóng nực thật, nhưng trừ phi cô thực sự khỏa thân khi chạy bộ thì mới có khả năng bị cảm mạo.

Cô vắt chiếc khăn lông mềm lên trên cổ, lau đi mồ hôi, cũng không nỡ nắm chặt trong tay.

Từ lúc bắt đầu quen nhau, cô quyến luyến sự quan tâm ấy, luyến tiếc không nỡ buông.

Sau đó, cô ở bên Thời Thâm Niên. Mỗi sáng sớm, cô đều thức dậy chạy bộ, nhưng vừa mới thay chiếc quần short thể thao chuyên dụng để dễ vận động, đã bị bắt cởi ra, thay vào đó là mặc một bộ quần áo dài tay che kín mít.

Nếu là bộ quần áo thể thao chuyên dụng, Cố Thanh Yến cũng không có gì để nói cả. Thế nhưng vấn đề là những bộ quần áo ấy lại được thiết kế riêng, vừa vặn bó sát đường eo với hông, lộ ra vóc dáng hoàn hảo.

Thời Thâm Niên quyết định không cho bất cứ ai được thấy vóc dáng cô, cho dù là ở vườn hoa, không được có một bóng người nào, hay bất kỳ người ngoài nào muốn vào, cũng đều không được phép.

Anh cưỡng ép Cố Thanh Yên mặc bộ quần áo rộng thùng thình, khiến cho cô cảm thấy không hề thoải mái.

Cố Thanh Yên mấy lần phản đối nhưng đều không có kết quả. Cuối cùng, cô quyết định chuyển việc chạy bộ thành tập yoga trong nhà.

Nếu bên trong nhà không có ai, Thời Thâm Niên mới cho phép cô mặc bộ quần áo thể thao bó sát người.

Nhớ lại những chuyện quá khứ, Cố Thanh Yên vô thức xoay người vào nhà định thay quần áo, bỗng cô dừng bước chân lại, từ từ quay đầu lại, sức nhớ ra, cuối cùng lấy lại được một chút tỉnh táo.

Cô nhìn Thời Thâm Niên: "Anh... Sao anh biết được tôi đang sống ở đây?"

Cố Thanh Yên nói xong lập tức tự cảm thấy bản thân hỏi thừa thãi. Có lẽ không có điều gì trên thế gian này là Thời Thâm Niên không thể không biết.

Hoặc ít nhất là ở trong thành phố A.

Chính cô cảm thấy không cần thiết hỏi Thời Thâm Niên đến đây bằng cách nào. Biết đâu đấy, có khi tiểu khu này cũng chính là do anh đầu tư.

Cố Thanh Yên chậm rãi thở dài một hơi, cúi đầu, tay ngo ngoáy kéo lại dây áo của mình.

Cô đang mặc đồ lót vận động thể thao. Dây áo cũng không phải lộ hàng táo bạo hay dễ tuột gì. Chỉ là vải có chút mỏng, nhưng đây là tiểu khu chỗ nhà cô, sao cô lại không thể mặc đồ mình muốn.

Trong lòng cũng chỉ suy nghĩ một chút như vậy, nếu bỗng bật thốt khỏi miệng thì Thời Thâm Niên sẽ cho cô thấy thế nào là 100 cách "không thể".

Ánh mắt của Thời Thâm Niên bỗng dừng lại trên làn da mịn bóng loáng của cô.

Vì vừa mới tập thể dục xong, ánh sáng tự nhiên hắt lên khuôn mặt vẫn còn mồ hôi của Cố Thanh Yên, trông vừa khỏe mạnh lại vô cùng xinh đẹp.

Thời Thâm Niên nghĩ đến việc Cố Thanh Yên mặc như vậy mỗi khi đi ra ngoài, trừ anh ra, những người khác cũng nhìn thấy, đầu óc bấy giờ nổ một tiếng âm vang.

Anh sẽ không bao giờ cho phép.

Thời Thâm Niên đặt chiếc túi còn trong tay lên bàn. Không một lời nào trực tiếp lời Cố Thanh Yên vào phòng thay quần áo.

Anh đưa hai bàn tay giữ chặt eo của Cố Thanh Yên, nhấc cô lên, để cô ngồi lên chiếc ghế cao trong phòng thay đồ.

Cố Thanh Yên kêu "á" một tiếng. Bởi chiếc ghế quá cao, chân cô không thể chạm tới được mặt đất. Cô giãy giụa, cố gắng xuống khỏi ghế, nhưng Thời Thâm Niên ấn bả vai của cô xuống, nhất quyết không để cô có cách nào nhúc nhích được.

Trên mặt Cố Thanh Yên lộ rõ vẻ hoang mang, lo sợ: "Anh muốn làm gì?"

Thời Thâm Niên chỉ "à" một tiếng, không thêm đoái hoài nhìn cô, một tay khác giữ lấy hai cổ tay của cô.

Khung xương của Cố Thanh Yên vốn nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với những cô gái khác. Hai cổ tay vô cùng nhỏ nhắn, chỉ một tay cũng nhẹ nhàng đủ để nắm được.

Cổ tay của Cố Thanh Yên bị nắm lấy, giờ thẳng lên phía trên. Cô vô cùng giận, tới mức không ngừng đá chân tới Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên không nhúc nhích tí nào, lấy hai chân kẹp lấy đùi của cô, khiến cô ngay cả cơ hội chuyển động cũng đều không có.

Điều duy nhất lúc này là vòng eo cô còn có một chút sức lực có thể động và miệng không ngừng chửi thề.

Cô yếu ớt nói, liên tục hỏi: "Rốt cuộc anh muốn làm gì!"

Thời Thâm Niên nặng nề liếc nhìn cô một cái, nhưng trong nháy mắt, ngay lập tức, đã coi hết đai đeo của cô từ trên xuống dưới.

Anh nhìn chăm chăm vào gương mặt cô, nhàn nhạt nói: "Làm em."

Cố Thanh Yên sợ hãi tới mức bị động, không dám động, sắc mặt trở nên trắng bệch, tâm tư lúc này dường như đã chìm tới đáy.

Giọng cô trở nên run rẩy, đôi môi cũng vì thế là run run theo: "Anh không thể, anh có bạn gái rồi... anh... Nhan Linh... nếu... cô ấy biết... cô ấy..."

Cô sợ hãi tới nỗi không thốt nên câu.

Thời Thâm Niên lúc này chỉ lướt qua mặt cô, sau đó nhìn chăm chăm vào tủ quần áo, thấy một chiếc váy dài.

Đột nhiên anh buông cô ra, tiến hai bước tới tủ quần áo, cánh tay dài vươn tới, lấy ngay chiếc váy đặt vào trong tay.

Cố Thanh Yên còn chưa kịp phản ứng lại, đã thấy anh đi tới trước mặt cô.

Cố Thanh Yên tuy không còn bị khống chế nữa, nhưng cũng vì sợ hãi quá mức mà cô không dám động dậy.

Thời Thâm Niên trầm giọng, nói: "Giơ tay lên."

Cô theo tiềm thức duỗi hai tay lên, Thời Thâm Niên thay cô, mặc chiếc váy dài vào.

Chiếc váy có thiết kế đơn giản, cổ áo có vài chiếc khuy áo nhỏ, chạy dọc theo cần cổ thon, nhìn qua có cảm giác bảo thủ, khiến cho đối phương khó thường thức cái đẹp.

Thời Thâm Niên thuận tiện mặc váy cho cô. Chiếc váy dài đến tận mắt cá chân, chỉ lộ ra đôi bàn chân trắng nõn, mượt mà.

Những ngón chân nhỏ, đáng yêu đang co chặt lại khi chạm xuống dưới mặt đất, lộ rõ cảm xúc bên trong của chính bản thân cô hiện tại.

Thời Thâm Niên bắt cô đứng ngay ngắn, rồi lại cầm đôi tất của cô.

Anh ôm Cố Thanh Yên vào lồng ngực mình, để cô ngồi lên ghế sofa, sau đó tỉ mỉ, cẩn thận đi tất cho cô.

Khi đôi tất trắng che đi đôi bàn chân nõn nà và đáng yêu ấy, là lúc nội tâm dao động của Thời Thâm Niên cũng bắt đầu trở nên bình ổn.

Toàn bộ cả quá trình, Cố Thanh Yên hết như một con rối, một chút cũng không dám động. Thậm chí, bởi vì sợ sẽ ngã xuống từ trên ghế mà đôi tay của cô vẫn bấu chặt lấy cổ áo của Thời Thâm Niên, khiến cho bộ đồ tây trang chỉnh tề của anh trở nên nhàu nhĩ.

Từ sau lần trốn thoát hồi đó tới giờ, cô vẫn cứ luôn nghĩ rằng mình đã hoàn toàn trốn thoát khỏi Thời Thâm Niên.

Nhưng thực tế thì hoàn toàn khác. Cho đến giờ phút này, cô mới nhận ra.

Cho dù cơ thể cô có tránh né như thế nào thì nội tâm không có cách nào có thể thay đổi.

Họ đã quá quen thuộc đối với đối phương. Mỗi khi Thời Thâm Niên cử động, là cô không có sức lực để chống lại.

Mãi cho đến khi đi xong tất, Cố Thanh Yên nhẹ nhàng bị anh ôm vào trong ngực, cô mới ý thức được rằng chuyện gì đang vừa diễn ra.

Thời Thâm Niên cởi sạch sẽ đồ của cô, thay cho cô quần áo khác.

Nếu là lúc trước, mỗi khi hoan ái trôi qua, đều sẽ xảy ra chuyện này.

Cũng là chuyện xảy ra khi cô tỉnh giấc vào mỗi sáng sớm.

Một giấc mộng quanh năm, tựa như lại trở về bốn năm trước.

Thời Thâm Niên cũng không cho cô quá nhiều thời gian để suy nghĩ, để cô ngồi lên ghế sofa, đứng dậy đi lấy đồ ăn sáng đã đem sẵn tới.

Anh đặt đồ ăn sán lên trên chiếc bàn uống trà nhỏ, rồi cẩn thận mở nó ra.

Bên trong có tận mười mấy hộp giữ nhiệt đồ ăn to nhỏ, mỗi một chiếc hộp đều dùng túi vải nhung màu đen.

Anh mở từng chiếc hộp một, vậy mà mỗi cái đều mất tận 5 phút.

Thời Thâm Niên đặt tất cả các hộp thức ăn lên trên chiếc bàn trà nhỏ, cầm một bộ đũa thìa bằng bạc, sau đó dùng chiếc khăn giấy khử trùng một lần lau qua nó, rồi mới đặt trước mặt Cố Thanh Yên.

Thời Thâm Niên vốn có thói quen sạch sẽ đặc biệt nghiêm trọng, đối với đồ ăn lại càng đề tâm hơn.

Cố Thanh Yên đã thấy điều này vô cùng nhiều lần trước đây.

Nếu là trước kia, cô không để ý, nhưng đều không giống như lần này, khiến cho cô trở nên rung động.

Cô nhớ trước kia, Thời Thâm Niên không bao giờ đi ăn nhà hàng ở bên ngoài. Anh cảm thấy điều đó không cần thiết.

Mà Cố Thanh Yên lại vô cùng lười biếng, cô có thể nằm lì mà không nghĩ đến việc ngồi dậy. Lúc ở nhà một mình, cô thường vừa ngồi ăn vừa xem tivi trong phòng khách.

Nếu ở trước mặt Thời Thâm Niên, anh nhất định sẽ không cho phép.

Vậy mà bây giờ, Thời Thâm Niên lại cố ý để bữa sáng ở trên bàn uống trà, mà không hề bắt ép cô dùng bữa ở trong phòng ăn.

Nhưng anh vẫn giữ thói quen trong mỗi bữa ăn như trước kia, là mọi bộ đĩa chén đĩa đều cần phải lau một lần.

Có lẽ thói quen thay đổi nhiều nhất của anh lại là tình nguyện dùng bữa trên ghế sofa.

Cố Thanh Yến vô cùng ngạc nhiên, trong bụng cô đang ôm cả một đồng lòng chất vấn, muốn đấu khẩu một phen với Thời Thâm Niên.

Nhưng nhìn đồng hồ ăn đầy đủ màu sắc lẫn hương vị thế kia, Cố Thanh Yến bèn nuốt xuống lời định nói.

Buổi sáng vừa phải vận động, thế nên bây giờ quả thực cô đang rất đói.

Cố Thanh Yến cầm lấy chiếc đĩa, cũng không nói năng gì cả, gấp lấy một miếng thức ăn đút vào miệng.

Khi không có ai ở bên cạnh, phần lớn thời gian, cô đều ăn rất nhanh. Đó là bởi vì khi còn bé, bảo mẫu chăm sóc cô chỉ cho phép ăn có 5 phút. Nếu vượt quá 5 phút, tất cả đồ ăn đều sẽ bị lấy đi.

Vì Cố Thanh Yến bị bồi đói mấy lần, làm sao có thể khóc mà không có miếng ăn bỏ vào. Sau mấy lần tiếp thu sự dạy dỗ, mỗi khi cô ăn, chả khác gì như dân tị nạn châu Phi vậy.

Cũng không để ý xem liệu đồ ăn có ngon hay không, trước tiên vẫn cứ bỏ vào miệng hăng.

Thế nên sau khi Cố Thắng Nam nhìn thấy cô như vậy, bèn dạy dỗ cô quy tắc trên bàn ăn, vô cùng nổi giận, phạt cô đứng dưới mặt trời cả một ngày.

Sau khi trải qua cả một thời gian dạy dỗ, mới có thể sửa lại được thói quen đấy.

Chẳng qua đó là thói quen từ thời thơ ấu, có lẽ đã ăn sâu vào rễ, khắc sâu vào xương. Nếu là lúc không có ai ở bên cạnh, cô đều đặc biệt ăn một cách nhanh chóng.

Thời Thâm Niên ăn cái gì đều ung dung thong thả, đến ngay cả củ cải trắng bình thường, cũng có cảm giác như đang ăn sơn hào hải vị vậy.

Anh không thích Cố Thanh Yến ăn quá nhanh, bởi sẽ không tốt cho dạ dày.

Nhưng trong vấn đề này, anh lại không bao giờ ép buộc cô.

Cố Thanh Yến lại cũng không thể không ăn chậm lại.

Cô không thể ngừng suy nghĩ, thật ra Thời Thâm Niên cố chấp ở điểm này của cô, nhưng lại mãi không nói ra.

Nếu là Cố Thắng Nam, xem đây là chuyện toàn bộ nhà họ Cố phải mất mặt, vậy mà Thời Thâm Niên lại có thể nhẹ nhàng cho qua.

Hương vị đồ ăn trong miệng làm Cố Thanh Yến hoàn toàn kích động. Hương vị này vốn rất quen thuộc, đó là do chủ đầu bếp của nhà họ Thời làm.

Thời Thâm Niên là một người vô cùng kén ăn, người ngoài không tài nào tưởng tượng được nhường ấy. Vị đầu bếp này đã làm trong nhà hàng hàng đầu thế giới. Sau một lần ăn khi anh đi công tác, anh quyết định mời họ về làm.

Kể từ đó, vị đầu bếp này đã được vào làm trong nhà họ Thời. Bất cứ khi nào Thời Thâm Niên đi đâu, họ phải theo đó.

Sau đó, Cố Thanh Yến có nghe nói, lúc nhà họ Thời chuyển ra nước ngoài, vị đầu bếp này lại ở lại trong nước. Lúc ấy, Cố Nhất Thành nhất quyết phải đưa bằng được đầu bếp này về nhà nhưng đều bị từ chối.

Khi cô về nhà, nghe tên đó nói lạnh nhạt rằng vị đầu bếp này tay nghề không còn được như trước, bị Thời Thâm Niên đuổi việc.

Có vẻ như những tin đồn đó là sai sự thật.

Cố Thanh Yến đang ngồi suy nghĩ, không chú ý với lấy chiếc đĩa đang ở bên trong chiếc hộp đựng thức ăn của Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên có thói quen vô cùng sạch sẽ. Trước kia, vào mỗi bữa ăn, đều phải được chia ra làm hai phần.

Những người khác một phần, Thời Thâm Niên một phần.

Anh không cho phép bất cứ ai khác động vào bát đĩa của mình, cho dù có là đêm giao thừa, bữa ăn cũng phải chia ra như vậy.

Ngoại trừ Cố Thanh Yến ra, anh và cô đều ăn cơm một mình, chỉ chuẩn bị có một phần đồ ăn.

Nhưng ngay lúc này, anh lại chuẩn bị hai phần thức ăn giống y hệt nhau.

Cố Thanh Yến chỉ vừa không chú ý, cô mới phát hiện ra chiếc đĩa đã được đưa tới.

Cô ngẩn người ra, đã thấy Thời Thâm Niên nắm lấy tay đang cầm đĩa của cô, đưa thức ăn từ chiếc đĩa đó, bỏ vào trong miệng của anh.

Nuốt thức ăn xong, anh nhàn nhạt nói: "Đừng động vào thức ăn của anh."

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tôi không muốn có bất kì quan hệ nào với anh

Edit: Đậu

Beta: TH

Cố Thanh Yến sững sờ tại chỗ trong chốc lát, ngơ ngác rồi mới thốt lên một tiếng.

Cô liếc nhìn đôi đĩa của mình, trong lòng suy ngẫm rốt cuộc Thời Thâm Niên đã xảy ra chuyện gì vậy.

Nếu nói là ghét bỏ cô, thì anh phải ném luôn cái hộp thức ăn bị cô chạm vào, đằng này anh lại dùng đĩa của cô đút thức ăn vào miệng.

Nếu không để ý việc này... Vậy đồ ăn bị đụng đĩa khác còn không chê bai ư?

Cố Thanh Yến Trầm tư, suy nghĩ, cứ thế ăn bằng một chiếc đĩa.

Cô có chút bức mình, nhưng dường như Thời Thâm Niên không hề bị ảnh hưởng bởi những hành động mà cô vừa làm. Ngay cả khi anh đang ngồi trên chiếc ghế sofa mềm, thì lưng vẫn thẳng tắp, giống như đang ở trong cuộc họp, vẫn ung dung thưởng thức món ăn.

Quả thực nguyên tắc dùng bữa trên bàn ăn của anh rất tuyệt. Nếu Cố Thanh Yến dừng lại, không khí lập tức trở nên yên tĩnh, hoàn toàn không nghe thấy được bất cứ gì từ đối phương, dù là hành động nhỏ nhất.

Cố Thanh Yến ăn một cách chậm rãi, nuốt tất cả mọi thứ từ trong miệng xuống. Sau đó, cô mới đặt đôi đĩa xuống và đóng hộp thức ăn lại.

Cô chờ cho đến khi Thời Thâm Niên đặt đôi đĩa xuống trước, rồi mới chậm rãi hỏi: "Anh tới đây để làm gì?"

Đổi cách hỏi, để tránh Thời Thâm Niên lại thốt ra câu nào kinh người.

Thời Thâm Niên đâu biết mình tới đây để làm gì, anh chẳng qua chỉ thấy cô gái nhỏ này ăn uống không được ngon miệng.

Mà các cửa hàng đồ ăn bên ngoài đều là thức ăn lung tung, lộn xộn, lại không tốt cho sức khỏe.

Nghĩ như vậy trong phút chốc, anh lại không nhịn được, sáng sớm đã vội vã chạy tới chỗ cô.

Bác sĩ tâm lý bảo với anh rằng đừng lo lắng, gấp gáp, phải từ từ tiến tới.

Anh cứ cho rằng mình đã có đủ bình tĩnh, nếu không thì, anh đã phát điên lên rồi.

Thời Thâm Niên không mở miệng nói năng gì cả, anh chỉ bắt đầu thu dọn đồ của mình.

Cố Thanh Yến nhìn thấy vậy, vô thức nói: "Đề tôi giúp."

Thói quen sạch sẽ của Thời Thâm Niên cũng thể hiện rõ khi đang dùng bữa, bát đĩa đều do chính anh sắp xếp. Sau bữa ăn, anh cũng sẽ không đụng vào một chút nào mà sẽ để người giúp việc vứt đi.

Đối với việc này, Cố Thanh Yến nhìn thành quen. Một lí do nữa là không khí đã bắt đầu trở nên ngưng ngập, cô không thể ở cùng một không gian với Thời Thâm Niên nữa.

Cô nhanh chóng dọn dẹp tất cả bát đĩa cho vào trong túi. Nhân lúc Thời Thâm Niên không lên tiếng, cô nhanh chóng đứng dậy, đem tất cả những gì vừa dùng, đến chỗ thùng rác trong phòng bếp.

Cô vẫn đứng ở trong bếp mà Thời Thâm Niên cũng không hề đứng lên. Cô vô thức liếc mắt nhìn ra phía bên ngoài, từ góc độ của Thời Thâm Niên cũng

không thể nhìn thấy chỗ này.

Cố Thanh Yến do dự trong chốc lát, rồi mở hộp com mà Thời Thâm Niên lúc nãy ăn còn dư, dùng ngón tay lấy một miếng cho vào trong miệng.

Cô vừa nhai vừa chớp mắt mấy cái, lại cầm thêm một miếng nữa bỏ vào trong miệng.

Cứ như vậy nhai nuốt trong 30 giây, không hề nếm ra bất cứ hương vị gì cả.

Hộp com này không phải là cùng đầu bếp làm với hộp com cô vừa ăn. Cái này phải dùng từ nhạt nhẽo đến vô vị mới hình dung được.

Cố Thanh Yến trong lòng còn có nhiều nghi vấn, nhưng cô sợ thời gian ở trong này quá lâu khiến cho Thời Thâm Niên nghi ngờ, bèn nhanh chóng để lại hộp com vào túi, bỏ vào thùng rác.

Vừa ném vào thùng rác cô vừa suy nghĩ, Thời Thâm Niên thật đúng là có tiền.

Chưa nói đến mấy cái hộp com trong chiếc túi này, mấy chiếc túi được làm bằng nhung đen ấy thôi cũng đã tốn rất nhiều tiền. Quả thật là đáng xấu hổ khi dùng lãng phí như vậy.

Lúc cô ra sức cố gắng, khổ không tả nổi, vậy mà Thời Thâm Niên lại vô cùng lãng phí. Quả nhiên không phải là người trong cùng một thế giới.

Khi Cố Thanh Yến ra khỏi phòng bếp, Thời Thâm Niên đã ngồi ở trước bàn đọc sách, mở máy tính ra làm việc.

Trước đó cô không hề phát hiện Thời Thâm Niên còn mang theo cả máy tính tới.

Mở camera ra, hẳn là một cuộc gọi video họp hội nghị. Đối diện có khoảng bảy, tám người, mỗi người đều có một màn hình riêng, ở giữa là một người đàn ông trung niên với giọng nói trầm đang báo cáo tình hình của tập đoàn gần đây.

Cảnh tượng như vậy, Cố Thanh Yến đã thấy vô cùng nhiều vào bốn năm trước.

Để tránh lọt vào màn hình, cô rón rén đi ra ngoài, dọc theo vách tường và vòng qua camera.

Cố Thanh Yến cảm thấy có một chút bất lực trong lòng, cô không muốn Thời Thâm Niên ở đây. Nhưng cô cũng không phải người vô lý như vậy, làm sao có thể đuổi một người đang lạnh lùng, nghiêm túc ngồi họp chứ.

Thời Thâm Niên dường như quá tin tưởng cô, tới mức ngay cả trong những cuộc họp quan trọng như vậy cũng không hề né tránh cô.

Cố Thanh Yến thở dài, sau đó nằm dài trên chiếc ghế sofa và lướt chiếc điện thoại một lúc, cảm thấy vô cùng buồn tẻ. Cô thuận tay lấy ly nước đặt trên bàn, buổi sáng chỉ uống một ngụm nước nên trong miệng cảm thấy hơi khô.

Cốc nước bên trong rộng tuếch do quên rót nước.

Cố Thanh Yến đặt cốc nước trở về vị trí cũ, lười biếng trở mình, vùi đầu vào ghế sofa, không hề có ý định di chuyển.

Nhưng lại vô cùng khát nước.

Cô thật sự là người lười biếng nhất trên thế giới này.

Cố Thanh Yến chịu thua, đang tự mình chuẩn bị dùng một ý chí vô cùng mạnh mẽ để đánh bại "con sâu" lười biếng bên trong mình thì bên tai vang lên tiếng bước chân đang đi.

Thời Thâm Niên không thay giày, anh cũng không được chuẩn bị đôi dép trong nhà mới nào. Và lại anh không thể đi đôi dép mà người khác đã đi, nên vẫn chỉ dùng giày da.

Phản đế giày mỏng có thể ngăn chặn được bụi, đế cứng tạo ra âm thanh vang xuống nền nhà, làm cho trái tim của Cố Thanh Yến dựng đứng lên.

Cô chống cả người dậy, mờ mịt quay đầu lại.

Người đàn ông trung niên trong video kia vẫn đang tiếp tục nói. Mặt khác, một số người còn lại vẫn đang không ngừng nêu ra quan điểm của bản thân mình.

Thi thoảng, những người đứng đầu đang phụ trách ở các quốc gia khác nhau cũng nói ra một vài thứ phương ngữ như một thói quen, giống như một lũ thấp kém ngôn ngữ vậy.

Cố Thanh Yến nhìn thấy Thời Thâm Niên rời khỏi bàn đọc sách, xuất hiện trước mặt mình, trong tay đang cầm cốc của cô, bên trong chiếc ly là nước sạch với độ ấm vừa phải.

Cố Thanh Yến chật vật xoay người trở lại, ngay ngắn ngồi dậy, khuôn mặt sững sờ trong hai giây trước khi nhận lấy cốc nước từ tay Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên cũng không nói gì cả, chỉ xoay người trở lại bàn đọc sách.

Mọi người trên video không vì không có Boss mà ảnh hưởng. Tốc độ nói vẫn nhanh chậm rõ ràng, có tổ chức.

Cố Thanh Yến cứ thế ngây người mà cảm cốc nước trong vài giây, rồi mới uống một ngụm nước nhỏ để làm ẩm cổ họng.

Thời tiết dần dần trở nên mát mẻ hơn, trên đường phố, những cô gái yêu thích làm đẹp đều đang mặc những chiếc váy dài thanh lịch thay vì những chiếc váy siêu ngắn.

Tháng bảy nóng bức, không khí trở nên khô hanh.

Cố Thanh Yến chậm rãi uống hết cốc nước, đặt chiếc cốc trở lại trên bàn, sau đó từ từ thả người xuống chiếc ghế sofa êm ái.

Cô không muốn nghỉ ngơi nhiều nữa, bèn cầm lấy kịch bản để ở trên bàn trà. Ngày mai bắt đầu quay, nhưng cô lại không thực sự muốn quay phim truyền hình nữa.

Thời gian trước, Kiều Vân đã bất ngờ mời một giảng viên diễn xuất về đào tạo cho cô. Giảng viên nói rằng cô rất có thiên phú. Sau khi có một nền tảng nhất định, cô chắc chắn sẽ nhanh chóng tiến bộ và thành công.

Giảng viên vũ đạo nói cô học múa từ nhỏ, dáng người mềm mại nên không cần quá lo lắng.

Kiều Vân ở bên cạnh luôn luôn động viên cô, để cho cô không phải quá khản trương, hồi hộp.

Cố Thanh Yến không thể nói rằng trong lòng cô đã căng thẳng đến mức như thế nào, nội tâm cô giờ như tiếng chiêng trống rợp trời, nóng lòng mong muốn có thể ngay lập tức trình diễn được kĩ thuật của mình.

Cô thực sự rất thích diễn xuất, cho dù bản thân không có một chút kinh nghiệm nào cả, cô cũng không thể chờ đợi nổi.

Cố Thanh Yến ngay lập tức nhập tâm, tập trung vào kịch bản, đã sớm quên hành động vừa rồi của Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên dường như cố tình không cho cô có cơ hội để nói chuyện, đầu tiên là thay quần áo cho cô để làm lơ đi câu hỏi, sau đó lại là bữa ăn sáng, rồi đến cuộc họp trên video...

Nói tóm lại, người đàn ông này đang từ chối giao tiếp với cô.

Cố Thanh Yến có thể nhìn ra được rằng anh có lẽ đang trốn tránh cô.

Cô nhìn vào kịch bản, rồi bất tri bất giác nghĩ tới khuôn mặt của Thời Thâm Niên thành vai nam phụ.

Vai nam phụ trong kịch bản là một tay cầm quyền quân phiệt, là một nhân vật phản diện, căm thù đến tận xương tủy với nam chính.

Nhưng vì sự hiện diện của Dư Mạn mà anh liên tục buông tha cho nam chính. Cuối cùng là bị nam chính đánh bại.

Cuộc đời của anh ta quá mức thê lương. Đầu tiên là đòi hỏi quá đáng, sau đó thì lại cầu mà không được.

Đến cuối cùng lại bị chính những người tin tưởng phản bội, bị ném xác vào bãi tha ma.

Cuối cùng chính Dư Mạn đã chôn thi thể của anh ta xuống ở một sườn núi nhỏ.

Bởi vì không có bia mộ, nên cô đã lấy những dải lụa đỏ mà chính bản thân yêu thích nhất xuống rồi chôn chúng cùng một chỗ ở mảnh đất tại sườn núi nhỏ ấy.

Anh ta yêu Dư Mạn hơn cả sinh mạng của bản thân. Một người đàn ông bá đạo cứng cỏi, nhưng vì một người phụ nữ, lại tạm nhân nhượng cho lợi ích toàn cục.

Cố Thanh Yến hình dung ra miêu tả của biên kịch về giai đoạn đầu đối với nam phụ, thực sự có phần giống với Thâm Thời Niên.

Nhưng cô không thể tưởng tượng được Thâm Thời Niên cầu xin cô đừng đi hay mang khuôn mặt ngại ngần làm đủ mọi trò đùa để trêu chọc cô.

Nếu cô là Dư Mạn, thì Thời Thâm Niên sẽ là nam phụ.

Như vậy, nam phụ Thời Thâm Niên cũng sẽ chỉ có thể lạnh mặt, cảm chắc súng của mình đặt nó ở ngang eo cô mà uy hiếp, bắt cô phải ngoan ngoãn nghe lời theo.

Bị chính suy nghĩ của bản thân cảm thấy buồn cười, phút chốc bật cười thành tiếng. Cười xong lại cảm thấy hơi rầu rĩ, khi ngồi xem kịch bản, bất kể dù nhân vật có xảy ra chuyện gì, là người ngoài cuộc, phải thật bình tĩnh.

Bởi vì người đọc biết, tác giả cũng biết họ đã yêu nhau đến như nào. Cho dù thế giới này có sụp đổ, thì họ cũng không bao giờ có thể tách rời nhau.

Nhưng ở ngoài đời, bụng dạ lòng người sâu không lường được. Nếu như không nói ra, ta không thể biết được đối phương rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Bây giờ Cố Thanh Yên không biết rốt cuộc Thòi Thâm Niên đang nghĩ gì, cô cũng không hiểu Thòi Thâm Niên đang làm gì.

Nhưng cô có thể kết luận rằng Thòi Thâm Niên với Nhan Linh, không hề có quan hệ gì.

Thòi Thâm Niên không phải là người như vậy, cô là người hiểu rất rõ.

Cố Thanh Yên lấy vở kịch để che mặt lại, vừa vặn nghe thấy được cuộc gọi video được một người phụ trách kết luận bằng tiếng Nga một cách trôi chảy.

Mỗi người nói một câu, sau đó người phụ trách ở bên Nga là người kết thúc câu.

Người đó nói rằng anh cần phải chú ý sức khỏe, nghỉ ngơi cho đủ. Bác sĩ bảo anh không được làm việc mệt mỏi, vì khuôn dễ lây nhiễm...

Cố Thanh Yên không giỏi tiếng Nga lắm, chỉ có thể giao tiếp một vài câu phức đơn giản. Những lời tiếp theo đều liên quan đến chuyên ngành y học nên cô nghe không hiểu.

Cố Thanh Yên lấy kịch bản từ trên mặt hạ xuống, vừa vặn Thòi Thâm Niên cũng tắt máy tính.

Trước bàn đọc sách có một cửa sổ ngay sát đất, ánh sáng từ trên máy tính cũng dần biến mất.

Ánh nắng từ bên ngoài chiếu lên khuôn mặt của anh. Trừ ngũ quan rõ nét, sắc xảo, cơ thể lộ rõ vẻ cường tráng, càng rõ ràng hơn chính là dưới mắt anh có quầng thâm.

Sắc tố trên môi của Thòi Thâm Niên nhợt nhạt, hơi trắng bệch, trông anh mệt mỏi. Tựa như anh có thể ngất đi bất cứ lúc nào, đôi mắt cũng lộ rõ những tia máu.

Cố Thanh Yên ngồi dậy, Thòi Thâm Niên cũng bắt đầu đứng lên.

Trong một khoảng thời gian thoáng vụt qua, ánh nắng từ mặt trời di chuyển từ khuôn mặt xuống bả vai anh, để lộ rõ bờ vai đã được tập luyện mà trở nên rắn rỏi.

Tỷ lệ vàng cho vóc dáng người, thoát nhìn cao gầy nhưng lại vô cùng khỏe mạnh. Tựa như dáng vẻ mệt mỏi trong phút chốc chẳng qua chỉ là ảo giác.

Cố Thanh Yên lại chậm rãi nằm xuống, lấy kịch bản che đi khuôn mặt, cô nghe thấy được tiếng bước chân của Thòi Thâm Niên đang tiến dần tới ghế sofa.

Thòi Thâm Niên cầm lấy kịch bản từ khuôn mặt của cô, lật hai trang, giọng phát ra từ phía trên. Đây rõ ràng là tư thế từ trên cao nhìn xuống, lại hơi có vẻ cầu xin.

"Anh giúp em tập thoại."

Cố Thanh Yên mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cằm của Thòi Thâm Niên trong hai giây.

Cằm của anh thật sự rất đẹp, tới mức như thể thượng đế đặt cả tâm tình mà nhào nặn ra vậy.

Mỗi đường nét đều quyết đoán, gọn gàng, không thừa, không thiếu. Hết thấy mọi thứ đều vừa vặn.

Cố Thanh Yên lại nhắm mắt một lần nữa, sau đó cô mới mở miệng nói: "Tôi không có cách nào có thể né anh, nhưng tôi cũng không muốn có bất cứ thêm một mối quan hệ nào với anh."

Có thể bây giờ cô vẫn còn yêu Thòi Thâm Niên, thế nhưng cô không thể nào vẫn như xưa. Không thể chấp nhận một tình yêu hoang tưởng, cố chấp như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vị thế thân này có chút danh tiếng

Edit: Đậu

Beta: TH

Thời Thâm Niên nhớ tới buổi tối năm đó khi cô nhóc bắt đầu bước sang tuổi trưởng thành.

Người nhà họ Cố không hề quan tâm con gái của họ. Vào ngày sinh nhật thứ mười tám của Cố Thanh Yến, Cố Thắng Nam không hề gọi điện dù chỉ là một cuộc. Có thể chính bà ta cũng đã quên rằng bản thân mình còn có một cô con gái.

Lục Chí Phong thì đang ở bên ngoài với trái qua đêm xuân với một phú bà. Đến tận ngày hôm sau, khi lấy lòng được người đàn bà đó mới nhắn tin ngắn chúc mừng sinh nhật một cách qua loa.

Nói với cô rằng công việc ngày hôm qua quá bề bộn, quên mất sinh nhật của bảo bối nên chúc mừng trễ mất một ngày, bảo cô cần bất cứ thứ gì có thể nói.

Cuối cùng, trọng điểm là ông ta hỏi Cố Thắng Nam có tặng món quà gì lớn cho cô không, ví dụ như cổ phần của công ty chẳng hạn.

Cố Thanh Yến không có nhìn thấy tin nhắn này. Ngày hôm sau khi Thời Thâm Niên tỉnh dậy, đã tiện tay xóa nó.

Cách đây gần năm năm, anh nhớ mang máng, khi cô nhóc trên đường tan học trở về, tự rẽ vào một tiệm bánh, mua cho mình một chiếc bánh ngọt nhỏ.

Cô cứ nhìn sát về chiếc lồng kính thủy tinh ở phía trước, khẽ hỏi nhân viên bán hàng là liệu có một chiếc bánh nhỏ hơn nữa không vì sợ ăn không hết.

Nhân viên tiệm bánh vô cùng kiên nhẫn giải thích cho cô, nói: "Em gái, đây là cái bánh nhỏ nhất rồi, nhỏ nữa thì không thể gọi là bánh sinh nhật được. Nhìn này, cái này không to chút nào, hai cô gái cũng có thể ăn hết được."

Cố Thanh Yến cuối cùng cũng mua chiếc bánh mà hai cô gái có thể ăn được. Nhưng đáy lòng lại suy nghĩ, chỉ có duy nhất một cô gái thôi.

Cô cầm theo chiếc bánh ngọt trên đường trở về nhà. Khi đi qua sân của nhà họ Thời, vừa vặn thấy Thời Thâm Niên đang đứng ở trong sân.

Cố Thanh Yến do dự trong hai giây, sau đó bèn mỉm cười rạng rỡ với Thời Thâm Niên: "Anh trai, anh có thích ăn bánh ngọt không? Hôm nay là sinh nhật em, lát nữa em sẽ chia một nửa chiếc bánh cho anh."

Thật ra cô rất sợ Thời Thâm Niên, quá mức u ám, khiến cho người ta khó có thể đoán ra được suy nghĩ của anh.

Chủ động hỏi ra như vậy, một mặt là do tâm tình đang chán nản, mặt khác là do cô không thể nói ra được.

Thời Thâm Niên là người duy nhất đối xử tốt với cô.

Thời Thâm Niên không đáp, tiến đến mở cổng sân, để cô đi vào.

Anh nói với cô: "Anh cũng có bánh ngọt."

Anh thật sự có một chiếc bánh ngọt, cao sáu tầng, tới mức cần phải tới ba người giúp việc mới có thể đẩy nó vào.

Phía trên chiếc bánh có một cô gái đang tự mình múa, không biết là ai đã làm, chỉ biết là vô cùng xinh đẹp. Trông nó giống hệt với Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến đến bây giờ vẫn luyến tiếc không muốn ăn, đặt nó vào một lồng kính chân không và giữ ở trong phòng.

Những người giúp việc đều vây quanh cô hát bài chúc mừng sinh nhật, và chúc mừng cô bước sang tuổi mới.

Cố Thanh Yến đã nhìn rất lâu, rốt cuộc cũng không cầm được nước mắt.

Cuối cùng, Thời Thâm Niên bảo mọi người lui xuống.

Anh nhẹ nhàng ôm Cố Thanh Yến vào lòng, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Anh muốn làm điều này từ rất lâu rồi, mà đúng hôm nay là cô bước sang tuổi trưởng thành.

Anh cởi bỏ lớp vỏ bọc của cô, cởi quần áo của cô.

Cố Thanh Yến vẫn khóc, nhưng lại không phản kháng hay giãy giụa.

Ngày hôm sau khi tỉnh lại, cô còn chủ động vòng tay qua eo anh và nói:

"Em không phải bởi vì cảm động nên mới làm chuyện đó với anh đâu."

Thời Thâm Niên cố tình hỏi ngược lại: "Vậy là vì gì?"

Cố Thanh Yến lúc này như con đà điểu vậy, không biết nên nói gì cả, vùi mình vào trong chiếc chăn nhung mềm, tình nguyện chết ngộp chứ cũng không chịu chui ra.

Thời Thâm Niên kéo cô từ trong chăn ra, thấy hai má Cố Thanh Yến đều đỏ bừng, cô vốn nhạy cảm lại vô vùng mềm yếu, nhưng cô biết, tối hôm qua không phải là do xúc động.

Thời Thâm Niên ôm cô, khẽ hứa hẹn bên tai rằng: "Từ nay về sau anh sẽ đón mỗi mùa sinh nhật cùng em."

Cố Thanh Yến cuối cùng không cầm được nước mắt, cẩn thận gạt đầu.

Cô cũng tưởng rằng sẽ trải qua sinh nhật vào mỗi năm cùng với Thời Thâm Niên.

Những năm tháng ở bên nhau đều là ngập niềm vui, thật lòng thật dạ và sự chân thành.

Lúc rời đi cũng vậy.

Cố Thanh Yến từ trước tới nay luôn là một người lý trí, và cuộc sống của cô không thể không khiến cô trở nên không lý trí.

Ngay từ nhỏ, cô đã phải sống vô cùng khó khăn nhưng cô cũng không cảm thấy có oan ức gì cả. Không giống với người bình thường, cuộc sống này rõ ràng khiến trở nên giỏi hơn kẻ khác.

Chính vì trải qua như thế, đã làm cho cô không thể xúc động một cách tùy hứng.

Rời đi không phải là bởi vì không đủ yêu, mà đó là cách tốt nhất để cùng nhau nhận ra những ưu nhược của đối phương.

Thời Thâm Niên quá bá đạo, mà cô cũng không phải người giỏi nhẫn nhịn.

Cô sợ rằng một ngày nào đó sẽ không thể kiểm soát được mà cả hai đều đánh mất nhau.

Thời Thâm Niên vẫn đứng ở trước ghế sofa, anh vẫn đang cầm kịch bản ở trong tay, vừa lúc lật sang trang thấy cảnh nam phụ bị cưỡng hôn.

Anh thấp giọng, nhớ kỹ lời kịch bản: "Sao em lại đột nhiên...hôn tôi?"

Cố Thanh Yến ngẩn người, những ngón tay từ từ tách ra, theo khe hở mà nhìn Thời Thâm Niên.

Có một nguyên lý nói rằng có nhiều động vật nhỏ, chúng có mắt khác với con người. Bởi mắt vốn nhỏ thế nên dù nhìn động vật có lớn thế nào thì cũng sẽ thấy là bé.

Bởi thế, chúng mới không có sợ hãi.

Cố Thanh Yến từ khe hở ngón tay nhìn Thời Thâm Niên, dường như có thể thấy người đối diện bây giờ trở nên mềm mòng, thậm chí là có chút yếu ớt.

Thời Thâm Niên vốn khô khan, không hề có suy nghĩ đọc lời kịch bản. Khuôn mặt anh không hề thay đổi, nhìn kịch bản một cách nghiêm túc như thể không hề nghe thấy những lời Cố Thanh Yến vừa nói.

Cố Thanh Yến cảm thấy đúng là anh rất yếu ớt.

Cô khẽ mở miệng, giọng lạnh lẽo vô tình nói: "Cút."

Lời thoại là như vậy.

Dur Mạn cứ thế mà bỏ nam phụ một bên, chỉ để lại lời nói lạnh lùng, xoay người, rời khỏi phòng của nam phụ.

Thời Thâm Niên biết rõ đây chỉ là một câu thoại, nhưng khi nghe lời nói không hề có chút cảm tình như vậy, tim không kiềm được nhảy mấy cái.

Gương mặt anh trầm xuống, đặt quyển kịch bản xuống nói: "Đoạn này phải dùng thể thân."

"Ừm, đạo diễn Từ cũng đã đồng ý, không có ý kiến gì cả." Chuyện đã sớm đáp ứng nên bây giờ Cố Thanh Yến cũng sẽ không so đo.

Thời Thâm Niên tiếp tục yêu cầu: "Ngày mai diễn cảnh này trước."

"Hả?" Cố Thanh Yến bỏ hai tay xuống: "Cảnh này còn dựa vào tình tiết phía sau bộ phim"

Thời Thâm Niên nói: "Anh sẽ nói chuyện với đạo diễn Từ, ngày kia anh sẽ phải đi nước ngoài."

Cố Thanh Yến ngẩn người ra, không có ý kiến. Cô quả thực không phải là người quá chăm chỉ, cuộc sống quá khó khăn đã khiến cô từ lâu đã quen với sự thỏa hiệp.

Thời Thâm Niên nhìn chằm chằm vào trán của cô: "Đi nước F, ba ngày sau sẽ trở về."

Giống như đang giải thích rõ về chuyện đi, Cố Thanh Yến sững sờ, gật đầu một cái tỏ vẻ đã biết. Suy nghĩ một lát rồi sau đó mới nói thêm một câu: "Anh không cần nói với tôi, tôi không có hứng thú."

Thời Thâm Niên nhìn đôi môi đỏ hồng của cô khẽ động đậy, cánh môi nhìn đẹp như thế, lại có thể nói những lời vô tình như vậy.

Thật sự muốn hung hăng cắn một cái, để cô biết không bao giờ dám nói những điều như vậy nữa.

Thời Thâm Niên ở lại một lúc, không có lý do gì để có thể ở lại, sau đó mới rời đi.

Cố Thanh Yến thở dài một hơi, hành động gần đây của Thời Thâm Niên có chút bất thường. Nếu là trước đây, Thời Thâm Niên khi nghe cô nói những lời tác loạn như vậy, nhất định sẽ hung hãn trối cô lại mà làm.

Đột nhiên nhớ tới mà trong lòng vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Cố Thanh Yến cứ vậy ngồi trên ghế sofa cả một buổi sáng, đứng dậy khẽ kéo nhẹ chiếc váy, đi đến chiếc gương dài rồi chọt sững sờ.

Đây là chiếc váy mà cô không thích nhất, có lẽ mua nó vào lúc cô bị bắt ép. Đại khái là Thời Thâm Niên cho phép cô có thể mặc những kiểu quần áo kỳ lạ. Nó phải dài đến mắt cá chân, không được hở eo, rộng thùng thình hoặc tay áo phải dài.

Mặc lên nhìn thật sự giống như cái đèn lồng.

Cố Thanh Yến nhìn vào chiếc váy trông như đèn lồng trong gương, nghĩ thầm cô và Thời Thâm Niên quả nhiên là không hợp nhau.

Cô ghét nhất là mặc váy, mà tình cờ đây lại là thứ duy nhất mà Thời Thâm Niên có thể chấp nhận.

Cố Thanh Yến mang theo suy nghĩ này trong đầu, quyết định thay một bộ áo liền váy thể thao nhẹ nhàng, thoải mái.

Buộc đai lưng, quần trong váy an toàn, vạt dưới váy rủ xuống. Chỉ cần không phải là bão cấp mười, chắc cũng không thể thổi tung lên được.

Cô nhìn trước nhìn sau, ngo trái ngo phải, không hề cảm thấy lộ liễu chút nào.

Khi cô mười tám tuổi, do Thời Thâm Niên mà cô vẫn luôn mặc quần áo đồng phục to rộng thùng thình, xấu xí.

Không ngờ đến lúc tận 22 tuổi, vẫn còn không được cho mặc những quần áo mà mình thích.

Ngày hôm sau là ngày bắt đầu khai máy, đạo diễn Từ là một người khiêm tốn. Hiện nay, giới giải trí có nhiều hình ảnh rộng rãi, rất ít người tình nguyện bớt tham gia hoạt động mà tìm một kịch bản tốt để mài giũa.

Đạo diễn Từ không muốn chỉ vì lời đồn đại tạm thời mà mất đi danh tiếng, nên lễ khai máy cũng chỉ mời một vài đơn vị truyền thông có quan hệ, không muốn bị công khai.

Vào buổi chiều, mọi thứ đã được sắp xếp, chuẩn bị sẵn sàng, đạo diễn nói sẽ quay một vài cảnh trước để cảm nhận trước. Nếu có gì không thích hợp trong bối cảnh ấy, cũng có thể điều chỉnh luôn.

Kiều Vân đã mời cho Cố Thanh Yến một chuyên viên trang điểm chuyên nghiệp. Trước kia có mối quan hệ vô cùng tốt với anh ta, khi gặp khó khăn cũng chìa tay ra giúp đỡ.

Ngày hôm qua khi nhận được điện thoại của Kiều Vân, lập tức không phản đối, ngày hôm sau đã mang theo đồ trang điểm đi đến chỗ quay.

Khi chuyên viên trang điểm với đạo diễn đang trao đổi ý tưởng về trang điểm sao phù hợp với nội dung quay, Túc Nghị chen qua đi đến chỗ bên cạnh Cố Thanh Yến.

"Nghe đạo diễn Từ nói cô muốn tìm người thế thân cho cảnh hôn với tôi phải không?"

Túc Nghị trông vô cùng thần nhiên, nhưng ngược lại Cố Thanh Yến có chút ngượng ngập. Ban đầu vốn cảnh quay này là sử dụng góc quay lừa thị giác, chỉ cần chạm môi dưới một chút, nếu mà muốn tìm người thế thân thì quả thật là không chuyên nghiệp.

Cô hơi xấu hổ, chỉ khẽ cười: "Xin lỗi ạ."

"Xin lỗi vì điều gì?" Túc Nghị mỉm cười chân thành, thẳng thắn nói: "Chỉ có chút tiếc nuối, gặp một em gái xinh đẹp lại là hoa có chủ nên không có cơ hội."

Cố Thanh Yến vui vẻ, không giải thích quá nhiều, cô mừng rỡ khi thấy người khác hiểu lầm: "Tôi sẽ để ý em gái xinh xắn khác cho anh."

"Vây vô cùng cảm ơn." Túc Nghị trông bộ dạng cà lơ phất phơ: "Nhưng..."

Anh ta hạ giọng nói: "Lần trước tôi với cô đã nói, người đó có được hay không, cô cũng đừng quá để tâm ở trong lòng. Dù sao, nếu làm được điều đó hay không, cô cũng là người hiểu rõ hơn tôi."

Trong đầu Cố Thanh Yên chợt lóe lên hình ảnh nào đó, gương mặt bỗng hiện lên vết đỏ ửng.

Túc Nghị gian xảo tiếp tục truy hỏi: "Tiết lộ một chút đi chứ, không được à?"

Khi hỏi những điều này, Túc Nghị rõ ràng xuất phát từ lòng tốt nên mới hỏi, không muốn cho cô vì vậy mà trở nên xấu hổ.

Nhưng nếu mặt cô vẫn cứ đỏ thì cũng quá bị ức hiếp rồi.

Cố Thanh Yên ho nhẹ một tiếng, thản nhiên nói: "Cũng được, miễn cưỡng có thể làm tôi thoải mái hơn."

Tò về bà đây là nữ vương bệ hạ đấy, cái tên đàn ông ngu ngốc này, mau câm miệng lại đi.

Túc Nghị hớn hờ, cảm thấy cô em gái mới đến này có chút thú vị.

Chờ đến khi trang điểm xong xuôi, cũng đã đến bốn giờ chiều.

Đạo diễn Từ nói với Cố Thanh Yên sẽ quay cảnh hôn của cô trước.

Cố Thanh Yên biết rõ, đây là ý của Thời Thâm Niên.

Thời gian vẫn còn sớm, vừa đúng lúc Nhan Linh cùng anh đế Phùng có một cảnh vào buổi tối, nhân cơ hội quay xong vừa vận hoàn thành cảnh quay hôn.

Nhan Linh xuất thân từ chính quy, cô của cô ta – Quý Tĩnh là một diễn viên nổi tiếng, không phải là người có danh tiếng mà diễn xuất kém. Cô của cô ta rất có tài, cực kì nổi danh ở trong giới giải trí.

Nhan Linh sườn sẽ đi trên con đường như vậy. Ngoài tài năng thiên phú và ngoại hình, cô ta càng dựa nhiều hơn vào sự hỗ trợ của Quý Tĩnh.

Cố Thanh Yên chống cằm, nhìn về phía Nhan Linh đang đứng đối diện với anh đế Phùng.

Nhan Linh có lẽ rất giỏi trong việc đóng vai một cô nữ chính hoạt bát, đơn giản với đôi mắt trong veo tràn đầy tình nồng.

Nếu không phải là đang đứng ngoài máy quay, chỉ cần nhìn vào màn hình, có thể thật sự cảm nhận được tình cảm của nam nữ chính, dù sống hay chết cũng không thay đổi.

"Cất! Rất tốt."

Đạo diễn Từ vô cùng hài lòng với cảnh quay này, mặc dù ban đầu chỉ là quay để làm quen với cốt truyện, tìm được cảm giác, ông đã chọn cảnh quay đơn giản nhất.

Đạo diễn Từ vô cùng cao hứng vì chỉ cần quay một lần đã thành công.

Ông ta khen ngợi mấy câu, Nhan Linh mỉm cười, tiếp theo nói lời cảm ơn với mọi người, bảo trợ lý đi lấy trà sữa ra mang ra đây, mời mỗi người một cốc.

Túc Nghị lấy ống hút, ngồi xôm bên cạnh Cố Thanh Yên, giọng điệu khinh bỉ nói: "Cô ta chỉ giả bộ giả vờ giả vịt, chả có ý nghĩa gì cả. Cốc trà sữa này cũng thế, thoát khỏi tay cô ta rồi cũng chả ngọt gì cả."

Cố Thanh Yên uống một ngụm, nói: "Nó rất ngọt."

Cô thở dài, thầm nghĩ bản thân mình đến trợ lý còn chẳng mời nổi, đằng này người ta lại giàu, có thể mời cả đoàn phim uống trà sữa.

Cô quyết định đặt ra một mục tiêu nhỏ cho bản thân, đó là khi nhận được đồng tiền đầu tiên, nhất định sẽ mời mọi người một cốc trà sữa.

Phải thêm hai cốc trà sữa nữa.

Khi Cố Thanh Yên uống được một nửa cốc, đạo diễn Từ nói rằng cảnh tiếp theo phải chờ thêm nửa tiếng nữa, người thể thân vẫn còn đang ở trên đường nên Cố Thanh Yên phải đợi thêm một lúc nữa.

Cố Thanh Yên hút sữa trên nắp trà sữa bằng ống hút, trong lòng tự hỏi rốt cuộc diễn viên thể thân này trông như thế nào.

Khoảng nửa giờ sau, cô thấy thể thân này đang ngồi trên xe Maybach đi tới đoàn phim.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vãn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cố Thanh Yên buồn bực muốn mắng người

Edit: Trương Mạn Vi

Beta: Nhan Tịch, TH

Nửa tiếng trước, Túc Nghị vẫn còn hỏi cô: "Cô biết đáng về của diễn viên đóng thế ra sao không?"

Cố Thanh Yên lắc đầu: "Rất giống tôi chẳng?"

Túc Nghị vui vẻ: "Em gái à, nếu người mới đẹp bằng một nửa của cô, cô ta có thể trực tiếp đi làm nghệ sĩ luôn rồi, không cần phải làm diễn viên đóng thế đâu."

Cố Thanh Yên đã quen với việc Túc Nghị hằng ngày cứ thích thổi phồng mọi chuyện thái quá nhưng anh ta không có ý gì xấu: "Người đó là đạo diễn Từ tìm được sao?"

Túc Nghị nói: "Chủ động tìm đến đây."

Cố Thanh Yên tỏ vẻ chẳng sao cả, cô không hiểu mấy thứ này lắm, chỉ gật đầu một cái.

Túc Nghị nhìn gò má của cô, khóc lóc kể lể: "Tôi khổ quá mà."

Hôm trước khi về nhà, ba anh ta còn tịch thu luôn con xe thể thao mới mua chưa được bao lâu, còn nói năm sau mới trả lại cho.

Đến tận năm sau thì cũng ừ cần nữa rồi, làm sao mà đi của mấy cô em xinh đẹp được, anh ta không chấp nhận nổi.

Ba anh ta nói rằng, ra khỏi nhà phải ăn nói cẩn thận, nếu không sẽ dễ dàng đắc tội với người khác.

Túc Nghị suy nghĩ kỹ rồi tiếp thu, hóa ra lúc nói chuyện với Cố Thanh Yên hai người thường xuyên cười đùa với nhau, Thôi Thâm Niên bèn xuống tay với công ty của ba.

Anh ta yên lặng hồi lâu, chỉ thấy ba nở nụ cười khổ sở, tỏ vẻ đã hiểu.

Năng lực không bằng người ta thì chỉ có thể chịu thiệt, nhưng sau đó Thôi Thâm Niên đã thu tay lại, chắc là vì anh ta đã giúp Cố Thanh Yên, giúp cô không chế được fan hâm mộ quá khích đó.

Tận đáy lòng Túc Nghị len lỏi chút khó chịu, anh ta giúp Cố Thanh Yên xuất phát từ thật lòng. Là một người đàn ông, sau có thể chỉ khoanh tay đứng nhìn lúc đó được.

Cứ như vậy, dường như chẳng có mục đích gì. Cũng không có gì đáng nói cả, ai bảo nhà anh ta không bằng nhà người ta cơ.

Túc Nghị nói bóng gió mấy câu với Cố Thanh Yên, phát hiện cô thật sự chẳng biết gì. Hơn nữa cô còn có vẻ khá né tránh đề tài liên quan đến Thôi Thâm Niên.

Túc Nghị tự có suy đoán trong lòng, cũng không biết anh ta và Thôi Thâm Niên thì ai thâm hơn ai nữa.

Cố Thanh Yên nhìn gương mặt bất mãn của anh chàng, hỏi: "Sao anh lại khổ?"

Túc Nghị bĩu môi, ra vẻ tội nghiệp: "Chờ lát nữa cô sẽ hiểu."

Bây giờ Cố Thanh Yên mới biết, người tới là Thôi Thâm Niên.

Đúng là tự cao tự đại, bắt đoàn phim phải chờ nửa tiếng, nhưng diễn viên đóng thế đó lại chẳng có một câu giải thích gì.

Và đến giờ Cố Thanh Yên cũng mới biết, người được dùng diễn viên đóng thế không phải cô, mà là Túc Nghị.

Cho đến khi đạo diễn Từ giục cô nhanh chóng đi chuẩn bị, cô vẫn có chút mơ màng.

Thôi Thâm Niên đã sửa soạn xong xuôi, anh mặc quân trang của thời kỳ dân quốc. Trong cảnh diễn, đây là một đêm đông giá rét, anh khoác áo choàng màu xanh lục vừa dày vừa nặng, chân đi đôi giày lính đen sáng bóng.

Anh đứng thẳng, đội chiếc mũ lính trên đầu, cả người đều vô cùng uy nghiêm.

Đây là khí chất mà chỉ có những người lãnh đạo trường kỳ mới có được, quần áo thì giống nhau đấy, nhưng khi được Túc Nghị mặc vào, chỉ cảm thấy đẹp trai áp đảo, chứ không có khí chất quyết đoán cùng ngạo mạn độc như vậy.

Giống như anh chính là người mạnh nhất trong ngàn vạn người sống sót. Gương mặt không cảm xúc nhưng tay thì nhuộm máu vô số kẻ địch, trên mặt

đỉnh đầy máu tươi nhưng vẫn quyết không lùi bước.

Chỉ cần đứng đó thôi đã mang lại khí thế tàn bạo.

Túc Nghị cũng mặc quần áo giống anh, cà lơ phát phơ đứng bên cạnh Cố Thanh Yến, ngẩng đầu nhìn sau đó lại ngạc nhiên "ồ" một tiếng.

Anh ta cúi đầu, vồ vồ vào quần áo nhần nhúm trên người, chế giễu: "Đều mặc quần áo giống nhau, sao hai người mặc vào lại khác biệt quá vậy. Chú Từ, chúng ta phải đổi quần áo thôi, chất lượng quá kém!"

Anh chàng kêu rất cổ bông hợm, thế nhưng đạo diễn Từ chỉ liếc mắt nhìn, không thêm phản ứng.

Thời Thâm Niên đứng đó, luôn nhìn về phía Cố Thanh Yến: "Tới đây."

Cuối cùng cô cũng tỉnh hồn từ trong cơn mơ màng, ngáy người mất mấy giây rồi mới chậm rãi bước tới.

Cô trang điểm kiểu dân quốc, trên người khoác áo choàng màu đỏ như máu. Bên trong là sườn xám màu xanh đậm ôm hông, lúc đi lại áo choàng sẽ tung bay theo gió, lộ ra eo thon chân dài.

Cô đứng bên cạnh Thời Thâm Niên, nhưng anh lại nhú mày, đưa tay cột chặt dây lưng áo choàng của cô.

Một tay giữ áo choàng, không để lộ sườn xám ở trong.

Cố Thanh Yến lấy lại bình tĩnh rồi mới hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Thời Thâm Niên lời ít ý nhiều: "Diễn viên đóng thế."

Cố Thanh Yến nghiêng đầu nhìn đạo diễn Từ: "Anh ta không có kinh nghiệm diễn xuất, sao làm diễn viên đóng thế được ạ?"

Đạo diễn Từ đang đứng ở chỗ máy quay cũng vội chạy tới: "Khí chất của giám đốc Thời rất hợp với vai diễn. Hơn nữa phân cảnh này độ khó không cao, có thể thử một chút."

Phân cảnh này tuy là cảnh hôn, nhưng đối với nam phụ mà nói, tình cảm bùng nổ là sau khi Dư Mạn rời đi.

Trong quá trình hôn, nam phụ không lộ mặt. Nếu giải thích như vậy, phân cảnh này đúng là không quá khó.

Cố Thanh Yến lạnh mặt, gương mặt của cô được trang điểm vô cùng điểm lệ. Long mi dài khi cụp mắt, hoàn toàn giấu hết đi sự ưu tư trong mắt cô.

Cô lạnh lùng nói: "Tôi không đồng ý."

Thời Thâm Niên còn chưa kịp mở miệng, ngược lại phó đạo diễn bên cạnh đã có chút ý kiến, ông ta nghe đạo diễn Từ nói chuyện này, quả thật không cho là đúng.

Với địa vị trong xã hội của Thời Thâm Niên, có khi cả giới giải trí này còn phải nghe theo lời anh.

Bây giờ giám đốc Thời đồng ý bỏ chút tâm tư ra để dành tình nhân nhỏ, đó là do anh ta tình nguyện.

Còn Cố Thanh Yến chỉ là một người mới, chưa chính thức ra mắt mà đã kiêu căng như vậy, sớm muộn cũng sẽ bị vứt bỏ.

Bây giờ con nhóc này quá coi trọng bản thân, thật ra thì đàn ông mà, ai lại coi trọng một người đàn bà thật chứ.

Phó đạo diễn sợ Thời Thâm Niên tiến thoái lưỡng nan, thuận miệng chặn lời của Cố Thanh Yến thay anh: "Cái này có gì mà không đồng ý chứ, đổi những diễn viên thế khác, cô cũng phải đồng ý sự sắp xếp vậy thôi. Có phải là diễn viên dày công dạy dỗ không vậy?"

Cố Thanh Yến nhàn nhạt nói: "Tôi đồng ý những diễn viên thay thế khác."

Phó đạo diễn vốn chỉ thuận miệng nói, bây giờ bị xen ngang có chút mất hứng: "Cô chỉ là một người mới, còn chưa được ra mắt thì đừng có tỏ vẻ ngôi sao, cô chưa có tư cách chọn..."

"Lão Lưu." Đạo diễn Từ thấy sắc mặt Thời Thâm Niên không được tốt cho lắm, vội vàng ngăn phó đạo diễn: "Ông bớt tranh cãi lại đi, cũng là do chúng ta không đúng, thay đổi nhưng không thông báo với Tiểu Cố."

Cái này thì cũng chẳng cần thông báo làm gì, Thời Thâm Niên đã mở miệng, làm gì có ai có tư cách từ chối.

Lúc ấy thậm chí đạo diễn Từ còn nghĩ, giám đốc Thời nhìn có vẻ nghiêm khắc khó gần, ai ngờ đi để dành phụ nữ lại dịu dàng tình ý như nước vậy.

Ông lớn tuổi rồi, đã thấy rất nhiều. Chuyện của người trẻ cũng không lấy làm lạ nữa, càng không để trong lòng.

Nhưng xem ra, Cố Thanh Yến có vẻ mất hứng.

Đạo diễn Từ muốn lau mồ hôi thay cô, giám đốc Thời sẵn lòng đỡ dành cô, đó là vì tình cảm. Cô cứ thuận theo, đi xuống bậc thang được bày sẵn vậy là mọi chuyện tốt rồi.

Nếu đến lúc anh không muốn đỡ nữa, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nói không chừng còn gây phiền phức cho đoàn phim, không theo kịp tiến độ là chuyện nhỏ, nhưng anh rút vốn thì không còn là chuyện nhỏ nữa rồi.

Trái tim đạo diễn Từ như treo lơ lửng, vội vàng khuyên bảo Cố Thanh Yên: "Tiểu Cố à, trước cháu cứ bình tĩnh chút đã, đừng tức giận như vậy. Giám đốc Thời muốn thử đóng phim một chút, nam phụ của chúng ta còn chủ động nhường vai diễn nữa mà."

Túc Nghị đứng đằng sau hơi nhún vai, anh ta đâu có chủ động nhường vai diễn đâu, mà anh ta cũng không còn cách nào hết.

Cố Thanh Yên không để ý tới lời giải thích của đạo diễn Từ, Kiều Vân từng nói với cô, cô là người nhìn phát biết ngay điệu dàng để nói chuyện. Có rất nhiều chuyện cô không để ý tới, người khác lùi một bước, cô cũng mỉm cười lùi một bước lại.

Nhưng trên thực tế, nếu cô mà vùng lên thì có thể sẽ giết người đấy, liều mạng cũng phải đấu một trận cho ra trò với anh.

Cố Thanh Yên nhìn chằm chằm vào mắt Thời Thâm Niên: "Tôi không muốn chơi trò mèo vờn chuột với anh, kịch vui này, hoặc là anh diễn, hoặc là tôi diễn."

Có vẻ như cô từ chối quá quyết liệt, mới vừa nãy phó đạo diễn còn khinh thường cắt ngang lời cô. Đáy lòng ông ta nhận định Cố Thanh Yên chính là loại phụ nữ dựa vào đàn ông để đi lên, ông ta có rất nhiều thành kiến đối với cô.

Nhưng nghe nói như vậy, vẻ mặt khinh thường kia cũng không dám thể hiện nữa. Ông ta há hốc miệng, lại nghe giọng điệu vội vàng của đạo diễn Từ: "Lại đây lại đây, Tiểu Cố, từ từ rồi thương lượng, đừng nói như vậy chứ. Chúng ta đi qua bên kia trước, có gì một lát nữa rồi nói."

Nhan Linh và ảnh đế Phòng vừa mới quay xong một phân cảnh, ngày hôm nay cũng không còn sớm nữa, đạo diễn Từ để bọn họ về trước.

Nhan Linh mới thay đồ và tẩy trang, sau khi thấy Thời Thâm Niên lập tức nở nụ cười đi tới. Còn chưa tới gần, đạo diễn Từ đã đưa mắt nhìn, sợ mọi chuyện càng loạn thêm, vội vàng nói chen vào khuyên giải.

Cố Thanh Yên lắc đầu một cái, lời này là nói với đạo diễn Từ, nhưng đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm vào Thời Thâm Niên: "Tôi không muốn nói gì nữa, chỉ muốn nói mấy câu này."

Cô nói xong, liếc mắt nhìn Nhan Linh đứng một bên.

Nhan Linh đổi lại trang điểm giống người đẹp hiện đại, mái tóc xoăn gọn sóng được vén ra sau tai, trên người mặc tây trang màu đen sang trọng.

Hai tay khoanh trước ngực, đi đôi giày cao gót mười hai phân, vầng vàng đứng bên cạnh, đáy mắt mang theo giễu cợt và khinh thường.

Cố Thanh Yên nhìn gương mặt cô ta, cô ta lập tức thôi vẻ kiêu căng ngạo nghễ, ra chiều điệu dàng cười.

Hệt như chị em tốt nhất trần đời vậy.

Cố Thanh Yên nhướn mày, cười lạnh "ha" một tiếng với cô ta.

Nụ cười lạnh lùng của cô, khiến tất cả những người từng xem 《Không được》, đều như hồi tưởng về thời dân quốc.

Cô mặc đồ của Dư Mạn, nụ cười cũng mang khí chất thuộc về Dư Mạn.

Gương mặt viết rõ "mặc kệ bà, ai động vào người đó chết."

Trong đáy lòng đạo diễn Từ thầm than thở, chỉ hi vọng lửa giận của Cố Thanh Yên có thể nhanh chóng vơi bớt. Bây giờ bảo ông tìm đâu ra người thích hợp với Dư Mạn hơn cô đây!

Nhan Linh nào ngờ Cố Thanh Yên không thêm giả bộ dù chỉ một chút, trực tiếp khai chiến với cô ta.

Cô à ngờ ngác mất hai giây, sau đó ra vẻ ám ức, khó hiểu mở miệng: "Thế này là sao? Cảnh diễn tiếp theo không bắt đầu sao? Mới nãy tôi còn nói với anh Lý là xem xong phân cảnh này mới về nữa, cũng phải làm quen dần với kiểu mẫu quay phim của Yên Yên và Túc Nghị mà."

Cố Thanh Yên quay đi, không phản ứng với cô ta.

Đạo diễn Từ ừ ừ đôi câu, coi như có lệ.

Nhan Linh bước thêm hai bước về phía Thời Thâm Niên, đi tới trước mặt anh, muốn duỗi tay nắm lấy cổ áo anh.

Thời Thâm Niên cảnh giác liếc cô ta, hất tay cô ta ra: "Cút."

Nhan Linh lại ngẩn ra, tối hôm qua trợ lý của Thòi Thâm Niên đã nói với cô ta. Thòi Thâm Niên sẽ tới đoàn phim diễn một phân cảnh, không muốn cô ta lộ ra sự thật này.

Lúc đó cô ta đã tui thân nói với trợ lý, nếu giám đốc Thòi không để cô ta tới gần, cho dù cô ta có nói gì thì người ngoài cũng sẽ không tin hai người họ có quan hệ nam nữ.

Ít nhất cũng phải cho phép cô ta làm một vài cử chỉ thân mật không quá phận.

Trợ lý nói, anh ta sẽ chuyển lời lại với ngài Thòi.

Khoảng một tiếng sau, trợ lý nói với cô ta có thể làm tùy vào tình huống.

Ý này, có lẽ đồng ý cho cô ta làm một vài cử chỉ nhỏ.

Nhan Linh rơi vào tình thế bất buộc, cô ta không tin một người đàn ông cảm nhận được sự dịu dàng của cô ta như vậy, còn từ chối cô ta nữa.

Nhưng cô ta nào ngờ, Thòi Thâm Niên lại không cho cô ta chút tình cảm nào như vậy.

"Thâm Niên..." Nhan Linh chớp chớp mắt, gần như có thể rơi lệ bất cứ lúc nào. Đáng vẻ vô cùng điềm đạm đáng yêu.

Thòi Thâm Niên nhú mày, anh đề nén lửa giận, không nói một lời nhìn về phía Cố Thanh Yên.

Anh mới vừa bị Cố Thanh Yên vô tình cự tuyệt, nếu là ngày trước, anh đã sớm không kiềm chế được muốn trói cô mang về nhà, từ từ dạy dỗ lại.

Nhưng bây giờ anh không thể làm như vậy, anh chỉ có thể nhịn.

Ánh mắt Cố Thanh Yên rất đúng mực nhìn anh, trong lòng không khỏi oán thầm.

Sao Thòi Thâm Niên lại thành ra như vậy chứ, tìm một bạn gái giả để lừa cô thì không nói làm gì. Còn cái thói sạch sẽ nghiêm trọng đó ngay cả cổ áo cũng không cho đối phương đụng vào.

Quả thật y như ném chỉ số thông minh của cô lăn qua lăn lại trên đất. Sau đó nhặt lên rồi lau sạch cho cô, nói với cô là không đau chút nào.

Mẹ nó!

Cố Thanh Yên buồn bực muốn chửi người!

Cô xoay người đi vào phòng trang điểm.

Thòi Thâm Niên do dự hai giây, cũng không đuổi theo.

Tác giả có lời muốn nói: Sếp Thòi: Tôi khổ quá mà...

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Em làm người gì của anh, bây giờ có thể luôn

Editor: Vi

Beta: Nhan Tịch

Tất cả mọi người đều muốn chửi thề, bất kỳ một nhân viên nào đang làm ở đây.

Bọn họ đều có gia đình hết rồi, bình thường bận rộn công việc, không thể về nhà sớm sum vầy quây quần với vợ con thì thôi đi.

Hôm nay là ngày đầu tiên quay phim, đạo diễn Từ còn nói chỉ cần quay xong hai cảnh là được đi về rồi. Nếu thuận lợi có khi tám giờ rưỡi sẽ kết thúc công việc.

Nhưng đột nhiên lại xảy ra chuyện, còn có gương mặt đen xì khó coi của Thòi Thâm Niên, cho dù là đạo diễn Từ cũng không dám mở miệng ho he gì.

Nhan Linh thầm nghĩ đây đúng là cơ hội tốt, với cái tính khí này của Cố Thanh Yên thì làm gì có người đàn ông chịu nổi chứ, huống chi còn là người kiêu

ngạo như Thời Thâm Niên.

Nhan Linh đứng bên cạnh Thời Thâm Niên, giống như chuyện cô ta bị Thời Thâm Niên từ chối chưa từng xảy ra vậy.

Cô ta thừa dịp mấy người đạo diễn Từ còn đang nhỏ giọng nói chuyện, thấp giọng nói với Thời Thâm Niên: "Thâm Niên, anh lại làm gì mà chọc Yến Yến tức giận thế?"

Đương nhiên là chẳng có lời hồi đáp nào.

Nhan Linh hơi dừng lại, tiếp tục nói: "Con gái thích được dỗ dành, nếu cô ấy tức giận, anh nhất định phải dỗ."

Thời Thâm Niên vẫn không đáp, thôi nhìn, không biết anh đang suy nghĩ gì.

Nhan Linh dùng điệu bộ như đang nói bông đùa: "Có điều tính tình của Yến Yến có vẻ không tốt lắm, nếu là em, chắc chắn sẽ không làm anh mất mặt trước người ngoài như thế. Có chuyện gì thì cứ về nhà rồi nói, cô ấy thật chẳng hiểu..."

"Tôi nói rồi." Thời Thâm Niên nhìn chằm chằm cô ta, lạnh lùng cắt ngang: "Nghe không hiểu à?"

Nhan Linh ngậy người há miệng ra: "Dạ?"

Thời Thâm Niên trầm giọng: "Cút. Nếu không tôi không ngần ngại báo đạo diễn Từ thay nữ chính đâu."

Khoé miệng Nhan Linh giật giật, muốn nặn ra một nụ cười nhưng chẳng cười nổi.

Cô ta sừng sốt hai giây mới mở miệng: "Là anh nhờ em diễn trò với anh."

Đây là đang trách Thời Thâm Niên quá mức vô tình, vẫy tay một cái gọi cô ta đến, hất tay một phát là đuổi cô ta đi.

Thời Thâm Niên nhàn nhạt mở miệng: "Cô được tiền, được vai diễn."

Nói bóng gió, đây là giao dịch công bằng.

Lấy được tiền còn có được vai diễn như vậy, giống như nhỏ nước miếng ngoài miệng Nhan Linh vậy, à không, việc này còn khiến cô ta khó chịu hơn so với bị nhỏ nước miếng lên mặt.

Cô ta đã bao giờ chịu nhục nhã như vậy đâu, căn bản là cô ta không để ý mấy đồng này, chỉ để ý Thời Thâm Niên thôi.

Cô ta sống đến từng này cũng đã trải qua vô số đàn ông, nhưng chưa có một ai khiến cô ta si mê như Thời Thâm Niên, ngay cả tự ái cô ta cũng vút luôn.

Nhưng người đàn ông này, lại khiến cô ta nhục nhã.

Nhan Linh nghiêng răng kèn kẹt, xoay người rồi đi.

Lần nhục nhã này ả sẽ ghi nhớ, sẽ có lúc ả đòi lại.

Đạo diễn Từ nói với phó đạo diễn mấy câu, rồi mới lấy lòng Thời Thâm Niên: "Tổng giám đốc Thời, ngài xem tiếp theo chúng ta phải làm gì đây ạ? Đồ dùng để biểu diễn cũng đã chuẩn bị xong hết rồi, cũng không thể..."

Ông lựa lời uyển chuyển, Thời Thâm Niên và Cố Thanh Yến phải có một người lùi một bước.

Thời Thâm Niên yên lặng hai giây, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đồ vật của Cố Thanh Yến đưa.

Anh mặc quân trang, đồ vật bị siết bên trong có chút không thoải mái. Nhưng cho dù như vậy, anh cũng không tháo nó xuống dù chỉ là một buổi tối.

"Sửa lại kịch bản một chút."

"Hớ?" Đạo diễn Từ rất nhứt đầu, trong cuộc đời làm đạo diễn của ông sợ nhất là gặp nhà đầu tư như thế này.

Thời Thâm Niên đã đầu tư khá nhiều phim cho ông, bộ nào bộ nấy đều kiếm được đồng tiền, ông còn tưởng là mình đã gặp được một nhà đầu tư tốt nữa cơ.

Ai ngờ được vì một người phụ nữ, lại phải thay đổi kịch bản nữa.

Thậm chí bây giờ đạo diễn Từ còn hoài nghi, Thời Thâm Niên yêu cầu Nhan Linh diễn nữ chính, bởi vì cảnh thân mật của nữ chính quá nhiều, không đổi được.

Nếu muốn đổi thoại, sợ là phải đổi cả kịch bản ấy chứ.

Còn nữ phụ ngay cả một cảnh thân mật, cũng không có.

Đạo diễn Từ vô đầu bứt tóc, mấy ngày nay ông rụng tóc nghiêm trọng: "Tổng giám đốc Thời, ngài xem phải đổi thế nào ạ?"

Thời Thâm Niên bình tĩnh nói: "Ông cho cô ấy tát tôi một cái."

"Cái gì?" Đạo diễn Từ nghĩ mình nghe lầm thật rồi, kinh ngạc hỏi lại lần nữa. Ông đẩy kính lão xuống, thiếu chút nữa cắn trúng đầu lưỡi.

Thời Thâm Niên gạt đầu một cái, không nói gì thêm, đi thẳng vào phòng hóa trang của Cố Thanh Yên.

Phòng hóa trang của đoàn phim khá đơn sơ, cũng may là mấy vai chính có khu nghỉ ngơi riêng cho mình.

Cố Thanh Yên tâm trạng phiền não, sau khi khóa trái cửa thì nằm ngán người trên sofa.

Khi cô nằm còn không quên để đầu rũ ngược xuống, cố gắng không dè vào tóc.

Nếu như chỉ vì tức giận nhất thời của cô còn bắt thợ trang điểm phải chỉnh trang lại nửa tiếng nữa, hơi quá đáng rồi.

Cố Thanh Yên bẻ ngón tay, không kiềm được tự giễu, những lúc như vậy cô vẫn lý trí như thế.

Bộ phim này còn chưa chắc có được quay hay không đâu, nếu như Thời Thâm Niên vẫn kiên trì như vậy, có lẽ cô sẽ phải từ bỏ thôi.

Từ bỏ bộ phim này, vậy cô cũng phải từ bỏ cả việc đóng phim luôn.

Vậy sau này phải làm gì đây?

Cô học tài chính, tốt nghiệp chuyên ngành tài chính tốt nhất cả nước. Thành tích vượt trội, lúc đó nghèo, vì học bổng mà liều mạng học.

Với lý lịch thế này của cô, chắc vẫn đủ chống đỡ trong một thành phố không lớn cũng chẳng nhỏ, tìm một công việc không tồi.

Cho dù có ra sao, nuôi bản thân là đủ rồi.

Chỉ là tâm nguyện khó thành.

Cô đâu ngờ được mình xui xẻo gặp lại Thời Thâm Niên chứ?

Nếu như Thời Thâm Niên không phải người XXX như vậy, bọn họ sẽ tốt hơn bao nhiêu?

Cũng không hẳn vậy, Cố Thanh Yên không nén được tưởng tượng nếu Thời Thâm Niên không có tính tình như thế.

Anh là người có quyền thế, có thể sẽ ngoại tình, bao nuôi tuesday, nói không chừng còn bạo lực gia đình nữa.

Nếu thật sự là vậy, dù hai người chia cách cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến.

Rốt cuộc là hồi ức quá tốt đẹp, mới không muốn rời đi như vậy.

Cố Thanh Yên phiền muộn chết, cô giống như đang gặm một cái móng giò heo. Nếu được, cô muốn gặm hai cái cơ.

Gặm ngay trước mặt Thời Thâm Niên, còn ép anh ăn nữa, ăn từng miếng từng miếng từng miếng một. Để cho anh tự nhận thấy cảm giác bị cưỡng ép làm chuyện mình không thích là cảm giác thế nào.

Cửa phòng hóa trang bị khóa trái từ bên trong, nhân viên làm việc cầm chìa khóa mở cửa cho Thời Thâm Niên đi vào.

Cố Thanh Yên biết là anh, cũng lười ngẩng đầu lên nhìn.

Thời Thâm Niên nhìn cô treo ngược đầu lại, nhắm mắt chẳng nói câu gì, anh đi tới đứng trước mặt cô, nhẹ nhàng sờ trán cô.

Cố Thanh Yên mở tay anh ra: "Đừng ngăn bà đây chống lại lực hút của trái đất."

Cô muốn thì ngay cả lực hút trái đất cũng có thể chống lại, sao có thể không chống lại được một Thời Thâm Niên nho nhỏ chứ?

Thời Thâm Niên đứng lên, ngồi trên ghế sofa.

Ghế sofa này rất nhỏ, chỉ hai người ngồi được mà thôi.

Chân Cố Thanh Yên vắt vẻo trên lưng ghế, nằm ngược lại. Thời Thâm Niên vừa nằm xuống, ghế sofa bị lún khiến mất thăng bằng, cả người Cố Thanh Yên nghiêng sang một bên, người không khống chế được lăn về phía Thời Thâm Niên.

Đã thế ghế sofa còn chịu lực kém, lưng lay một cái, một chân ghế trượt đi, nghiêng sang một bên.

Cô kêu "á", hai tay quơ quơ như muốn nắm cái gì đó, chỉ có thể ôm đầu gối của Thời Thâm Niên.

Thời Thâm Niên lập tức đứng lên, một tay giữ chặt eo cô, thuận tay nhấc lên.

Cố Thanh Yên bị treo ngược, bị anh giữ lấy, cả người ngửa ra sau.

Tay kia Thời Thâm Niên đỡ sau ót cô, chờ cô hơi thả lỏng, mới chậm rãi đỡ cô ngồi xuống trên ghế sofa.

Cố Thanh Yên bối rối một lúc, cô muốn chống lại lực hấp dẫn của trái đất, trái đất lại bắt cô phải ngã ra đó, chẳng thèm giữ lại chút thể diện nào.

Thời Thâm Niên sờ cánh tay cô một cái, lại ấn vào mắt cá chân, sắc mặt khó coi: "Có bị trật chân không?"

Nếu không phải anh phản ứng nhanh, chỉ sợ Cố Thanh Yên đã ngã sấp mặt.

Cố Thanh Yên chớp chớp mắt, eo vẫn bị Thời Thâm Niên ôm lấy, cô khẽ à một tiếng, chậm chạp lắc đầu:

"... Cái ghế sofa này, quá yếu,"

Cô hơi gượng gạo lãng sang chuyện khác, cố hóa giải sự lúng túng ngay lúc này. Sau đó im lặng không nói gì đặt chân xuống đất, muốn đứng lên.

Thời Thâm Niên ôm chặt eo cô, để cô ngồi trên người mình: "Đừng động."

Cố Thanh Yên cũng không dám động dậy thật, ngoan ngoãn ngồi không nhúc nhích, hay tay buông thõng xuống. Lúc này không khí có chút yên tĩnh, cô đợi một lúc cũng không chờ được Thời Thâm Niên mở miệng.

Thời Thâm Niên trầm giọng dạy dỗ cô: "Sao em lại làm mấy động tác nguy hiểm như vậy?"

Nằm treo ngược trên ghế sofa có thể giảm bớt nếp nhăn thật mà, cô tình cờ thấy được trên một tài khoản làm đẹp trên weibo đó!

Trong lòng Cố Thanh Yên muốn phản bác ầm ĩ, hơn nữa tại Thời Thâm Niên ngồi lên nữa mới khiến ghế sofa mất thăng bằng.

Nhưng cô nào dám nói, bĩu môi nhỏ giọng lầm bầm: "Lại không trách tôi."

Thời Thâm Niên nhìn đáng vẻ ngoan ngoãn của cô, đáy lòng dịu dàng như nước.

Cũng không biết qua bao lâu rồi, anh chưa từng thấy một Cố Thanh Yên như vậy.

Anh không cưỡng ép cô làm bất kỳ chuyện gì nữa, anh hy vọng cô sẽ vui vẻ. So với cách trưởng thành dựa theo bản thân, anh càng thích cô gái này tự có được tương lai của mình.

Chỉ là trong tương lai, nhất định phải có bóng dáng của anh.

Thời Thâm Niên cúi đầu, nhìn cái trán tròn bóng của cô, muốn cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô một chút.

Nhưng anh không dám, anh sợ mình làm ra những hành động quá đáng sẽ dọa cô gái nhỏ sợ chạy.

Anh nói: "Em tát anh một cái."

Cố Thanh Yên nghe xong mà như trên mây, cô còn chưa nghĩ ra nên nói gì, vừa kinh sợ lại như tỉnh táo lại: "Tôi không tát anh."

Thời Thâm Niên nói: "Anh làm sai một ít chuyện, tôi muốn diễn thế cảnh đó. Nếu em không giận dỗi, trong phân cảnh em tát anh một cái, coi như hả giận."

Cố Thanh Yên ngậy người nửa ngày, hoàn hồn lại mới biết anh nói gì.

Cô lặng thinh một hồi, nói: "Tôi không muốn đánh anh."

"Không đánh cũng không sao." Thời Thâm Niên giấu ánh mắt: "Không tát anh, anh vẫn sẽ diễn phân cảnh vui này."

Sắc mặt Cố Thanh Yên trầm xuống, cô không mở miệng nữa.

Anh vuốt tóc trên vầng trán cô ra sau tai, Cố Thanh Yên đập bốp phát vào tay anh: "Thợ làm tóc cố ý tạo kiểu thế này, anh đừng làm rối hết cả lên."

Đôi môi mím chặt của Thời Thâm Niên bỗng hơi cong lên chút ít: "Anh không làm loạn, anh biết em thích đóng phim, anh sẽ không ép em."

"Anh có ý gì?" Đột nhiên nghe được lời hứa hẹn của anh, Cố Thanh Yến không nén nổi vẻ vui mừng lộ rõ.

Nhưng ngay sau đó, cô lại xụ mặt xuống: "Chúng ta không có quan hệ gì, anh đâu quản được tôi."

"Đừng nói như vậy." Thời Thâm Niên nhẹ nhàng nâng gò má cô: "Em còn nói như vậy, anh sẽ trói em mang về nhà, giam cầm em, khiến em chẳng thể đi đâu được đâu."

Cố Thanh Yến hơi thay đổi sắc mặt, Thời Thâm Niên nói tiếp: "Em biết mà, anh chưa bao giờ mạnh miệng."

Cho tới giờ anh chưa từng mạnh miệng, có việc gì mà anh không làm được đâu.

Cố Thanh Yến nuốt xuống một bụng lửa giận, trên mặt đầy vẻ không vui.

Thời Thâm Niên vừa đánh vừa xoa: "Anh đồng ý với em, sau này không giới hạn việc diễn xuất của em nữa, nhưng anh phải xem trước kịch bản."

Cố Thanh Yến cảm thấy anh đang cố tình gây sự: "Anh cũng không phải là người gì của tôi, dựa vào đâu mà quản lý tôi cái này cái kia?"

Thời Thâm Niên nâng cằm cô lên, ôm thật chặt, khiến cô chẳng thể thờ ỏi.

"Em làm người gì của anh, bây giờ có thể luôn."

Bạn đang đọc truyện *Vương Vãn Dạ Cố Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Anh cho rằng tôi sẽ từ bỏ diễn xuất sao?

Edit: Đậu

Beta: Nhan Tịch, TH

Khuôn mặt của Cố Thanh Yến bỗng chốc dần dần đỏ lên, trước đây hình như Thời Thâm Niên không bao giờ nói như vậy.

Anh không chế mình không được tức giận, hoàn toàn không để tâm đến.

Thời Thâm Niên không chỉ có mộng công*, mà anh còn hoàn toàn lên cấp, biến thành Thời Thâm Niên 2.0!

(*) Xem lại chú thích chương 12.

Cố Thanh Yến che mặt lại, nghĩ thầm, bây giờ mà đỏ mặt quả thật là quá mất mặt đi chứ?

Sao cô có thể để chuyện này làm mất thể diện được, nhất là đang ở trước mặt Thời Thâm Niên, cô phải cố gắng nhẫn nhịn.

Cố Thanh Yến nghiêng răng, kìm nén sự xấu hổ, bỏ hai tay đang che mặt ra, mộng vụn vụn hai cái, cọ sát vào người của Thời Thâm Niên.

Cô cố ý hạ giọng xuống, giọng nói trở nên ái muội: "Vậy thì anh đi khóa cửa lại đi."

Thời Thâm Niên ngẩn người, buông Cố Thanh Yến ra. Cố Thanh Yến chạy nhanh về hướng bên cạnh để trốn, nhân lúc Thời Thâm Niên đứng lên, cô lập tức đặt mộng xuống, ngồi trước gương trang điểm để hóa trang.

Chiếc ghế trước bàn trang điểm lại quá hẹp, không đủ cho hai người.

Cô cười gian xảo với Thời Thâm Niên: "Anh đi ra ngoài đi, tóc tôi đang rối, nên muốn sửa sang lại một chút."

Thời Thâm Niên đã thấu mách khéo nhỏ của cô, nhưng cuối cùng vẫn để bị cô lừa.

Anh lẳng lặng đứng đằng sau gương hóa trang, kìm nén nhìn cô sửa sang lại mái tóc phía dưới đang rối.

Khuôn mặt của Cố Thanh Yến nóng lên, không ngừng đưa tay vuốt tóc để che giấu đi tâm tư đang rối bời.

Cô lén liếc trộm một cái trong gương, bỗng nhiên lại chạm phải ánh mắt của Thời Thâm Niên.

Tràn đầy tình nồng, dịu dàng như nước.

Anh vẫn lẳng lặng nhìn cô, ở trong thời khắc như vậy.

Đối với Thời Thâm Niên mà nói, nơi này thật sự vô cùng chật hẹp, không khí cũng không trong lành, căn phòng nhỏ lộn xộn không chịu nổi.

Thế nhưng anh không biểu lộ ra sự khó chịu một chút nào cả, trái lại còn hết sức kiên nhẫn.

Cố Thanh Yên ngơ ngác trong hai giây, buông tay đang nắm tóc xuống. Không phải cô không muốn để Thời Thâm Niên đóng vai thế thân, nhưng có điều đây là công việc của cô. Thời Thâm Niên không nên cương quyết như vậy, không bàn bạc với cô đầu tiên mà hoàn toàn thay cô tự ý quyết định toàn bộ mọi việc.

Cố Thanh Yên hít thở thật sâu, cố gắng thảo luận với Thời Thâm Niên: "Anh hoàn toàn không có kinh nghiệm diễn xuất, nếu phải diễn thế thân, nhất định sẽ làm chậm trễ lịch trình của toàn bộ đoàn làm phim. Tôi có thể xin để không diễn cảnh thân mật, hoặc có thể tìm một người thay thế diễn nội dung của cảnh này, anh không nhất thiết phải tự mình diễn."

Lời nói này có hơi nói lỏng, Thời Thâm Niên trầm giọng nói: "Nếu như làm chậm trễ tiến độ quay, anh sẽ chịu mọi trách nhiệm phí tổn hại."

Ở trong mắt anh, chỉ cần có Cố Thanh Yên ở bên cạnh, mọi chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Cố Thanh Yên nghe thấy những điều này lập tức ngây người một lúc. Sau đó, cô chỉ chậm rãi nói: "Ở trong mắt anh, làm chậm trễ tiến độ quay của đoàn, chỉ cần tùy tiện bỏ một khoản tiền ra là có thể bù lại được sao?"

Thời Thâm Niên không ngờ cô sẽ đột nhiên hỏi như vậy, nhất thời không có cách nào đáp lại.

Cố Thanh Yên cầm một thỏi son ở trên bàn, cô hơi ngơ ngác, son môi ở trong tay cứ mở ra rồi đóng lại, mở ra rồi đóng lại.

Âm thanh đóng mở của nắp son cứ vang lên, cô tiếp tục lên tiếng: "Đạo diễn đã đổ biết bao nhiêu tâm huyết, diễn viên mỗi lần quay đều mất bao nhiêu công sức, nhân viên cùng nhau nỗ lực tốn biết bao thời gian. Vậy mà trong mắt anh, tất cả chỉ cần dùng tiền là có thể giải quyết?"

Cảm xúc của cô lúc này đột nhiên xuống dốc khiến Thời Thâm Niên nói không nên lời.

Cố Thanh Yên đóng nắp lại, ném cây son lên trên bàn làm âm thanh vang lên: "Tôi đã phải tập diễn cho bộ phim suốt hai tháng, vậy mà anh chỉ cần một cuộc gọi điện, lập tức làm hại tôi mất đi tư cách được diễn."

Cố Thanh Yên quay đầu lại, lẳng lẽ nhìn về phía của Thời Thâm Niên.

"Anh mua cho tôi rất nhiều trang sức, tôi không hề có suy nghĩ nhận lấy nhưng anh biết tôi vì sao lại nhận lấy nó không?"

Cô đang nói đến hồi trung học, đó là lúc cô bị cướp mất cơ hội diễn vai Juliet.

Thời Thâm Niên chỉ cắn chặt môi dưới, vẫn không mở miệng.

Cố Thanh Yên chỉ chậm rãi thở dài. Như từ trước tới nay, cô chưa bao giờ nói cho Thời Thâm Niên suy nghĩ hay cảm xúc của chính bản thân cô.

Cô thực sự y như một con đà điểu, không bao giờ có đủ dũng khí để nói thành lời.

Cho tới tận ngày hôm nay, sau khi chia tay đã bốn năm, cô mới dám nhắc lại chuyện ngày trước.

Cô mở miệng nói: "Bởi vì ở trong thâm tâm của anh, dù sao tôi vẫn chỉ là một đứa con gái có thể dùng tiền để giải quyết mọi chuyện."

Đáy mắt của Thời Thâm Niên bỗng hoảng loạn. Tuy trên mặt vẫn duy trì vẻ bình thản nhưng đáy lòng đã hỗn loạn tới mức không biết nên giải thích với cô như thế nào.

Cố Thanh Yên nhớ lại năm đó, khi đó cô đã không cẩn thận nghe được cuộc đối thoại giữa Thời Thâm Niên và Cố Thắng Nam.

Cố Thắng Nam biết lúc đó cô và Thời Thâm Niên đang ở bên nhau, bà ta đã chủ động gọi điện cho Thời Thâm Niên và nói hai điều.

Thứ nhất, Cố Thanh Yên là con gái của nhà họ Cố, nhưng nhà họ Cố còn có một đứa con trai, nên cô không có quyền thừa kế.

Thứ hai, muốn ở cùng con gái nhà họ Cố, không thể không trả giá. Bởi vì bà ta đã nuôi con gái tốt như vậy nên nhà họ Thời cần phải đưa một số nhượng bộ nhất định trong mỗi lần hợp tác.

Lúc ấy Thời Thâm Niên đang cầm điện thoại, đứng sát về phía cửa sổ, đằng sau là cả bàn ăn lộn xộn.

Trên bàn ăn bày ra một bữa ăn tối thịnh soạn, dáng đứng của anh thẳng tắp, bóng dáng ấy đã bị nắng vàng của hoàng hôn kéo dài tới tận góc phòng.

Anh nhàn nhạt nói: "Xin lỗi vì tôi không thể đáp ứng được điều kiện của bà, tại sao vì một người con gái có thể dùng tiền giải quyết mà tôi lại phải trả cái giá lớn đến như vậy?"

Lúc đó, hô hấp của Cố Thanh Yến như dừng lại, cô không biết tại sao mình lại như vậy. Có lẽ vì sợ anh phát hiện ra mình đã xuống lầu, cho nên mới căng người để nín thở.

Cô cứ như vậy đứng ở trong góc vài phút, lắng nghe những lời nói sắc bén của Thời Thâm Niên và Cố Thắng Nam cãi nhau một hồi.

Sau vài phút ấy, một câu nói cô cũng đều không nghe vào.

Cô không biết rốt cuộc mình đã bị Cố Thắng Nam bán đi bao nhiêu tiền, nhưng cô biết, từ sau cuộc điện thoại ấy, thái độ của Cố Thắng Nam với cô đã tồi tệ hơn trước kia nhiều.

Cố Thanh Yến hồi tưởng lại không biết lúc ấy mình đã bước về phòng như thế nào.

Cô vừa mới định hình lại, ngồi xuống chiếc giường êm ái thì cửa phòng nhẹ nhàng mở ra.

Thời Thâm Niên đã lẫn lộn với cô cả một buổi chiều, làm hại cô choáng váng, tâm trí vẫn chưa tỉnh táo. Khi thức dậy thì đã là lúc bắt đầu bữa tối, Thời Thâm Niên bước tới. Bàn tay lạnh lẽo của anh chạm nhẹ vào trán cô, ôm cô vào lòng, khẽ hỏi cô có phải mệt quá hay không.

Cố Thanh Yến chết lặng, chỉ gật đầu một cái. Cô đoán rằng có lẽ Thời Thâm Niên chỉ đối tốt với cô theo thói quen thôi.

Bởi vì không có ai có thể ngoan ngoãn, nghe lời như cô.

Bởi vì cô yêu anh rất nhiều, nên tình nguyện vì anh mà trả giá càng nhiều. Cho dù đó là sở thích của cô, thói quen ăn mặc của cô, hay thói quen sinh hoạt.

Những điều đó cứ như vậy kiên trì suốt 18 năm, cũng không phải không thể từ bỏ.

Nhưng cái giá phải trả quá cao. Thời Thâm Niên không muốn vì cô mà trả giá nhiều như vậy nhưng cô lại muốn.

Cố Thanh Yến không nói rõ ràng. Có lẽ chính từ lúc đó, trong lòng cô đã không còn cân bằng nữa.

Cô cũng không nói gì cả, nhưng cũng không muốn nghe theo những sắp xếp của Thời Thâm Niên vô điều kiện.

Đại khái cô muốn thử xem cô không ngoan ngoãn, không nghe lời liệu Thời Thâm Niên còn muốn cô hay không.

Bốn năm trước, sau khi cô rời đi, Thời Thâm Niên chưa hề tới tìm.

Ngay khoảnh khắc ấy, dường như Cố Thanh Yến đã trút được gánh nặng.

Cô vẫn không thể hiểu nổi, Thời Thâm Niên yêu cô quá sâu đậm nên mới cố chấp như vậy hay vốn chỉ theo thói quen luôn kiểm soát nhất cử nhất động của người bên cạnh.

Sau này cô đã hiểu, Thời Thâm Niên không cần thiết phải yêu cô nhiều như vậy, đó chỉ như một thói quen mà thôi.

Nếu không, tại sao lại không tìm cô.

Cố Thanh Yến luôn cảm thấy mình khác người, rõ ràng là tự cô bỏ đi, vậy mà lại vô cùng cẩn thận cất giấu tâm tư của mình. Có lẽ ngay từ ban đầu, cô đã nói với chính mình rằng nếu như Thời Thâm Niên tìm cô, cô sẽ tha thứ cho anh.

Nhưng anh không làm vậy.

Cô đã đợi suốt một quãng thời gian. Mãi đến sau này, cô tự nhủ rằng sẽ loại anh ra khỏi cuộc đời mình.

Bốn năm sau, cô đã thôi chờ đợi.

Thật ra, đáy lòng Cố Thanh Yến hiểu rõ, Cố Thắng Nam bám dính như keo, chỉ vì để đạt mục đích mà không biết xấu hổ.

Nếu Thời Thâm Niên không dứt khoát từ chối có lẽ anh sẽ không bỏ mặc Cố Thắng Nam. Hết lần này đến lần khác, bà ta chỉ biết lợi dụng Thời Thâm Niên để thỏa hiệp, đạt được lợi ích của bản thân.

Chẳng qua là vì tình cảm nên Cố Thanh Yến không có cách nào chấp nhận được những lời nói lạnh nhạt như vậy.

Cô ở với nhà họ Cố nhưng trong thâm tâm của Lục Chí Phong, cô cũng chỉ là một món đồ, không hề có cảm xúc. Chỉ đơn giản là đến thời điểm quan trọng thì sẽ sử dụng nó để đạt được lợi ích riêng.

Nhưng cô vốn đã sớm quen với nó, cuộc sống suốt mười tám năm đầu, cô đã sớm quen với cảm giác ấy.

Nếu như cô không tự khuyên mình, cô sẽ không phải ăn năn hối hận, chắc đã không thể sống tốt cho đến năm mười tám tuổi.

Mà đến lúc cô nghĩ mình đã không còn quan tâm thì Thời Thâm Niên xuất hiện.

Anh đối xử với cô vô cùng tốt, cho cô gần như tất cả mọi thứ, mở cho cô tới một thế giới mà cô chưa bao giờ được thấy.

Cuộc đời của Cố Thanh Yến là do Thời Thâm Niên bắt đầu.

Trong cảm xúc như vậy, bất kể cho dù có như thế nào, cô không thể tha thứ được cho lời nói ấy của Thời Thâm Niên.

Với cảm xúc như vậy, thật sự rất khó để có thể mở lời.

Cô chưa bao giờ nói cho Thời Thâm Niên và tới tận bây giờ, Thời Thâm Niên cũng không hề biết rằng cô đã nghe được cuộc điện thoại đó.

Bấy giờ, khi nhắc lại chuyện cũ, Cố Thanh Yến nhất thời khó thở. Nói xong những lời nói ấy, cô lập tức hối hận.

Cố Thanh Yến sững sờ nhìn về phía Thời Thâm Niên, hít sâu một hơi, muốn mở lời để giảm đi bầu không khí nặng nề.

Thời Thâm Niên im lặng vài giây, đáy mắt cất giấu nhiều tâm tư. Ngay trước khi Cố Thanh Yến nói, anh đã lên tiếng trước: "Nếu anh thật sự nghĩ như vậy, hẳn là anh đã muốn giữ lấy hợp đồng của em để đe dọa, uy hiếp em, cắt đứt mọi tài sản của Kiều Vân đang sở hữu. Mà không phải là đang ngồi ở đây, nghe em nói những điều này."

Anh đang giải thích rằng anh cũng không biết tại sao Cố Thanh Yến lại nghĩ như vậy.

Anh cũng chưa từng yêu ai, khi không nhìn thấy cô thì cảm thấy khó chịu.

Nhìn thấy cô cùng với người khác vừa nói chuyện, vừa cười, anh không thể kiềm chế được nổi máu ghen tuông điên cuồng.

Tình cảm của anh là như vậy, vậy mà với đối phương chỉ coi như là đồ tiếc rẻ khiến anh không khống chế được cảm xúc của chính mình.

Cố Thanh Yến vốn muốn nói lời xin lỗi nhưng nghe lời nói như vậy, sự tức giận ầm ầm giấu tận bên trong không thể giấu được nữa.

Như đổ thêm dầu vào lửa, cô gạt mọi đồ trang sức trên tóc xuống. Bởi vì dùng quá nhiều sức mà để đứt một vài sợi tóc.

Đôi mắt của cô không hề chớp lấy một lần, lạnh mặt nói: "Anh đã làm vậy mà anh nghĩ rằng anh không làm?"

Thời Thâm Niên lạnh lùng nhìn cô. Bên trong đáy mắt tựa như có một con thú dữ. Ở trong không gian chật hẹp như vậy, Cố Thanh Yến cảm thấy ngột ngạt đến nghẹt thở.

"Anh đã làm gì?"

Cố Thanh Yến cắn chặt môi, lý trí nói cho cô, ngàn vạn lần không nên nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Nói ra như nước đổ lá khoai, gương vỡ khó lành, nói xong lại không thể giải quyết được.

Nhưng Thời Thâm Niên cứ như vậy lạnh lùng nhìn cô, dường như không hề có chút tình cảm nào.

Trong đầu Cố Thanh Yến ửng lên một tiếng, sợi dây đã đứt.

"Lần đầu tiên anh tới phim trường, đột nhiên chuyên viên trang điểm mà Kiều Vân liên hệ nói rằng do bận. Sau đó Kiều Vân hỏi cô ấy rằng người của anh với thầy của cô ấy đã từng qua lại. Y hết bốn năm trước, anh để một nữ sinh khác thế vai diễn của tôi. Bây giờ, cái trò lặp lại đây đã quá cũ rồi, anh cho rằng tôi không có thị trường điểm thì sẽ bỏ diễn xuất sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cô không đáng thương như thế

Edit: BT

Beta: NT, TH

Chuyện bốn năm trước, Thời Thâm Niên lúc ấy ra tay quá mức cố chấp, anh không còn lời nào để nói. Nếu lúc đó anh biết Cố Thanh Yến vì bị bắt bỏ vai diễn mới rời xa anh, dù thế nào anh cũng sẽ không làm điều đó.

Về chuyện chuyên viên trang điểm, anh bảo trợ lý đi tìm chuyên viên trang điểm đó, tất cả mũi nhọn đều chĩa về phía Tiểu Bách Hợp.

Vì chứng cứ quá mức rõ ràng, Thời Thâm Niên dựa trợ lý tiếp tục điều tra. Ngay cả gã fans cực đoan tạt axit kia cũng bị anh nắm trong tay.

Nếu anh thật sự không muốn để Cố Thanh Yên diễn, vốn anh không cần dùng loại thủ đoạn thấp hèn ấy.

Bây giờ Kiều Vân lại tìm chuyên viên trang điểm kia, luồn quần chìm nổi mấy chục năm trong giới, cũng có qua lại thân thiết với Kiều Vân.

Nể tình nên sau khi Kiều Vân mở miệng thì không thể từ chối.

Nhưng tài chính trong tay Kiều Vân hiện giờ thật sự quá có hạn, thù lao anh ta chỉ trả cho chuyên viên trang điểm còn ít hơn gấp ba so với số tiền cô ta có thể nhận được.

Một ngày hai ngày thì còn tình cảm. Thời gian lâu, tình cảm có nhiều cớ nào cũng bị tiền tài bào mòn.

Số tiền Thời Thâm Niên đưa cho chuyên viên trang điểm cũng đủ trả tiền thù lao ba năm của cô ta, để cô ta yên lòng ở cạnh bên Cố Thanh Yên, vào lúc quan trọng đỡ giúp cô chút mưa gió.

Việc này, Thời Thâm Niên cũng không nói cho Cố Thanh Yên.

Dù đáy lòng anh mâu thuẫn thế nào, anh cũng không đồng ý cho Cố Thanh Yên tiến vào giới giải trí. Nhưng anh đã chấp nhận chuyện này rồi nên chỉ biết trải sẵn con đường vì cô.

Thời Thâm Niên đứng thẳng, ánh sáng trên đỉnh đầu anh hơi mờ, ánh sáng gương trang điểm sáng mạnh hơi chéch ở phía sau.

Nửa gương mặt của anh chìm trong bóng tối, ánh mắt bình tĩnh nhìn Cố Thanh Yên.

Không thể nói là bình tĩnh, mà là cố gắng bình tĩnh.

Nhưng thật ra có hơi chật vật.

Thời Thâm Niên mở miệng nói ba chữ: "Không phải anh."

Cố Thanh Yên không nhìn anh, cô thậm chí còn không ngẩng đầu.

Gương trang điểm quá sáng, cô đứng ở nơi người nào cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đỏ của Thời Thâm Niên.

Âm u, còn làm cô áp lực hơn cả căn phòng chật chội này.

Cố Thanh Yên không biết nên làm gì. Trên thực tế, vừa rồi nói những lời ấy, cô đã hối hận.

Tòng Tiểu Vân đồng ý nhưng không tới xử lý vụ fans cực đoan tạt axit, còn cố ý truyền ảnh xấu của cô ở trên mạng.

Chuyện tới liên tục, rõ ràng đã sắp xếp ổn thỏa.

Thời Thâm Niên cho dù mất lý trí, cũng không thể làm chuyện có hại cho cô.

Cô vừa rồi mất kiểm soát, bận hỏi vấn đề Kiều Vân phân tích với cô trong đầu.

Kiều Vân không rõ lắm quan hệ của họ, chỉ nghĩ Thời Thâm Niên lợi dụng quyền thế bức ép cô đi vào khuôn khổ.

Thật tình cũng không khác lắm.

Cố Thanh Yên nhẹ nhàng xoa huyệt thái dương, không biết nên làm gì mới có thể đánh vỡ bầu không khí bây giờ.

Trong phòng vang lên tiếng đập cửa nhẹ nhàng, là Kiều Vân.

"Đạo diễn Từ bảo tôi tới hỏi một chút, hai người bàn bạc xong chưa?"

Đạo diễn Từ không dám qua đây vào lúc này, chạm vào nhược điểm của Thời Thâm Niên nên mới sai Kiều Vân qua đây. Lòng Kiều Vân tràn đầy bất đắc dĩ, anh ta không nói với Cố Thanh Yên bảo cô thỏa hiệp.

Nhưng trên thực tế, tất cả mọi người ở đây nhìn ra được, chỉ có Cố Thanh Yên mới thỏa hiệp được.

Thời Thâm Niên có thân phận gì, mọi người ở đây lên tiếng cũng không ai quan trọng bằng một mình anh.

Một nhân vật như vậy, ở đâu cũng có thể có người lãnh đạo khắp nơi tiếp đãi. Đã được người có địa vị hàng đầu nhân nhượng, đồ người có địa vị thấp trước mặt vui vẻ, cô còn ra vẻ đòi thể diện để thỏa hiệp với anh.

Thật ra Kiều Vân cũng muốn cứng rắn hơn, thẳng thừng nói với Cố Thanh Yên mất hứng, chúng tôi không quay nữa.

Nhưng thứ nhất, đây là tài nguyên tốt nhất họ có thể nhận được.

Thứ hai, hợp đồng đã ký, vi phạm hợp đồng thì dù bán anh ta, anh ta cũng không bồi thường nổi.

Cuối cùng, lần này vì đắc tội Thôi Thâm Niên, đừng nói là giới giải trí, giới nào cũng không làm ăn nổi.

Lại nói, trừ khi Cố Thanh Yên thỏa hiệp, không có lựa chọn thứ hai.

Đại khái lựa chọn duy nhất là thỏa hiệp thế nào có thể còn ít mất mũi.

Cố Thanh Yên là người lí trí, có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất, Kiều Vân vẫn biết rõ.

Người từng chịu cuộc sống bức bách, sẽ không đặt nặng những thứ mờ ảo như tôn nghiêm.

Lúc Kiều Vân đẩy cửa bước vào, trong lòng đã có đáp án.

Nhưng anh ta không ngờ, Cố Thanh Yên ngồi ở trước gương trang điểm, hai tay chống trán, không nhìn anh ta.

Cô trầm giọng hỏi câu: "Vi phạm hợp đồng phải bồi thường bao nhiêu?"

Kiều Vân đứng ở cửa, ánh mắt dừng trên người Cố Thanh Yên. Anh ta há hốc miệng, muốn nói chúng ta không có nhiều tiền như thế.

Nhưng lời thế này, sao thốt ra khỏi miệng được?

Anh ta giật mình khựng lại hai giây, nghe Thôi Thâm Niên cắn răng, giọng âm trầm: "Cút ra ngoài."

Kiều Vân đứng tại chỗ, không biết làm sao.

Cố Thanh Yên đứng dậy, giày cao gót xinh đẹp dẫm trên mặt đất, phát ra tiếng vang trong trẻo.

Cô mở miệng: "Tôi cũng cút cùng."

Thôi Thâm Niên không giữ cô lại, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm bóng hình cô. Trông thấy cô bước đi từng bước một, giẫm lên bóng cô đang đưa dưới chân, đi đến khi anh không thấy nữa.

Thôi Thâm Niên đứng ở cửa phòng hóa trang chật hẹp, yên lặng đứng.

Mọi người trong đoàn phim ngo ra, bọn họ không ngờ tới Cố Thanh Yên thật sự dám trực tiếp trở mặt với Thôi Thâm Niên.

Đạo diễn Từ về mặt u sầu đầy mặt lắc đầu: "Sớm biết thế..."

Ông ta muốn nói sớm biết vậy không tìm Cố Thanh Yên diễn Dur Mạn, nhưng nói được một nửa mới nhận ra, chính ông ta không tìm thấy vai nữ phụ hoàn mỹ nhất trong lòng nên mới kéo dài lâu như thế.

Túc Nghị mặc áo bành tô quân đội, ngồi xôm bên cạnh camera cắn hạt dưa: "Thế này làm sao bây giờ? Em gái Cố phải hủy hợp đồng?"

Còn có thể làm sao bây giờ?

Mất đạo diễn Từ nhìn Thôi Thâm Niên đứng trong bóng tối, cũng không biết là vấn đề ánh sáng hay là sắc mặt anh thật sự khó nhìn như thế.

Đen kịt như sắp vắt ra nước.

Hiện tại lúc này, ai dám hỏi nên làm gì? Ai hỏi người nấy chẳng lành.

Đến ngay cả trợ lý theo Thôi Thâm Niên gần mười năm, cũng chỉ dám ở bên cạnh cẩn thận chờ.

Nhan Linh ở phòng hóa trang của cô ta, nghe người đại diện nhắc tới tình huống bên này. Khoác một chiếc áo khoác, đi tới từ trong phòng, nhẹ nhàng đi đến bên cạnh trợ lý.

"Anh Sở, giám đốc Thôi sao vậy?"

Ánh mắt trợ lý lạnh nhạt lướt qua người cô ta: "Cô không cần phải xen vào."

Sắc mặt Nhan Linh cứng lại, thái độ của Thôi Thâm Niên với cô ta chưa tính thì thôi, một trợ lý thế mà còn dám bày ra vẻ mặt này với cô ta.

Đáy lòng cô ta tràn đầy tức giận nhưng trên mặt lại chẳng hiện chút gì, thậm chí còn nở nụ cười mỉm: "Vây cũng không được, tất cả mọi người đang nhìn

đấy, muốn đi khuyen một chút không "

Trợ lý không đáp, nhưng cũng cảm thấy Nhan Linh nói có lý.

Anh ta thật sự không phải sợ người bên ngoài dám bàn tán, chỉ sợ Thời Thâm Niên vì lý do sức khỏe, từ nhỏ thể chất đã miễn cảm, dễ dàng hút bệnh.

Bác sĩ từng nói, nếu xuất hiện vấn đề cảm xúc, tỷ lệ bệnh tái phát đúng là sẽ tăng theo lũy thừa.

Trợ lý do dự hai giây, đi đến trước mặt Thời Thâm Niên, nhỏ giọng nói: "Giám đốc, cô Cố đã về ạ."

Thời Thâm Niên thân nhiên liếc anh ta một cái, đáy mắt là vực sâu chưa bình ổn.

"Đi tìm một người thay thế, lịch trình ngày mai chậm lại."

Tìm một người thay thế, là muốn tìm người thay thế thật.

Ngài Thời thỏa hiệp, hơn nữa còn muốn xem hết cảnh này mới yên tâm xuất ngoại.

Trợ lý hiểu rõ, hình như đang cân nhắc mấy lần mới báo cho đạo diễn Từ.

Hàng lông mày đạo diễn Từ dúi lại, chuyện này còn phiền hơn ông ta quay phim truyền hình.

"Ngài Thời không diễn nữa?"

Trợ lý gật đầu: "Tìm một thể thân thay vào, sau này vẫn dùng đến."

Đạo diễn Từ cảm thấy ngạc nhiên, không kiềm được ngẩng đầu liếc mắt nhìn Thời Thâm Niên cách đó không xa một cái.

Dù thế nào ông ta cũng không ngờ tới, chuyện này cuối cùng lại là Thời Thâm Niên thỏa hiệp.

Đợi cho sau khi Thời Thâm Niên rời đi, tất cả mọi người nổ tung. Mấy người phụ trách lúc thu dọn đồ nhỏ giọng thảo luận:

"Này, giám đốc Thời chắc mọi người đều biết nhỉ? Nữ phụ là người mới, trước kia nghe cũng chưa từng nghe qua, tôi còn tưởng là tình nhân nhỏ được bao nuôi cơ đấy..."

"Nguy rồi, mọi người nhìn thấy không, mặt Nhan Linh tái mét."

"Thấy rồi, Quý Tinh còn không phải là Tuesday gả vào nhà họ Thời đó sao? Việc này tất cả mọi người đều biết, chắc Nhan Linh muốn đi theo con đường của bác cô ta, không ngờ người ta còn không thêm đáp lại cô ta..."

"Nếu tôi là Thời Thâm Niên, tôi cũng chọn Cố Thanh Yến, không nói gì khác, mặt đã đánh bại rồi."

"Điều này cũng đúng, tôi cũng chọn Cố Thanh Yến..."

"Đừng ồn ào, mau làm việc, cẩn thận bị người khác nghe thấy thì mất bát cơm. Người ta là thân phận gì còn chưa rõ ràng, mấy người đã nghĩ vớ vẩn!"

Túc Nghị còn ngồi xồm bên cạnh cắn một đồng hạt dưa, hạt dưa đã voi đi nhiều, anh ta hơi tiếc, chỉ đành cắn chậm lại.

Nhấm một hạt dưa trong miệng mấy lần, mới cắn nhân hạt dưa ra.

Nghe tin tức đó, anh ta sững sốt hai giây, bùi ngùi nắm vốc hạt dưa cuối cùng: "Cũng đúng, miễn cho sau khi đào ra đáng người thể thân còn đẹp hơn."

Trên đường trở về, Cố Thanh Yến nằm ở sau xe, trên mặt che áo choàng tổ kịch do đi ra còn chưa kịp thay.

Kiều Vân vuốt cằm, liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, im lặng hai giây mới mở miệng hỏi: "Chúng ta sẽ không diễn? Hủy hợp đồng?"

Cố Thanh Yến nắm chặt áo choàng, cũng không biết trang phục đoàn phim do người nào cung cấp hay làm sao, chất liệu vô cùng thoải mái, hình thù ở trên hình như là thủ công.

Tơ lụa trơn bóng, da cũng như là da thật.

Trong đầu Cố Thanh Yến lóe lên trang phục của những người khác, đoán đây là Thời Thâm Niên sắp xếp.

Thời Thâm Niên thật là...

Cố Thanh Yến hơi phiền, cô rầu rĩ nói: "Chúng ta có tiền không?"

Giọng Kiều Vân hơi bất đắc dĩ: "Không có."

Cố Thanh Yến thờ dài: "Không có tiền nào dám hủy hợp đồng, Cố Thắng Nam cũng không phải là nữ hoàng thật."

Kiều Vân không nhịn được cười, lại hỏi: "Vậy thế thân làm sao bây giờ?"

Cố Thanh Yến hơi mím môi lại: "Ngày mai tôi đi giải thích với Thời Thâm Niên."

Như Kiều Vân vẫn biết, Cố Thanh Yến là người lí trí. Hành vi hôm nay của cô, hẳn là lúc không còn lí trí nhất.

Thời Thâm Niên chẳng qua phải diễn một vai thế thân, nếu đổi thành những người khác đề nghị chuyện này, Cố Thanh Yến chỉ biết cười không sao cả.

Nhưng đổi thành Thời Thâm Niên, mới có thể khiến cô mất lí trí như thế.

Kiều Vân nhìn đầu cô dưới áo choàng, phập phồng theo hơi thở, áo choàng phình lên, hơi giống một đứa trẻ.

Anh ta mở miệng nói: "Nếu thật sự không được, bên kia anh còn hai trăm vạn, chúng ta còn phải nghĩ cách khác."

Cố Thanh Yến chậm rãi thở ra một hơi, nỗi lòng vẫn khó có thể bình phục lại bị một câu đơn giản của Kiều Vân chữa lành.

Có lẽ do cô tự ti, mọi người giữa cô với ích lợi, đều lựa chọn ích lợi.

Nhưng nhìn xem, Kiều Vân bằng lòng vì cô, buông bỏ ích lợi.

Cô cũng không đáng thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Nhưng họ không phải Cố Thanh Yến

Editor: Vi

Beta: TH

Cố Thanh Yến ổn định cảm xúc, muốn từ bỏ.

Bởi vì cô chẳng khác gì con cá nằm trên thớt cả, không tiền không quyền thế, nào có thể nổi giận được.

Nên thế nào hay muốn sao, ngày mai vẫn phải đến đoàn phim xin lỗi đạo diễn Từ, sau đó Thời Thâm Niên muốn thế nào cô cũng đều nghe thế ấy.

Dù sao bốn phận của cô cũng là vậy, một con rối nhỏ không có quyền cá nhân.

Tâm trạng Kiều Vân rất phức tạp, anh ta còn muốn nói thêm, nhưng vừa đúng lúc tiếng chuông điện thoại vang lên. Anh ta mở bluetooth, nhận điện thoại.

"Có phải Kiều Vân không?"

Đầu dây bên kia là giọng nói của đạo diễn Từ, Kiều Vân vội vàng trả lời: "Là tôi, đạo diễn Từ cứ nói đi ạ."

"Là như vậy." Giọng nói của đạo diễn Từ khách sáo một cách bất thường: "Hôm qua tôi sắp xếp không ổn thỏa, chưa chuẩn bị kỹ càng. Tôi đã cẩn thận suy nghĩ lại rồi, đúng là giám đốc Thời không thích hợp để làm thế thân như vậy. Cái thứ nhất, ngài ấy không phải diễn viên chuyên nghiệp, thứ hai là vì thời gian cũng khẩn cấp nên mới có ý sắp xếp như vậy, còn làm chậm trễ thời gian của mọi người. Tôi nghĩ tới nghĩ lui, vẫn nên sắp xếp một diễn viên thế thân chuyên nghiệp thì hơn. Cậu nói với cô ấy, sáng sớm ngày mai có phân cảnh quay sớm, phải đến đoàn phim trước 7 giờ, cố gắng đừng tới muộn."

Đạo diễn Từ không nói chữ nào về việc phát sinh mâu thuẫn trong đoàn phim ngày hôm nay, cũng không đề cập tới việc Cố Thanh Yến không nể mặt Thời Thâm Niên chút nào.

Chỉ nhận hết mọi nguyên nhân là do ông ta, do ông ta không sắp xếp chu toàn nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Cũng chẳng nói chuyện chính Thời Thâm Niên là người sắp đặt tất cả, chỉ nói Thời Thâm Niên không đủ kinh nghiệm. Vừa cho Cố Thanh Yến đường lui, vừa giữ thế diện cho Thời Thâm Niên.

Đúng là gừng càng già càng cay, nói không đề một giọt nước lọt qua.

Không đề cập tới chuyện không vui nữa chứ, chỉ nhắc Cố Thanh Yến ngày mai đến đoàn phim sớm một chút.

Kiều Vân mở loa ngoài, quay đầu liếc nhìn Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến kéo áo khoác ngoài đang đắp trên đầu ra, gật đầu với Kiều Vân.

Kiều Vân thờ phào nhẹ nhõm, gương mặt lộ vẻ vui mừng: "Đâu giống lời của đạo diễn Từ nói, là chúng tôi không quen với quy tắc nên mới làm náo loạn hết. Ngày mai tôi biết rồi, lịch trình đã sớm sắp xếp đầu vào đó."

Đạo diễn Từ bên kia đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng thờ phào nhẹ nhõm, lại nói đôi lời khách sáo mới cúp điện thoại.

Đến khi điện thoại vang lên tiếng tút tút, Kiều Vân mới tắt điện thoại, quay đầu liếc nhìn Cố Thanh Yến.

Tóc Cố Thanh Yến vẫn chưa tháo hết, lớp trang điểm điểm lệ vẫn như cũ. Cơ thể nhỏ nhắn của cô trong chiếc áo khoác ngoài rộng thùng thình, trông có chút đầm đìa đáng yêu lại lộ ra vẻ mất sức sống.

Kiều Vân nhìn trong chớp mắt, đáy lòng thầm nghĩ nếu đạo diễn Từ không gọi cuộc điện thoại này tới mới là chịu thiệt, Yến Yến nhà anh ta mới là người thể hiện Dư Mạn tốt nhất.

Anh ta dám chắc, cả cái giới giải trí này cũng không có mấy nữ minh tinh có thể giữ nét trang điểm như vậy.

Gương mặt được trang điểm sắc sảo, lộ sự mơ màng không rành thế sự. Một người đàn bà vô cùng mạnh mẽ, cường đại khiến cho người người khiếp sợ, lại có năng lực đặc thù.

Nhưng cũng cùng người đó, là một cô bé đơn thuần.

Kiều Vân cũng đã đọc qua tiểu thuyết gốc, lúc anh ta mới quay đầu lại, như nhìn thấy một Dư Mạn ngoài đời thực.

Người nhỏ nhắn, ôm đầu gối, âm u ngồi trong góc.

Thật ra cô ấy chỉ thích một người không nên thích thôi.

Nhưng không ai giúp, người khác chỉ thấy chảy trong người cô nguồn sức lực dồi dào, nhưng không ai thấy, lúc cô điều khiển những lực lượng ấy, sẽ bị cản trở.

Kiều Vân sực tỉnh, xe trước mắt thẳng gấp một cái, anh ta suýt chút nữa đâm vào đuôi xe. Bất ngờ đạp mạnh vào phanh khiến Cố Thanh Yến không kịp phòng bị, suýt thì ngã xuống từ chỗ ngồi.

Cô vội vàng nắm được ghế ngồi, trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn về phía Kiều Vân: "Anh ung ý tay chủ xe phía trước à?"

Kiều Vân: "... Anh mới thất thần."

Cố Thanh Yến cũng vừa mới thất thần, cô chẳng thể nghĩ ra nổi việc vậy mà Thôi Thâm Niên lại thỏa hiệp.

Đây có thể là, lần đầu tiên trong đời anh cúi đầu với người khác sao?

Cố Thanh Yến không chắc, nhưng với tính cách của Thôi Thâm Niên như vậy. Năm đó lúc anh chưa phải người chèo lái nhà họ Thôi, cũng bởi vì Thôi Vĩnh Hưng thao túng quyết định, một tay anh cắt đứt quyền lực của Thôi Vĩnh Hưng.

Ngay cả cha ruột còn đối xử như vậy, anh càng sẽ không cúi đầu với người khác.

Đây thật sự là quyết định của Thôi Thâm Niên sao?

Cô hơi khó tin.

Cố Thanh Yến chóng mặt, cô vừa hồi hận những lời nói ngày hôm nay, vừa không nghĩ ra được Thôi Thâm Niên muốn làm gì?

Anh thỏa hiệp vì cô.

Trong lòng vang lên một giọng nói, thì thầm nói với cô.

Nhưng cô không dám nghe.

Cố Thanh Yến lấy điện thoại di động, mở ra tài khoản khác để cô bộc phát tâm trạng, rồi lại mở khung đăng tải trạng thái.

Người đàn ông không đoán ra nổi...

Cô đánh xong hàng chữ, rồi lại xóa.

Hôm nay không nên xúc động như vậy...

Suy nghĩ một chút, lại xóa đi.

Cố Thanh Yến lặp đi lặp lại suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng chỉ đăng lên một cái biểu cảm nhún vai.

Tài khoản này cô không có mấy ai chú ý, từ trước đến giờ cũng không có bình luận khen ngợi. Hai ngày này đột nhiên có người chú ý tới cô, mỗi dòng trạng thái đều bình luận khen ngợi, Cố Thanh Yến cũng chẳng để ý lắm.

Cô vừa mới đăng trạng thái, điện thoại di động liền kêu ting ting, lại là bình luận của người này.

Là một biểu cảm ôm ôm

Cố Thanh Yến nhìn chằm chằm điện thoại di động một lúc, lại suy nghĩ một chút, cũng không trả lời lại. Cô tắt màn hình điện thoại, ném sang một bên.

Bên kia, Ngô Nham thẳng tắp đứng nhìn bạn nói khổ nhà mình cho tới bây giờ vẫn vô cùng kiệt lực.

"Cậu đã nhìn chằm chằm điện thoại di động cả đêm rồi đấy, nghĩ gì vậy?"

Ngô Nham này, tên chèn lệch khá nhiều với tính cách. Không nên gọi anh ta là Ngô Nham, phải gọi là Hoa Đa.

Dưới Ngô Nham còn có một em gái cưng, từ nhỏ đã thích nói dông dài, gặp chuyện gì cũng phải lái nhai mấy câu theo thói quen. Cừ xử với bạn, tự nhiên cũng thành ra y như vậy.

"Cậu đừng có liều mạng với công việc như vậy, theo thông lệ thì ngày hôm qua phải tiến hành kiểm tra. Nhưng cậu lại vì công việc, ngay cả người cũng chẳng thấy đâu.

Ngô Nham là người nhà mẹ của Thôi Thâm Niên, cũng khá thân thiết.

Anh ta đã thành danh từ khi còn trẻ, gia cảnh phong phú, cha thương mẹ yêu, em gái khôn khéo nghe lời.

Đi hết một phần ba đời người cũng chưa bị thất bại chuyện gì. Anh ta dựa vào tín ngưỡng của đời người, nên theo đuổi cái gì thì phải theo đuổi cho bằng được, đừng để bản thân phải tiếc nuối.

Lúc Ngô Nham 14 tuổi có thích vẽ một chút, năm mười bốn tuổi đã giành được giải thưởng lớn nổi tiếng quốc tế.

Rồi sau đó không để ý lời khuyên của mọi người, chạy ra nước ngoài học y. Hiện tại trong phương diện y tế, anh ta đã là một bác sĩ vô cùng quyền uy.

Từ sau bốn năm trước, Thôi Thâm Niên bị lây nhiễm ở vùng núi, anh ta đã chịu trách nhiệm về sức khỏe cho Thôi Thâm Niên.

Thôi Thâm Niên như không nghe thấy lời của anh ta, vẫn như cũ cúi đầu nhìn điện thoại di động.

Ngô Nham đã quen rồi, từ nhỏ Thôi Thâm Niên đã như vậy. Nếu không phải có đầu óc nhạy bén đề ép, sợ là tên này ở nhà họ Thôi sớm tiêu đời.

Dùng câu mà em gái anh ta hay nói chính là cái anh này chẳng ai ưa nổi.

"Nhìn gì vậy?" Ngô Nham liếc mắt, thừa dịp anh chưa chuẩn bị, đã đưa tay cầm điện thoại di động.

Đập vào mắt chính là trang chính của Cố Thanh Yến.

Thôi Thâm Niên ngược mắt liếc nhìn anh ta, đáy mắt mang một tia cảnh cáo.

Ngô Nham đã có giao tình nhiều năm với anh, còn lâu mới sợ.

Anh ta "ôi dào!" một tiếng, đi vòng qua phía sau, vội vàng liếc nhìn mấy: "Là Tiểu Yến Yến à? Sao nào, cách của Bùi Dịch có đáng tin không?"

Ngô Nham đưa tay làm bộ vuốt màn hình, Thôi Thâm Niên đi tới, một tay cầm lấy điện thoại trong tay anh ta.

Lần này Ngô Nham không tránh, nếu nhìn thêm chút nữa có khi Thôi Thâm Niên tức giận thật đấy.

Anh ta cười một tiếng: "Có để ý cậu không?"

Thôi Thâm Niên mím môi, lại ngồi trên ghế sofa tiếp. Cũng chẳng nói lời nào, chỉ thả điện thoại di động xuống.

Ngô Nham cũng ngồi sang bên cạnh ghế sofa, lười biếng gác chân lên: "Chắc chắn là không để ý rồi, xem ra bác sĩ tâm lý lấy lòng như Bùi Dịch cũng không đáng tin lắm."

"Đề ý." Thời Thâm Niên mở miệng, cắt đứt dòng làm nhảm của anh ta.

"Thật?" Ngô Nham tự nhận mị lực mười phần, muốn gia thế có gia thế, muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn có năng lực có năng lực.

Anh ta tự tin mình có lửa gạt cũng hoàn toàn không quá đáng. Nhưng cho dù anh ta có tự tin, cũng không dám so sánh với Thời Thâm Niên.

Với gương mặt này của Thời Thâm Niên, đứng là được Thượng đế ưu ái khi ông nhào nặn mà đắp thành. Khí chất cấm dục này, chắc chắn, làm sao có thể không theo đuổi nổi một cô gái nhỏ vậy?

Ngô Nham không hiểu, sau nhiều năm như vậy mà anh vẫn không thể theo đuổi nổi cô gái đó?

Trong lòng Ngô Nham hùng hực hống hót, cả khuôn mặt như phát sáng lên, nhìn Thời Thâm Niên: "Đề ý cậu thế nào, kể với tôi chút đi?"

Thời Thâm Niên liếc anh ta, không đáp.

Ngô Nham không ngại ngừng chút nào, tiếp tục dụ dỗ: "Cậu nói với Bùi Dịch sao không nói với tôi, đây chính là phân biệt đối xử. Cậu nhìn Bùi Dịch mà xem, mặc dù là bác sĩ tâm lý, nhưng cậu ta đã yêu bao giờ chưa? Chưa từng. Còn nhìn tôi mà xem đây, bạn gái nhiều vô kể. mấy chuyện tình trường thế này, lý thuyết sẽ không có ích gì, cậu phải thực hành mới được. Cậu nói với tôi một chút, còn hữu dụng hơn so với lý luận suông của Bùi Dịch kia."

Đầu Thời Thâm Niên hơi ngửa về sau, tựa vào lưng ghế sofa. Không nhìn đôi mắt chứa đầy tò mò của Ngô Nham, một lát sau, anh mở miệng nói:

"Gọi tôi là giám đốc Thời, còn nếu người khác có hỏi thì nói là không quen tôi."

Nếu không phải Ngô Nham, chắc không có người có thể khiến anh mở miệng nói ra thất bại của mình.

Ngô Nham vẫn luôn biết, bởi vì do mẹ của anh mà tính cách Thời Thâm Niên đã làm lì. Lúc nhỏ, làm lì đến nỗi khiến không ai có thể lại gần anh.

Khi đó bà nội đau lòng thương anh, thường hay đưa anh đến nhà một thời gian ngắn. Ngoại trừ bà nội, Thời Thâm Niên chẳng thèm để ý ai.

Những đứa trẻ con trong căn nhà rộng lớn ấy, không một ai dám nói chuyện với anh, trừ Ngô Nham.

Từ nhỏ da mặt Ngô Nham đã dày, bởi vì có em gái nữa nên hay bị ngó lơ hơn nhiều so với các bé trai khác.

Con gái quá đáng yêu, cha mẹ yêu chiều nhiều hơn là phải.

Ngô Nham chính là dựa vào sự mặt dày của bản thân để bám đến cạnh Thời Thâm Niên.

Sau đó bà nội qua đời, rồi kể từ khi ông cụ cũng đi theo bà, Thời Thâm Niên cũng không về biệt thự nhà họ Ngô nữa.

Sau khi Thời Thâm Niên trưởng thành, tính tình làm lì cũng thay đổi. Không phải anh trở nên sáng sủa hơn, chỉ là che giấu sự làm lì của bản thân đi mà thôi.

Trên thương trường, anh quả quyết sát phạt, không chút lưu tình với đối thủ. Nếu nói làm lì cũng là một loại u buồn, vậy anh của bây giờ, giống như người máy không có cảm xúc.

Cho đến khi anh ở bên Cố Thanh Yên.

Ngô Nham vẫn nhớ, trước ngày sinh nhật của Cố Thanh Yên mấy hôm, Thời Thâm Niên còn cau mày, cẩn thận hỏi anh ta và Bùi Dịch xem con gái thích nhất là đồ gì với một vẻ mặt nghiêm túc.

Vốn Ngô Nham muốn khuyên anh, nếu như thật sự không có được, vậy thì bỏ đi.

Ngô Nham đã qua lại với rất nhiều cô gái, nhưng anh ta vẫn tự nhận bản thân rất biết giữ mình, qua lại một thời gian vẫn luôn giữ khoảng cách.

Chia tay mới cân nhắc người khác một chút.

Anh ta không nghiêm túc trong chuyện tình cảm, cho tới bây giờ anh ta vẫn không tin tình cảm là cái gì đó có thể kéo dài cả đời.

Anh ta không tin mấy thứ này.

Anh ta muốn nói cho Thời Thâm Niên, nếu không muốn người này, vậy thì còn có người tiếp theo. Với điều kiện của Thời Thâm Niên, cô gái nào mà chẳng có được.

Nhưng Ngô Nham vẫn nhớ như in dáng vẻ đó của Thời Thâm Niên, vì vậy anh ta không mở miệng khuyên can nữa.

Có lẽ Thời Thâm Niên có thể có được bất kì một cô gái nào trên thế giới, nhưng họ lại không phải là Cố Thanh Yên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Cố Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Ba tặng tôi một căn biệt thự đi

Edit: Đậu

Beta: TH

Ngô Nham nhớ lại bốn năm trước, khi anh ta biết Thời Thâm Niên xảy ra chuyện không may. Suốt đêm anh ta bay từ nước ngoài về, trông thấy cảnh tượng lúc ấy.

Trên núi điều kiện chữa bệnh có hạn. Lúc Thời Thâm Niên bị thương, không dễ dàng di chuyển. Đường núi thì gập ghềnh, sợ trên đường đi khó khăn nhưng vẫn cố gắng mời các bác sĩ đến.

Trên người anh bị thương không quá nghiêm trọng nhưng vết thương lại bị nhiễm trùng. Thể chất của Thời Thâm Niên sinh ra đã khác với người bình thường, chỉ cần nhiễm trùng một chút cũng có thể đòi lấy mạng.

Thời Thâm Niên đã sốt cao suốt mấy đêm liền, anh vẫn luôn trong trạng thái hôn mê. Có khi thì tỉnh táo lại, nhưng cơn sốt lại chẳng hề thuyên giảm.

Các bác sĩ đều nói do nghị lực của anh kiên cường. Nếu chỉ cần thiếu ý chí đi một chút thì đã sớm không thể chống cự được suốt quãng thời gian dài vừa qua.

Đến giai đoạn nghiêm trọng nhất, thậm chí bọn họ còn nói Thời Vinh Hưng rằng để đề phòng, nên chuẩn bị hậu sự trước.

Ngô Nham ở nước ngoài hay tin, không dám trì hoãn dù chỉ một giây.

Ngày đó, anh ta đến núi, đúng lúc Thời Thâm Niên tỉnh lại.

Anh ta thay bộ quần áo vô khuẩn, bước vào phòng vô trùng, nhìn về phía giường bệnh trắng tinh, nơi Thời Thâm Niên đang nằm.

Đối phương vẫn còn sốt cao nhưng mặt lại không hề có cảm giác, lơ mơ nhìn lên trần nhà. Nghe thấy giọng của anh ta, hình như anh hơi kích động, liếc mắt về phía bên này.

Khi anh nhìn thấy đó là anh ta, ánh mắt lập tức không còn dao động nữa. Mới lúc này vẫn còn kích động vậy mà hành động vừa rồi như chưa từng xuất hiện.

Thời Thâm Niên tưởng anh ta là Cố Thanh Yên mà cô ấy lại không đến.

Ngô Nham nghe nói rằng lần đầu tiên tỉnh dậy sau cơn hôn mê, anh gắng gượng mở mắt, hỏi rành mạch đến lạ thường:

"Yến Yến tới à? Có khóc không?"

Không một ai dám trả lời với anh rằng Yến Yến không tới, thậm chí Cố Thanh Yên còn bị Thời Vinh Hưng tiễn đi.

Thời Thâm Niên không nghe thấy được câu trả lời, lại tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

Thời Vinh Hưng đã nói tất cả mọi người không ai được nhắc tới Cố Thanh Yên.

Ngay cả sau đó, bác sĩ nói Thời Thâm Niên có thể sẽ không cầm cự nổi, đề nghị rằng vào lúc anh hôn mê, trong miệng vẫn luôn lặp đi lặp lại tên của cô gái đó. Có lẽ nếu có cô gái ấy ở bên, anh sẽ càng trở nên kiên cường hơn.

Thời Vinh Hưng chỉ ư ám nhìn bác sĩ một cái, im lặng hồi lâu rồi sau đó lạnh lẽo từ chối, nói: "Đây là con trai của Thời Vinh Hưng tôi đây, không cần phải dựa vào một người phụ nữ nào tới cứu cả."

Ngô Nham được bố mẹ anh ta kể lại tình cảnh lúc đó. Khuôn mặt của mẹ anh ta trở nên buồn rầu, đáy mắt đã trực tiếp đầy nước mắt, khẽ lẩm bầm nói: "Đúng là tạo nghiệp mà, chỉ vì một cuộc tình mà đã làm tổn thương chính con trai mình."

Ngô Nham đứng trong phòng bệnh, đầu tiên là kiểm tra cẩn thận cho Thời Thâm Niên. Điều đáng mừng duy nhất đó là Thời Thâm Niên không hề có ý định muốn chết.

Anh vẫn khá phối hợp, có điều tình trạng sức khỏe quá kém. Cảm giác như anh muốn ở trong phòng vô khuẩn một thời gian.

Dựa vào sức khỏe của anh, mọi chuyện sau này càng cần phải cẩn thận. Trước đây anh đã sống đủ kìm nén rồi, nhưng sau này hẳn phải dè chừng hơn.

Mũi của Ngô Nham bỗng ề ẩm nhưng ngoài miệng vẫn nói ra những lời khó nghe: "Lúc tới đây, tôi đã nghe được cuộc nói chuyện của thằng em trai đệ tiện của cậu với bà mẹ kẻ nhỏ kia. Họ nói có phải sau này Thòi Thâm Niên chết rồi thì sẽ không có ai dám ức hiếp họ đúng không?"

Theo thông thường, một đại gia đình lớn giống như nhà họ Cố. Khi trong nhà có trường bối qua đời, mọi nghi lễ cúng bái cho họ đều vô cùng được chú trọng.

Loại như Quý Tĩnh vậy, thân phận của kẻ thứ ba bước vào, cũng không dám tiến vào địa phận này.

Có điều các bậc trưởng bối đã qua đời, không một ai dám nghĩ đến những quy tắc này mà đắc tội với Thòi Vinh Hưng, lập tức dẫn bọn họ đi vào.

Trên đường tới đây, Ngô Nham đứng trong một góc nghe được cuộc nói chuyện này. Anh ta cố ý để lộ ra nửa bóng người khiến cho hai mẹ con bà ta sợ tới mức lập tức bỏ chạy.

Trong lòng anh ta bất chợt cảm thấy lạnh lẽo, chỉ muốn thay Thòi Thâm Niên đập tan đi suy nghĩ xấu xa cất giấu tận đáy lòng của những kẻ đó.

Thòi Thâm Niên nghe xong những lời ấy, cũng chỉ khẽ nhắm mắt lại.

Ngô Nham đứng ở trước đầu giường của anh, tiếp tục nói: "Cố Thanh Yển không đến, sau này cũng sẽ không đến vì cô ấy đã đồng ý yêu cầu của Thòi Vinh Hưng, hoàn toàn đã rời khỏi cậu."

Mí mắt của Thòi Thâm Niên không hề chớp, Ngô Nham cho rằng anh đã nghĩ thông suốt.

Trong ấn tượng của anh, Thòi Thâm Niên là một người vô cùng mạnh mẽ. Lúc Ngô Ngữ Âm qua đời, tinh thần của Thòi Thâm Niên khi còn nhỏ vốn đã không tốt, ngay lập tức được về cho nhà họ Ngô chăm sóc.

Thòi Vinh Hưng đưa Quý Tĩnh cùng với Thòi Hạo về nhà, chuẩn bị đào tạo đứa con riêng này.

Khi đó, người nhà họ Ngô giận tới mức đầu xì cả khói, nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Ngay cả bà cụ nhà họ Ngô luôn hiếu thắng cũng không làm gì được, chỉ có thể ôm cậu nhóc Thòi Thâm Niên an ủi mà rằng. Kể cả bố anh không cần anh thì cũng chẳng sao cả, anh còn có bà nội.

Tất cả mọi người đều cho rằng đó là kết quả. Cuối cùng kẻ thứ ba chính thức được bước vào cửa. Còn đứa con riêng thì giành quyền thừa kế.

Nhưng khi Thòi Thâm Niên lớn, mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thoà.

Hai năm sau, anh dùng một dự án mà không một ai làm được khiến Thòi Vinh Hưng phải nhìn với một cặp mắt khác. Một lần nữa lại trở nên hứng thú đối với người con trai lớn này.

Thòi Vinh Hưng điển hình là một con người vụ lợi. Trong mắt ông ta chẳng hề có chút tình cảm nào. Bất kể dù đó là con trai, chỉ cần người đó đem lại cho ông ta càng nhiều lợi ích, ông ta lập tức về phe người đó.

Ngay từ đầu, đầu óc thằng con lớn đã không bình thường, vì thế ông ta càng thiên về phía thằng con út hơn.

Nhưng thằng con trai lớn này lại thông minh như vậy. Cho dù không bình thường thì cũng không sao cả.

Vốn thiên tài chưa bao giờ là người bình thường.

Ngược lại, đứa con trai riêng tầm thường chẳng có gì cả, ông ta gặp lập tức chán ghét và vứt bỏ.

Một lần nữa, Thòi Thâm Niên lại được đưa về nhà họ Thòi. Ngô Nham hiểu rõ, anh vốn không phải là người bình thường.

Là người mạnh mẽ, kiêu ngạo như vậy nên sẽ không thất bại.

Ngô Nham thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần hạ con sót xuống, Thòi Thâm Niên sẽ không có chuyện gì.

Có điều, anh ta còn chưa kịp nghĩ nhiều đã nghe thấy giọng nam trầm thấp bên tai, y như tự thâm nhũ.

Không rõ cảm giác như thế nào, chỉ là lúc đó, Ngô Nham nghe được câu nói ấy, cảm thấy toàn bộ không khí trở nên áp lực.

Hình như ngay cả chính anh ta cũng thấy khó chịu.

Thòi Thâm Niên thấp giọng, khẽ nói: "Cô ấy đã sớm muốn đi, như vậy cũng tốt."

Ngô Nham quay đầu lại nhìn anh, chỉ thấy đôi mắt hơi nhắm lại. Mí mắt khẽ run nhẹ một cái. Vì đang bị bệnh nên đôi môi tái nhợt, khuôn mặt trắng bệch.

Giờ phút ấy, Ngô Nham mới hiểu được rằng, người đàn ông này không phải không chinh phục được.

Anh cũng sẽ đau lòng đến vậy.

Sau này, Ngô Nham mới biết. Vào những hôm tỉnh lại, Thời Thâm Niên đã xử lý một ít văn kiện.

Đó là quyền thừa kế và chuyển nhượng tài sản.

Nếu anh chết đi, ba phần tư tài sản sẽ vô điều kiện được chuyển sang cho Cố Thanh Yến.

Còn dư lại một phần tư tài sản sẽ được quyền góp cho tổ chức từ thiện dưới danh nghĩa là mẹ anh.

Thời Vinh Hưng đã sớm bị mất đi chức quyền chỉ có thể giậm chân một cách vô ích.

Thật may là Thời Thâm Niên đã có dấu hiệu khỏi bệnh. Tất cả mọi người, bao gồm cả Quý Tĩnh cũng đều thật lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thời Thâm Niên còn sống, ít nhất bà ta còn là một bà chủ giàu có.

Thời Thâm Niên chết, bà ta với Thời Vinh Hưng chỉ có thể lưu lạc đầu đường xó chợ.

Bốn năm trước, Ngô Nham đã biết Thời Thâm Niên không thể thoát khỏi được "lời nguyền" Cố Thanh Yến.

Muốn trách cũng chỉ có thể trách là bọn họ đều không có gia đình hạnh phúc. Hai con người hằn vết sẹo tìm đến nhau, nhưng số phận lại ngăn cản họ ở bên nhau.

Ngô Nham cũng không muốn thuyết phục người khác. Anh đứng dậy, rót hai ly nước: "Được rồi, chúng ta lấy nước thay rượu, chạm một ly."

Thời Thâm Niên nhìn anh ta một cái, không nhận lấy ly từ anh ta.

Ngô Nham cũng không để bụng, tự mình xử lý nốt ly nước còn lại.

"Cậu làm như vậy là không được. Ngoài đời cậu đã chà dấm tẩm cô ấy, thế còn trên mạng thì chắc dám đi? Cậu cũng đã tạo tài khoản rồi, vậy mau cua đi, đừng cảm lên. Không cua được thì đổi tài khoản khác cua tiếp. Cô ấy không biết cậu là ai? Vậy cậu sợ cái gì?"

Thời Thâm Niên không để ý đến anh ta, cầm lấy ly nước mà Ngô Nham rót, từ từ nhấp một ngụm nhỏ.

Cố Thanh Yến từ đoàn phim trở về. Cô cùng Kiều Vân đi ăn cơm tối và bàn chuyện tìm trợ lý.

Đợi đến khi bộ phim được phát sóng, Cố Thanh Yến sẽ có sự nổi tiếng nhất định. Tiếp đó, công việc của anh ta cũng sẽ rất bận rộn, không có thời gian để làm tài xế.

Cố Thanh Yến thoải mái đồng ý, nói nếu không có trợ lý cũng không sao, cô có thể tự mình lái xe là được.

Kiều Vân quá hiểu được kỹ năng lái xe của Cố Thanh Yến. Cô đập chân ga một cái thì có thể bay luôn cái mạng của anh.

Anh ta cười nói rằng thà chi nhiều một chút cũng không dám để Cố Thanh Yến tự mình lái xe.

Hai người nói giỡn một hồi, xe cũng đến hầm gara của tiểu khu.

Cố Thanh Yến xuống xe. Hai người chào tạm biệt nhau, sau đó cô bước vào thang máy.

Căn hộ của cô ở trên tầng mười sáu. Mỗi tầng là một nhà, đều cần phải có mật mã. Thang máy "đỉnh" một tiếng, Cố Thanh Yến cúi đầu tìm thẻ phòng trong túi xách. Trong lòng suy nghĩ nên đổi thành khóa bằng vân tay, nếu không mỗi lần đi tìm như thế này đều rất phiền phức.

Cô còn chưa tìm thấy thẻ phòng thì phía sau đỉnh đầu vang lên một giọng nói nhẹ nhàng.

"Yến Yến, sao về muộn vậy?"

Cố Thanh Yến bất ngờ sợ tới mức muốn bỏ chạy. Từ trước tới nay, cô luôn can đảm. Cho dù sợ muốn chết, nhưng vẫn kiên cường nhìn tiếng hét chói tai sắp bật khỏi cổ họng.

Cô bình tĩnh lại, khuôn mặt vô cảm, ngẩng đầu nhìn về người đứng đối diện vẫn luôn tự xưng là ba cô.

Khóe miệng Cố Thanh Yến co giật, người đàn ông mặc một chiếc áo choàng dài được cắt may một cách tỉ mỉ, đi một đôi giày da bóng loáng.

Trên tay cầm một chiếc ví làm bằng da, nhìn qua cũng có thể biết không hề rẻ.

Mái tóc được vuốt ngược, để lộ ra cái trán trơn bóng. Gương mặt của ông ta in những dấu vết của năm tháng nhưng lại không hề làm giảm chút mị lực nào cả.

Người đàn ông trung niên phong độ, nhanh nhẹn. Nếp nhăn nơi khoé mắt chẳng những xấu xí lại càng tôn thêm chuyện xưa cũ.

Có học thức, có thân phận lại anh tuấn, nho nhã.

Đủ để hấp dẫn được bất cứ cô gái nào.

Cố Thanh Yên nhìn khuôn mặt có mười phần giống với mình. Vậy nên nói, chuyện tốt duy nhất mà Lục Chí Phong làm cho cô, đó chính là cho cô khuôn mặt xinh đẹp này.

Mặc dù ông ta luôn thiên vị cho Lục Hải Yến, nhưng Lục Hải Yến lại không được thừa hưởng khuôn mặt đủ để điên đảo tất cả mọi người.

Mỗi khi nhớ tới điều này, Cố Thanh Yên cảm thấy không có gì là không công bằng.

Cuộc sống vốn đã công bằng. Mỗi khi Lục Hải Yến nhìn thấy gương mặt cô, đều cảm thấy hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Cứ nghĩ đến cảnh tượng đó, khoé miệng của Cố Thanh Yên không kiềm được hiện lên một nụ cười châm biếm.

Lục Chí Phong nhìn cô, từ tốn hỏi: "Sao lại về muộn như vậy? Ba đã đứng đợi con ở đây hơn nửa tiếng rồi."

Lục Chí Phong mà thông minh hơn một chút, không cường điệu cái giá ông ta trả giữa các câu chữ, thì trình độ giả tạo của ông ta đã lên một đẳng cấp khác.

Đáng tiếc là ông ta không hề thông minh, chỉ luôn ích kỷ nghĩ đến cho bản thân mình.

Cố Thanh Yên dứt khoát không muốn lời thề căn hộ ra, cô không muốn cho Lục Chí Phong bước vào nhà.

Cô kéo khóa túi xách lại, cũng không trả lời, chỉ lẳng lặng nhìn Lục Chí Phong.

Lục Chí Phong không kiên nhẫn nhìn đứa con gái này, ngoài mặt nói: "Căn hộ này ba đã từng xem qua, vô cùng bình thường. Nếu lấy một ngôi nhà bất kỳ trong bất động sản còn tốt hơn cả căn hộ này. Mẹ của con cũng thật keo kiệt, bà ta cho con ở căn hộ như thế này. Trong khi sinh nhật của Cố Nhất Thành thì lại tặng cả một biệt thự trị giá trăm triệu."

Ông ta còn tưởng rằng đây là nhà mà Cố Thắng Nam mua cho Cố Thanh Yên.

Cố Thanh Yên chỉ cảm thấy bản thân bị chế giễu, cô cắn nhẹ đầu lưỡi, nhàn nhạt nói: "Vậy thì ba tặng tôi một căn biệt thự đi, tôi cũng đã chán ngấy sống ở nơi này rồi."

-

Tác giả có lời muốn nói:

Thật ra thì trai gái khi trưởng thành đều có vấn đề. Đó chính là gia đình của cả hai bên đều không hạnh phúc, bọn họ cũng không dám đối xử chân thành với người khác mà luôn cất giấu trong lòng.

Tất cả những thứ đó sau này sẽ từ từ tốt hơn, bọn họ sẽ học được cách làm thế nào để có thể yêu một người.

TH: Vậy nên cũng đừng quá trách Thôi Thâm Niên, cái yêu của anh vừa đáng thương vừa đáng ghét. Quá khứ của cả hai dần hé mở phía sau, cứ bình tĩnh.

Rồi họ sẽ học được cách yêu là tôn trọng đối phương, là đem đến cho họ nguồn sức mạnh to lớn chứ không phải dành cả những vật chất gì tốt đẹp nhất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cô không xứng

Edit: Đậu

Beta: TH

Lục Chí Phong giật mình khi được Cố Thanh Yên thẳng thừng lấy lòng như vậy. Ông ta từng người vài giây mới mỉm cười ngược ngược:

"Không phải ba không muốn mua cho con. Nhưng con cũng biết ba không có thực quyền trong tay mà. Mấy năm nay gần đây, Cố Thắng Nam cũng càng ngày càng quá đáng. Mấy hôm trước, ba mới chỉ mua vài bộ quần áo cho chị con, thế mà bà ta đã ngay lập tức khóa luôn thẻ ngân hàng cuối cùng của ba."

Chỉ cần nhắc đến việc tồi tệ Cố Thắng Nam đã làm với ông ta là ngay lập tức Lục Chí Phong có kể cũng không hết chuyện.

"Còn vài ngày trước, trong một buổi tiệc tối từ thiện, bà ta làm ba không còn một chút thể diện nào cả. Ba chỉ đấu giá một món đồ trang sức khá đẹp, còn chưa tới hai trăm ngàn tệ, ấy thế mà ngay lúc đó bà ta lại nói với người trong ban tổ chức rằng ba không có tiền để trả, bảo người chủ trì đấu giá lại lần nữa."

"Cái loại đàn bà khốn nạn đó thì hay rồi, tùy ý vung tay mua một món đồ cổ mà tiêu tốn tới hơn triệu tệ. Con thử nói xem, việc bà ta đang làm có chút tình người nào không?"

Lục Chí Phong càng nói lại càng tức. Rõ ràng ông ta đang lợi dụng Cố Thanh Yến để khiến cô gây thù địch với Cố Thắng Nam, lôi kéo cô về phía mình.

Cố Thanh Yến mất kiên nhẫn, dùng ngón tay út ngoáy lỗ tai, mắt luôn về phía nhà. Hành động khiếm nhã như vậy, cho dù cô có đang trang điểm đẹp đến cỡ nào, cổ găng giả vờ kiên nhẫn đến đâu thì cảm xúc cũng không nén nổi mà bộc lộ rõ ra ngoài.

Lục Chí Phong nói xong, chờ trong chốc lát, nhưng phát hiện chẳng hề thấy thái độ căm ghét gì của Cố Thanh Yến.

Ông ta đợi khoảng hai giây, không thể không mở miệng, tiếp tục nói: "Lần này ba tới tìm con, vẫn muốn hỏi con có thể hỏi người trong đoàn phim sắp xếp giúp cho chị con có một vai diễn được không?"

Khoảng thời gian gần đây, Lục Chí Phong thực sự rất nghèo, bởi vì nghèo mà ông ta lại càng trở nên nôn nóng.

Cố Nhất Thành lại sắp trưởng thành rồi, sau đó, với quyền thừa kế, tài sản, vv... Trên phương diện pháp luật, mọi thứ cũng sẽ không còn giống nhau nữa.

Mà người ba của Cố Nhất Thành lại trẻ tuổi, đẹp trai, còn vô cùng chu đáo. Đối xử với Cố Thắng Nam toàn tâm toàn ý, chưa bao giờ chơi bời, "trêu hoa ghẹo nguyệt".

Ở trong lòng Cố Thắng Nam, gã đó có vị trí cao hơn ông ta nhiều.

Nhà họ Cố lại là một gia tộc lớn có truyền thống trọng nam khinh nữ. Nếu bên này ông ta không cố gắng hơn nữa thì đến lúc đó, thật sự ông ta sẽ mất cả chì lẫn chài.

Lục Hải Yến nói với ông ta rằng bây giờ mọi việc đang trở nên cấp bách. Một là phải tìm cách khác để tiến vào giới thượng lưu.

Nếu vẫn dựa vào các mối quan hệ liên quan tới Cố Thắng Nam, cũng chỉ có thể chịu cảnh bà ta nắm trong lòng bàn tay.

Mà bên này, Cố Thanh Yến chính là điểm mấu chốt.

Lục Hải Yến tỏ vẻ rằng chỉ cần cô ta tiến vào được giới giải trí, cuộc sống của bọn họ nhất định có thể thay đổi.

Lục Chí Phong cũng tin chắc vào điều này, nên bị từ chối rồi vẫn mặt dày đến tìm cô.

"Yến Yến, lần này dù bất kể thế nào, con cũng nhất định phải giúp ba một tay. Nếu sau này chị con có thể trở thành đại minh tinh, con cũng có thể được thơm lây theo, không phải hay sao?"

"Ồ." Cố Thanh Yến không nhìn được, khẽ nở nụ cười. Cô liếm hàm răng sau đó nhẹ nhàng mở miệng, nói: "Ba, ba có bao giờ tự hỏi tại sao mấy năm gần đây không có bất kỳ một người đàn bà giàu có, đảng hoàng nào tới tìm hay không?"

Nghe được câu hỏi thẳng thắn như vậy, khuôn mặt của Lục Chí Phong tái nhợt lại, đôi môi ông ta run lên: "Rốt cuộc là con có ý gì?"

Cố Thanh Yến cởi áo khoác trên người ra, thản nhiên khoanh tay lại, để lộ ra đường cong uyển chuyển dưới bộ sườn xám: "Ba nên nhìn vào trong gương nhiều hơn đó."

Cô cũng không có kiên nhẫn để nhiều lời, ngồi tán dóc với Lục Chí Phong. Hai mươi năm trước, cô đã hiểu. Cố Thắng Nam có con của bà ta, Lục Chí Phong cũng có con của ông ta.

Cho tới bây giờ, hai người bọn họ cũng chưa từng coi cô là người nhà của họ, cô cũng chẳng có gì để nói.

Cố Thanh Yến không kịp đợi phản ứng của Lục Chí Phong. Từ trong túi xách lôi ra thẻ phòng để mở cửa, đi thẳng về phía cánh cửa.

Trước khi Lục Chí Phong phản ứng lại, cô đã mở cửa ra, đi vào, đóng cửa, kêu "sầm" một tiếng.

Đến khi Lục Chí Phong nghe được âm thanh đóng cửa, ông ta hơi sửng sốt. Ngay sau đó, ông ta bước nhanh đến trước cánh cửa, liên tục gõ cửa "rầm rầm" rất mạnh.

"Cố Thanh Yến, mày có ý gì vậy? Ba đã nuôi mày lớn từng này, giờ đủ lông đủ cánh rồi đấy phỏng? Tao nhờ mày giúp có tý việc mày cũng không chịu đứng không?"

Cố Thanh Yến vút áo khoác xuống dưới mặt đất, lặng lẽ tựa người vào khung cửa. Cô cảm nhận được cánh cửa đang rung lên bởi sự tức giận của Lục Chí Phong.

Cô hơi nhắm mắt lại, không trả lời.

Lục Chí Phong y như giận không có chỗ để xả, sắp muốn vạch trần bộ mặt, câu tiếp theo như giọt nước tràn ly.

Ông ta bạnh cổ họng, rú lên: "Mày tưởng tao không biết vai diễn này của mày có được như thế nào sao? Ngay từ đầu Cố Thắng Nam không hề giúp mày. Chẳng phải Thòi Thâm Niên đã về nước rồi đấy sao?"

Tao đang thắc mắc sao bỗng dưng mày trở nên kiêu ngạo như thế, hóa ra là người tình đã quay về. Người khác không biết, tao còn lạ gì mày hay sao?

Mày với Cố Thắng Nam ti tiện như nhau, chỉ cần ngủ với Thòi Thâm Niên là có thể lấy được vai diễn đó. Mày không cảm thấy xấu hổ à?

Ngủ cũng ngủ rồi, lẽ nào mày còn sợ không dám hỏi thêm vai diễn nữa? Dù sao mày đã nhor nước, chẳng nhẽ không cho chị mày một vai được? Cái bộ dáng thanh cao đấy còn chẳng phải bị vứt bỏ từ bốn năm trước hay sao? Bốn năm đó mày tui nhục như vậy, sao Thòi Thâm Niên không đến cứu mày?

Cố Thắng Nam không cho tiền, ai mà biết được bốn năm qua mày ngủ với bao nhiêu thằng?

Phi! Tao quá căm ghét tư tưởng ấy!"

Lục Chí Phong "phi" một tiếng, đá mạnh một phát vào cánh cửa.

Chung cư ở đây vô cùng đắt nên cửa chống trộm ở đây rất dày. Dưới sự tức giận của ông ta, chẳng qua cánh cửa cũng chỉ khẽ rung lên một cái.

Cố Thanh Yến chậm rãi thở dài, chẳng hề tức giận đến vậy.

Cô cứ đứng tựa vào cánh cửa như vậy suốt năm phút. Ngoài cửa, dường như Lục Chí Phong mắng mệ rồi, không còn nghe thấy tiếng động nữa.

Cô thay đôi dép lê bằng nhung dè mềm mại, nhặt chiếc áo khoác từ mặt đất lên, cẩn thận treo lên giá. Sau đó vào phòng tắm mở nước, thả một quả bóng tạo bọt vào bồn tắm.

Cô đứng trước gương, nhìn vào cô gái xinh đẹp đang ở trong gương kia.

Tối nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, màu phấn trang điểm đỏ nâu ở đuôi mắt cô đã nhòe cả đi. Cảm giác bản thân dơ bẩn lại càng khiến cô trông âm ỉ hơn.

Cố Thanh Yến chăm chú nhìn bản thân mình trong gương, trầm nghĩ kiểu trang điểm quả thực rất hợp với tựa đề phim "Không được".

Khi thợ trang điểm đã trang điểm cho cô, cô lập tức phát hiện trình độ của người này vô cùng cao mới có thể hiểu rõ được nhân vật, biết cách để trang điểm sao cho phù hợp.

Kiều Vân nói rằng đây là một người bạn cũ của anh ta. Nếu không phải dựa vào vị thế trước đây, nhất định anh ta sẽ không thể nào mời được một thợ trang điểm cao cấp đến như vậy.

Bên tai của Cố Thanh Yến là tiếng nước chảy từ vòi nước đang mở, bên ngoài cửa truyền đến tiếng mắng chửi, hơi thở hỗn hển của Lục Chí Phong.

Trong đầu nhớ tới biểu hiện của thợ trang điểm đó khi Thòi Thâm Niên đến. Phản ứng đầu tiên chính là chào hỏi với trợ lý của Thòi Thâm Niên trước.

Thái độ như vậy chứng tỏ rằng bọn họ đã liên hệ với nhau rất nhiều, nhất định là có quan hệ.

Cố Thanh Yến lại nhớ tới lúc hỏi Kiều Vân về tiền lương của thợ trang điểm. Kiều Vân chỉ nói ra số tiền đó cao hơn một chút so với giá trung bình trên thị trường của các thợ trang điểm bây giờ.

Kiều Vân nói rằng giờ tài chính vẫn còn đang thiếu. Qua một thời gian ngắn sẽ trả đầy đủ cho thợ trang điểm.

Khi đang trang điểm cho cô, cô ấy có nói rằng trong nhà có hai đứa con. Mà cô này còn vô tình nói một câu rằng gần đây cô ấy đã chuyển cho hai đứa đến ngôi trường tốt nhất.

Trường học đó Cố Thanh Yến đã có nghe qua. Hình như học phí một năm phù hợp với gia đình có điều kiện như vậy, vốn gia đình bình thường không thể chi nổi.

Mà mức lương do Kiều Vân đưa ra lại thấp hơn so với tiền lương cô ấy nhận trước đây. Vậy mà thái độ của cô ấy lại vô cùng thoải mái, không hề có biểu hiện khó chịu.

Cố Thanh Yến thở dài một hơi. Có lẽ phía sau lưng, Thời Thâm Niên đã trả rất nhiều rồi.

Cô nhẹ nhàng cời bộ sườn xám trên người, đôi chân dài bước vào bồn tắm, từ từ ngồi xuống.

Dòng nước ấm áp chảy qua cặp xương quai xanh của cô. Cô tựa vào đệm massage ở trong bồn tắm, khẽ khép mắt lại.

Thời Thâm Niên đối xử quá tốt với cô, đáng nhẽ cô không nên nói như vậy với anh.

Nhưng cô không nhịn được, cô đã không thể không chế được bản thân mình.

Cố Thanh Yến chưa bao giờ có được tình yêu như vậy. Cô không tin rằng thứ tình cảm như vậy là thật sự cô đáng có.

Cô đâu xứng với nó?

Ở ngoài cửa, Lục Chí Phong đang dùng hết những từ ngữ thô tục đến hành động thô bạo để chửi rủa cô, không ngừng nói cô không xứng đáng.

Không biết Cố Thanh Yến đã nằm trong bồn tắm mất bao lâu, cho đến khi nước trong bồn lạnh đến thấu xương, đến lúc tiếng lá nhai không ngừng ngoài kia hoàn toàn biến mất.

Cả người cô từ từ trượt xuống đến khi nước ngập vào mũi, cô mới đột ngột bừng tỉnh.

Nước tràn cả vào khoang mũi khiến cô ho khan không ngừng. Cô bèn đứng dậy bước ra khỏi bồn tắm, vội vàng mở máy sưởi.

Nước đã lạnh ngắt, cô ngâm mình quá lâu làm hai chân nhũn cả. Con gió lạnh thổi qua người cũng khiến cô rung mình một cái.

Cô vội vàng lấy áo choàng tắm quấn lấy thân. Cảm nhận được hơi ấm dần dần xuất hiện từ chiếc áo, cô mới thấy bản thân mình vẫn còn sống.

Cố Thanh Yến nhìn toàn bộ cơ thể mình đang đỏ rực lên trong gương. Trong thâm tâm cô đang khinh bỉ chính bản thân ba giây.

Tự ghét mình quá là chẳng thể nào. Chỉ là tâm tình cô khó chịu nên mới đi tắm một cái, thế mà suýt mất mạng.

Một người như cô, chỉ có thể cố gắng mà sống.

Hơn nữa, còn phải sống tốt hơn những người khác.

Cố Thanh Yến vực dậy tinh thần. Sau khi dọn dẹp xong xuôi, cô cố gắng lết đôi chân với hai bên bắp đùi đã rã rời nằm xuống chiếc giường đệm mềm mại, mở điện thoại di động lên.

Cô thường hay có thói quen đăng nhập mạng xã hội. Sau đó, thấy hệ thống báo có một tin nhắn riêng tư.

Đó là tài khoản cô đã thấy trước đó, gửi một đoạn tin nhắn đùa khó hiểu.

—— Có một que diêm nọ bị thương, vì vậy nó tới bệnh viện, sau đó bị biến thành chiếc tắm bông*.

Cố Thanh Yến không hiểu nổi, nhìn chằm chằm vào chuyện hài này, cũng không cảm thấy buồn cười. Mãi hai phút sau, cô mới đột nhiên bật cười khúc khích.

(*) Que diêm cháy hết và quần gạc quanh đầu thành tắm bông.

Cô nhấp vào trang chủ của tài khoản này. Có thể thấy thời gian đăng ký gần như giống của cô. Thế nhưng suốt nhiều năm nay, dường như tài khoản bị chủ tài khoản bỏ rơi. Tên tài khoản là một chuỗi các con số ngẫu nhiên. Trang đầu cũng chỉ là một thông báo được gửi bởi hệ thống.

Người theo dõi chỉ có mỗi cô.

Cố Thanh Yến nghĩ thầm một hồi, mở mục tin nhắn riêng ra, rồi gõ một câu: "Truyện cười này rất hay đó."

Đối phương có vẻ như đang không cầm điện thoại trên tay. Cố Thanh Yến đợi một lúc lâu nhưng không thấy trả lời lại, cô đặt điện thoại lên trên bàn, tắt đèn rồi sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Cố Thanh Yến đến đoàn làm phim.

Dựa theo yêu cầu của đạo diễn Từ, hôm nay chỉ có phân cảnh của Cố Thanh Yến cùng với Túc Nghị.

Nhan Linh cùng với ảnh đế Phòng đều có công việc khác nên bọn họ đã yêu cầu để cốt truyện tập hợp lại, trừ khi một số cảnh cần phải diễn chung, còn không bọn họ sẽ tự quay cảnh riêng của mình.

Thời Thâm Niên đã đưa một người thế thân vào chỗ của cô, là một cô gái rất nhút nhát. Ngoại hình cao không khác biệt với Cố Thanh Yến là bao, cùng lắm cô ấy trông "bằng phẳng" hơn.

Cố Thanh Yến tuy gầy nhưng đường cong là lút. Dáng người bên ngoài quyến rũ, chỗ cần lớn thì sẽ lớn, chỗ cần gầy thì gầy.

Cô nàng mỉm cười cùng với Cố Thanh Yến một cái. Đôi mắt của hai người rất giống nhau. Chỉ khác là ngũ quan của cô bé ấy trông có vẻ hơi bình thường, có chút căng thẳng không thể nhìn vào đôi mắt vô cùng đẹp của cô.

Túc Nghị nhìn chằm chằm cô ấy một lúc rồi đưa ra kết luận: "Ngũ quan ưa nhìn thì cũng cần phải có một gương mặt hoàn mỹ mới có thể nổi bật được."

Cho đến lúc bắt đầu quay, Thời Thâm Niên cũng đến, có điều anh không xuống xe mà chỉ đậu ở phía bên ngoài.

Đạo diễn Từ liên tục nhìn về phía bên kia, lại nhìn sang Cố Thanh Yến, tò ý muốn cô qua chào hỏi một tiếng.

Mà Cố Thanh Yến xem như không hiểu ý, tiếp tục tự chuẩn bị. Thời Thâm Niên không xuống xe, cô cũng vừa hay đang không biết nên đối mặt thế nào với anh.

Cũng may là người đóng thay cô vô cùng chuyên nghiệp. Tính khí của Túc Nghị hơi kém với cánh truyền thông, thế nhưng với diễn xuất lại tuyệt đối nghiêm túc.

Chưa đầy một tiếng, cảnh này đã qua.

Cố Thanh Yến theo dõi sự bộc phá của Túc Nghị. Trong lòng đã thầm nghĩ nhất định phải ghi nhớ biểu hiện của anh ta trong buổi quay hôm nay.

Cho đến khi đạo diễn Từ yêu cầu cô có thể bắt đầu diễn cảnh tiếp theo, cô mới phát hiện ra chiếc xe Maybach đậu trong góc đã rời đi.

Tác giả có lời muốn nói:

Giám đốc Thời: Không phải là không thấy tin nhắn mà là không dám trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chấp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chim to màu đen

Editor: Vi

Beta: TH

Mấy ngày tiếp theo, Cố Thanh Yến không gặp Thời Thâm Niên nữa, cô cũng không để ý quá nhiều.

Nhưng mỗi lần có cảnh diễn đối đầu với Nhan Linh thì cô ta lại mang rất nhiều đồ ăn vặt nhập khẩu đến, không chỉ chia cho diễn viên khác mà còn cả nhân viên của đoàn phim nữa.

Mỗi người ôm đầy đồ ăn trong lòng, cười nói vui vẻ khen ngon.

Cố Thanh Yến cho miếng socola đen vào miệng, nghe nhân viên khen nức nở Nhan Linh vừa tốt bụng lại thoáng tỉnh, không hề kiêu căng nóng nảy chút nào, không giống những ngôi sao khác, không coi nhân viên như họ ra gì.

Cố Thanh Yến từ từ nếm vị ngọt của socola, thầm nghĩ đúng là phương diện này Nhan Linh làm rất tốt. Cho dù không phải thật tâm thật ý, nhưng ít nhất cô ta cũng làm.

Nhan Linh được mọi người khen ngợi, cười đáp: "Không phải tôi tốt đâu, mà là Thâm Niên mua nhiều đồ ăn vặt quá, tôi cũng không dám ăn. Mọi người biết mà, mình tỉnh thì phải giữ dáng chứ, đâu phải cái gì cũng ăn được!"

Lúc nói, mắt còn hơi liếc về phía Cố Thanh Yến.

Còn miệng thì vẫn tiếp tục: "Đàn ông chẳng hiểu ý tứ gì cả, cứ nghĩ mua ít đồ là dụ dỗ được, chúng ta đâu phải thích mấy thứ này đâu. Nhưng mà cũng là tấm lòng, đi công tác cũng không quên mua đồ ăn vặt đem về cho tôi."

Cô ta nói mấy lời mập mờ này khiến mọi người trầm trồ, giọng đầy hâm mộ nói giám đốc Thời đối xử rất tốt với cô ta.

Bọn họ biết mang máng chút tình hình, đồ ăn trong miệng hơi khó nuốt trôi, tất cả quay sang nhìn Cố Thanh Yến.

Nhưng Cố Thanh Yến thì trái lại, cô làm như không nghe thấy lời Nhan Linh nói, socola trong miệng cô ngậm đến tan chảy, lại cầm bánh kem bơ của

Pháp có thể khiến cô tăng thêm mười cân, mở túi ra rồi dứt bánh vào miệng.

Hai mắt Nhan Linh nhìn về phía bên này, cũng không nóng lòng chờ Cố Thanh Yến phản ứng gay gắt. Cô ta nhoen miệng cười với những nhân viên khác, nói: "Mọi người ăn nhiều lên nhé, bình thường công việc cũng đã vất vả rồi. Tôi sẽ bảo trợ lý chuẩn bị một bữa trưa ở Secret, lát nữa mọi người đừng vội về sớm quá nhé."

Vừa dứt lời, một vài nhân viên còn đang do dự muốn trả lại đồ ăn vặt cũng vội vàng hoan hô.

Secret là một nhà hàng sang trọng đắt tiền, chỉ phục vụ hội viên. Khách hàng phải có thẻ hội viên mới được mua đồ ăn ở đây. Hơn nữa, nhà hàng cũng được đánh giá thực phẩm chất lượng cao cho những cuộc gặp gỡ giữa những tay thương nhân.

Nghe nói mỗi con trâu của Secret đều nghe hiểu nhạc Beethoven.

Mọi người trong đoàn đều đã từng nghe đến danh tiếng của nhà hàng, nhưng cho tới bây giờ chưa từng được thưởng thức. Nghe Nhan Linh nói vậy, đương nhiên trong lòng vô cùng kích động. Còn có chuyện gì khiến người ta vui vẻ hơn so với việc không cần ăn cơm hộp không có đùi gà?

Nhan Linh nở nụ cười dịu dàng chờ mọi người khen xong mới có ý đi tới trước mặt Cố Thanh Yến, nói với cô và Túc Nghị: "Lát nữa hai người cũng ở lại nhé, ai cũng có phần."

Nói xong, gạt đầu một cái rồi đi. Y như chỉ ban phúc lợi cho mọi người, thấy hai người họ nên thuận miệng nhắc tới thôi.

Túc Nghị nhún vai: "Tôi còn cần một bữa cơm của cô ta à?"

Anh ta nhìn cái miệng nhỏ nhai kỹ bánh ngọt của Cố Thanh Yến mà không biết phải làm sao: "Sao cô vẫn còn ăn? Loại bánh này rất nhiều bơ, chính cô ta không ăn nên mới đưa cho mọi người ăn, cô không nhìn ra dụng ý của cô ta à?"

Cố Thanh Yến nuốt miếng bánh trong miệng xuống: "Ăn ngon mà, ngày nào cô ta cũng mang đi thì tốt quá."

Túc Nghị hận rên sắt không thể thành thép: "Rõ ràng là cô ta ghim cô đó, cô thật sự không nhìn ra được ư?"

Anh ta nhanh mồm nhanh miệng, cộng thêm vốn dĩ không thích Nhan Linh, dĩ nhiên sẽ thiên về giúp Cố Thanh Yến rồi.

Cố Thanh Yến gạt đầu một cái, còn không quên cắn miếng bánh ngọt: "Nhìn ra rồi, cô ta coi tôi là kẻ thù, nhưng mà."

Cô nuốt miếng bánh xuống rồi mới tiếp tục nói: "Phương châm chiến lược của cô ta chắc là muốn vỗ béo tôi, mỗi ngày mang đồ ăn tới cho tôi, nhưng tôi sẽ không bị béo đâu. Có một kẻ thù như cô ta, cũng rất tốt."

Ông trời không cho cô một tuổi thơ tốt đẹp, nhưng lại cho cô một vóc dáng mà ai ai cũng hâm mộ. Ăn bao nhiêu cũng không béo, câu này chính là nói cô đó.

Trước kia ở trường cô phải đi làm quá cực khổ, có lúc một ngày cô phải ăn năm sáu bữa, nhưng vẫn gầy như thường.

Túc Nghị trưng ra vẻ mặt tâm phục khẩu phục vô cùng khoa trương: "Cô ăn không béo, cô ghê nhất, nhưng cô không nhìn ra cô ta muốn cô lập cô sao?"

Mỗi lần Nhan Linh đều vô tình hay cố ý nhắc tới Thời Thâm Niên, những nhân viên không biết ngọn nguồn mọi chuyện cũng suy đoán Cố Thanh Yến là người thứ ba nhúng tay vào.

Cô vốn chỉ là một người mới, không đủ chỗ đứng. Có một số chuyện nhỏ nhặt luôn qua loa lấy lệ với cô, mọi người cũng có, chỉ có cô là không có.

Nhưng Cố Thanh Yến cũng chẳng so đo, ví dụ nhân viên chưa chuẩn bị nước cho cô, cô sẽ tự đi lấy, tính tình rất tốt.

Túc Nghị cũng không phải đứng trơ mắt nhìn, anh ta luôn muốn giúp, nhưng anh ta không có lập trường để giúp.

Cố Thanh Yến cuối cùng cũng ăn xong chiếc bánh kem bơ, hơi chút chưa thỏa mãn.

Cô nhìn Túc Nghị, bỗng nhiên mặt mày nghiêm túc: "Cảm ơn anh, Túc Nghị, tôi biết, nhưng trên thực tế không có sự cô lập nào cả, tôi vốn không thể hòa nhập với bọn họ."

Túc Nghị ngẩn ra, Cố Thanh Yến không nói anh ta cũng không nhận ra. Ở đoàn phim cũng đã nhiều ngày, nhưng hình như ngoại trừ anh ta ra, Cố Thanh Yến rất ít khi trao đổi với người khác.

Cô luôn mỉm cười, thái độ vô cùng hòa nhã, cho dù có một số nhân viên làm sai, nhưng cô chưa từng nổi giận.

Nhưng chính vì thái độ như vậy, thật ra cô đã tạo khoảng cách với những người khác bên ngoài vòng.

Mỗi lần trước khi quay phim, cô sẽ ngồi trong góc đọc kịch bản, cố gắng thuộc trong một lần, để tránh không may lại làm chậm trễ thời gian của mọi người.

Quay xong phân cảnh, nếu không còn cảnh của cô, cô sẽ rời đi trước, chỉ chào hỏi với đạo diễn, cho tới giờ chưa từng ở lại ăn com với mọi người.

Ngay cả Túc Nghị cũng là nhờ vào mặt dày, mặc kệ Cố Thanh Yên lãnh đạm ra sao, anh ta cũng chẳng thèm để ý, cố theo đuôi cô nên hai người mới thân hơn một ít.

Tới tận bây giờ, Cố Thanh Yên chưa từng chủ động nói chuyện với ai khác, cô cũng không muốn thử hòa nhập với bất kỳ ai.

Túc Nghị đột nhiên nhận ra chuyện này, cô vốn không quan tâm Nhan Linh đang dồn hết tâm trí muốn cô lập cô hay không. Có lẽ trong mắt cô, Nhan Linh làm những việc đó như một thằng hề nhảy nhót [1] vậy, cơ bản cô không thèm nhìn.

[1] Dùng để miêu tả những người ngu ngốc mà cứ tưởng mình tài ba nhưng thực ra trong mắt người khác hành động của họ như những thằng hề.

Túc Nghị nghĩ, cô gái này về ngoài thì nhu mì, gặp ai cũng cười, nhìn như không có ý kiến gì, nhưng thực tế cô rất có chủ kiến.

Nhan Linh sẽ chẳng lợi thế được gì đâu, hần chắc chắn.

Cố Thanh Yên đang nghỉ ngơi trong phòng, đột nhiên Weibo thông báo có tin nhắn mới.

Lại là tài khoản vô danh đó, mỗi ngày người này đều gửi cho Cố Thanh Yên mấy câu truyện cười không được buồn cười cho lắm, cũng không nói chuyện gì khác.

Hai ngày gần đây hình như cũng tiến bộ không ít, mấy truyện cười cũng buồn cười hơn so với hồi trước, ít nhất không xuất hiện truyện cười que diêm quần bông gòn.

Ảnh đại diện của anh là một con chim to màu đen, Cố Thanh Yên thấy hình con chim này, trong lòng hơi động, đổi lại biệt danh là... Chim to.

Đây là một loài chim ở một quốc gia nhỏ thuộc châu Phi, sinh tồn khó khăn, vì để sống mà phải qua trăm ngàn cay đắng. Trước kia Cố Thanh Yên đã từng xem một bộ phim tài liệu về loài chim này, sau đó vô cùng muốn đến châu Phi xem thử.

Thời Thâm Niên không cho cô đi, lúc đầu chỉ đồng ý lấy lệ, khiến cô bực bực phân kích. Mua xong vé máy bay, sắp xếp lịch trình xong xuôi, thậm chí còn tưởng tượng hành trình của hai người sẽ có những chuyện gì xảy ra.

Sau đó Thời Thâm Niên nói với cô, ở đó đang xảy ra chiến loạn, đợi một thời gian nữa rồi đi.

Có điều trong suy nghĩ của anh, đợi một thời gian nữa cũng không có chuyện được đi đâu. Như khi đối mặt với cô, anh dùng cách giải thích uyển chuyển.

Quay đầu là bị tạt một gáo nước lạnh, Cố Thanh Yên đành bỏ đi ý nghĩ này.

Trái lại càng thích chim đen lớn này hơn.

Cố Thanh Yên thấy ảnh đại diện này, không nhịn được hỏi: "Tại sao anh lại đổi hình đại diện này?"

Lần này đối phương lại trả lời rất nhanh: "Tôi thích loài chim này, nếu có cơ hội cũng muốn đến châu Phi nhìn chút."

Cố Thanh Yên ngẩn ra, nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, ngón cái mới khẽ khẽ nhấn trên màn hình: "Nếu có cơ hội, tôi cũng muốn đi để nhìn."

Đối phương hỏi cô: "Tại sao cô chưa đi?"

Cố Thanh Yên nhấn vào thanh khung chat: "Bạn trai cũ của tôi không cho..."

Nhấn dòng chữ ngắn ngủn này, nhưng ngón cái của cô cũng nóng bừng lên. Cô do dự một chút, mới quyết định nhấn gửi.

Đây là lần đầu tiên hình dung Thời Thâm Niên như vậy, cái cảm giác này thật sự quá kì dị.

Cũng may người kia chỉ là một người xa lạ, cô không cần đặt quá nhiều gánh nặng trong lòng.

Dường như đối phương cũng không muốn hỏi chuyện riêng tư quá nhiều, cũng không thèm quan tâm tại sao bạn trai cũ lại quản nhiều chuyện như vậy, điều này cũng làm cho Cố Thanh Yên thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương hỏi cái này cái kia, có lẽ sự hào cảm của cô dành cho người đó cũng biến mất như chưa từng có.

Cô hỏi đối phương tại sao không đi.

Đối phương lời ít ý nhiều: "Sức khỏe không cho phép."

Cố Thanh Yên mà xui quẻ khiến lại hỏi: "Sức khỏe của bạn kém lắm sao?"

Gửi đi rồi cô mới thấy hối hận, vội vàng thu hồi tin nhắn, lại gửi tiếp một tin: "Xin lỗi, tôi không nên hỏi nhiều như vậy."

"Không phải rất kém." Đối phương trả lời lại, chữ viết của anh giống như con chim to đen kia vậy, trong cái nặng nề lại mang chút hoạt bát: "Chẳng qua là tôi dễ bị vì khuôn mặt xấu, mà hoàn cảnh ở châu Phi rất kém. Cũng may là tổ chức thân thể không tệ, thoát chết trong chân tơ kẽ tóc."

Cố Thanh Yên thờ phào một cái, thả lỏng nói: "Vậy bạn không có cơ hội để đi đâu, sau này nếu tôi đi, tôi sẽ gửi video cho bạn."

Tin nhắn hiện đã xem, Cố Thanh Yên đợi một lúc, khung đối thoại không hiện tin nhắn mới, cô thoát ra ngoài, lướt lướt vài cái xem tin tức mới.

Rồi sau đó nghe được tiếng ting nhắc nhở, hình đại diện con chim to màu đen sáng lên, chỉ có một chữ: "Được."

Cố Thanh Yên cười cười, cũng không trả lời lại.

Cô đang đợi phân cảnh tiếp theo, chống cằm nghĩ, đối phương hẳn là một người hướng nội, không biết cách nói chuyện. Không biết là nam hay nữ, nhưng tuổi chắc cũng không còn nhỏ nữa.

Có lẽ là một người đàn ông trung niên mới học cách dùng mạng xã hội, yêu thiên nhiên, lại nói năng thận trọng.

Hơi giống với hình tượng người cha hoàn mỹ, kiến thức uyên bác, trầm tĩnh nhưng lại thân thiện trong tưởng tượng của cô.

Cố Thanh Yên không hiểu sao thấy gần gũi, cô chống cằm suy nghĩ một lúc.

Cho đến khi đạo diễn Từ gọi cô vào chuẩn bị, nói cảnh quay tiếp theo là cảnh đối đầu của cô với Nhan Linh. Cô mới cất điện thoại, vào trong phòng cùng thợ trang điểm, sửa sang phân tạo hình của mình một chút.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Còn một cảnh tát Nhan Linh

Editor: Vi

Beta: TH

Trong bộ phim này, những phân cảnh đối đầu của Cố Thanh Yên với Nhan Linh không quá nhiều, vai diễn của Nhan Linh là kiểu thiên kim nhà giàu hiền lành mà chính trực.

Thân là con út của đại quân phiệt, trên cô ấy còn có ba người anh. Anh cả phong độ hiên ngang, trong lòng có biết bao là hoài bão. Nhưng trong một trận chiến đã phải hy sinh.

Dưới muôn vạn ánh hào quang của anh cả, mà anh hai và anh ba lại là công tử phong lưu. Anh hai suốt ngày cặp kè gái gú, không có công việc chính đáng, bên hông còn luôn mang theo một khẩu súng, tự cho ta đây là đệ nhất thiên hạ.

Anh ba mạnh hơn anh hai một chút, thích đọc văn học lãng mạn, tự cho mình là nam chính đẹp trai tuấn tú trong truyện ngôn tình, có điều số lượng nữ chính trong truyện của anh thì hơi nhiều một chút.

Vai diễn của Nhan Linh là người vô cùng ghét anh hai và anh ba của mình, cha cô ấy vô cùng nghiêm khắc, trọng nam khinh nữ, còn định dâng cô ấy cho một nhà quân phiệt khác, hay còn gọi là hàng hoá trao đổi.

Sau khi người anh cả giỏi giang qua đời, Nhan Linh hoàn toàn không có ý nghĩ rằng bản thân thuộc về cái gia đình này. Sau khi nam chính xuất hiện, cô ấy không do dự quá lâu, vì tình yêu mà từ bỏ gia đình mình.

Cô ấy nói cho nam chính biết tin tức quan trọng về một vụ giao dịch của cha, nhân cơ hội đó nam chính tiêu diệt quân đội của cha Nhan Linh.

Cha của Nhan Linh là một người vô cùng gian ác, bán nước cầu vinh. Kịch bản đã xây dựng hình tượng Nhan Linh là một người có khó khăn thế nào cũng không mất tình thân, rạch ròi giữa chuyện nước và chuyện nhà, vĩ đại, bao dung, chọn nghiệp nước.

Một hình tượng nhân vật như vậy, đối với ai cũng nhiệt tình, chân thành, xuất thân của cô ấy cũng không thể làm ảnh hưởng đến mối duyên với nam chính trong quân đội.

Mà vai diễn của Cố Thanh Yên, vừa chính vừa tà. Vì thích nam chính, cô bằng lòng lợi dụng năng lực của mình tiếp sức mạnh cho quân đội của nam chính.

Nhưng cũng vì căm ghét nữ chính mà không chút do dự bỏ lại mọi việc trên chiến trường, chẳng thêm ngó ngang gì tới.

Hai nhân vật nữ trong phần đối đầu chỉ toàn là cãi vã, mỗi một cảnh đều là tình tiết cao trào của kịch bản.

Cảnh quay đối đầu này, vừa đúng dịp xảy ra vào mùa thu.

Trong căn nhà nhỏ đẹp đẽ ở Giang Nam, hai người phụ nữ, một người hướng đông, một người hướng nam.

Bên ngoài trời mưa phùn liên miên, những giọt mưa rơi tí tách chảy qua kẽ lá.

Trời mưa mùa thu, những lá cây vàng bay xuống, đập dưới nền gạch đá xanh trên mặt đường như vẽ ra một bức tranh phong cảnh.

Cửa sổ bằng gỗ bị bật tung ra, một cơn gió nhẹ ùa vào, hạt mưa nhanh chóng hắt vào trong cửa sổ. Nước mưa như tuyết rơi chạm khẽ lên bàn sách làm từ gỗ cây ngô đồng, trên mặt bàn đang mở cuốn sách cổ đã ố vàng.

Cô gái trang điểm sắc xảo dường như nghe thấy tiếng nước mưa rơi trên tờ giấy cũ, vành tai hơi động đậy, nhưng không thêm hé mắt, chỉ có ngón tay nhẹ nhàng giờ lên.

Quyển sách cực kỳ trân quý kia được chuyển đến vị trí khác, rơi vào bên trong hộc bàn. Nước mưa vẫn trút, chỉ lưu lại chút dấu vết trên bàn.

Cô gái xinh đẹp ấy đội một chiếc mũ rộng vành màu đỏ, trên mũ còn gắn lông vũ. Không biết lông này là lông con gì, nhưng nhìn thôi đã thấy vô cùng mềm mại. Cho dù có là loại lông chồn quý nhất cũng chẳng sánh bằng một phần trăm sự lông lầy được như nó.

Ngoài ra trước mặt cô còn có hai người, người đàn ông mặc quân trang đặt riêng vô cùng tuấn tú, còn cô gái thì ăn mặc giản dị hơn, một bộ quần áo chất phác nhất trong những cô gái ở đất Giang Nam này.

Trong mắt cô gái kia ánh lên tia khẩn cầu đáng yêu, như chỉ một giây nữa thôi, cô ấy sẽ không chịu nổi sự im lặng của người phụ nữ trẻ này, té quỵ xuống đất.

Người đàn ông nhẹ nhàng nắm tay cô gái, giúp cô ấy thả lỏng một chút, không còn căng thẳng như trước.

Anh mở miệng nói với cô gái kia: "Cho dù lần này có thế nào, cô cũng nhất định phải hỗ trợ. Đây là hai mươi ba mạng người, cô không thể máu lạnh như vậy."

Cố Thanh Yên cầm trong tay tám giấy son đỏ*, ánh mắt lạnh nhạt: "Em đã nói rồi, chỉ cần anh cưới em, em sẽ giúp anh."

(*) Ngày xưa phụ nữ Trung Quốc hay dùng giấy son này mím môi cho đỏ... Minh cũng không biết nên gọi nó là gì.

"Không thể được." Nhan Linh còn chưa kịp lộ vẻ mặt lo lắng, ảnh đế Phòng đã hóa thân thành nam chính nghiêm túc liêm chính từ chối: "Cô phải hiểu rõ, chuyện này không phải là giúp tôi. Chúng ta là một tập thể, là một chi đội, nếu như cô không thêm quan tâm sống chết của những người anh em, coi như tôi chưa nói gì. Đừng nói đến người tôi thích, cho dù tôi không thích ai, cũng không có chuyện kết hôn với người lạnh lùng vô tình như cô."

Cố Thanh Yên chột nắc nát tờ giấy trong tay, thoát nhìn cô như thờ ơ nhưng nhìn vào kẽ tay sẽ thấy bột đỏ đang văng đầy trên tay cô.

Cô cười mang vẻ hung ác, màu đỏ trên môi lại càng thêm yêu nghiệt, khiến người khác khiếp sợ. Cho dù có cười khoa trương như vậy, nhưng vẫn khiến người ta khó rời mắt được.

Cô mở miệng: "Vậy cứ để bọn họ chết thôi."

Giọng điệu cô không hề có chút gọn sóng, hết như mấy chục mạng người đối với cô cũng chỉ là mấy chục con kiến. Chết thì chết, cô không quan tâm.

Nhan Linh quỳ xuống trước mặt cô, ngón tay trắng nõn nắm chặt mũ rộng vành của cô: "Dư Mạn, tôi xin cô. Chỉ cần cô chịu cứu họ thôi, xin cô hãy hành động giúp chúng tôi. Xin cô, chỉ cần cô đồng ý, sau này có phải làm trâu làm ngựa cho cô, tôi cũng cam lòng!"

Cố Thanh Yên hơi cúi đầu, lông mày nhíu chặt, lộ ra nét mặt chán ghét.

Bờ môi mỏng của cô nhẹ nhàng cong lên, như đang chê tay của Nhan Linh quá dơ bẩn, hất tay cô ấy ra, lời nói cực kỳ lạnh lùng bạc bẽo phát ra từ trong đôi môi xinh đẹp:

"Làm trâu làm ngựa cho tôi, cô xứng ư?"

Nhan Linh là một tiểu thư khuê các yêu kiều, mà tính cách nhân vật của Cố Thanh Yên là người mạnh mẽ, có võ lực. Cho dù có là quân nhân đã trải qua chiến trường, giết người như ngóe, cũng không dám chính diện ngang hàng với Cố Thanh Yên.

Cô chỉ nhẹ nhàng hất ra, Nhan Linh đã ngã nhào xuống đất. Khi cô ta ngã xuống, cổ tay chống dưới đất, hơi ma sát một chút đã xuất hiện một vết đỏ.

Dĩ nhiên, vết thương này đã chuẩn bị từ trước.

Nhan Linh ngã rất thành thạo, không để bản thân bị thương.

Ảnh đế Phòng lập tức nói tiếp phân cảnh, anh thấy cô gái mình yêu bị thương, còn chịu nhục nhã vô cùng, lửa giận bốc lên, một cái tát roi xuống gương mặt Cố Thanh Yên.

Cái tát này cũng đã được dàn dựng xong, sử dụng góc độ, chỉ là nhìn trông khá hung ác, nhưng sẽ chẳng đau chút nào.

Ảnh đế Phòng đã được đào tạo chính quy, mấy chi tiết nhỏ này tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm. Nhưng không biết có chuyện gì mà chân Nhan Linh đột nhiên bị trượt, ngã nhào lên người ảnh đế Phòng.

Cái tát giả vờ lực đã sẵn sàng, đột nhiên thành tát thật mà vung xuống.

Cố Thanh Yên còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy con đau bên má. Trên mặt ảnh đế Phòng thoáng chút kinh ngạc và áy náy.

Nhưng đạo diễn chưa bảo dừng, anh ta chỉ có thể tiếp tục diễn.

Tiếp theo vẫn phải theo chân phân cảnh trong kịch bản, Nhan Linh mới vừa bị ngã, nhưng thật ra người chỉ nhẹ nhàng nghiêng đi, cùi chỏ đụng vào người ảnh đế Phòng, khiến việc sử dụng lực đạo của anh ta có vấn đề.

Nếu người ngoài không nhìn kỹ, thậm chí còn không phát hiện được động tác nho nhỏ như vậy.

Mãi cảnh này mới kết thúc, Cố Thanh Yên ôm lấy gương mặt nóng bừng, cuối cùng cũng lộ ra một biểu cảm không thoải mái.

Bởi vì hạn chế của nhân vật, cho dù Dur Mạn có bị đánh, cũng không cam lòng yếu thế, theo tính cách nhất định sẽ trả lại mười lần.

Kiều Vân đã tìm cho Cố Thanh Yên một cô bé vừa mới tốt nghiệp trung học làm trợ lý, điều kiện gia đình của cô bé không tốt lắm. Chính vì điều kiện gia đình không tốt, cũng không chịu thi lên đại học nên bắt đầu lặn lội ngoài xã hội kiếm sống.

Lúc này cô bé vội vàng chạy tới, ban nãy cô bé luôn nhìn chằm chằm, cái tát đó đến cô bé còn cảm thấy đau ê ẩm.

"Chị Yên Yên, chị thấy thế nào? Chị có muốn đến bệnh viện xem thử chút không?"

Trợ lý nhỏ đã chuẩn bị sẵn khăn lông, vội vàng đặt lên gò má Cố Thanh Yên, hạ nhiệt giúp cô.

Ảnh đế Phòng cũng đứng bên cạnh, không ngừng nói xin lỗi: "Xin lỗi em Thanh Yên, lần này tôi chưa khống chế được sức lực, thật sự vô cùng xin lỗi em."

Ảnh đế Phòng ảm áp nho nhã, chưa bao giờ xảy ra mâu thuẫn với người khác trong đoàn. Cho dù vừa nãy cái tát đó là do Nhan Linh đẩy anh ta một chút, nên anh ta mới xảy ra sơ sót.

Nhưng lời này anh ta tuyệt đối sẽ không nói ra, tránh cho đắc tội cả hai bên.

Lúc đến xin lỗi Cố Thanh Yên cũng chỉ có thể âm thầm, không thể để Nhan Linh nghe thấy.

Mấy người đạo diễn Từ cũng chạy đến: "Ày da! Sao đỏ lên như thế? Mới nãy tôi thấy không khí còn rất tốt cơ mà, cảm xúc cũng trọn vẹn nên mới không bảo dừng. Giờ phải làm sao đây? Mau đi đi, đi tìm cục đá mang đến đây."

Đạo diễn Từ vừa nói, vừa chỉ huy nhân viên chạy nhanh lên, dừng lảng nhà lảng nhãng.

Cố Thanh Yên cảm khăn lông của trợ lý Tiểu Đình chuẩn bị từ trước, lắc đầu nói: "Không sao đâu ạ, đã đỡ hơn nhiều rồi."

Trong lòng Tiểu Đình đau nhức nhối, lăm lăm trong miệng lần này tiêu rồi. Anh Kiêu mà biết chắc chắn sẽ mất cô, không chăm sóc chu đáo cho chị Yên Yên.

Cố Thanh Yên biết công việc này cô ấy cũng rất khó khăn mới nắm bắt được, còn phải kiếm tiền trợ cấp cho gia đình, trong lòng luôn náo nức, sợ làm không tốt sẽ bị đuổi, ngày thường lại càng thêm tỉ mỉ chu đáo với cô hơn.

Cô vỗ tay Tiểu Đình: "Không sao đâu, chị hơi đói, em đi lấy ít đồ ăn vặt đi."

Tiểu Đình nhận nhiệm vụ, khẽ "ạ" một tiếng, một bước quay đầu lấy đồ ăn trên xe thể thao.

Cố Thanh Yên không so đo khiến mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Lúc đóng phim sợ nhất là xảy ra mấy chuyện như thế này, nếu thật sự có tranh chấp, không nói đến chuyện làm chậm trễ tiến độ, mà quan hệ của mấy diễn viên chính cũng căng thẳng, mọi người sẽ khó xử.

Đạo diễn Từ nói: "Vậy tiếp theo Tiểu Cố cứ nghỉ ngơi một lát, quay trước mấy cảnh khác."

Nhan Linh vẫn luôn trầm mặc đứng bên cạnh, cho đến khi nghe đạo diễn Từ nói vậy, cô ta mới nhẹ nhàng đáp lại: "Vậy cứ quay mấy phân cảnh của tôi trước đi, buổi tối tôi còn có hoạt động cần tham gia."

Nhan Linh là minh tinh có đông đảo người hâm mộ, mấy hoạt động nhiều đến mức đếm không xuể. Thường xuyên chạy qua lại giữa hai bên, mỗi lần quay phim cũng xin quay phân cảnh của cô ta trước, quay sớm xong sớm.

Trong đoàn không có những nữ minh tinh hot, đương nhiên cũng không so đo với cô ta quá nhiều.

Thứ Cố Thanh Yên có nhiều nhất là thời gian, nhưng trái lại cô không phải không tính toán, chỉ là cô tiếc không được ở lại xem nhiều một chút, học hỏi diễn xuất của người khác, mới tiến bộ hơn nhiều được.

Nhan Linh nói xong, Túc Nghị vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: "Nhan Linh, vừa nãy sao người cô lại ngả sang vậy?"

Nhan Linh bị dò hỏi, cô ta mờ mịt liếc nhìn ảnh đế Phòng, sợ anh ta bán đứng mình.

Ảnh đế Phòng không nhìn cô ta, thoáng quay đầu đi.

Túc Nghị cũng không có ý định chờ cô ta trả lời, tiếp tục nói: "Nếu không phải tôi biết nhân phẩm của cô, tôi còn tưởng cô cố tình hãm hại ảnh đế Phòng, để cho anh ấy vô cớ tát Yên Yên một cái đó!"

Nhan Linh vô thức dòm về mặt của ảnh đế Phòng, thấy anh ta không định cất lời, ung dung cười cười: "Anh nói vớ vẩn mấy chuyện này là có ý gì? Tại sao tôi lại cố ý được chứ?"

Túc Nghị nhún vai một cái, sự chán ghét ngang nhiên trên mặt không che giấu.

Mấy người còn lại cũng thôi nhìn anh, anh nhìn tôi, không nói gì.

Đạo diễn Từ vừa định hòa hoãn bầu không khí, lại nghe thấy Cố Thanh Yên đang bùm mặt lên tiếng.

Dấu tay trên mặt cô đã tiêu bớt, mặc dù nhìn kỹ vẫn thấy, nhưng dậm thêm một lớp phấn nữa thì không trông thấy gì.

Cố Thanh Yên khẽ cười, không thèm nhìn Nhan Linh, hỏi thẳng đạo diễn Từ: "Có phải còn cảnh Nhan Linh bị tôi tát một bạt tai, đúng chứ ạ?"

Đạo diễn Từ bị hỏi mà hơi chần chừ, nhưng ông vẫn gật đầu một cái.

Cố Thanh Yên khẽ cười: "Tôi phải quay cảnh này trước."

-

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Thanh Yên aka quả hồng mềm?

Hi hi hi, thật ra nữ chính không phải quả hồng mềm đâu, dẫu sau ngay cả sếp Thời cô cũng dám giận nữa mà.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Lên hotsearch

Edit: Đậu

Beta: TH

Đạo diễn Từ già đời, trải qua nhiều chuyện sóng to gió lớn. Ông chỉ cần nhìn qua ống kính máy quay cũng có thể nhận ra Nhan Linh đang cố tình đứng không vững. Có điều trong khoảnh khắc kia, mọi người đang nhập vai đúng cảm xúc nên ông ta mới không hô dừng lại.

Nếu ông ta hô ngừng lại, nhất định Cố Thanh Yên sẽ chịu thua thiệt hơn.

Từ tận đáy lòng đạo diễn Từ, ông có rất nhiều lời phê bình kín đáo với Nhan Linh. Mặt khác, với Cố Thanh Yên thì cô lại là người ít lời, không gây chuyện, nói cái gì làm theo cái đó.

Mỗi ngày, thời gian chờ ở phim trường là dài nhất nhưng không làm náo loạn. Cô lấy một cái ghế nhỏ, lặng lẽ đọc kịch bản dưới ánh nắng.

Cô cầm theo một chiếc bút, ngồi viết gì đó. Tuy những người khác chỉ là một vai diễn phụ nhỏ nhưng khuôn mặt cô vẫn luôn thể hiện rõ sự cố vũ, quan

sát họ tỉ mỉ.

Có một lần, khi buổi quay của mọi người đã kết thúc, Cố Thanh Yến vẫn ngồi trong góc viết gì đó. Đạo diễn nhìn thấy, bước tới hỏi cô sao còn chưa đi.

Cố Thanh Yến cũng chỉ cười cười, nói sẽ đi ngay.

Đạo diễn Từ liếc mắt nhìn qua quyển sổ của cô, thấy bên trong ghi rất nhiều chú thích liên quan đến diễn xuất.

Cô nghiêm túc như vậy, nhưng lại chưa bao giờ nhận được sự tán thưởng. Mà một người trẻ tuổi khiêm tốn lại giản dị, quả là hiếm thấy trong giới giải trí.

Trong lòng ông vẫn luôn thích Cố Thanh Yến, cảm thấy cô là người ngoan ngoãn lại hiểu chuyện.

Trái lại những người khác trong đoàn phim lại không mấy vui vẻ với Cố Thanh Yến. Lúc mọi người cùng nhau tụ tập trò chuyện, một nhân viên chỉ đạo sản xuất nhiều chuyện nói cảm thấy Cố Thanh Yến là người quá lạnh nhạt.

Cho tới bây giờ cô cũng chưa từng gần gũi với mọi người. Với những diễn viên phụ đóng cùng, cô cũng chỉ nhờ nhân viên trong đoàn đưa quà.

Trong mắt của bọn họ, Cố Thanh Yến là người thanh cao chết đi được.

Những nhân viên này đã từng gặp rất nhiều kiểu người, thậm chí ngay cả những diễn viên lớn tuổi họ cũng đã từng gặp. Nhưng cho dù tính cách thực sự của mọi người như thế nào, họ cũng vẫn phải giả bộ một chút.

Nhưng Cố Thanh Yến lại chẳng hề giả bộ chút nào, cô chỉ quá khó để lại gần.

Lúc đạo diễn Từ nghe thế, trong lòng thở dài, thầm nghĩ người trẻ rốt cuộc vẫn là suy nghĩ nông cạn, chưa trải sự đời.

Trên mạng đã từ nói một câu, niềm vui lúc mới gặp không bằng việc tiếp xúc lâu ngày nhưng không cảm thấy chán ghét.

Cố Thanh Yến nhìn cô vẻ khó gần nhưng không cần lo cô có suy nghĩ gì xấu xa. Cô không muốn lợi dụng ai thì tất nhiên sẽ không cần thể hiện quá nhiệt tình khi ở cạnh bạn.

Đạo diễn Từ thấu rõ điều đó, cũng không muốn Cố Thanh Yến phải chịu nhiều thiệt thòi.

Hôm nay, nếu Cố Thanh Yến vẫn khăng khăng làm Nhan Linh ăn thiệt, đến khi bị truyền ra ngoài, không biết chừng sẽ bị chửi rủa thành cái gì nữa.

Những người ở trong giới này đều là nâng cao đạp thấp. Cố Thanh Yến là người mới, Nhan Linh lại là người đã có địa vị, còn biết làm người.

Cho dù có điều gì thực sự xảy ra cũng không một ai nói cô ta xấu xa.

Một suy nghĩ chợt vụt qua trong đầu đạo diễn Từ. Lúc sau ông mới nói với Cố Thanh Yến: "Cảnh quay đó không giống như bây giờ. Vậy nên hôm nay chắc sẽ không kịp để quay."

Ông ta nói vô cùng khéo léo, để chừa cho Cố Thanh Yến còn mặt mũi.

Thật ra Cố Thanh Yến cũng không muốn tát Nhan Linh, chỉ muốn cho cô ta thấy thái độ của cô.

Cô cũng thuận theo ý của đạo diễn Từ, lựa lời tránh né: "Thật đáng tiếc! Tôi còn muốn để cho cô Nhan Linh đây biết bị và là thế nào?"

Câu nói quá thẳng thắn khiến sắc mặt của Nhan Linh tối lại. Cô của cô ta có địa vị cao trong giới, nhà họ Quý trong giới kinh doanh cũng có chỗ đứng.

Cô ta vừa có năng lực lại vừa có chống lưng. Bao nhiêu năm qua, không một ai dám nói chuyện kiểu này trước mặt cô ta.

Khuôn mặt của Nhan Linh lạnh lùng, nói: "Cô nói vậy có ý gì?"

Cố Thanh Yến chỉ cười, không trả lời vấn đề vừa hỏi mà lại nói một nêo: "Chocolate và bánh ngọt rất ngon, nhưng thật không may, công ty thực phẩm của nhà họ Thòi lại đối đầu với thương hiệu này."

Trước đó, Nhan Linh mang rất nhiều đồ ăn vặt đến. Cô ta khoa trương như vậy là để muốn mọi người nghĩ rằng Thòi Thâm Niên hết mực yêu chiều cô ta.

Cố Thanh Yến nhìn thấy nhãn hiệu trên vỏ bao bì của đồ ăn vặt thì lập tức đoán ra cô ta đang nói dối. Cô có chút hiểu biết về một số ngành lĩnh vực chính của Thòi thị. Thêm nữa, nếu Thòi Thâm Niên có mua đồ ăn vặt thì cũng sẽ không bao giờ mua đồ nhãn hiệu này.

Ngoài ra, tới tận bây giờ, Thòi Thâm Niên không mua đồ ăn vặt. Anh thấy mấy đồ này không tốt cho sức khỏe nên cũng cấm không cho cô ăn luôn.

Lời Cố Thanh Yến nhẹ nhàng nhưng ở giữa thanh thiên bạch nhật như thế này, mọi người đều nghe thấy, lại còn hiểu rất rõ nó có ý gì.

Thậm chí Túc Nghị còn không nể mặt, cười nhạo ra mặt: "Thật đúng là vì giữ sĩ diện mà tự làm khó mình. Đẳng nào người trong cuộc cũng không ở đây,

đúng là cái gì cũng dám nói."

Cố Thanh Yên khẽ liếc Túc Nghị. Cô rất ngưỡng mộ tính cách này của anh ta. Có thể con người trong cô cũng giống như Túc Nghị. Có điều hai mươi năm trước, cô đã đơn độc, tự trôi buộc bản thân, không thể sống một cách thoải mái được.

Chỉ những người có một gia đình hạnh phúc và tràn đầy tình yêu thương mới có thể dũng cảm và tự tin như vậy.

Cố Thanh Yên quay sang nhìn về phía Nhan Linh: "Mới vừa rồi, tôi để cô ở dưới chân nên không phí sức so đo với cô. Nhưng cô nên nhớ rằng, trong bộ phim này, cô còn phải chịu nhiều cảnh nhọc nhằn hơn tôi đây.

Nếu như tôi xảy ra chuyện gì, tới lúc đó, cô hối hận cũng không kịp đâu."

Cách trang điểm của Nhan Linh trong bộ phim này thanh lịch. Vì xây dựng hình ảnh nhu nhược, đáng thương nên khuôn mặt cũng được trang điểm nhẹ nhàng.

Nếu trở nên yếu đuối, đáng thương, chỉ cần khóc một chút nhất định sẽ lấy được sự đồng tình từ đông đảo mọi người.

Nhưng quả thực, cô ta tức giận đến nỗi siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào thịt. Cô ta lặp đi lặp lại với bản thân mình rằng phải bình tĩnh, không thể tức giận trước mặt mọi người.

Cô ta nghiến chặt răng, nhìn trông hơi hung dữ.

Trợ lý của Nhan Linh chạy đến, chẳng thèm để ý gì, lập tức đối chất với Cố Thanh Yên: "Cô chỉ là người mới, không có tác phẩm nào nổi bật, vậy cô còn dám ra vẻ kiêu ngạo với tiền bối. Cô cứ kiêu ngạo như vậy không biết sau này thành hạng gì nữa. Tại cô mà chị Linh nhà tôi khóc, ầu ầu cũng là chị ấy quá hiền. Chị Linh đáng thương quá, ngay cả vai phụ cũng chèn ép chị."

Lúc trợ lý đang nói chuyện, ánh mắt không ngừng tỏ ý nhìn về phía Nhan Linh.

Bây giờ Nhan Linh mới vực lại tinh thần, lộ rõ vẻ chịu nhiều oan ức. Chớp mắt mấy cái, nước mắt đầy hốc mắt.

Cô ta nhẹ nhàng nói: "Được rồi! Người mới đến nên họ không hiểu chuyện."

Người trợ lý lại tiếp tục nói: "Có năng lực tài cán gì đâu mà ra vẻ. Chị thật là! Nếu chị cứ dễ yên như vậy, những kẻ xấu xa như thế càng được nước lấn tới."

"Thôi bỏ đi." Nhan Linh vờ lau nước mắt, sau đó nhìn về phía đạo diễn Từ thâm tình: "Đừng làm to chuyện như vậy khiến đạo diễn Từ khó xử. Tất cả mọi người ở trong đoàn cả, đều sẽ rộng lượng bỏ qua cho nhau.

Chuyện này cũng là do tôi không phải. Có thể do tôi không đứng vững nên làm Yên Yên hiểu lầm."

Trợ lý nhận thấy được tín hiệu của Nhan Linh rồi tỏ vẻ như đang làm nũng, không làm theo ý cô ta, tiếp tục kêu: "Chị đó! Chị hiền quá mà."

Hai kẻ người xướng người phụ họa. Dù người khác có muốn lên tiếng thì cũng không có cơ hội, y như chuyện này diễn tập nghìn lần rồi.

Túc Nghị ở cạnh Cố Thanh Yên, anh ta nói nhỏ bên tai: "Cô đã thấy cái màn này bao giờ chưa? Trước đây tôi từng diễn chung với cô ta cũng gặp rồi.

Đáng tiếc thay cho cô bé kia. Tính tình cô ấy vốn ngay thẳng nhưng lại không có ai chống lưng cho. Diễn xong bộ phim đó cũng không còn tiếng tăm gì nữa."

Túc Nghị suy nghĩ một lúc, sau đó nói với Cố Thanh Yên: "Không sao đâu! Tôi sẽ bảo vệ cô."

Cố Thanh Yên chỉ mỉm cười với anh ta. Nụ cười ấy vô cùng ngượng ngùng.

Cố Thanh Yên có một gương mặt vô cùng tuyệt đẹp. Mỗi khi cô nở nụ cười, anh ta có cảm giác như mối tình đầu chớm nở vậy.

Cảm giác ngọt ngào, gần gũi lại trang nhã. Hai má lúm đồng tiền, gần gũi như em gái nhà kẻ bên.

Hình như cô có thói quen cười như vậy. Túc Nghị lén nhìn qua. Khi Cố Thanh Yên lướt điện thoại di động, có vẻ như cô háy thứ gì đó thú vị nên hơi nhếch môi, cười một chút.

Nụ cười khi ấy, có gì không bình thường. Giống như mọi vật trên thế gian này đều không tồn tại trong lòng cô.

Lúc đó anh ta cảm thấy mình hình như đã bị thôi miên mất rồi. Có lẽ vào khoảnh khắc đó, Cố Thanh Yên mới được trở về đúng với con người thật của cô.

Giống như bây giờ, Cố Thanh Yên chỉ mỉm cười ngại ngùng với anh ta xong, bèn bước tới cạnh trợ lý của Nhan Linh.

Cô vươn đôi tay dài mảnh dẻ, khẽ vỗ nhẹ vào gương mặt của ả trợ lý.

Dưới ánh nắng mặt trời, đôi tay của Cố Thanh Yến trắng như ngọc, tựa như có thể phát sáng. Ngay cả ả trợ lý kia dù đã trang điểm nhưng làn da nhất định xin màu, không sánh bằng đôi tay cô.

Y như một miếng ngọc đang phải chịu bản.

Thậm chí một số người còn nghĩ rằng không nên để đôi tay này làm bất cứ việc gì cả.

Thế nhưng, đôi tay này không chỉ đang làm. Cô khẽ vỗ nhẹ lên gương mặt của ả trợ lý, giọng điệu ung dung xen lẫn chút tinh nghịch: "Vậy nếu như cô bảo vệ chị cô vậy, một kẻ xấu như tôi đây có thể làm thịt cô luôn đó."

Trợ lý nhỏ kia run lên một cái, vô thức nhìn về phía Nhan Linh.

Nhan Linh cũng không biết tâm trạng của mình giờ như thế nào. Phản ứng đầu tiên của cô ta là nghiêng đầu không nhìn về phía ả trợ lý kia.

Hình như cô ta đã bị khí thế của Cố Thanh Yến dọa sợ. Loáng cái, cô ta không dám ngẩng đầu nhìn thẳng về phía ả trợ lý đang tái mét kia. Nhan Linh ngáy ra một hồi mới cười khó xử: "Thật ra đây chỉ là chuyện nhỏ..."

Cô ta không nói được gì nữa. Ở trước mặt mọi người, cô ta luôn giỏi nguy trang vậy mà giờ đây đều bị ánh mắt sắc bén của Cố Thanh Yến lột trần.

Khoảnh khắc ấy, hệt như cô ta thật sự đang nhìn thấy Dư Mạn. Người phụ nữ mạnh mẽ, máu lạnh, chỉ cần động vào một ngón tay cũng có thể bóp chết cô ta.

Cố Thanh Yến không nói nữa, cô chậm chậm quay đi chỗ khác. Cô đánh tiếng với đạo diễn Từ là cần phải trang điểm lại một chút rồi lập tức trở về phòng nghỉ của mình.

Nhan Linh nhìn bóng lưng của cô, trong bụng đầy lửa giận. Cô ta vừa mới bị sự hèn nhát của bản thân làm cho tức điên. Cô ta chỉ muốn kéo Cố Thanh Yến lại, đánh một trận với mình.

Từ khi sinh ra đến giờ, cô ta chưa từng chịu uất nghẹn như vậy. Trợ lý của cô ta than phiền bên tai: "Chị, nhìn thái độ của cô ta xem, hay là mình trở..."

Tính khí của Nhan Linh vốn không tốt, chẳng qua cô ta vốn giỏi giờ vờ trước mặt người khác. Nhưng lần này cô ta không kiềm được giận dữ, xoay người, tát vào mặt người trợ lý một cái.

Khung cảnh ban đầu vốn đang yên tĩnh lại càng trở nên lặng thinh đến kì lạ.

Đến ngay cả Túc Nghị còn nghe thấy tiếng nuốt nước bọt phía sau, tiếng này gần giống đang thốt hai từ "kích động".

Đến khi Nhan Linh phản ứng lại thì đã quá muộn rồi. Trong mắt cô ả trợ lý kia đã nhỏ hai giọt nước mắt.

"Xin lỗi Tiểu Dương! Thật sự xin lỗi! Là do chị chịu nhiều áp lực. Em đừng giận, đều là chị sai."

Có vẻ như Tiểu Dương đã sớm quen với chuyện này. Trong đáy mắt chỉ thoáng hiện lên sự oán hận rồi cũng không có quá ngạc nhiên.

Cô bé kia chỉ che mặt lại, nhỏ giọng nói: "Làm sao có thể trách chị được."

Trò hề hạ màn.

Ở trong giới giải trí này, danh tiếng của Nhan Linh không tồi. Mặc dù cô ta giờ trò, nhưng chí ít vẫn tương đối nghiêm túc với sự nghiệp diễn xuất.

Chuyện này trôi qua, Nhan Linh lại tranh thủ thời gian bảo trợ lý mua đồ ăn vặt cho mọi người. Rồi lại xin lỗi từng người một, nói bởi vì bản thân mà lại chậm trễ lịch trình.

Trên mặt mọi người ở đây đều chỉ cười "ha ha" nói việc nhỏ, không thể trách cô ta được. Nhưng trong thâm tâm thế nào, người khác không thể biết được.

Sau khi hoàn thành xong cảnh quay, Túc Nghị cảm điện thoại, lướt Weibo. Anh ta thấy trên đứng đầu tìm kiếm đang nói về Cố Thanh Yến.

Túc Nghị vội vàng đẩy cửa phòng nghỉ của Cố Thanh Yến: "Cô lên hotsearch rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngày mai tôi về nước

Edit: BT

Beta: TH

Lâm Tiểu Nguyên là một cô gái thích theo đuổi idol, cô ấy không thích ai cố định, người nào đẹp hơn thì theo người đó, trai xinh gái đẹp nào cũng được.

Hôm nay, sau khi kết thúc buổi học, cô bé lấy di động ra theo thói quen, lướt Weibo xem có tin tức lớn nào xảy ra không thì bất gặp một cái tên hơi quen quen.

Cố Thanh Yển.

Đây chẳng phải là diễn viên mới hồi trước từng có scandal hay sao?

Lâm Tiểu Nguyên vẫn luôn phản cảm với những tin tức như thế, cảm thấy đó là đang làm uổng phí tình cảm của fans.

Nhưng khi trông thấy ảnh của Cố Thanh Yển, cô bé lại cảm thấy cô diễn viên mới này xinh quá trời đất ơi.

Cô bé lướt bảng tin hồi lâu mà vẫn chưa lướt tới weibo của Cố Thanh Yển.

Sau đó mới được biết, cô đi đóng phim nhưng Weibo chính chủ lại chẳng có bài đăng gì.

Đến đây, Lâm Tiểu Nguyên mới cảm thấy hứng thú với Cố Thanh Yển, thường cập nhật tin tức của cô.

Lúc trước khi đoàn làm phim 《 Không được 》tuyên truyền, poster tạo hình chỉ đăng lên hình của nam nữ chính, Lâm Tiểu Nguyên vô cùng thất vọng.

Giờ lại lướt thấy tin tức Cố Thanh Yển dám ngang nhiên hồng hách với tiền bối, cô bé lập tức nhấn vào xem. Trong màn hình là một đoạn video, trừ Cố Thanh Yển ra thì còn xuất hiện trợ lý của Nhan Linh.

Cố Thanh Yển nhìn trông có vẻ cực kỳ kiêu ngạo, trong ánh mắt mang theo khí thế bề ngễ đứng đầu thiên hạ.

Ngón tay xinh đẹp của cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt trợ lý, dường như giây tiếp theo có thể bóp gãy cổ cô ta.

Lâm Tiểu Nguyên nom mà trái tim nhảy lên tận cuống họng, cô ấy đã đọc nguyên tác của "Không được", cảm thấy với yêu vừa ghét với nhân vật Dur Mạn này.

Yêu cô ấy vì xinh đẹp mạnh mẽ, hận cô ấy vì máu lạnh vô tình.

Một người phụ nữ như vậy xuất hiện trước video, Lâm Tiểu Nguyên vốn không thể tin nổi có người diễn được cái hồn của nhân vật.

Lâm Tiểu Nguyên kinh ngạc cảm thán, vội vàng xem phần bình luận. Phía dưới một đám người mỉa mai Cố Thanh Yển, mới vào nghề thôi mà đã hành xử không hay, không biết sau này còn thế nào.

Lâm Tiểu Nguyên chia sẻ lại, đăng một câu: "Kỹ thuật diễn tuyệt thật, bây giờ mị bắt đầu ngắm trông 《 Không được 》 chiếu phim rồi."

Lâm Tiểu Nguyên là phường mê cái đẹp không hơn không kém, vốn dĩ cô ấy chẳng tin giới giải trí này có đúng sai tuyệt đối, thứ gọi là tin nóng cũng chẳng ai biết thật giả, chỉ có lập trường bất đồng mà thôi.

Sắc đẹp tuyệt đỉnh mới là chân lý.

Cô ấy không ngờ rằng sau khi mình đăng dòng trạng thái như vậy, vài phút sau đã có một nhóm người xuất hiện, mắng cô ấy tam quan bất chính dưới phần bình luận. Nói có thể cũng gọi là kỹ thuật diễn xuất á? Loại con gái như thế chỉ có gà rừng mới thích.

Lâm Tiểu Nguyên là kẻ hiếu thắng, nhanh chóng nhắc bàn phím lên, đôi tay nhaoy nhaoy, khẩu chiến với các anh hùng bàn phím.

Nhưng sau đó người tới càng ngày càng nhiều, sau khi có người cũng bình luận dưới bài của cô bé nói kỹ thuật diễn tốt cũng bị mắng theo, Lâm Tiểu Nguyên nhận ra có điều không đúng.

Cô ấy đã quá quen với quy tắc của đám thủy quân trong giới giải trí, biết Cố Thanh Yển đang bị người khác hại. Tốc độ phản ứng nhanh như vậy, nhóm thủy quân này rất lành nghề.

Bản thân Lâm Tiểu Nguyên khá thích thú chuyện này, vì trong nhà có điều kiện nên có thể để cô ấy thoải mái tiêu xài.

Cô ấy lại còn bắt bài này, thấy việc nghĩa hăng hái làm ngay. Những người khác bị liên lụy do cô cũng khiến cô ấy không thoải mái.

Lâm Tiểu Nguyên gọi một cuộc điện thoại: "Này, người anh em, có phải cậu quen người trong giới giải trí không, giúp tôi thuê thủy quân đi."

Cố Nhất Thành lười biếng ngáp một cái, tiện tay ném cặp sách lên sofa. Nghe giọng giúp việc ân cần hỏi han, nói phu nhân thế này thế kia, hơi bực bội quay ngoắt đi.

"Thầy quân gì đấy, cậu lại muốn làm gì?"

Lâm Tiểu Nguyên lời ít ý nhiều nói: "Có cô diễn viên mới này đẹp lắm ấy, tên là Cố Thanh Yên, bị người ta bắt nạt. Cái đám thầy quân được thuê kia còn hợp lại mắng tôi, tôi tức nên muốn mắng lại."

Cố Nhất Thành trở nên nghiêm túc, đề thấp giọng hỏi: "Ai?"

"Cố Thanh Yên đó, cậu quen à?" Dĩ nhiên Lâm Tiểu Nguyên nghĩ Cố Nhất Thành không quen, không chú ý tới người này.

Nhưng Cố Nhất Thành quen mà lại nói dối: "Không quen."

Trên mặt cậu ta lộ vẻ lúng túng, nhưng lại nhớ người ở đầu dây bên kia không thấy mình nên mới thả lỏng.

"Tôi quen người chuyên xử mấy vụ này. Ai bắt nạt cô ấy, để tôi tới xử!"

Lâm Tiểu Nguyên cảm thấy kỳ lạ: "Được, vậy cậu mau đổi phỏ đi. Sao nay cậu nhiệt tình thế?"

"Tôi vẫn luôn nhiệt tình mà." Cố Nhất Thành đáp có lệ hai câu rồi cúp máy. Sau đó cậu ta kích động gọi cho ông bạn thân.

"Cậu nói hot search vừa rồi ấy à?" Bạn thân của cậu ta còn đang tăng ca, không lớn hơn cậu ta nhiều tuổi nhưng vì hoàn cảnh gia đình nên từ sớm đã phải bươn trải.

Cậu bạn thân này khá có năng lực, Cố Nhất Thành từng giúp cậu ta vài lần, quan hệ giữa hai người không tồi.

"Cố Thanh Yên... Là người nhà họ Cố các cậu à? Cô ấy có chồng lung vậy, đoàn làm phim《 Không được 》 chia sẻ tin làm sáng tỏ, nói là đang tập diễn, không phải coi khinh tiền bối. Giờ từ khóa hot search đã thay đổi đều đang khen kỹ thuật diễn của cô ấy rất tốt mà."

Cậu kia thay đổi tư thế nằm trên ghế xoay*, nói: "Tốc độ này quá nhanh, bản lĩnh trong chớp mắt, tôi nhìn suốt, thoáng chốc đã chiều gió đã đổi hướng. Trông cô vẻ đối phương xử lý quan hệ xã giao rất tốt, không biết tốn bao nhiêu tiền."

(*) Kiểu ghế kiểu streamer hay nhân viên văn phòng các kiểu hay dùng.

"Xã giao?" Cố Nhất Thành cứng người lại, hiếm khi cậu ta giúp được Cố Thanh Yên.

Cậu ta im lặng hồi lâu, nghĩ tới việc Cố Thắng Nam tuyệt đối sẽ không cho Cố Thanh Yên số tiền này. Nếu có người giúp cô bên quan hệ xã hội, cũng chỉ có thể là Thời Thẩm Niên.

Cậu ta lặng im trong chốc lát, không nói gì nữa, dập máy.

Bên kia, Túc Nghị mới nói chuyện xong với Cố Thanh Yên, anh ta muốn đề người đại diện của cô xử lý nhanh hơn.

Đến khi lướt Weibo, từ hot search lúc trước #Cố Thanh Yên nhục mạ tiền bối# đã tụt thẳng xuống, nháy mắt đổi thành #Cố Thanh Yên – Dur Mạn#

Bên dưới là cả đám đều khen kỹ thuật diễn của cô rất thật. Túc Nghị thấy ngay cả bên phía weibo official của đoàn phim cũng share lại bài viết làm sáng tỏ.

Túc Nghị quá hiểu ông chủ đạo diễn nhà mình, ông ấy không bao giờ để ý chuyện thế này. Có thể làm sáng tỏ nhanh như vậy, chắc chắn phía sau có người yêu cầu.

Trên mặt Cố Thanh Yên còn hơi đau, chuyên viên trang điểm chườm chút đá lạnh cho cô. Cô còn chưa kịp lướt Weibo, chỉ đăng nhập vào nick phụ, đang coi Chim đen nhắn tin cho mình.

Cái bạn Chim đen này hình như là người giác ngộ lý tưởng Đảng cực cao, thường đề cử cho cô mấy bài viết rất có chiều sâu.

Cố Thanh Yên cũng vừa hay thích đọc, xem xong còn thảo luận một chút với Chim đen, thể hiện góc nhìn của cô.

Tính cách Chim đen ôn hòa, nhưng cũng không hoàn toàn đồng tình với quan điểm của cô. Người ấy cũng sẽ đưa ra một số quan điểm đối lập, đôi khi hai người sẽ tranh cãi vài câu.

Cố Thanh Yên thường bị thuyết phục, trong lúc nói chuyện, cô cảm nhận được, tầm nhìn và sự từng trải của hai người khác nhau.

Lại một lần nữa cô nhận định, Chim đen nhất định là ông chủ trung niên học thức uyên bác.

Đương nhiên, Cố Thanh Yên cũng có lúc kiên quyết không ủng hộ quan điểm đối phương. Đối phương cũng không nổi nóng, thậm chí còn nói: Tôi sẽ

suy xét một chút quan điểm của cô, có cơ hội thì tiến hành nghiệm chứng.

Cố Thanh Yến cảm thấy nói chuyện phiếm với anh ta khá nhẹ nhàng, thời gian qua lâu nhưng mỗi ngày cô vẫn đợi nội dung đối phương nhắn tới.

Cô có cảm giác Chim đen hơi giống người dạy về triết lý cuộc sống cho cô, lúc cô đang lơ mơ nhất giúp cô tìm đúng phương hướng.

Khi Túc Nghị bước vào, cô còn đang nói với Chim đen, cho dù chính cô không gây chuyện, chuyện cũng tự tìm tới cửa.

Cô hỏi đối phương, nếu người khác chủ động khiêu khích, nhưng cô cũng không thực sự tức giận thì có cần đánh trả hay không.

Cố Thanh Yến không nói phải làm thế nào, chỉ là Nhan Linh cố ý khiêu khích làm cô cảm thấy vô cùng mất hứng. Nếu cô không ngăn lại, Nhan Linh sẽ càng được đà lấn tới.

Nhưng cô ngăn lại lần này, lần sau đối phương có lẽ sẽ càng thêm oán hận, càng hành động ác liệt hơn.

Cố Thanh Yến hơi mâu thuẫn, cô mới chỉ học cách bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài gần đây thôi.

Chim đen không trả lời lại, Cố Thanh Yến biết đối phương không ở trong nước, nhiều lúc lệch múi giờ. Cô cũng không vội vã đòi đáp án, sau khi Túc Nghị tiến vào, cô đặt di động xuống.

"Sao vậy?" Cô quay đầu lại nhìn Túc Nghị.

"Hot search..." Túc Nghị vốn đầy lời muốn nói, thậm chí suy đoán là Nhan Linh làm chuyện này.

Video quay rõ ràng như thế, chỉ có thể là người ở hiện trường. Trừ Nhan Linh ra, còn ai có động cơ phạm tội được?

Có điều chiều hướng biến đổi của hot search, biến thành thêm một đợt PR tên tuổi miễn phí cho Cố Thanh Yến.

Túc Nghị dừng một chút, nói: "Ekip quan hệ xã hội của cô mạnh thế à? Nhanh vậy đã đổi hướng hot search rồi?"

"Hot search gì cơ?" Cố Thanh Yến mờ mịt cảm di động lần nữa.

Cô mở từ hot search ra đã thấy video gì mà nhục mạ tiền bối.

Cố Thanh Yến hơi nhú mày, kiên nhẫn xem hết đoạn video dài không tới một phút đồng hồ.

Tuy phần lớn bình luận đã đổi chiều, nhưng còn vài nick được thuê bình luận xấu vẫn đang cố vớt vát chữ mắng cô.

Cố Thanh Yến đặt di động xuống, hỏi Túc Nghị: "Có thể tra ra video do ai quay không?"

Túc Nghị bội phục sự bình tĩnh của cô, mình bị bôi đen như thế mà cô chẳng tức giận chút nào, còn đi thẳng vào chủ đề, lập tức tìm ra điểm then chốt.

"Tra không ra, góc độ đó nhiều người đứng như thế, đăng xong đã xóa video, hủy dấu vết, không tra được thứ gì. Hơn nữa chúng ta cũng không thể tùy tiện lục lọi di động của người khác. Nếu đồ oan nhằm người, thế còn chẳng phải đắc tội đó sao?"

Cố Thanh Yến gật đầu, không đáp.

Cô đã gửi tin nhắn cho Kiều Vân: "Hot search trên weibo là quan hệ xã hội bên anh à?"

Kiều Vân trả lời câu không phải. Về phần không phải trong câu nói, đáy lòng hai người đều rõ.

Lúc trước Kiều Vân đã từng nói, anh ta chuẩn bị tạo ekip quan hệ xã hội cho Cố Thanh Yến. Nhưng lúc sau phát hiện, dù có chuyện gì xảy ra, luôn có một nhóm người bảo vệ cô.

Kiều Vân tính sơ qua số tiền quan hệ xã hội cần, sau đó không dám tính kỹ hơn nữa.

Anh ta cũng không thể hỏi thẳng mối quan hệ giữa Cố Thanh Yến và Thôi Thâm Niên, cô không muốn nói, anh ta cũng chỉ có thể nén tò mò.

Cố Thanh Yến nhận được tin nhắn, không lên tiếng nữa.

"Cô..." Tiếng Túc Nghị bị một bản nhạc chuông du dương cắt ngang.

Là Thôi Thâm Niên.

Đây là lần đầu tiên Thôi Thâm Niên gọi điện thoại cho cô sau vụ từ chối cãi nhau lần trước.

Cố Thanh Yến không hề do dự, trực tiếp nhận cuộc gọi điện thoại.

Ở đâu đây bên kia là sự im lặng hồi lâu.

Lòng bàn tay Cố Thanh Yến nhẹ nhàng vuốt ve di động, đợi trong một lát mới khẽ thở dài: "Tôi không sao, cảm ơn quan hệ xã hội của anh."

"Không..." Hình như Thời Thâm Niên muốn phủ nhận, nhưng anh nói được một nửa, có lẽ cũng biết lời mình nói không tin được.

Anh nói, giọng khàn khàn: "Hot search do Quý Tĩnh khổng chế, Nhan Linh là cháu gái bà ta."

Có lẽ Cố Thanh Yến cũng biết mang máng, nhưng không có ý tìm hiểu thân phận của Nhan Linh.

Cô nói: "Tôi biết rồi, vẫn cảm ơn anh."

Giọng điệu cô quá bình đạm, nói cảm ơn cũng chỉ là lễ phép khách sáo.

Thời Thâm Niên hít một hơi, anh thấy tin nhắn của Cố Thanh Yến. Anh không rõ vì sao Cố Thanh Yến có thể kể ra vương mắc trong nội tâm đối với một người xa lạ, nhưng lại không muốn nói chuyện đó với anh.

Anh lặng thinh hồi lâu, nhìn video phía bên kia là Bùi Dịch đang làm mặt quỷ với anh.

Thời Thâm Niên thuận tay khép notebook lại, gương mặt Bùi Dịch lập tức biến mất.

Anh chậm rãi thở một hơi, nói với giọng khàn khàn: "Rất xin lỗi."

Khi Cố Thanh Yến còn chưa kịp phản ứng, anh lại nói tiếp: "Ngày mai tôi sẽ về nước."

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Trên thế gian này sao lại có người tốt đến vậy?

Edit: Đậu

Beta: Alice, TH

Suốt một thời gian dài, Cố Thanh Yến luôn cho rằng mẹ chính là người như vậy. Cô luôn lạnh lùng với mẹ, không hề gần gũi. Khi bà ta muốn lại gần, cô sẽ đẩy bà ta ra.

Cho đến một lần, Cố Thắng Nam đưa một người phụ nữ về nhà chơi. Cô ta có mang theo một đứa bé gái.

Khi đó, Cố Thanh Yến mới có 3 tuổi. Thậm chí, cô còn không biết vì sao mình lại có thể nhớ kĩ câu chuyện hồi bé đến vậy.

Kí ức chính là thứ tàn khốc như vậy. Nếu như không khắc sâu trong tâm trí, có lẽ cô cũng sẽ không cảm thấy đau buồn đến thế.

Lúc đó, cô mới đang tập tễnh bước đi. Đã rất lâu rồi, cô không nhìn thấy Cố Thắng Nam, tự nhiên cô rất muốn lại gần cạnh người phụ nữ xinh đẹp ấy. Cố Thanh Yến giang hai cánh tay ra, loạng choạng chạy đến.

Nhưng cuối cùng lại bị Cố Thắng Nam đẩy ra, bà ta nói: "Nước dãi của mày sẽ làm bẩn quần áo của tao."

Từ trước đến nay Cố Thanh Yến đã quen bị đối xử như vậy, chỉ cảm thấy hơi tủi thân, không hề buồn.

Nhưng bạn của bà ta lại đặt bé gái ôm trong ngực xuống rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô, trách móc Cố Thắng Nam: "Trẻ con đều như vậy cả, cậu quá dữ dằn rồi đó."

Nói xong, bàn tay ấm áp của người phụ nữ kia nhẹ nhàng chạm vào má của Cố Thanh Yến, bà nhỏ giọng dỗ dành cô, nói cô thật sự rất xinh đẹp, thuần khiết trong veo như nước, giống nàng tiên nhỏ vậy.

Điều mà Cố Thắng Nam ghét nhất chính là vẻ bề ngoài của Cố Thanh Yến, có đến chín phần giống Lục Chí Phong, không hề giống người nhà họ Cố bà ta dù chỉ một chút, nhìn thôi đã thấy ghét rồi.

Lớn lên Cố Thanh Yến lại càng giống người đàn ông kia hơn, trên người chẳng có một chút bóng dáng của bà ta.

Cố Thắng Nam nghe thấy bạn mình nhắc đến ngoại hình của Cố Thanh Yến thì thái độ càng kém đi.

Bà ta không nhịn được nói: "Đừng để ý đến con bé nữa, không chết là được rồi."

Người phụ nữ bắt đầu đi buồng Cố Thanh Yến xuống. Con gái của bà lớn hơn Cố Thanh Yến vài tuổi. Bà luôn ôn tồn dặn dò con mình chơi thật tốt với em gái, không được bắt nạt em.

Buổi chiều hôm đó, Cố Thanh Yến đã biết được một điều từ cô bé đó. Vốn dĩ mẹ không phải là người như vậy. Mẹ là người rất ấm áp, sẽ luôn chuẩn bị quần áo nhỏ nhắn cho cô, sẽ mua cho cô chiếc balo xinh xắn, đáng yêu.

Trong balo nhỏ của cô bé còn có rất nhiều đồ ăn vặt khác nhau, cô bé cho cô biết bao nhiêu là thứ. Nhưng chỉ riêng thanh socola Muiz, cô bé chỉ có một phần do mẹ không cho phép ăn quá nhiều.

Cô bé do dự một lúc lâu rồi chỉ đưa cho Cố Thanh Yến một phần bé như móng tay của mình. Cô bé nói rằng lần sau khi cô sang nhà chơi, nhất định sẽ bảo mẹ cho cả một thanh.

Cô bé ấy còn nói nếu mà cô thích nó, có thể bảo mẹ mua cho cô.

Lúc ấy, Cố Thanh Yến cảm thấy đây nhất định là đồ ăn ngon nhất trên thế giới này. Cô chưa bao giờ được ăn đồ ăn vặt. Tất cả đều là bảo mẫu đưa gì cô ăn nấy.

Thậm chí, bởi vì sợ cô ăn quá chậm nên bảo mẫu cũng sẽ tịch thu đi đồ ăn duy nhất của cô.

Sau ngày hôm đó, Cố Thanh Yến do dự một lúc lâu mới lấy hết can đảm bảo Cố Thắng Nam mua cho mình một thanh socola.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên buổi chập tối ngày hôm đó, từ giọng nói cho đến biểu cảm của Cố Thắng Nam.

Bà ta vừa quay trở về để lấy tài liệu rồi vội vàng chuẩn bị rời đi. Khi vừa mới đi đến cửa, nghe thấy yêu cầu của Cố Thanh Yến bèn quay đầu lại nhìn cô từ trên cao xuống.

Sự chán ghét hiện rõ trong mắt bà ta, như thể bà ta đang thấy một thứ bẩn thỉu gì đó, chỉ muốn vứt bỏ nó đi.

Cố Thắng Nam đứng ngược sáng. Ánh nắng hoàng hôn phác họa đường cong cơ thể của bà ta, tựa như một bức tranh muôn phần ấm áp. Nhưng có lẽ chỉ riêng Cố Thanh Yến nghĩ vậy.

Đằng sau bức tranh đó lại là vực sâu vạn trượng. Cô dè dặt quan sát ánh mắt của Cố Thắng Nam, như thể cô sắp bị ăn tươi nuốt sống. Chỉ cần Cố Thanh Yến sơ suất một chút cũng có thể rơi thẳng xuống địa ngục.

Cô nghe thấy giọng nói mỉa mai của Cố Thắng Nam, bà ta nói: "Quả nhiên mày cũng giống với tên ngu xuẩn Lục Chí Phong kia, đều là lòng tham không đáy."

Nói xong, bà ta xoay người rồi đi không thương tiếc.

Cố Thanh Yến kinh ngạc dựa vào cánh cửa. Khi đó, đến ngay cả đi cô còn không vững.

Cô không rõ tại sao mình lại có thể nhớ lâu đến như vậy. Có lẽ vì kí ức đó quá sâu sắc nên suốt một thời gian dài cô đều nằm mơ thấy không được ăn thanh sô cô la kia.

Trong nỗi giấc mộng, lần nào cô cũng mơ thấy Cố Thắng Nam há miệng to đỏ lòm như máu, nuốt chửng lấy cô.

Cô vùng vẫy, khóc lóc, cầu xin sự tha thứ nhưng tất cả đều vô ích.

Cho đến khi Cố Nhất Thành ra đời, cô đã tận mắt thấy được sự dịu dàng của Cố Thắng Nam như một người mẹ. Đến cuối cùng, cô đành từ bỏ. Kể từ đó, cô không bao giờ mơ thấy giấc mơ đó nữa.

Cố Thanh Yến nhìn về phía Tiểu Đình, không thể nói rốt cuộc ai khổ hơn ai. Có lẽ cô cũng cảm thấy mình còn may mắn chán, ít nhất Cố Thắng Nam có rất nhiều tiền.

Cho dù có ghét cô, không quan tâm tới cô, nhưng đối với một kẻ có tiền mà nói, ít nhất sẽ còn cho cô một nơi để sống. Dù không có cho cô ăn sơn hào hải vị hay mua cho cô những đồ xa xỉ, nhưng đó cũng là điều đáng buồn nhất.

Cố Thắng Nam không thể tưởng tượng nổi khi trở nên nghèo khổ sẽ tệ đến mức nào.

Cố Thanh Yến vẫn cảm thấy bản thân mình may mắn.

Cô mệt mỏi dựa vào ghế sofa. Tiểu Đình thấy cô có vẻ đã thoải mái hơn nên cũng vô thức thư giãn theo cô.

Cố Thanh Yến cắn miếng khoai tây chiên, hỏi cô bé: "Sao em biết Kiều Vân?"

Tiểu Đình nghiêm túc giải thích: "Hồi trước em từng chạy vặt ở trong đoàn làm phim nhưng do em quá hậu đậu nên làm hỏng đạo cụ diễn. Về sau, em

cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ sợ phải bồi thường tiền, em sợ đến phát khóc và sau đó, em đã nhảy xuống nước.

Mọi người ai cũng bị dọa sợ. May mắn thay là anh Kiều đã nhìn thấy và cứu em."

Tiểu Đình dường như có vẻ lúng túng khi nói về chuyện mình vụng về ở trong quá khứ. Cô bé chỉ sợ khi nói ra, Cố Thanh Yên sẽ khinh thường mà bỏ rơi mình.

Cô nhóc ngay lập tức vội vàng giải thích: "Nhưng thật sự là em có thể biết bơi. Từ nhỏ em đã lớn lên ở trên núi, cũng có thể bắt cá ở dưới nước. Chỉ là em nghĩ không biết cần phải bồi thường bao nhiêu tiền nữa, em thật sự không thể trả nổi, em... Lúc đó, em, em chỉ muốn chết, chỉ nghĩ nếu chết rồi sẽ không cần trả nợ nữa."

Cố Thanh Yên nhắm mắt lại, cảm lấy mấy gói đồ ăn vặt đưa cho Tiểu Đình: "Cái này ăn rất ngon."

Tiểu Đình nhận lấy một cách cẩn thận, nhưng sau đó chỉ dám mở một gói.

Cố Thanh Yên nói với cô bé điều khiển từ xa nằm trên bàn trà. Trong phòng có máy vi tính, đưa cho cô bé mặt khẩu wifi rồi hướng dẫn những thao tác bấm tivi đơn giản cho cô ấy.

Chờ Tiểu Đình học xong, cô tìm một chương trình muốn xem, sau đó mới nói: "Bây giờ chị đi tắm, sẽ hơi lâu một chút. Lát nữa người ta sẽ giao đồ ăn đến, em cứ ăn trước đi, đừng đợi chị."

Tiểu Đình vội vàng lắc đầu: "Chị Yên Yên cứ đi đi, em sẽ đợi chị, em không đói bụng."

Cố Thanh Yên mỉm cười: "Cũng được. Cùng nhau ăn chung sẽ vui hơn."

Cũng lâu rồi cô không cùng ăn cơm nhà với người khác. Hầu như đều ăn một mình bên ngoài.

Tiểu Đình nhìn cô rồi cười, hơi ngẩn người, ngập ngừng nói: "Chị Yên Yên, chị thật sự đẹp lắm luôn ấy ạ."

Cố Thanh Yên đứng dậy, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Đình: "Em cũng rất đáng yêu. Bộ dạng lúc ăn đồ ăn vặt của em cũng rất dễ thương."

Tiểu Đình chợt cảm thấy bối rối một lúc. Sau đó cảm thấy vô cùng xấu hổ nên cô bé chỉ vùi đầu vào ăn.

Đến khi ăn xong, Tiểu Đình mới khẽ nói bây giờ cần phải đi về.

Đã gần chín giờ, phòng cô bé thuê ở ngoại thành, mất tận hai giờ lái xe. Nếu bây giờ mà không đi thì sẽ về về đến nhà lúc mười hai giờ mất.

Dọn dẹp xong xuôi, chờ đến sớm ngày hôm sau còn phải đi ra ngoài đón Cố Thanh Yên, thật sự rất lười.

Mà cô bé không thể mất đi công việc này được. Anh Kiều đã cho cô một mức lương vô cùng tốt. Chỉ cần cô cố gắng thêm một chút nữa, có thể gửi thêm tiền về nhà. Có lẽ, mẹ cũng sẽ không căm ghét cô bé nữa.

Cố Thanh Yên không hề biết trong lòng cô nhóc đang kêu gào muốn trở về, cô khẽ cất giọng ảm áp: "Kiều Vân nói nhà em ở rất xa. Hôm nay không cần quay về đâu. Ở phòng tắm bên cạnh, trong ngăn kéo có đồ vệ sinh cá nhân mới."

Tiểu Đình lo lắng đứng lên: "Sao có thể như vậy được ạ! Làm sao em có thể ở nơi này được ạ?"

Cố Thanh Yên nhướn mày: "Tại sao không? Ngại vì phòng nhỏ à?"

Tiểu Đình vụng về lắc đầu: "Không, không phải đâu ạ. Em không phải..."

Cố Thanh Yên mỉm cười: "Vậy thì đi tắm rồi ngủ một giấc. Hôm nay em đã làm việc chăm chỉ rồi."

Tiểu Đình cứ đứng trước ghế sofa, phân vân không thể quyết định được một lúc. Không biết có nên tiếp tục ở lại hay là đi về.

Trong lúc đi rót nước, cô bé đã thấy được chiếc giường ở bên trong phòng vô cùng rộng, chiếc chăn nhung vừa nhìn có thể thấy vô cùng mềm mại. Ngoài ra, trong phòng tắm còn có một cái bồn tắm massage rất lớn. Cô bé chưa bao giờ được dùng mấy thứ đó.

Trước khi tới thành phố A, thậm chí cô còn chưa tắm rửa tử tế bằng vòi hoa sen. Đến giờ vẫn chỉ dùng khăn mặt để lau người.

Đó là chiếc khăn mẹ cô đã dùng. Vì không nỡ vứt nó đi nên đưa cho cô.

Tiểu Đình không dám nghĩ khi được nằm xuống bồn tắm kia sẽ thoải mái đến mức nào. Ngủ trên chiếc giường kia nhất định sẽ vô cùng thư thái, nhẹ nhõm.

Cố Thanh Yên nhìn cô bé ngơ ngác, sững sờ rồi lại tiếp tục nói: "Bao giờ nhận được tiền thù lao của bộ phim lần này, chị sẽ nhờ Kiều Vân thuê cho em một căn phòng ở gần đây. Sau này không cần phải dậy sớm nữa."

Tiểu Đình vội vàng nói không cần. Kiều Vân và Cố Thanh Yên đã đối xử cô vô cùng tốt. Đồ ăn ngày hôm nay có lẽ là bữa tối tuyệt vời nhất cô được ăn kể từ khi đến thành phố A.

Cô ăn rất ngon, no đến mức có thể ngủ ngay một giấc.

Cố Thanh Yên không nói thêm nữa. Trờ về phòng mình để cô nghỉ ngơi.

Tiểu Đình "ơ" một tiếng. Đến khi Cố Thanh Yên đóng cửa phòng lại, cô mới rón rén đi sang một bên.

Cô hơi thấp thỏm nhưng cũng rất mong chờ bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm gì cũng có, khăn tắm màu trắng sạch sẽ đang đặt ở bên cạnh. Trên mặt bàn còn có một bộ bàn chải mới, lại còn chuẩn bị cả sữa rửa mặt, sữa tắm,...

Những thứ này chắc chắn là Cố Thanh Yên để lại cho cô sau khi tắm xong.

Mùi của Tiểu Đình chột cay cay. Cô lớn thế này rồi nhưng chưa từng có ai đối xử tốt với cô đến vậy.

Trước kia, cô cũng từng làm việc với một số diễn viên nữ khác. Có người nhìn bề ngoài tưởng lịch sự, không dễ nổi nóng, nhưng thật ra họ có thể trở mặt nói xấu sau lưng người khác. Cô cũng đã từng bị chửi là ngu như heo, đồ nhà quê,... Cô đã từng cho rằng lòng mình đã chết lạnh. Ở trong một thành phố lớn như thế này, muốn sống tốt, cô nhất định phải đủ mạnh mẽ.

Nhưng Cố Thanh Yên lại hoàn toàn khác. Bên ngoài cô có vẻ lãnh đạm, lạnh nhạt, thậm chí chẳng bao giờ nói chuyện với cô, là người rất khó tiếp cận.

Thế nhưng thật ra cô lại vô cùng dịu dàng, ấm áp. Cô chưa bao giờ kể về mình đối xử tốt với người khác thế nào, cô chỉ lặng lẽ làm những việc đó.

Tiểu Đình lau nước mắt mới nhận ra có tin nhắn đến.

Là Cố Thanh Yên gửi – "Quyền hướng dẫn sử dụng bồn tắm nằm ở ngăn kéo thứ ba."

Tiểu Đình nhìn bản thân mình trong gương, cả mũi và mắt đều đỏ lử. Cố Thanh Yên sợ cô bé không biết dùng những thứ này, lại không dám nói trước mặt, sợ cô xấu hổ nên mới giữ cho cô chút thể diện.

Trên thế giới này còn người tốt đến vậy sao?

Tiểu Đình thề với lòng mình, cô nhất định phải bảo vệ Cố Thanh Yên thật tốt.

Có điều cô bé không hề biết vừa mới nói nhất định phải bảo vệ Cố Thanh Yên.

Không ngờ cơ hội bảo vệ lại tới nhanh vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Yên Yên của chúng ta chính là người ngoài lạnh trong nóng. Thật là tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Trên thế gian này sao lại có người tốt đến vậy?

Edit: Đậu

Beta: Alice, TH

Suốt một thời gian dài, Cố Thanh Yên luôn cho rằng mẹ chính là người như vậy. Cô luôn lạnh lùng với mẹ, không hề gần gũi. Khi bà ta muốn lại gần, cô sẽ đẩy bà ta ra.

Cho đến một lần, Cố Thắng Nam đưa một người phụ nữ về nhà chơi. Cô ta có mang theo một đứa bé gái.

Khi đó, Cố Thanh Yên mới có 3 tuổi. Thậm chí, cô còn không biết vì sao mình lại có thể nhớ kỹ câu chuyện hồi bé đến vậy.

Kỉ ức chính là thứ tàn khốc như vậy. Nếu như không khắc sâu trong tâm trí, có lẽ cô cũng sẽ không cảm thấy đau buồn đến thế.

Lúc đó, cô mới đang tập tễnh bước đi. Đã rất lâu rồi, cô không nhìn thấy Cố Thắng Nam, tự nhiên cô rất muốn lại gần cạnh người phụ nữ xinh đẹp ấy. Cố Thanh Yên giang hai cánh tay ra, loạng choạng chạy đến.

Nhưng cuối cùng lại bị Cố Thắng Nam đẩy ra, bà ta nói: "Nước dãi của mày sẽ làm bẩn quần áo của tao."

Từ trước đến nay Cố Thanh Yến đã quen bị đối xử như vậy, chỉ cảm thấy hơi tủi thân, không hề buồn.

Nhưng bạn của bà ta lại đặt bé gái ôm trong ngực xuống rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô, trách móc Cố Thắng Nam: "Trẻ con đều như vậy cả, cậu quá dữ dằn rồi đó."

Nói xong, bàn tay ấm áp của người phụ nữ kia nhẹ nhàng chạm vào má của Cố Thanh Yến, bà nhỏ giọng dỗ dành cô, nói cô thật sự rất xinh đẹp, thuần khiết trong veo như nước, giống nàng tiên nhỏ vậy.

Điều mà Cố Thắng Nam ghét nhất chính là vẻ bề ngoài của Cố Thanh Yến, có đến chín phần giống Lục Chí Phong, không hề giống người nhà họ Cố bà ta dù chỉ một chút, nhìn thôi đã thấy ghét rồi.

Lớn lên Cố Thanh Yến lại càng giống người đàn ông kia hơn, trên người chẳng có một chút bóng dáng của bà ta.

Cố Thắng Nam nghe thấy bạn mình nhắc đến ngoại hình của Cố Thanh Yến thì thái độ càng kém đi.

Bà ta không nhịn được nói: "Đừng để ý đến con bé nữa, không chết là được rồi."

Người phụ nữ bắt đầu đi buồng Cố Thanh Yến xuống. Con gái của bà lớn hơn Cố Thanh Yến vài tuổi. Bà luôn ôn tồn dặn dò con mình chơi thật tốt với em gái, không được bắt nạt em.

Buổi chiều hôm đó, Cố Thanh Yến đã biết được một điều từ cô bé đó. Vốn dĩ mẹ không phải là người như vậy. Mẹ là người rất ấm áp, sẽ luôn chuẩn bị quần áo nhỏ nhắn cho cô, sẽ mua cho cô chiếc balo xinh xắn, đáng yêu.

Trong balo nhỏ của cô bé còn có rất nhiều đồ ăn vặt khác nhau, cô bé cho cô biết bao nhiêu là thứ. Nhưng chỉ riêng thanh socola Muiz, cô bé chỉ có một phần do mẹ không cho phép ăn quá nhiều.

Cô bé do dự một lúc lâu rồi chỉ đưa cho Cố Thanh Yến một phần bé như móng tay của mình. Cô bé nói rằng lần sau khi cô sang nhà chơi, nhất định sẽ bảo mẹ cho cả một thanh.

Cô bé ấy còn nói nếu mà cô thích nó, có thể bảo mẹ mua cho cô.

Lúc ấy, Cố Thanh Yến cảm thấy đây nhất định là đồ ăn ngon nhất trên thế giới này. Cô chưa bao giờ được ăn đồ ăn vặt. Tất cả đều là bảo mẫu đưa gì cô ăn nấy.

Thậm chí, bởi vì sợ cô ăn quá chậm nên bảo mẫu cũng sẽ tịch thu đi đồ ăn duy nhất của cô.

Sau ngày hôm đó, Cố Thanh Yến do dự một lúc lâu mới lấy hết can đảm bảo Cố Thắng Nam mua cho mình một thanh socola.

Cô vĩnh viễn không bao giờ quên buổi gặp tối ngày hôm đó, từ giọng nói cho đến biểu cảm của Cố Thắng Nam.

Bà ta vừa quay trở về để lấy tài liệu rồi vội vàng chuẩn bị rời đi. Khi vừa mới đi đến cửa, nghe thấy yêu cầu của Cố Thanh Yến bèn quay đầu lại nhìn cô từ trên cao xuống.

Sự chán ghét hiện rõ trong mắt bà ta, như thể bà ta đang thấy một thứ bản thù gì đó, chỉ muốn vứt bỏ nó đi.

Cố Thắng Nam đứng ngược sáng. Ánh nắng hoàng hôn phác họa đường cong cơ thể của bà ta, tựa như một bức tranh muôn phần ấm áp. Nhưng có lẽ chỉ riêng Cố Thanh Yến nghĩ vậy.

Đằng sau bức tranh đó lại là vực sâu vạn trượng. Cô dè dặt quan sát ánh mắt của Cố Thắng Nam, như thể cô sắp bị ăn tươi nuốt sống. Chỉ cần Cố Thanh Yến sơ suất một chút cũng có thể rơi thẳng xuống địa ngục.

Cô nghe thấy giọng nói mỉa mai của Cố Thắng Nam, bà ta nói: "Quả nhiên mày cũng giống với tên ngu xuẩn Lục Chí Phong kia, đều là lòng tham không đáy."

Nói xong, bà ta xoay người rồi đi không thương tiếc.

Cố Thanh Yến kinh ngạc dựa vào cánh cửa. Khi đó, đến ngay cả đi cô còn không vững.

Cô không rõ tại sao mình lại có thể nhớ lâu đến như vậy. Có lẽ vì kí ức đó quá sâu sắc nên suốt một thời gian dài cô đều nằm mơ thấy không được ăn thanh sô cô la kia.

Trong mỗi giấc mộng, lần nào cô cũng mơ thấy Cố Thắng Nam há miệng to đỏ lòm như máu, nuốt chửng lấy cô.

Cô vùng vẫy, khóc lóc, cầu xin sự tha thứ nhưng tất cả đều vô ích.

Cho đến khi Cố Nhất Thành ra đời, cô đã tận mắt thấy được sự dịu dàng của Cố Thắng Nam như một người mẹ. Đến cuối cùng, cô đành từ bỏ. Kể từ đó, cô không bao giờ mơ thấy giấc mơ đó nữa.

Cố Thanh Yến nhìn về phía Tiểu Đình, không thể nói rõ cuộc ai khổ hơn ai. Có lẽ cô cũng cảm thấy mình còn may mắn chán, ít nhất Cố Thắng Nam có rất nhiều tiền.

Cho dù có ghét cô, không quan tâm tới cô, nhưng đối với một kẻ có tiền mà nói, ít nhất sẽ còn cho cô một nơi để sống. Dù không có cho cô ăn sơn hào hải vị hay mua cho cô những đồ xa xỉ, nhưng đó cũng là điều đáng buồn nhất.

Cố Thắng Nam không thể tưởng tượng nổi khi trở nên nghèo khổ sẽ tệ đến mức nào.

Cố Thanh Yến vẫn cảm thấy bản thân mình may mắn.

Cô mệt mỏi dựa vào ghế sofa. Tiểu Đình thấy cô có vẻ đã thoải mái hơn nên cũng vô thức thư giãn theo cô.

Cố Thanh Yến cắn miếng khoai tây chiên, hỏi cô bé: "Sao em biết Kiều Vân?"

Tiểu Đình nghiêm túc giải thích: "Hồi trước em từng chạy vặt ở trong đoàn làm phim nhưng do em quá hậu đậu nên làm hỏng đạo cụ diễn. Về sau, em cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ sợ phải bồi thường tiền, em sợ đến phát khóc và sau đó, em đã nhảy xuống nước."

Mọi người ai cũng bị dọa sợ. May mắn thay là anh Kiều đã nhìn thấy và cứu em."

Tiểu Đình dường như có vẻ lúng túng khi nói về chuyện mình vụng về ở trong quá khứ. Cô bé chỉ sợ khi nói ra, Cố Thanh Yến sẽ khinh thường mà bỏ rơi mình.

Cô nhóc ngay lập tức vội vàng giải thích: "Nhưng thật sự là em có thể biết bơi. Từ nhỏ em đã lớn lên ở trên núi, cũng có thể bắt cá ở dưới nước. Chỉ là em nghĩ không biết cần phải bồi thường bao nhiêu tiền nữa, em thật sự không thể trả nổi, em... Lúc đó, em, em chỉ muốn chết, chỉ nghĩ nếu chết rồi sẽ không cần trả nợ nữa."

Cố Thanh Yến nhắm mắt lại, cảm lấy mấy gói đồ ăn vặt đưa cho Tiểu Đình: "Cái này ăn rất ngon."

Tiểu Đình nhận lấy một cách cẩn thận, nhưng sau đó chỉ dám mở một gói.

Cố Thanh Yến nói với cô bé điều khiển từ xa nằm trên bàn trà. Trong phòng có máy vi tính, đưa cho cô bé mật khẩu wifi rồi hướng dẫn những thao tác bấm tivi đơn giản cho cô ấy.

Chờ Tiểu Đình học xong, cô tìm một chương trình muốn xem, sau đó mới nói: "Bây giờ chị đi tắm, sẽ hơi lâu một chút. Lát nữa người ta sẽ giao đồ ăn đến, em cứ ăn trước đi, đừng đợi chị."

Tiểu Đình vội vàng lắc đầu: "Chị Yến Yến cứ đi đi, em sẽ đợi chị, em không đói bụng."

Cố Thanh Yến mỉm cười: "Cũng được. Cùng nhau ăn chung sẽ vui hơn."

Cũng lâu rồi cô không cùng ăn cơm nhà với người khác. Hầu như đều ăn một mình bên ngoài.

Tiểu Đình nhìn cô rồi cười, hơi ngẩn người, ngập ngừng nói: "Chị Yến Yến, chị thật sự đẹp lắm luôn ấy ạ."

Cố Thanh Yến đứng dậy, nhẹ nhàng xoa đầu Tiểu Đình: "Em cũng rất đáng yêu. Bộ dạng lúc ăn đồ ăn vặt của em cũng rất dễ thương."

Tiểu Đình chợt cảm thấy bối rối một lúc. Sau đó cảm thấy vô cùng xấu hổ nên cô bé chỉ vùi đầu vào ăn.

Đến khi ăn xong, Tiểu Đình mới khẽ nói bây giờ cần phải đi về.

Đã gần chín giờ, phòng cô bé thuê ở ngoại thành, mất tận hai giờ lái xe. Nếu bây giờ mà không đi thì sẽ về về đến nhà lúc mười hai giờ mất.

Dọn dẹp xong xuôi, chờ đến sớm ngày hôm sau còn phải đi ra ngoài đón Cố Thanh Yến, thật sự rất lười.

Mà cô bé không thể mất đi công việc này được. Anh Kiều đã cho cô một mức lương vô cùng tốt. Chỉ cần cô cố gắng thêm một chút nữa, có thể gửi thêm tiền về nhà. Có lẽ, mẹ cũng sẽ không cảm ghét cô bé nữa.

Cố Thanh Yến không hề biết trong lòng cô nhóc đang kêu gào muốn trở về, cô khẽ cất giọng ảm áp: "Kiều Vân nói nhà em ở rất xa. Hôm nay không cần quay về đâu. Ở phòng tắm bên cạnh, trong ngăn kéo có đồ vệ sinh cá nhân mới."

Tiểu Đình lo lắng đứng lên: "Sao có thể như vậy được ạ! Làm sao em có thể ở nơi này được ạ?"

Cố Thanh Yến nhướn mày: "Tại sao không? Ngại vì phòng nhỏ à?"

Tiểu Đình vụng về lắc đầu: "Không, không phải đâu ạ. Em không phải..."

Cố Thanh Yến mỉm cười: "Vậy thì đi tắm rồi ngủ một giấc. Hôm nay em đã làm việc chăm chỉ rồi."

Tiểu Đình cứ đứng trước ghế sofa, phân vân không thể quyết định được một lúc. Không biết có nên tiếp tục ở lại hay là đi về.

Trong lúc đi rót nước, cô bé đã thấy được chiếc giường ở bên trong phòng vô cùng rộng, chiếc chăn nhung vừa nhìn có thể thấy vô cùng mềm mại. Ngoài ra, trong phòng tắm còn có một cái bồn tắm massage rất lớn. Cô bé chưa bao giờ được dùng mấy thứ đó.

Trước khi tới thành phố A, thậm chí cô còn chưa tắm rửa tử tế bằng vòi hoa sen. Đến giờ vẫn chỉ dùng khăn mặt để lau người.

Đó là chiếc khăn mẹ cô đã dùng. Vì không nỡ vứt nó đi nên đưa cho cô.

Tiểu Đình không dám nghĩ khi được nằm xuống bồn tắm kia sẽ thoải mái đến mức nào. Ngủ trên chiếc giường kia nhất định sẽ vô cùng thư thái, nhẹ nhõm.

Cố Thanh Yến nhìn cô bé ngơ ngác, sững sờ rồi lại tiếp tục nói: "Bao giờ nhận được tiền thù lao của bộ phim lần này, chị sẽ nhờ Kiều Vân thuê cho em một căn phòng ở gần đây. Sau này không cần phải dậy sớm nữa."

Tiểu Đình vội vàng nói không cần. Kiều Vân và Cố Thanh Yến đã đối xử cô vô cùng tốt. Đồ ăn ngày hôm nay có lẽ là bữa tối tuyệt vời nhất cô được ăn kể từ khi đến thành phố A.

Cô ăn rất ngon, no đến mức có thể ngủ ngay một giấc.

Cố Thanh Yến không nói thêm nữa. Trở về phòng mình để cô nghỉ ngơi.

Tiểu Đình "ơ" một tiếng. Đến khi Cố Thanh Yến đóng cửa phòng lại, cô mới rón rén đi sang một bên.

Cô hơi thấp thỏm nhưng cũng rất mong chờ bước vào phòng tắm.

Trong phòng tắm gì cũng có, khăn tắm màu trắng sạch sẽ đang đặt ở bên cạnh. Trên mặt bàn còn có một bộ bàn chải mới, lại còn chuẩn bị cả sữa rửa mặt, sữa tắm...

Những thứ này chắc chắn là Cố Thanh Yến để lại cho cô sau khi tắm xong.

Mũi của Tiểu Đình chột cay cay. Cô lớn thế này rồi nhưng chưa từng có ai đối xử tốt với cô đến vậy.

Trước kia, cô cũng từng làm việc với một số diễn viên nữ khác. Có người nhìn bề ngoài tưởng lịch sự, không dễ nổi nóng, nhưng thật ra họ có thể trở mặt nói xấu sau lưng người khác. Cô cũng đã từng bị chửi là ngu như heo, đồ nhà quê,...Cô đã từng cho rằng lòng mình đã chết lạng. Ở trong một thành phố lớn như thế này, muốn sống tốt, cô nhất định phải đủ mạnh mẽ.

Nhưng Cố Thanh Yến lại hoàn toàn khác. Bên ngoài cô có vẻ lãnh đạm, lạnh nhạt, thậm chí chẳng bao giờ nói chuyện với cô, là người rất khó tiếp cận.

Thế nhưng thật ra cô lại vô cùng dịu dàng, ấm áp. Cô chưa bao giờ kể lể mình đối xử tốt với người khác thế nào, cô chỉ lặng lẽ làm những việc đó.

Tiểu Đình lau nước mắt mới nhận ra có tin nhắn đến.

Là Cố Thanh Yến gửi – "Quyền hướng dẫn sử dụng bồn tắm nằm ở ngăn kéo thứ ba."

Tiểu Đình nhìn bản thân mình trong gương, cả mũi và mắt đều đỏ ửng. Cố Thanh Yến sợ cô bé không biết dùng những thứ này, lại không dám nói trước mặt, sợ cô xấu hổ nên mới giữ cho cô chút thể diện.

Trên thế giới này còn người tốt đến vậy sao?

Tiểu Đình thề với lòng mình, cô nhất định phải bảo vệ Cố Thanh Yến thật tốt.

Có điều cô bé không hề biết vừa mới nói nhất định phải bảo vệ Cố Thanh Yến.

Không ngờ cơ hội bảo vệ lại tới nhanh vậy.

Tác giả có lời muốn nói: Yến Yến của chúng ta chính là người ngoài lạnh trong nóng. Thật là tuyệt vời!

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ma pháp hiển linh

Editor: Vi

Beta: TH

Lúc Thòi Thâm Niên nói với Cố Thanh Yến ngày hôm sau sẽ về nước, vốn anh định nghỉ ngơi một chút.

Có điều sau khi nghe được giọng nói của Cố Thanh Yến, cảm giác một phút thôi cũng không thể nghỉ ngơi được.

Vì vậy lập tức để trợ lý Lâm sắp xếp chuyến bay, trở về trong ngày.

Trợ lý Lâm hơi lo lắng về sức khỏe của anh, mấy ngày vừa rồi làm việc với cường độ cao, còn thuận tiện giải quyết chuyện Cố Thanh Yến nữa.

Ngô Nham nhiều lần nhắc nhở anh, thể chất của Thòi Thâm Niên rất đặc thù, không thể để mệt nhọc quá độ.

Một khi anh nghỉ ngơi không đủ, sẽ dễ bị nhiễm trùng, dễ dàng bị sốt cao bệnh tật hơn bất kỳ người bình thường nào khác.

Trợ lý Lâm không dám lơ là, nhắc nhở Thòi Thâm Niên nghỉ ngơi thêm mấy tiếng rồi lên máy bay.

Thòi Thâm Niên nhàn nhạt nói: "Trong lòng tôi tự biết."

Trợ lý Lâm không nói thêm gì nữa.

Trên thực tế anh ta chưa từng thấy Thòi Thâm Niên xúc động như vậy, anh ta đã đi theo bên cạnh Thòi Thâm Niên khoảng mười năm rồi.

Khi đó Thòi Thâm Niên còn chưa tốt nghiệp, nhưng đồng thời học bổ túc lấy hai cái bằng.

Lúc đầu trợ lý Lâm là người của Thòi Vĩnh Hưng, sau đó thoát khỏi bàn tay của Thòi Vĩnh Hưng, một lòng một dạ đi theo Thòi Thâm Niên.

Anh ta ở cạnh Thòi Thâm Niên nhiều năm như vậy, lúc nào cũng nhìn thấy sự kiềm chế và thận trọng của anh.

Giống như năm đó khi Cố Thanh Yến rời đi, anh ta cứ nghĩ Thòi Thâm Niên sẽ bắt cô lại. Anh ta chuẩn bị trước máy bay trực thăng, cũng tìm được địa chỉ mới của Cố Thanh Yến.

Một khi Thòi Thâm Niên hạ lệnh, bọn họ sẽ lập tức sẽ lên đường, không chậm trễ một giây.

Nhưng Thòi Thâm Niên lại không nói gì, anh ta cũng sẽ không lên tiếng.

Vậy mà không ngờ bốn năm sau, Thòi Thâm Niên lại thay đổi.

Trước kia nếu là anh, cho dù nhớ vô cùng cũng sẽ đè nén khao khát kia xuống, đến ngày hôm sau mới trở về.

Nhưng Thòi Thâm Niên bây giờ, không chờ nổi dù chỉ một ngày.

Trợ lý Lâm thở dài, cũng không biết chuyện này là tốt hay xấu.

Anh ta cũng hiểu một chút về Cố Thanh Yến, hai người cùng có vết thương về gia đình, sao có thể suôi ấm lẫn nhau được chứ?

Lúc Thòi Thâm Niên bay đến nơi, trời đã tờ mờ sáng.

Mặt trời còn chưa mọc, bầu trời vẫn tối om.

Tài xế dừng xe dưới lầu nhà Cố Thanh Yến, Thòi Thâm Niên ngồi trong xe, nhìn nhà lầu cao ngất kia.

Mới ba bốn giờ sáng, chính là thời gian tốt nhất để ngủ.

Cả tiểu khu đều cực kỳ yên tĩnh, ngay cả những động vật nhỏ cũng lìm vào mộng đẹp ngọt ngào.

Trong đêm tối như có một bàn tay vô hình đang cố ý muốn xé tan mảnh trời đen kịt.

Thòi Thâm Niên ngồi trong xe một lúc, cuối cùng cũng ngồi không yên.

Anh đã mua mảnh đất này rồi, muốn một cái thẻ cửa trong khu nhà này cũng quá là đơn giản.

Anh tự nói với mình, Cố Thanh Yến ngủ sâu, một khi tiến vào ngủ sâu thì kể cả sấm đánh bên tai cũng không đánh thức cô dậy được.

Anh chỉ đi thăm một chút, nhìn một cái rồi đi, sẽ chẳng có ai phát hiện.

Mười phút sau, một tiếng hét sợ hãi kêu lên vang khắp cả tòa nhà.

Tiếng hét của Tiểu Đình quá kinh hoàng, cô bé vẫn còn đang ra sức la hét: "Chị Yến Yến, chị mau khóa cửa phòng đi, nhanh chóng báo cảnh sát, đừng để ý tới em!"

Cố Thanh Yến mơ mơ màng màng tỉnh lại từ trong giấc mộng, nhất thời không kịp phản ứng chuyện gì đang diễn ra.

Tiểu Đình lại hét lên đầy tê tâm liệt phế: "Chị Yến Yến nhanh lên đi, em kéo hần, chị khóa cửa nhanh lên đi."

Cố Thanh Yến giật mình, bước nhanh đứng dậy. Trong đầu cô như phát nổ, bỗng nghe được giọng nói quen thuộc: "Buông ra, là tôi."

Lần này Cố Thanh Yến hoàn toàn tỉnh rồi.

Cô đi ra khỏi phòng, mở đèn hành lang. Cho dù đã chuẩn bị sẵn tinh thần, cũng bị cảnh tượng trước mặt dọa hết hồn.

Có lẽ Tiểu Đình nghe được tiếng động có người đi vào, cực kỳ nhanh nhạy tháo cây côn gỗ trong tủ treo quần áo, chuẩn bị phục kích trước cửa bất kể gian.

Chỉ là tính cách giác của Thòi Thâm Niên quá cao, nghe được tiếng gậy bị vung lên, né tránh, nhanh chóng trở tay không chế được Tiểu Đình dưới đất.

Tiểu Đình vì bảo vệ Cố Thanh Yến, sợ kẻ gian vào phòng Cố Thanh Yến, mặc kệ tất cả liều mạng ôm bấp chân của Thòi Thâm Niên.

Bây giờ một người đen mặt đứng ở hành lang, người kia nằm quỳ trên đất.

Nhất thời Cố Thanh Yến không biết nên phản ứng thế nào, mặt không có biểu cảm khoảng mười giây, mới ưỡ ỏi mở miệng: "Tiểu Đình, buông tay ra."

Lúc này Tiểu Đình cũng nhận ra kẻ gian vào phòng kia chính là giám đốc Thòi cao ngạo, cô bé sợ hãi giật mình, vội vàng buông ra, luôn miệng nói xin lỗi.

Cô cẩn thận đứng lên, len lén liếc nhìn Thòi Thâm Niên. Sắc mặt của đối phương rất khó coi, nếu ví như là một giọt nước, có lẽ là mực nước đen ngòm.

Đuôi mắt Thòi Thâm Niên quét qua Tiểu Đình, cô bé lại giật mình. Thật ra cô bé là một người có mắt nhìn, làm việc vừa nhanh vừa tốt, nếu không phải vì xuất thân của cô bé, cũng không có chuyện lẩn lộn trong cái giới này.

Một ánh mắt của Thòi Thâm Niên, cô cũng biết hần là mình phải ngoan ngoãn rồi đi, không quấy rầy bọn họ.

Nhưng Tiểu Đình càng nhìn về Cố Thanh Yến, cho dù bây giờ cô bé sợ muốn chết, nhưng chỉ lo lắng bất an nhìn Cố Thanh Yến, chờ đợi quyết định của cô.

Cố Thanh Yến yên lặng chốc lát, mới mở miệng: "Em tiếp tục đi ngủ đi."

Lúc này mới Tiểu Đình mới quay về phòng mình, cô bé vội vàng trốn trong chăn, chút tiếng động nhỏ cũng không dám phát ra ngoài.

Cố Thanh Yến chưa về phòng vội, cô chuẩn bị đi ra phòng khách.

Thòi Thâm Niên tiến lên mấy bước, không nói hai lời ôm ngang người cô.

"Anh!" Cố Thanh Yến cả kinh, cô còn chưa tính sổ với Thòi Thâm Niên sao lại xuất hiện ở nhà cô, mà Thòi Thâm Niên lại làm ra hành động ngang nhiên như vậy, cô sắp tức phát điên lên rồi.

Thòi Thâm Niên ôm cô đi vào phòng, ngồi ở trên giường, khom người nhặt dép lê lên cho cô, kiên nhẫn tỉ mỉ đi dép lông xù vào.

Vừa nãy Cố Thanh Yến vội vàng chạy ra, không kịp đi dép, đến khi Thòi Thâm Niên đi dép vào cho cô, cô mới cảm giác được lúc này chân giẫm trên nền gạch đá, hơi lạnh run người.

Thòi Thâm Niên ôm cô, một tay nắm cái cằm, thoáng dùng sức nâng mặt cô qua.

Ánh mắt đau lòng nhìn về gò má cô.

Lúc Cố Thanh Yến nhắm mắt sẽ phải đắp mặt nạ dưỡng da đắt tiền, tốn một bữa lẩu của cô.

Vì vậy mà cô đau lòng mất hai mươi phút, đến khi lột mặt nạ xuống, vừa dùng dịch lỏng còn dư lại lau bấp đùi, còn vừa oán thăm trong lòng.

Nếu không phải vì Nhan Linh, cô cũng không cần lãng phí nhiều mặt nạ đắt tiền như vậy.

Tiền nào của nấy, giờ dấu ngón tay trên mặt đã hoàn toàn biến mất, như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Thời Thâm Niên khẽ vuốt ve gò má của cô, tựa như trên mặt cô vẫn còn dấu vết rất đậm, ánh mắt đau lòng khó kìm nén được.

Trong lòng Cố Thanh Yên mềm nhũn, cố ý bỏ đề tài sang một bên: "Bỏ ra tên kia, tay chạm vào chân rồi còn chạm mặt."

Thời Thâm Niên nhẹ giọng nói: "Anh không ngại."

Cố Thanh Yên: "... Tôi ngại."

Đáy mắt Thời Thâm Niên thoáng qua một nụ cười nhàn nhạt, ngay sau đó nhớ tới cái tát này, sắc mặt lại trầm xuống.

"Đau không?"

"Không đau."

"Sao có thể không đau được chứ?" Thời Thâm Niên khẽ nói.

Cố Thanh Yên mặt mũi nói: "Vậy mà anh còn hỏi? Nếu là anh bị tát một cái hỏi xem có đau không?"

Quả thực cô hơi mệt chút, còn buồn ngủ chết đi được. Vốn cũng không phải tự nhiên tỉnh, bây giờ đầu óc vẫn còn mơ mơ hồ hồ, cô chẳng thêm gấu điểm cảm xúc chút nào.

Cô vốn là một người phụ xấu tính, độc mồm độc miệng.

Chẳng dẫu dằng chút nào, cô chỉ muốn khiến những ai đắc tội với cô gặp xui xẻo.

Cố Thanh Yên giùng giàng leo xuống khỏi người Thời Thâm Niên, hất dếp vừa được đi vào chân, mơ mơ màng màng chui vào chăn.

Cô lười biếng ngáp một cái, vốn định đến phòng khác tranh luận một phen với Thời Thâm Niên đấy, nhưng bây giờ lại mất hứng rồi.

Cô kéo chăn một cái, nhưng chẳng hiểu bị gì mà trên tay không có chút sức lực nào, kéo mấy cái cũng không được.

Cố Thanh Yên có chút phiền não vỗ vỗ chăn, như đang phát tiết chút ít, miệng cô bĩu ra, lẩm bẩm vài câu, cũng chẳng nghe rõ cô muốn nói gì, sau đó thì không có tiếng gì nữa.

Thời Thâm Niên nhìn đáng vẻ mớ chăn của cô, trong lòng mềm mại, anh rón rén đắp chăn cho cô.

Cố Thanh Yên lại tỉnh một chút, khẽ thì thầm một câu.

Thời Thâm Niên vênh tai lắng nghe, nghe được cô đang nói cái gì mà ma pháp hiển linh.

Thời Thâm Niên hỏi: "Ma pháp gì cơ?"

Ngược lại Cố Thanh Yên có hỏi có đáp: "Chăn... mình tự động."

Khóe miệng Thời Thâm Niên không thể kiềm chế được mà cong lên, khoảng thời gian này cả người anh đều một mồm, nhưng bởi vì Cố Thanh Yên vô tình lộ ra vẻ đáng yêu mà xua tan đi không ít.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Cố Thanh Yên, tai vẫn vênh lên ghé vào, hình như Cố Thanh Yên vẫn đang lái nhái gì đó trong miệng.

Thời Thâm Niên hiểu cô, biết chất lượng ngủ của cô vô cùng cao. Cho dù có gặp chuyện phiền lòng gì, cho dù một giây trước còn đang mất hứng, nhưng một giây kế tiếp ngủ đầu là ngủ ngay được.

Hơn nữa phần lớn thời gian để ngủ một giấc, vừa có thể khôi phục tâm trạng bình ổn.

Trước kia Thời Thâm Niên luôn cảm thấy biểu hiện của Cố Thanh Yên như vậy là không thêm để ý đến anh, nếu không tại sao trong lúc anh trần trọc trở mình không cách nào ngủ được, còn cô thì tiến vào mộng đẹp luôn được chứ?

Nhưng lúc này đây, Thời Thâm Niên chỉ hy vọng cô cứ không tìm không phôi như thế. Anh chỉ muốn che mọi mưa gió cho cô, để cô cả đời không âu lo.

Gương mặt Thời Thâm Niên đầy dịu dàng, cúi đầu nghe cô nói: "Nhưng mà... ma pháp này cũng vô dụng."

Thời Thâm Niên không nhịn được hỏi lại: "Sao lại vô dụng?"

Cố Thanh Yên ngắc ngứ, nói năng không rõ lại nghẹn ngào: "Thì là... vô dụng, que socola này ngon ghê... Nhưng tôi không thể ăn, gạt người... Tôi muốn ăn cơ..."

Trong lòng Thời Thâm Niên đau xót, anh không biết Cố Thanh Yên nói đến que socola là gì, nhưng cũng đoán được có liên quan đến thời thơ ấu của cô.

Thời Thâm Niên thấp giọng trả lời: "Muốn ăn thì mua, mua tất cả cho em."

Có vẻ như Cố Thanh Yên nghe thấy câu ấy, đầu tiên là phụt cười như đang vui vẻ, nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh.

Rồi sau đó lại biết mình đang mơ, theo đó cô lắc đầu: "Không mua nổi, đắt lắm..."

Cũng không phải thật sự không mua nổi, chỉ là cô sinh ra chấp niệm đối với cái này, từ lúc Cố Thanh Yên học tiểu học nhìn thấy que socola này đắt vô cùng.

Hầu như là mỗi khi cô tan học đều có thể nhìn thấy cửa tiệm đó.

Mỗi một lần cô đi đều không dừng chân lại. Cô vội vã đi qua, như nghĩ chỉ cần không nhìn thấy thì sẽ không để ý vậy.

Nhưng cô vẫn để ý.

Cô thấy mình thật mâu thuẫn.

Cố Thanh Yên xoay người, hết như giấc mộng đã đi qua, tiến vào giấc ngủ sâu, mặc kệ Thời Thâm Niên dụ dỗ thế nào, cô cũng không ho he câu gì nữa.

Thời Thâm Niên thở ra một hơi, anh cũng rất mệt mỏi. Ngồi máy bay mười tiếng, trước khi lên đường vẫn bận bịu xử lý công việc, lâu rồi chưa được nhắm mắt.

Anh cởi áo khoác, khẽ thả người nằm cạnh Cố Thanh Yên.

Anh rất mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo.

Từ trước đến giờ Thời Thâm Niên khó mà chìm vào giấc ngủ, mỗi ngày đều phải thức đến 2 – 3 giờ sáng, không thể nào tiến vào giấc ngủ.

Nhưng lần này, cũng không biết tự lúc nào, suy nghĩ của anh chỉ toàn là que socola trong miệng Cố Thanh Yên.

Suy nghĩ chẳng được bao lâu đã mơ màng ngủ thiếp đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thẹn quá hoá giận

Edit: Mạn Vi

Beta: TH

Sáng sớm ngày hôm sau, đồng hồ báo thức của Cố Thanh Yên vang lên, cô trở mình, rồi lại chìm vào giấc mộng.

Thời Thâm Niên nghe tiếng chuông, rồi đưa tay tắt đi.

Cố Thanh Yên nhận ra bên cạnh có động tĩnh, nhưng vì cô thực sự quá buồn ngủ, chỉ khịt khịt, lại tiếp tục ngủ say sưa.

Thời Thâm Niên cúi đầu hôn nhẹ lên giữa hai hàng lông mày của cô, anh xuống giường mặc lại áo khoác, ra khỏi phòng ngủ.

Tiểu Đình đang ngồi ở ghế sofa phòng khách, gương mặt hiện vẻ xoắn xuýt, do dự có nên gõ cửa gọi Cố Thanh Yên dậy không.

Lúc năm giờ cô nhóc đã thức giấc rồi, từ trước đến giờ luôn giữ thói quen dậy sớm như vậy. Nhưng do quá nhút nhát, cô bé ngồi trong phòng chờ một hồi lâu mới dám ra ngoài.

Hôm nay có cảnh quay lúc tám giờ, chỉ cần có mặt trước lúc đó là được. Tiểu Đình do dự không biết có nên đi mua đồ ăn sáng không, nhưng mà cô bé không có chìa khóa, ra ngoài hay vào trong đều không được, vì vậy cứ không dám làm gì cả.

Sau khi thấy Thời Thâm Niên ra ngoài, mặc dù hơi lo lắng, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhóc chỉ chỉ vào phòng ngủ, khẽ hỏi: "Chị Yên Yên rời giường chưa ạ?"

Thời Thâm Niên nói: "Cô về đi, hôm nay không cần đến đoàn phim."

Tiểu Đình "hả" một tiếng: "Nhưng hôm qua chị Yến Yến nói phải đi..."

Cô nhóc nói được một nửa, nhận thấy ánh mắt lạnh lùng của Thòi Thâm Niên, giọng nói nhỏ dần rồi im bật.

Thòi Thâm Niên kéo tay áo, đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra. Nguyên liệu nấu ăn trong tủ cái gì cũng có, Cố Thanh Yến thường xuyên sinh hoạt một mình, nấu chút thức ăn thỏa mãn cái bụng cũng là chuyện đương nhiên.

Có điều tay nghề không tốt lắm, chỉ miễn cưỡng no bụng.

Thòi Thâm Niên cau mày, lấy từng món nguyên liệu ra. Mỗi thứ một ít lại rất dễ nấu, để trong tủ lạnh cũng khá lâu, mùi vị nhất định sẽ bị ảnh hưởng.

Thòi Thâm Niên ném băng sạch vào thùng rác, đóng cửa tủ lạnh, nặn một ít nước rửa tay trước bồn: "Đến siêu thị trong khu này mua một ít thịt bò tươi, chọn cái phải đất nhất mới tốt."

Lúc anh rửa tay cũng vô cùng nghiêm túc, Tiểu Đình nhìn chằm chằm đôi bàn tay đẹp đẽ như được chạm khắc ấy, ngay người mát mướt mấy giây mới đáp lại.

Cô nhóc chạy chậm ra cửa, không nhận được nghĩ, mấy thứ vừa bị vứt kia đi lát nữa cô có thể mang đi được không nhỉ, lãng phí quá đi mất.

Khi Tiểu Đình trở về, Thòi Thâm Niên đang ngồi ở ghế sofa, nhìn chằm chằm thùng rác bên cạnh bàn trà mà ngẩn người.

Nghe thấy tiếng động, anh ngẩng đầu: "Đây là thứ hai người ăn hôm qua?"

Tiểu Đình còn chưa kịp bỏ túi đồ mới mua xuống đã vội vàng gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, tôi đi đổ ngay."

Tối hôm qua muộn quá rồi, cô nhóc chỉ dọn dẹp sơ qua một chút, rác rưởi vẫn còn trong thùng, chưa đổ hết.

Thòi Thâm Niên cầm một chiếc đĩa trong tay, hơi chê bai gầy gầy trong thùng rác: "Lúc hai người ăn que socola, cô ấy có nói gì không?"

Tiểu Đình không theo kịp suy nghĩ của Thòi Thâm Niên, chỉ có thể cố gắng nhớ lại: "Chị Yến Yến nói trước kia chị ấy không được ăn, cảm thấy rất thèm thường, nhưng bây giờ ăn rồi thì chẳng thấy ngon gì cả."

Thòi Thâm Niên ném đĩa đi, tỏ ý cô có thể cho nguyên liệu vào phòng bếp, không nói chuyện nữa.

Tiểu Đình đứng ở sau lưng anh, nhìn anh cúi đầu bắt đầu xử lý thực phẩm, đáy lòng khẽ nghĩ thầm.

Thanh toán tiền thuê nhà cho cha mẹ, trên người cô chỉ còn tổng cộng hai ngàn đồng, mấy thực phẩm này đã lấy mất của cô một ngàn tám rồi.

Một miếng thịt bò đắt như vậy, nếu không phải Thòi Thâm Niên nói mua loại đất nhất, cô ấy cũng không mua.

Bây giờ Thòi Thâm Niên không cho cô tiền, cô nhóc không biết nên mở miệng thế nào.

Trong lòng Tiểu Đình vô cùng xoắn xuýt, Thòi Thâm Niên nhìn cô nhóc cứ đứng mãi bên cạnh như vậy, sắc mặt có chút khó coi.

Nếu đây là cấp dưới của anh, anh đã sớm đuổi đi rồi. Nhưng ai bảo cô lại là người của Cố Thanh Yến, anh sợ tùy tiện mở miệng lại chọc Cố Thanh Yến không vui.

Thòi Thâm Niên híp mắt một cái, để dành một số nguyên liệu ra: "Những thứ này cô tự làm, ăn xong mang chén đĩa đi."

Tiểu Đình ngẩn ra, một lúc lâu sau cũng chưa mở miệng.

Thòi Thâm Niên không lên tiếng nữa, tài nấu nướng của anh rất tốt, cơm Tây thì càng tốt hơn. Chẳng bao lâu sau, trong phòng bếp tỏa ra mùi thơm của thức ăn.

Thịt bò tươi béo lại rất chất lượng được nướng qua blow torch, trong chảo dầu nóng bùng phát ra tiếng tách tách.

Tươi nước sốt thơm nồng lên, ngay lập tức cả nhà ngập hương thức ăn hấp dẫn.

Cố Thanh Yến men theo mùi thơm này mà tỉnh lại, khi cô mở mắt đã quên luôn hôm qua có một vị khách không mời mà đến.

Người được hương thơm của thịt bò bắt tét, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc, mơ mơ màng màng đi ra ngoài.

Tiểu Đình cũng từng được ăn một lần, nhớ tới đợt trước có một đoàn phim tổ chức tiệc ăn mừng, cũng có thịt bò bắt tét.

Nhưng thịt bò lúc đó không có mùi giống thế này. Cô nhóc không kiềm được bị tài nấu ăn của Thòi Thâm Niên làm bất ngờ, sau khi thấy Cố Thanh Yến, ngơ ngác gọi: "Chị Yến Yến, giám đốc Thòi đang làm bữa sáng!"

Giám đốc Thòi?

Cố Thanh Yến ngẩn ra, trí nhớ dần dần trở về.

Cô vừa nâng mắt là thấy ngay bóng lưng cao lớn trong phòng bếp.

Âu phục cao cấp may sẵn hơi nhăn nhúm nhưng cũng có đôi chút cảm giác ở nhà.

Cố Thanh Yến rất hiểu bệnh sạch sẽ của Thòi Thâm Niên, cũng không hiểu tại sao anh lại chịu đựng được việc mặc quần áo từ ngày hôm qua.

Cô ngẩn ra nhìn Thòi Thâm Niên bung hai đĩa thịt bò bít tết ra, trình diện tay nghề của anh. Không những thế, có cả một đĩa mỳ Ý, một đĩa rau cải xanh, một bát bún thang.

Cố Thanh Yến nhìn bên trong thùng rác chứa thực phẩm bị vứt đi, quay đầu nhìn Tiểu Đình: "Em đi mua thịt bò?"

Không bao giờ có chuyện Thòi Thâm Niên đi siêu thị, ngay đến cửa siêu thị anh còn chưa bước vào.

Tiểu Đình gật đầu một cái, cô nhóc đắn đo không biết có nên mở miệng xin tiền không.

Cố Thanh Yến nói tiếp: "Hết bao nhiêu vậy? Thòi Thâm Niên đưa em tiền chưa?"

Khác với Thòi Thâm Niên tiền nhiều như nước, anh không có cảm giác gì với đồng tiền ít ỏi này, nhưng Cố Thanh Yến biết Tiểu Đình từ nhỏ luôn thất lưng buộc bụng, cô bé rất khó xử.

Trong lòng Tiểu Đình thầm thở phào nhẹ nhõm, vội vàng lắc đầu một cái: "Tổng cộng hết một ngàn tám."

Cố Thanh Yến đưa cô nhóc tiền, Tiểu Đình nhỏ giọng nói: "Chị Yến Yến, giám đốc Thòi nói đồ còn dư thì em tự làm, nhưng em không biết làm mấy thứ này thì phải làm sao?"

Cô nhóc chưa từng ăn đồ Tây, sao biết làm được?

Cố Thanh Yến liếc nhìn Thòi Thâm Niên, anh đang ngồi trước bàn ăn, chờ cô.

Chắc anh chỉ định phục vụ một mình cô, muốn anh thuận tiện làm thêm phần Tiểu Đình là chuyện không thể nào.

Cố Thanh Yến lại cho thêm cô nhóc hai trăm đồng, nói: "Em xuống tầng ăn gì đó đi, mấy thứ này chị làm là được rồi."

Tiểu Đình như trút được gánh nặng, ngượng ngùng nhận tiền: "Ừm... Chị Yến Yến, hôm nay chúng ta có đến đoàn phim nữa không?"

Cố Thanh Yến lắc đầu: "Không đi nữa."

Cô cũng mới thấy tin nhắn của đạo diễn Từ, nói giám đốc Thòi đã xin nghỉ giúp cô rồi, chú ý nghỉ ngơi cho khỏe.

Sau khi Tiểu Đình rời đi, Thòi Thâm Niên kiểm chế ý định gọi người tới làm tổng vệ sinh cho cả nhà, muốn Cố Thanh Yến ngồi xuống ăn sáng.

Cố Thanh Yến đúng là rất đói, ưu điểm lớn nhất của cô có lẽ là không để mình chịu thiệt thòi.

Cô ngoan ngoãn ngồi xuống, Thòi Thâm Niên đưa dao nĩa cho cô.

Cố Thanh Yến cắt một miếng thịt bò, ngoài cháy trong mềm, hơi nóng miệng, nhưng mùi thơm và độ chín vô cùng vừa.

Cô nuốt xuống, lại cắt tiếp, nhanh chóng dứt vào miệng, lúc này mới chậm rãi nhai.

Cô ăn cái gì trông cũng nhả nhặn, tốc độ ăn cũng rất nhanh. Cô còn ăn nhanh Thòi Thâm Niên nhiều, thói quen này đã được hình thành từ nhỏ.

Khi Thòi Thâm Niên ăn được một nửa, Cố Thanh Yến đã ăn xong miếng thịt bò. Cô nhẹ nhàng ợ một cái, rồi để dao xuống, bắt đầu cầm thìa uống canh.

Thòi Thâm Niên nhàn nhạt nói: "Chậm một chút, đừng vội."

Cố Thanh Yến không để ý tới anh, uống bát canh còn một nửa, mới nhẹ nhàng xoa xoa bụng.

No quá đi mất, tay nghề của Thòi Thâm Niên tuyệt thật, cũng chẳng kém gì so với đầu bếp của anh.

Thế này phí quá đi.

Cố Thanh Yến ăn xong hết đồ ăn, nuốt xuống rồi mới mở miệng: "Sao không có sự cho phép của tôi mà anh đã tự ý vào nhà tôi rồi?"

Thòi Thâm Niên chưa ăn xong, nhưng vẫn nhả nhặn để dao xuống. Đúng là anh đuối lý, lúc đó anh chỉ nghĩ đơn giản là anh tới ngắm cô một chút, sẽ không có ai phát hiện.

Anh nói: "Anh mua cái khu nhà này rồi."

Cố Thanh Yến cũng biết anh sẽ nói điều này, quả nhiên cô vẫ tức giận, Thòi Thâm Niên luôn có cách khiến cô tức chết ngay từ câu nói đầu tiên.

Cô nói: "Vậy tôi có cần dọn nhà đi không?"

Thòi Thâm Niên ngăn ra: "Anh cũng mua lại đất xây dựng rồi, những đất xây dựng lớn trong thành phố A đều trong tay anh."

Quả thực Cố Thanh Yến cảm thấy khó mà thông nã cho anh được, có lẽ giống như một tên thương nhân lúc nào cũng vui vẻ nói điều kiện. Mỗi lần nói rõ ràng những thứ này trước mặt cô, như ép cô không còn đường lùi, thật sự vô cùng khó chịu.

May mà Cố Thanh Yến đã ăn hết thịt bò bít tết, bây giờ cho dù tâm tình có tệ hại ra sao, ít nhất bụng cũng được no nê.

Cô thở dài, Thòi Thâm Niên cũng không sai, có điều suy nghĩ của bọn họ không giống nhau.

Thòi Thâm Niên quan sát sắc mặt của cô, tay siết chặt thành nắm đấm, anh mở miệng nói: "Anh đang nói chuyện thu mua cùng Muiz, trong vòng ba tháng có thể thu mua thành công."

Cố Thanh Yến vô cùng nhàm chán nghịch bông cải xanh chưa ăn xong trong bát, nghe anh nói lời này, cái nĩa trong tay cô hơi run lên, va chạm với bát sứ phát ra tiếng leng keng.

Răng Cố Thanh Yến hơi đau, nhất thời cô không biết nên tiếp lời thế nào.

Thòi Thâm Niên tiếp tục nói: "Sau khi anh chuẩn bị thu mua sẽ hạ giá bán socola thôi, miễn phí đối với trẻ em dưới mười tuổi."

Cố Thanh Yến "ò" một tiếng, không biết phải tiếp tục đề tài này thế nào: "Lỡ vốn thì làm sao..."

"Sẽ không lỗ vốn, có thể dùng thủ đoạn khác..." Thòi Thâm Niên nói được một nửa, trong đầu lại quanh quẩn lời của Bùi Dịch —— không nên quá hà khắc nghiêm túc không nên quá đứng đắn ngay thẳng, phải nói mấy câu dễ nghe một chút.

Thòi Thâm Niên ngừng một lát, đổi giọng, cẩn thận tiếp thu ý kiến của Bùi Dịch, còn hơi lúng túng: "Lỡ vốn cũng không sao, vì... có thể chịu thua thiệt."

Anh gắng gượng nói ra hai chữ này, đúng là quá khó để mở miệng.

Giống như đang cố gắng che giấu tai mắt, đầu ngón tay giật giật, nhẹ nhàng cầm lấy cán dao, tiếp tục cắt thịt bò.

Cố Thanh Yến thấy rất rõ, vành tai Thòi Thâm Niên giật nhẹ, làn da từ từ đỏ ửng lên.

Y như chú mèo sơ sinh vậy, nhô ra từ trong đất, từng chút từng chút thả lỏng.

Cố Thanh Yến không nén được cũng đỏ mặt theo.

Cô hơi dùng sức, một lần nữa nĩa chạm vào bát sứ, phát ra tiếng.

Răng cô càng ê.

Cố Thanh Yến phẩy tay, muốn xua tan cái nhiệt độ không biết từ đâu đến này.

Có thể đó là do cảm giác của cơ thể, chứ không phải tác động của bên ngoài.

Cô nghiêng răng ăn một miếng mỳ Ý, then quá thành giận trợn mắt nhìn Thòi Thâm Niên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Rửa bát

Edit: Đậu

Beta: TH

Ngay sau khi Thòi Thâm Niên nói xong, xung quanh lập tức rơi vào tĩnh lặng một hồi. Tai anh đỏ bừng, ăn xong bèn tự giác đứng dậy, bụng mâm com

vào phòng bếp.

Anh chưa bao giờ phải làm những việc này, ở nhà đều đã có người giúp việc làm thay. Ăn cơm xong, anh chẳng bao giờ phải động tay vào.

Nhưng ở đây chỉ có anh và Cố Thanh Yến. Anh không thể để Cố Thanh Yến động tay vào làm. Nhìn đồng bát đĩa còn thừa ở phía trước, anh do dự mất vài giây trước khi vứt hết đồ ăn thừa vào thùng rác.

Anh suy nghĩ một lát, cầm đồng bát đĩa và chuẩn bị ném tất cả vào thùng rác.

Lúc này, Cố Thanh cũng kịp hiểu ra vì sao lúc ấy Thôi Thâm Niên lại đỏ mặt. Cô ngăn anh lại, nói: "Anh đừng vứt, để đó tôi rửa."

Thi thoảng cô cũng xuống bếp, tất cả đồ dùng trong bếp đều là nguyên bộ. Ban đầu lúc mua đã xót tiền sắp chết rồi, không thể để Thôi Thâm Niên vứt nó như vậy được.

Thôi Thâm Niên im lặng trong chốc lát, hơi chán chừ.

Từ nhỏ Cố Thanh Yến đã có tính tiết kiệm. Không phải do Cố Thắng Nam keo kiệt với cô, mà là vốn trong lòng bà ta không nhớ đến cô con gái này, thường xuyên quên đưa tiền sinh hoạt cho người giúp việc.

Cứ cách một khoảng thời gian lại chuyển cho số tiền lớn. Cho tới giờ cũng chưa từng hỏi số tiền đó đã được chi tiêu ở đâu, như thế nào.

Về sau, giúp việc xấu xa, sử dụng tiền này phục vụ cho bản thân, không dùng cho Cố Thanh Yến nữa.

Khi cô học tiểu học, chỉ dùng duy nhất một chiếc cặp suốt sáu năm [1], giặt đi giặt lại.

[1] Cấp tiểu học ở TQ là 6 năm, từ 6 – 12 tuổi. Cấp trung học từ 12 – 18 tuổi bao gồm THCS và THPT, mỗi cấp 3 năm.

Đồ dùng cũng có hạn, trong tay thì không có tiền tiêu vặt. Vậy nên cô đã tự tạo thói quen cho bản thân cần phải tiết kiệm ngay từ nhỏ.

Lúc Cố Thanh Yến và Thôi Thâm Niên ở bên nhau, cô đã mấy lần bày tỏ sự bất mãn với hành động phung phí quá mức của Thôi Thâm Niên.

Có điều Thôi Thâm Niên chẳng vượt qua nỗi chướng ngại tâm lý, cứ bị người khác chạm vào thứ gì là không muốn dùng lại lần thứ hai.

Cô đã cố gắng sửa giúp anh mấy lần nhưng rồi cũng đành bỏ cuộc.

Lần này Cố Thanh Yến dứt câu, cô có thể đoán được Thôi Thâm Niên sẽ không nghe theo mình. Anh tình nguyện ngồi đây ăn cơm, sử dụng bát đĩa mà cô đã dùng qua đã là vô cùng nể mặt cô rồi.

Giờ lại để anh chạm vào những thứ này, tuyệt đối không có khả năng.

Dứt lời, cô lập tức đứng dậy, muốn lấy lại chảo chống dính trước khi Thôi Thâm Niên chuẩn bị vứt nó đi. Hơn nữa, cái chảo này tận mấy ngàn tệ lận, bây giờ cô lấy tiền đâu ra để mua nổi cái thứ hai.

Mới này những nguyên liệu nấu ăn tối nay đã đắt rồi, rõ ràng những thứ dư lại còn có thể nấu thêm được một bữa nữa.

Trong đầu Cố Thanh Yến quanh quẩn vang lên tiếng nhạc của chủ nghĩa tư bản thì thấy Thôi Thâm Niên xắn ống tay áo lên. Nhưng âu phục được thiết kế riêng không phù hợp với loại công việc này.

Anh cố gắng thử nhưng không thể xắn ống tay áo lên, lập tức đưa những ngón tay ra, lần lượt mở từng khuy một.

Cố Thanh Yến nhìn anh cởi chiếc áo vest xuống, để lộ ra thân hình mặc áo sơ mi trắng. Lúc xoay người, có thể nhìn thấy cơ ngực lấp ló.

Cố Thanh Yến vô thức nhắm hai mắt lại, không dám nhìn kỹ hơn.

Thôi Thâm Niên đưa chiếc áo khoác cho cô, Cố Thanh Yến mới ngăn người ra. Chờ khi phản ứng lại thì áo đã ở trong tay.

Nhìn Thôi Thâm Niên từ từ xắn tay áo lên, để lộ ra cánh tay dài mà cường tráng.

Anh cầm lấy chiếc chảo đặt vào trong bồn rửa, mở vòi nước lên.

Dường như có phần hơi do dự, anh đứng tại chỗ mất mấy giây để thích ứng rồi mới lấy một ít xà phòng, cầm lấy lưới rửa bát rồi bắt đầu rửa nồi.

Động tác của anh có hơi vụng về. Cố Thanh Yến đứng ở phía sau anh, trở mắt nhìn.

Thôi Thâm Niên lớn đến bằng này rồi nhất định là chưa bao giờ phải làm loại chuyện như thế này. Có khi đến cả nhìn người khác làm, anh cũng chưa từng nhìn qua.

Cầm lưới rửa bát chà bên này một chút, kỳ bên kia một chút, không theo trật tự nào cả, bọt xà phòng liên tục bị văng ra.

Có vài giọt bắn lên bộ âu phục, để lại vết bắn dính lên trên áo.

Cố Thanh Yến nhìn thấy chân mày của anh nhíu chặt lại, như thể chỉ cần thêm một giây nữa thôi sẽ không chịu đựng được, thêm một chút kích động thì anh sẽ trực tiếp phui tay không làm nữa.

Giây tiếp theo vẫn không có động tĩnh gì, anh tiếp tục kiên nhẫn rửa nôi.

Cô Thanh Yến nhìn một lúc, cầm bộ áo khoác trong tay treo trong phòng khác rồi quay trở lại: "Nước nhiều quá rồi. Tắt vòi nước đi rồi đổ sạch ít nước."

Thời Thâm Niên nghiêng đầu nhìn cô, giằng co cả nửa buổi sáng. Mặt trời ấm áp cũng đã lên cao. Qua tấm rèm nhà bếp, từng tia nắng kéo dài, phủ lên người Thời Thâm Niên.

Phác họa hình dáng mỏng lung, không thể diễn tả nổi.

Thời Thâm Niên quay đầu lại, rất nghe lời tắt vòi nước đi, đổ một nửa nước ở trong nôi đi, chỉ để lại một nửa, ở phía trên vẫn còn chút bọt nôi lênh bênh.

Cố Thanh Yến lại tiếp tục chỉ dẫn: "Bây giờ anh cứ rửa theo vòng tròn, chậm một chút thì nước sẽ không bị tràn ra."

Thời Thâm Niên nghe theo lời của cô, khả năng tiếp thu của anh rất tốt. Sau khi vượt qua được chướng ngại tâm lý, anh rất nhanh chóng rửa sạch nôi.

Cố Thanh Yến dọn nốt đồng bát đĩa ở bên cạnh, để anh rửa nốt.

Thời Thâm Niên cũng lập tức thuận theo rửa nốt chúng.

Cố Thanh Yến lại tiếp tục dạy anh làm thế nào có thể rửa sạch bọt xà phòng: "Cần phải rửa 6 lần nước thì xà phòng mới không còn ở trên bát đĩa."

Cô vẫn không quên ý định muốn thay đổi lối sống xa xỉ của Thời Thâm Niên, thuyết phục anh: "Dù sao những đồ dùng này cũng không hẳn là tiết trùng bởi lúc sản xuất chắc chắn cũng đã dính bụi hoặc là vi khuẩn rồi. Dùng nhiều lần rồi thì sẽ không cần sợ bẩn nữa, rửa sạch đi cũng sẽ không còn bẩn nữa."

Thời Thâm Niên không nói gì. Ngược lại vẫn tiếp tục rửa chén nhưng môi thỉnh thoảng mấp máy.

Cố Thanh Yến quan sát cẩn thận. Sau vài lần nhìn, cô mới phát hiện ra Thời Thâm Niên đang đếm từng lần một.

Anh cầm một cái đĩa lên, bắt đầu rửa dưới vòi nước. Mỗi một lần rửa là anh lại thầm đếm theo cho đến khi đủ sáu lần mới bắt đầu đặt lại bát đĩa ở trên kệ.

Cố Thanh Yến không nén được cười thầm. Cô không hiểu sao nhưng vào giây phút này, tâm tình bỗng trở nên tốt hơn.

Từ đó đến giờ, cô không biết thì ra Thời Thâm Niên lại có mặt đáng yêu như vậy.

Người này vẫn luôn nghiêm túc và cao quý.

Thâm trầm, khó đoán.

Cho dù đã từng ôm anh rất chặt nhưng chưa từng cảm nhận được hơi ấm từ anh.

Nhưng ngày hôm nay, cảm giác mà Thời Thâm Niên đem lại cho Cố Thanh Yến đã khác, dường như anh đang sống lại vậy.

Có hơi ấm từ bản thân, anh có lẽ đã sẵn sàng mở lòng mình, để người khác bước vào nơi ấy.

Cố Thanh Yến hơi cười, Thời Thâm Niên vội vàng im lặng, không mấy lời nữa, chỉ tự đếm nhẩm trong lòng.

Cố Thanh Yến cảm thấy anh đáng yêu muốn chết luôn. Cô thoáng cảm giác khoảng thời gian nửa năm bên nhau cũng không bằng mấy chục phút ngắn ngủi của ngày hôm nay, làm cho cô trở nên hạnh phúc.

Nơi đó chỉ có căn phòng lạnh buốt, có một đám người giúp việc, còn có một lão quản gia đáng kính, đức cao vọng trọng*.

(*) Đức cao vọng trọng = đức độ và có quyền cao.

Thật ra quản gia đối xử với cô khá tốt, có điều ông quá tuân theo quy củ. Bất cứ khi nào cô làm điều gì khác người so với người bình thường là ông ngay lập tức sẽ nhắc nhở một cách lịch sự, nghiêm túc, không thể không nghe theo.

Bởi mọi chuyện đều liên quan đến Thời Thâm Niên nên chỉ cần Cố Thanh Yến không làm tốt, dù chỉ là một chút, dường như một giây tiếp theo có thể sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Cô vốn không phải đứa trẻ được giáo dục bởi những lễ nghi trong gia đình quyền quý. Vất vả lắm mới trốn ra khỏi nhà họ Cố, cô chỉ có thể nhẫn nhịn.

Thời Thâm Niên lại quá bảo thủ khiến cô cảm thấy bức bối tới mức không thở nổi.

So với việc hưởng thụ vinh hoa phú quý mãi mãi, cô lại càng muốn tận hưởng cuộc sống như thế này hơn. Một ngôi nhà vừa xinh, không bị người khác quấy rầy, làm phiền.

Cô muốn duỗi rồi lại bắt chéo hai chân, muốn lười biếng nằm dài trên ghế sofa, muốn ăn gì là ăn cái đó.

Mọi thứ đều tự do tự tại, không cần phải câu nệ ai cả.

Thế nhưng, Cố Thanh Yến yên lặng thầm than. Cô với Thời Thâm Niên nhất định là không hề giống nhau.

Trong lúc cô đang mãi suy nghĩ những điều này thì cuối cùng Thời Thâm Niên đã trắng sạch sẽ, dọn dẹp xong bát đĩa. Sau đó anh tự mình rửa tay nhiều lần, từng ngón tay cho đến từng móng tay, tất cả đều được rửa một cách sạch sẽ.

Lông mày của anh vẫn nhúu chặt, không có dấu hiệu giãn ra, có vẻ như vẫn chưa vượt được chướng ngại tâm lý này. Trên quần áo bị nước bắn lên tung toé làm đi lại cũng khó khăn.

Cố Thanh Yến nói: "Trước tiên anh hãy thay thành áo ngủ của tôi đi."

Cố Thanh Yến có mua một chiếc áo ngủ rất to nhưng chưa từng mặc nó lần nào. Chỉ có Thời Thâm Niên mới mặc chiếc áo này được.

Thời Thâm Niên gật đầu một cái: "Anh muốn tắm một chút trước đã."

Lúc Cố Thanh Yến đang chuẩn bị nước tắm cho anh, Thời Thâm Niên gọi điện cho trợ lý của mình, để cho trợ lý đem đến một bộ quần áo sạch mới.

Trong khi Cố Thanh Yến chờ anh tắm, bởi ăn hơi no nên cô nằm trên ghế sofa rồi mơ màng ngủ từ lúc nào không biết.

Đến khi tiếng chuông cửa vang lên, cô mới tỉnh dậy sau giấc ngủ.

Cô mơ thấy một giấc mơ đẹp. Trong đó, cô với Thời Thâm Niên cùng nhau sống trong một căn nhà gỗ.

Mỗi ngày đều tự dọn củi để nấu cơm, nấu nước. Trong giấc mơ, Thời Thâm Niên như chưa hề mắc bệnh sạch sẽ, động tác chặt củi vô cùng mạnh mẽ.

Tỉnh giấc, khoe miệng cô vẫn còn cong lên. Mặc chiếc áo khoác mỏng rồi đi ra mở cửa.

Là trợ lý Lâm. Trên tay xách theo chiếc túi vô cùng cẩn thận, bên trong đó có chứa quần áo của Thời Thâm Niên.

Cố Thanh Yến sững sờ: "Anh tới đây bao lâu rồi?"

Trợ lý Lâm cũng hoảng hốt. Trực giác của anh ấy mách bảo rằng cô gái trước mặt mình so với bốn năm trước đã thay đổi rất nhiều.

Nếu là bốn năm trước, nhất định Cố Thanh Yến sẽ nở nụ cười ngọt ngào, cất tiếng chào anh ta.

Dù có vấn đề như thế nào thì đối phương cũng sẽ không hỏi.

Trợ lý Lâm kinh ngạc tận đáy lòng, nói thời gian vô cùng chính xác và cụ thể: "Bốn mươi hai phút."

Cố Thanh Yến mới nhận ra thời gian trôi vô cùng nhanh. Cô nhận lấy quần áo, thản nhiên nói: "Không thể giữ anh lại được."

Trợ lý Lâm gật đầu: "Tôi sẽ về ngay."

Lúc anh ta xoay người, cánh cửa cũng vừa vặn đóng lại, chỉ kịp nhìn thấy dáng người và gò má của Cố Thanh Yến.

Chỉ thoáng qua, trong chớp mắt, cánh cửa đã đóng chặt lại.

Giờ phút này, trợ lý Lâm cảm nhận sâu sắc được rằng Cố Thanh Yến thật sự đã thay đổi.

Nếu là trước đây, cô sẽ không đóng cửa mà đợi anh vào hẳn trong thang máy. Cô cũng sẽ lịch sự nhìn anh rồi đi, trên khuôn mặt luôn giữ nụ cười dịu dàng, không vội vàng tắt nụ cười trên môi.

Bất kể nội tâm cô ra sao, cô luôn luôn điềm tĩnh, hòa nhã.

Đó là ấn tượng của mọi người đối với cô, bao gồm cả đám người của Thời Vĩnh Hưng.

Mà bây giờ dường như Cố Thanh Yến đã giấu mình dưới một lớp nguy trang. Chỉ cần bỏ đi cái mặt nạ dịu dàng ấy, cô sẽ lộ ra khuôn mặt lãnh đạm. Có điều, đôi lúc lại giống với Thời Thâm Niên.

Lạnh lùng nhìn thế giới.

Trợ lý Lâm không suy nghĩ quá nhiều. Đây là vấn đề anh chỉ nên thỉnh thoảng đề cập đến.

Sau khi Cố Thanh Yên đóng cửa lại, cô cầm túi quần áo đi tới phía cửa phòng tắm, gõ nhẹ vào cửa: "Quần áo tôi đặt lên giường, anh đi ra có thể mặc được."

Cô gõ cửa hai lần nhưng bên trong không nghe thấy tiếng trả lời.

Cố Thanh Yên không suy nghĩ nhiều, đặt quần áo lên giường, xoay người, đi đến cửa phòng ngủ.

Cô dừng lại hai giây, không nhận được, quay đầu lại, bắt đầu nói to: "Anh xong chưa?"

Vẫn không có tiếng trả lời.

Thời Thâm Niên tắm không nhanh. Anh luôn tắm rất kỹ càng. Sự sạch sẽ của anh được hiện rõ nhất chính là vào lúc tắm.

Cố Thanh Yên gọi hai lần nhưng đều không tiếng đáp lại.

Trong lòng hơi luống cuống, sắc mặt cô bắt đầu thay đổi, cô trực tiếp vặn chìa khóa, mở cửa phòng tắm ra.

Lúc mở cửa, cô rất vội vã, phải xoay mấy lần liền thì mới có thể mở nó ra. Lần thứ nhất không mở được, cô đã gấp tới mức đập vào cửa một cái, vang lên tiếng động rất lớn.

Hình như Thời Thâm Niên mới từ trong giấc mộng bị cô làm bừng tỉnh, nằm trong bồn tắm. Đôi mắt hiện lên sự mệt mỏi.

Tác giả có lời muốn nói:

Tổng giám đốc Thời: Tôi bị nhìn thấy hết sạch rồi! Chịu trách nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chịu trách nhiệm

Edit: Đậu

Beta: TH

Cố Thanh Yên mở cửa, vọt vào trong. Cô cảm thấy trái tim mình như muốn rút ra khỏi lồng ngực, cả người run rẩy.

Đến khi thấy Thời Thâm Niên từ từ mở mắt, tựa như trông thấy ánh rạng đông, người mới thả lỏng trở lại.

Cô thở phào một hơi, từ lo lắng biến thành nổi giận: "Tại sao anh lại không trả lời vậy?"

Thời Thâm Niên vẫn lặng lẽ nằm ở trong bồn tắm. Trên mặt nước không còn nổi nhiều bọt, khó có thể che giấu được cơ thể của anh.

Phản ứng của anh hơi chậm, nhìn chằm chằm vào Cố Thanh Yên mấy giây sau đó mới mở miệng nói: "Đang ngủ nên không nghe thấy tiếng."

Giọng hơi khàn khàn thực sự chứng tỏ trạng thái anh vừa mới ngủ dậy.

Cố Thanh Yên đờ hai giây, chợt nghe thấy tiếng "rào". Thời Thâm Niên đứng dậy từ trong bồn tắm, có lẽ do nằm quá lâu nên lúc đứng dậy hơi mất thăng bằng.

Cố Thanh Yên vô thức đưa tay ra đỡ lấy cánh tay anh. Chớp nhoáng không biết quay đi đâu né tránh.

Cô hơi buông tay ra, Thời Thâm Niên không đề phòng, suýt nữa ngã sấp xuống.

Tay anh vịn vào thành bồn tắm, đôi chân dài từ từ di chuyển, bước ra khỏi bồn tắm.

Khuôn mặt Cố Thanh Yên từ từ đỏ au, ngay cả vành tai cũng phấm hồng. Cô xoay người lại, muốn chạy nhanh ra khỏi phòng tắm.

Thời Thâm Niên đột nhiên duỗi tay ra, kéo cô lại, ôm cô vào trong ngực.

Đầu óc Cố Thanh Yến trở nên hỗn loạn. Cả người cô bây giờ đều nóng ran không dám nhìn lung tung. Ngay cả cơ thể cũng trở nên cứng nhắc, không dám cử động.

Hai cánh tay buông thõng xuống, y như chú dê con đang đợi bị làm thịt vậy, chỉ đứng thờ người ra.

Thời Thâm Niên thì thầm bên tai cô: "Lạnh."

Giọng anh trầm trầm. Hơi thở từ miệng anh xuyên đến màng nhĩ, đánh thẳng vào tim cô.

Cố Thanh Yến cảm thấy eo với chân bông mềm nhũn, không thể đứng vững nổi.

Đầu óc cô như nổ tung một cái, mơ hồ nói: "Khăn tắm..."

"Không cần khăn tắm." Thời Thâm Niên trực tiếp ngắt lời cô nói, khur khur thổi hơi nóng vào tai cô: "Em phải chịu trách nhiệm với anh."

Cố Thanh Yến lờ mờ anh, không hiểu ý anh là gì: "Anh, anh đang nói bậy gì thế?"

Nhưng trái lại, da mặt của Thời Thâm Niên lại càng dày. Có lẽ da mặt người đàn ông này vốn đã dày như vậy.

"Em không cảm nhận được gì sao? Nó nóng."

Bề ngoài là một người đàn ông nho nhã. Quả nhiên một khi đã cởi quần áo đều trở thành cầm thú.

Về điều này, Cố Thanh Yến đã sớm biết, Thời Thâm Niên vốn có hai nhân cách.

Ngón tay trắng nõn của Cố Thanh Yến véo nhẹ lên cánh tay dài, tron nhãn của Thời Thâm Niên: "Mau buông tôi ra, nếu không là tôi cắn đó."

Thời Thâm Niên cười nhẹ một cái: "Cắn ở chỗ nào?"

Bốn năm rồi Cố Thanh Yến chưa gặp phải chuyện này, sao có thể chịu được sự trêu chọc không ngừng của ai đó, ngay cả đôi mắt cũng bắt đầu đỏ đỏ.

Cô hơi tức giận, đôi mắt ửng đỏ lờ mờ Thời Thâm Niên một chút. Sau đó không chút chần chừ cúi đầu, ngay lập tức cắn tay của Thời Thâm Niên một cái.

Không cắn mạnh lắm. Từ trước tới giờ cô vẫn luôn có chừng mực.

Thời Thâm Niên không hề né tránh. Anh thậm chí còn hơi bất lực, dùng một cánh tay khác nhẹ nhàng vuốt tóc Cố Thanh Yến.

"Cắn nhầm chỗ rồi."

Không còn kiềm chế được nữa, Cố Thanh Yến cũng không muốn để ý tới anh, hết một con cá bơi nhanh nhẹn, ngay lập tức trốn khỏi vòng tay của Thời Thâm Niên. Bất kể dù quần áo có bị Thời Thâm Niên làm cho vừa ướt vừa dính, chạy ngay ra khỏi phòng tắm.

Trên đôi mắt Thời Thâm Niên hiện lên nụ cười. Anh không vội vàng, đứng tại chỗ một lúc để cho nhiệt độ bên trong cơ thể từ từ hạ xuống.

Chờ đến khi anh thay quần áo xong thì đã thấy Cố Thanh Yến thay một bộ đồ ngủ khác, đang co người lại trên ghế sofa xem phim.

Đây là phim điện ảnh của Nhan Linh. Doanh thu phòng vé cũng không tồi, có thể coi đây là một tác phẩm thành công của cô ta.

Dù vậy, so với hình ảnh của một ảnh hậu thực sự thì Nhan Linh vẫn còn kém xa. Nhưng so với những ngôi sao sáng đang nổi gần đây thì danh tiếng về kỹ thuật diễn xuất của cô ta tốt hơn.

Cố Thanh Yến cũng không hề biết tới hôm qua khi cô đang ngủ, dư luận trên mạng từ một chuyện thành ba hướng.

Đầu tiên, một số người nói rằng đoạn video kia không phải là buổi diễn tập của đoàn phim mà đó chính là Cố Thanh Yến đang bắt nạt trợ lý. Có điều do cô có bối cảnh, hậu trường vững chắc nên mới được đoàn phim thuận tay đưa vào mà thôi.

Chủ đề này được đăng trên Weibo, chỉ sau một giờ đã biến mất. Sau khi xem lại thì đã không còn thấy bất cứ bình luận nào cả.

Dĩ nhiên là do Thời Thâm Niên đã bảo phòng truyền thông gỡ xuống tất cả chủ đề này. Bởi vì Cố Thanh Yến chưa có tác phẩm nào, gần như không có sự tương tác với người hâm mộ.

Cư dân mạng lại như ngọn cỏ lau, gió chiều nào xoay chiều nấy.

Mặc dù dường như không biết bao lần Cố Thanh Yến bị đẩy vào đường cùng, nhưng lúc nào mọi việc cũng đều được làm sáng tỏ. Thực tế mà nói, đối với cô nó cũng là một cách để giúp cô có được sự nổi tiếng trong tương lai.

Thường xuyên bị đẩy vào những chủ đề không hay, cũng có thể thu hút cả những người qua đường.

Nhưng bây giờ cách tốt nhất là phải gỡ hết tìm kiếm trên hotsearch xuống, để mọi lời đồn lẫn chủ đề bàn luận biến mất một cách tự nhiên.

Cố Thanh Yến không để tâm đến những điều này. Trong lòng cô cũng chẳng nghĩ nhiều về Nhan Linh lắm. Chỉ vì muốn nghiên cứu một số tác phẩm của Nhan Linh cũng là cách giúp cho bản thân cô có thể cải thiện được kỹ năng diễn xuất hơn.

Ít nhất thì cũng phải tương đương với thực lực của Nhan Linh. Đến khi < Không được > phát sóng thì tác phẩm cũng sẽ không bị mắng chửi quá nhiều.

Việc bị mắng, chửi đối với Cố Thanh Yến chẳng hề hấn gì. Trái lại, cô tiến vào làng giải trí chủ yếu vẫn là muốn được tận hưởng cảm giác được diễn.

Có điều không muốn fans của Nhan Linh mắng chửi thì ít nhất về mặt nhan sắc và khả năng diễn xuất phải vượt qua cô ta. Có như vậy, fans có muốn mắng cô cũng không dám mở miệng.

Cố Thanh Yến cảm thấy bản thân mình thật ngây thơ. Cô đang xem một cảnh ở trong phim. Nét mặt của Nhan Linh chỉ vì một câu nói của nam chính, ngay lập tức thay đổi.

Cô có chút đắc ý lúc đầu. Nhan Linh đang diễn hơi lố, bị gồng. Nếu như đây là cảnh của cô, cô sẽ không biểu hiện quá mức như vậy.

Với cảm xúc nhẹ nhàng, nhàn nhạt như vậy chỉ cần mím môi không nói cũng đã đủ thể hiện mọi thứ.

Ban đầu, Cố Thanh Yến chỉ muốn giải tỏa không khí ngưng đọng với Thời Thâm Niên nên mới mở một bộ phim điện ảnh ra xem.

Nhưng mà càng xem, cô càng nhập tâm, bắt đầu cầm giấy bút ở bên cạnh, nghiêm túc ghi chép lại.

Thời Thâm Niên tựa người vào cánh cửa phòng ngủ, bình tĩnh nhìn về phía phòng khách. Cô nhóc này như lại quay về thời còn học cấp ba, bất cứ lúc nào hay ở đâu, cô cũng có thể quay về trạng thái học tập.

Tính tự giác của Cố Thanh Yến rất cao. Hồi còn đi học, cô đã tự mình giành được rất nhiều học bổng cao.

Cố Thắng Nam cũng không chèn ép quá đáng, đưa cô đến học trường cấp ba tốt nhất ở thành phố A. Là một trong những trường tốt nhất cả nước, luôn tổ chức những phong trào tiêu biểu, sôi nổi trong học tập.

Cố Thanh Yến gần như giỏi toàn diện. Bất cứ cuộc thi tranh giải nào có tiền thưởng cao là cô đều tham gia.

Chiếc đồng hồ Patek Pillippe mà Thời Thâm Niên đeo chính là tiền thưởng học bổng mà cô giành được, tích góp được trong những năm học ấy.

Cũng bởi vì thành tích của cô cao nên sau khi vào cấp ba, ngay cả khi cô vẫn dùng chiếc cặp đã cũ đến rách nát, mặc những bộ quần áo lỗi thời, Cố Thắng Nam cũng thi thoảng mua cho cô vài món đồ tốt để phòng khi người khác có hỏi Cố Thanh Yến cũng không làm bà ta mất mặt.

Cùng lắm thì chỉ nói xấu sau lưng cô.

Cố Thanh Yến cũng không để ý đến. Không bị người ta ghen ghét đã là tốt rồi.

Thời Thâm Niên lặng lẽ đứng ở cửa. Khoảng thời gian khi ở nước ngoài, đạo diễn Từ luôn gọi điện cho anh báo về tình trạng của Cố Thanh Yến mỗi ngày.

Hầu hết đều là khen ngợi.

Đạo diễn Từ vốn giỏi đối nhân xử thế, ứng biến phù hợp, không phải người bảo thủ. Nhưng ông cũng không nịnh nọt, tặng bốc một cách thái quá. Nếu không phải được ông đánh giá cao thì cũng sẽ không bao giờ khen quá ba câu.

Ông nói tinh thần làm việc của Cố Thanh Yến vô cùng nghiêm túc và chăm chỉ, không hề vì bản thân mình có thiên phú mà dừng lại việc học hỏi.

Chỉ cần chỉ bảo cô một chút, cô sẽ học một hiểu mười.

Nếu không hiểu điều gì thì cô cũng sẽ chủ động hỏi. Hơn nữa lại không câu nệ mà rất tự nhiên, như sinh ra đã hợp làm diễn viên rồi.

Nếu như theo đuổi đến tận cùng, cố gắng học hỏi, kiên trì, chắc chắn cô sẽ được lưu tên trong lịch sử.

Đạo diễn Từ nói những điều này thật ra vì ông có thể nhìn ra được Thời Thâm Niên không muốn Cố Thanh Yến làm diễn viên.

Đạo diễn Từ là một đạo diễn. Ông lo nghĩ rất nhiều về ngành giải trí trong nước, nhưng thật lòng ông hy vọng sẽ có thể có nhiều người tài trẻ tuổi giống như Cố Thanh Yến bây giờ.

Thời Thâm Niên lắng nghe những lời lời nhai trong miệng Cố Thanh Yến, nói điều gì đó mà ngay cả anh nghe cũng không thể hiểu. Gương mặt cô vô cùng tập trung, không hề bởi vì người đóng nhân vật chính là người cô không thích mà có thành kiến.

Lúc Nhan Linh diễn tốt, cô sẽ lập tức hiểu ra, thốt một tiếng sau đó vội vàng ghi lại để học theo.

Khi Nhan Linh diễn không tốt, cô cũng không coi thường mà dừng lại một lúc để nhắc nhở bản thân không được phạm phải sai lầm như vậy.

Thời Thâm Niên nhớ lại ngày trước, chính bởi vì cô gái này như vậy mới làm anh rung động.

Anh không thể nhớ chính xác bắt đầu từ lúc nào mình đặc biệt chú ý đến cô em gái nhỏ hàng xóm bên cạnh này.

Có lẽ là lần đầu tiên anh nhìn thấy Cố Thanh Yến bị người giúp việc bắt nạt, có thể là lần đầu tiên anh nhìn thấy thái độ tồi tệ của Cố Thanh Nam, cũng có thể là lần đầu tiên anh phát hiện ra hành động dối trá của Lục Chí Phong đối với cô.

Có lẽ chính vào lúc đó, vẻ ngoài bình tĩnh của cô đã thu hút sự chú ý của anh sâu sắc.

Anh vẫn còn nhớ khi Cố Thanh Yến bị Lục Chí Phong lừa. Nước mắt cô vẫn cứ trào ra nhưng trong miệng không ngừng thấp giọng thì thầm

"Không quan trọng, kẻ như vậy vốn không phải là bố. Bố không phải là người như vậy. Không cần phải khóc, rồi sẽ nghĩ ra được cách tốt, sau này sẽ trả lại."

Chỉ cần đôi lời tự khích lệ bản thân như vậy, nước mắt cô nhóc này lập tức có thể dừng lại.

Tiếp theo cô giờ nắm đấm lên, nhỏ giọng tự bày mưu tính kế cho mình: "Lục Chí Phong muốn Cố Thanh Nam sắp xếp cho Lục Hải Yến một trường học. Mình cần phải đề phòng, không thể..."

Thời Thâm Niên cũng không nghe rõ rốt cuộc kế hoạch của cô nhóc chính xác là gì. Nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng lưng nhỏ đó là tâm tình của anh tự dung cảm thấy tốt hơn rất nhiều.

Lúc đó, anh đang phải chịu đựng nhiều áp lực từ Thời Vĩnh Hưng mà ông ta lại là người không hề có cảm xúc. Ông ta cho Quý Tĩnh một thân phận nhưng cũng không cho thấy tình yêu được bao nhiêu với bà ta. Chẳng qua vì Quý Tĩnh đã sinh cho ông ta một đứa con trai cũng coi như thông minh.

Đứa con trai này có thể mang lại cho ông ta nhiều lợi ích. Nếu như Thời Thâm Niên không bằng đứa con trai đó, có khi ông ta đã không còn coi anh là con trai mình.

Nếu đứa con trai út này không xuất sắc. Vậy thì Quý Tĩnh cùng với con trai của bà ta ở nhà cũng đừng mơ muốn có địa vị.

Người ngoài nhìn vào, hâm mộ bà ta vì đã được gả vào một gia đình giàu có. Dù là kẻ thứ ba nhưng cũng đã thành công có thân phận.

Nhưng chỉ mình Quý Tĩnh biết được bà ta lúc ở nhà hèn mọn đến mức nào.

Mà bây giờ, người đàn bà thấp kém ấy, nhìn thấy con trai mình càng ngày càng lớn, nồn nóng như ngồi trên đống lửa.

Thời Thâm Niên ngừng suy nghĩ, đi về phía Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến theo thói quen co chân về, để dành một không gian ngồi cho Thời Thâm Niên.

Sau khi co chân lại, hình như cô đã quên mất thời gian, nơi chốn. Cô vô thức ngước lên, nghiêm túc nhìn về phía một góc của ngôi nhà, chỉ sợ vị quân gia sẽ đi ra từ góc nào đó, sau đó nghiêm khắc chỉ dạy cô cách ngồi như thế này, cách ngủ như thế kia.

Thời Thâm Niên cũng quay đầu nhìn theo cô: "Nhìn cái gì vậy?"

Cố Thanh Yến ngẩn người, rồi không nhìn nữa: "Không có gì."

Cho dù đó chỉ là nửa năm, nhưng đối với cô nó đã để lại những dấu vết nặng nề nhất trong cuộc đời.

Thời Thâm Niên cũng không ở lại nhà của Cố Thanh Yến quá lâu. Anh còn có một số việc gấp cần phải xử lý.

Cố Thanh Yến nhìn vào đôi mắt màu xanh của anh, có thể thấy được sự mệt mỏi lúc này khi ở trong phòng tắm. Đến khi nhìn thấy anh đi đến thang máy, cô không nén được nói một câu: "Anh đừng làm việc nhiều quá, không sẽ mệt đấy."

Thời Thâm Niên quay đầu lại, ánh mắt tràn đầy tình cảm: "Anh biết."

Cố Thanh Yến né tránh ánh mắt của anh. Cho đến khi cửa thang máy chậm rãi đóng lại mới thở phào nhẹ nhõm.

Cô nhìn cánh cửa thang máy đóng chặt lại, trong lòng cũng không yên. Chỉ một chút thoáng qua thôi, cô suýt nữa đã không thể kiềm chế nổi muốn ôm Thời Thâm Niên một cái.

Ngày hôm sau, cảnh quay của Cố Thanh Yến được sắp xếp quay sau. Sau cô cũng chỉ một vài cảnh của nhân vật phụ. Đạo diễn Từ đã sắp xếp một vài phân cảnh của nhân vật để tạo thêm kịch tính cho phim.

Nhưng thật không ngờ, khi cô đến đoàn phim đã thấy Nhan Linh ở phía bên kia, ngập mùi thuốc súng, sắc mặt lại hết sức khó coi.

Tác giả có lời muốn nói: Moa moa, phải xử lý cô Nhan Linh này thôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thay đổi kịch bản

Edit: Đậu

Beta: TH

Cố Thanh Yên còn chưa đến gần đã nghe thấy giọng chanh chua của người đại diện Nhan Linh, hấn ta hùng hù hỏ hỏ với đạo diễn Từ.

"Đạo diễn Từ, rốt cuộc ông có ý gì? Bộ phim đã đi được nửa chặng đường rồi, bây giờ ông lại nói với tôi là thay đổi kịch bản. Điều này thực sự là không hợp tình hợp lý gì cả."

Đạo diễn Từ không thể đối phó được tình huống này, ông chỉ nhẹ nhàng giải thích: "Kịch bản này không phải đổi một cách vô lý, tất cả đều dựa theo câu chuyện gốc. Cốt truyện gốc ban đầu vốn chủ yếu là về Dư Mạn. Có điều kịch bản như vậy khó được cục duyệt nên mới cần phải điều chỉnh một số chỗ..."

Ngay lập tức người đại diện Nhan Linh cắt đứt lời nói của ông: "Thế giờ vấn đề được giải quyết rồi hả? Các người muốn đùa với Tiểu Linh của chúng tôi hả? Kịch bản nào chúng tôi cũng không nhận mà chỉ nhận kịch bản của ông là muốn chúng ta hỗ trợ lẫn nhau."

Ông phải biết là Nhan Linh của chúng tôi ngoại trừ vai chính thì không diễn. Kịch bản tự dung thay đổi như vậy, chúng tôi tuyệt đối sẽ không chấp nhận.

Muốn Nhan Linh của chúng tôi làm nền cho người mới? Chúng tôi không bao giờ đồng ý."

Bên này, Cố Thanh Yên nghe được nên cũng biết đôi chút. Lúc trước đạo diễn Từ đã từng thảo luận kịch bản với cô.

Nói đến nhân vật Dư Mạn, cô ấy có một phần mặt trái, tiêu cực trong tính cách, không có lợi cho việc phát huy phần năng lượng tích cực, không thể diễn tả một cách tường tận cho nên chỉ có thể bỏ đi rất nhiều tình tiết xuất sắc.

Hơn nữa, để làm nổi bật hào quang của nhân vật chính thì kịch bản phim truyền hình cần phải có một bước ngoặt.

Ban đầu, nhân vật nữ chính cũng có chút ích kỷ. Cô ta bất mãn với Dư Mạn, đây là điều rất bình thường. Không có một người phụ nữ nào là không ghen tỵ với một người phụ nữ khác xinh đẹp, mạnh mẽ, giỏi giang hơn mình.

Nhân vật nữ chính trong nguyên tác vốn hơi ích kỷ, đây mới là thật.

Mà trong kịch bản, lúc bắt đầu bản về một số tình tiết cho câu chuyện, vì người đại diện của Nhan Linh yêu cầu nên vai nữ chính mới trở nên quá hoàn hảo, vô tư, xán lạn tới mức chói lóa, không còn chân thật nữa.

Đạo diễn Từ vẫn luôn cảm thấy tiếc một câu chuyện gốc hay như thế, chỉ bởi vì một yêu cầu này lập tức khiến cho cốt truyện hạ xuống một bậc.

Trái lại, Cố Thanh Yên không ngờ rằng, vấn đề đã đóng thuyền, quay phim đã được một nửa, vậy mà vẫn còn có thể thay đổi kịch bản.

Nhìn theo ý của đạo diễn Từ thì ông muốn bỏ vai diễn cứng nhắc của Nhan Linh ra khỏi kịch bản rồi đổi theo đúng cốt truyện gốc.

Nhan Linh mất kiên nhẫn, tháo kính râm xuống, vén mái tóc xoắn gọn sóng dưới ánh mặt trời màu vàng rực rỡ.

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, giải quyết dứt khoát: "Tôi không diễn nữa, bỏ đi."

Nhà sản xuất phim tuổi vẫn còn trẻ, không có bình tĩnh được như đạo diễn Từ, anh ta lập tức nói thẳng: "Cô có thể bỏ diễn nhưng cô có bồi thường nổi tiền vi phạm hợp đồng không?"

Người đại diện của Nhan Linh lập tức hét lên: "Vi phạm hợp đồng? Chính các anh mới là người vi phạm trước!"

Nhà sản xuất phim vô cùng tỉnh táo, bình tĩnh lấy hợp đồng ra: "Trên này có viết tất cả nội dung kịch bản đều được dựa vào cốt truyện gốc. Chúng tôi chỉnh sửa lại là điều hợp ý. Nhan Linh vẫn sẽ tiếp tục diễn vai nữ chính. Vai nữ phụ cuối cùng hi sinh bản thân vì đất nước, nữ chính và nam chính cũng có cái kết tốt đẹp. Chẳng qua bỏ đi một số tình tiết rồi rạc ra khỏi kịch bản, tại sao cô Nhan Linh lại không chấp nhận?"

Nhan Linh nhìn chăm chăm vào nhà sản xuất phim mấy giây, không nói gì cả.

Đôi mắt sắc bén của người đại diện trông thấy Cố Thanh Yến cách đó không xa, hừ một tiếng, xì mũi, chế giễu nói: "Đến thì cũng đến rồi mà còn đứng từ xa như vậy. Sợ chúng tôi không biết ai đó ở bên kia đang mường tượng trong lòng hay sao?"

Đây đúng là không nể nang ai cả, không khách sáo chút nào. Mấy lần trước hẳn bắt gặp Cố Thanh Yến, còn cười cười.

Kiều Vân nói cho Cố Thanh Yến biết trong giới giải trí này, không nể nang ai là chuyện bình thường. Tranh cãi để xem ai được lợi hại hơn ai, dù có dữ dội đến đâu thì lần sau có hoạt động cùng nhau vẫn có thể giống như cũ, vui vẻ niềm nở.

Cố Thanh Yến đưa cốc cà phê trên tay cho Tiểu Đình, đập giày cao gót đi tới.

Ngày hôm nay, cô mặc một chiếc đầm nhung dài màu đỏ, viền vàng, khiến cho khí chất càng giống với Dư Mạn hơn.

Cô ung dung bước hai bước, đứng trước mặt người đại diện của Nhan Linh, không hề có chút yếu thế lập tức phản đối: "Nhìn thấy vẻ mặt tức giận này của anh cũng đã mất thật đấy. "

Đúng là thêm dầu vào lửa, gã đại diện tức nảy giờ, lúc này như bị châm mỗi lửa. Diện mạo của anh ta hơi nữ tính, trên môi còn bôi son hồng nhạt.

Khi nói chuyện, giọng của hắn hơi the thé, móng tay còn sơn màu đỏ. Hắn giơ ngón tay, chỉ thẳng vào mặt của Cố Thanh Yến.

"Cô nói chuyện kiểu gì vậy? Một người mới còn không biết mình là ai, tự cho mình là tài giỏi lắm à? Nếu không phải nhờ bán thân cho Thời Thâm Niên, thì người ta cũng sẽ chẳng coi cô ra gì đâu?"

Lời vừa rồi quá cay độc. Hắn cố tình nói ra những lời vô căn cứ như vậy để khiến cho người khác cảm thấy nghi ngờ.

Đến lúc nào đó, khi mà ngọn lửa lên đến đỉnh điểm, đây là cách mà những tin đồn xuất hiện.

Sau khi gã đại diện mắng xong, nghĩ đến việc gì đó, hắn lại nhìn về phía đạo diễn Từ, bắt đầu châm chọc: "Đạo diễn Từ, tôi thấy thật ra các ông không phải là muốn đổi kịch bản mà là do tỷ phú đánh tiếng nên không thể không lắng nghe cô ả này đây chứ?"

Đạo diễn Từ không giỏi trong việc tranh luận với người khác. Túc Nghị đã từng nói rằng, Nhan Linh có thể leo lên đến vị trí này một phần cũng là nhờ đến vị đại diện không từ thủ đoạn, vô đạo đức, mặt dày như bê tông.

Mấy lời thế này này, hẳn ta cũng chẳng ngại thốt ra.

Đạo diễn Từ không lên tiếng, đứng là Thời Thâm Niên yêu cầu thay đổi kịch bản. Nhưng ban đầu kịch bản cũng vốn do bản thân ông tự nguyện đổi. Ông chỉ muốn dẫn dắt thật tốt, ngoài ra cũng không liên quan đến những vấn đề khác.

Về phần Nhan Linh, chỉ việc cô ta tiết lộ nội dung kịch bản mấy lần trước thôi cũng đã khiến ông cảm thấy không hài lòng.

Mặc dù không có bằng chứng cho sự cố trong video trước đó nhưng ông cũng có thể đoán ra được ai đã làm ra điều này.

Ban đầu, Đạo diễn Từ không muốn xảy ra bất kì tranh chấp nào cả. Nếu Nhan Linh không muốn thay đổi kịch bản, có thể để cho cô ta tự yêu cầu rút khỏi đoàn làm phim.

Nhưng Thời Thâm Niên lại không đồng ý. Anh chỉ nói với ông rằng dù có đổi kịch bản thì vẫn phải để Nhan Linh tiếp tục diễn.

Đạo diễn Từ cũng chỉ có thể đồng ý, đây là yêu cầu của Thời Thâm Niên. Mặc dù trong thâm tâm ông rất thích Cố Thanh Yến nhưng cũng không thể bác bỏ được những lời nói này.

Nhà sản xuất phim nói: "Việc thay đổi kịch bản là do quyết định chung của mọi người. Nếu như hai người không muốn thì có thể tự rút lui, coi như vi phạm hợp đồng. Nếu như đồng ý thì chuẩn bị rồi chúng ta bắt đầu bấm máy, không thể tiếp tục trì hoãn thêm thời gian nữa."

Trong khi nhà sản xuất đang nói, anh ta liếc nhìn Cố Thanh Yến một cái. Nếu như là trước kia, anh ta khẳng định mình cũng không đủ cứng rắn dám tức giận mà nói như vậy.

Nói thế nào đi nữa thì Nhan Linh cũng là người có chỗ đứng. Vì người mới mà đắc tội với Nhan Linh, quả thật là không đáng.

Nhưng bây giờ đã khác. Sau lưng Cố Thanh Yến chính là toàn bộ nhà họ Thời.

Cố Thanh Yến không quan tâm đến sự khiêu khích của gã đại diện. Cô mím môi, không nói.

Dường như hẳn ta không muốn bỏ qua cho cô, từ ngữ nặng nề, càng nói càng khó nghe: "Bị tôi nói trúng tim đen rồi chứ gì? Nếu không phải có đại gia chống lưng cho, cô làm gì có gan dám trở nên kiêu ngạo như vậy được? Cô chỉ đáng thế thôi, liếm gót cho Tiểu Linh cũng không xứng."

Hắn mặc nhiên cho rằng sau lưng Nhan Linh có Quý Tĩnh, mà sau Quý Tĩnh còn có Thời Vĩnh Hưng. Hắn nghĩ dù Thời Thâm Niên có lợi hại đến đâu thì

cũng không dám không nghe lời bố anh nói, căn bản là hắn không coi Cố Thanh Yến ra gì.

Hắn cũng từng nghe qua đôi chút. Bốn năm trước, Cố Thanh Yến bị Thời Vinh Hưng đuổi đi. Nhất định bốn năm sau, cũng sẽ tuyệt đối không được Thời Vinh Hưng chấp nhận.

Hắn nói: "Chỉ có một chút quyền rũ này thôi thì cũng vô dụng. Bốn năm trước cô không thành công leo nổi thì bốn năm sau, số phận cũng sẽ chỉ đến vậy."

Cố Thanh Yến bật cười. Cô nghe ra được hàm ý của lời nói này: "Anh đã nhìn thấy Thời Vinh Hưng?"

Hắn chưa từng nhìn thấy nhưng Nhan Linh chắc chắn đã nhìn thấy ông ta.

Hắn nhìn Nhan Linh một cái rồi vênh vao nói: "Tất nhiên rồi. Lần nào ông chủ Thời nhìn thấy Tiểu Linh của chúng tôi đều vô cùng ưng ý. Hơn nữa bà chủ Thời còn nói rằng trừ Tiểu Linh ra, ai khác cũng đừng hòng nghĩ đến việc vào cửa nhà họ Thời."

Hai câu này quả thật không giống hai người đó có nói vậy. Nhưng giờ Cố Thanh Yến không muốn nói chuyện với hắn nữa.

Có thể lúc đó Thời Vinh Hưng khách khí với Nhan Linh, nhất định cô ta phải có giá trị lợi dụng. Chỉ với mình Nhan Linh thôi thì tất nhiên là không xứng rồi.

Mà về Quý Tĩnh, Cố Thanh Yến đã gặp bà ta hai lần. Lần đầu là lúc Thời Thâm Niên không có ở đây, đối phương cũng rất lịch sự, thậm chí còn vâng vâng dạ dạ, chẳng giống chút nào vào tiếng tăm về vang lúc làm ảnh hậu bên ngoài.

Nhưng trong lúc nói chuyện không hề che giấu, đều lộ ra tâm địa xấu xa. Bảo sao bà ta lại giả vờ như vậy, là để lấy lòng Thời Thâm Niên.

Lần thứ hai gặp lại, lúc đó Thời Thâm Niên ở ngay bên cạnh. Lần đó nhìn thấy lúc bà ta nói chuyện, mọi tham vọng đều được che giấu kín kẽ.

Ở bên cạnh bùng trà rót nước, đối với Cố Thanh Yến thì ân cần hỏi han, thật sự giống như một bà mẹ chồng tốt bụng.

Nét mặt biến đổi phong phú như vậy, khiến Cố Thanh Yến cảm thấy rằng bà ta thực sự có thực lực để giữ được ngôi vị ảnh hậu.

Với một người đã sống ẩn dật suốt nhiều năm, tuyệt đối sẽ không bao giờ nói những lời nông cạn như vậy.

Nếu Thời Vinh Hưng đã coi thường Cố Thanh Yến thì nhất định ông ta cũng sẽ coi thường cả Nhan Linh.

Một người đàn bà không có giá trị lợi dụng, ông ta sẽ không bao giờ để Thời Thâm Niên được phép cưới.

Nếu Thời Vinh Hưng không đồng ý, Quý Tĩnh cũng tuyệt đối không thể nào nói những câu này được.

Cố Thanh Yến không biết rốt cuộc đối phương đang đắc ý điều gì. Sau khi nghe xong, cô nhếch mép, nụ cười hiện lên sự ẩn ý.

Cô nghiêm ngặt nhìn Nhan Linh một cái, sau đó xoay người về phòng nghỉ.

Hành động của cô hoàn toàn đã chọc giận Nhan Linh. Cũng may cô ta còn nín nhịn được, giả đại diện còn đang nghĩ cô ta không chịu nổi nữa.

Hắn khó chịu, nói: "Chúng tôi không chấp nhận điều này. Tiểu Linh, chúng ta sẽ trả tiền vi phạm hợp đồng. Số tiền này không phải không có. Chờ đến khi trả tiền rồi sau đó lại nói chuyện với bọn họ."

Dựa theo ý của hắn là sau khi trả tiền xong, nhất định sẽ phơi bày chuyện này ra ánh sáng. Tốt nhất là để bộ phim này bị flop, làm Cố Thanh Yến không có cơ hội để ra mắt.

Để cô cả đời bị Nhan Linh giẫm đạp dưới chân, không thể ngẩng đầu lên được, càng không có cơ hội để chuyển mình.

Lừa gạt của hắn ngút đến tận trời. Nhan Linh cũng đã tỉnh táo lại, cô ta nói: "Không, em muốn diễn."

Cô ta nhìn về phía đạo diễn Từ: "Tôi sẽ diễn theo kịch bản. Nhưng tôi cũng muốn xem xem những bộ phim truyền hình được sản xuất theo một kịch bản như vậy rốt cuộc có được khán giả chào đón hay không."

Nói chính xác, trên thực tế cô ta lo người xem là fan hâm mộ của mình để uy hiếp đạo diễn Từ.

Fan hâm mộ của Nhan Linh cực kì trung thành, hơn nữa nếu có cãi nhau chưa từng chịu thua.

Nhan Linh hết lòng thân thiện với đám fans, lại còn tương tác và tặng quà rất nhiều cho bọn họ.

Mỗi lần xảy ra chuyện gì, chỉ cần ám ức tỏ vẻ mình có lỗi, không phải người khác sai.

Dần dà sau đó, bất cứ chuyện gì phát sinh, fan hâm mộ của cô ta đều theo phản xạ bắt chước đúng sai phải đều bảo vệ Nhan Linh.

Hào cảm của mọi người với Nhan Linh không tồi. Giống như Túc Nghị nói, để leo lên được vị trí này, cũng có rất nhiều người ghét cô ta.

Nhưng lại rất ít ai dám lộ diện, cắn xé cô ta vì sợ bị fan hâm mộ của cô ta ném đá.

Nhan Linh dám đảm bảo rằng nếu xóa cảnh quay của cô ta còn ít như vậy, đến khi bộ phim được phát sóng, có khi da đầu Cố Thanh Yên cũng chả còn.

Một người mới không có một fan hâm mộ nào mà cũng dám cướp đất diễn của cô ta thì cũng đừng trách sao cô ta không khách sáo.

Mà ở bên kia, phòng quan hệ xã hội, ekip của Cố Thanh Yên hơi do dự đi vào phòng làm việc của Thời Thâm Niên.

"Thưa sếp tổng, nếu như Nhan Linh nhất quyết chịu vi phạm hợp đồng không tiếp tục diễn thì như thế nào ạ? Dựa vào tài sản cô ta mà tôi đã tìm hiểu thì khoản tiền này không làm khó cô ta."

Thời Thâm Niên cầm bút trong tay, ký tên rất nhanh chóng. Trên mặt giấy in một con chữ vừa đẹp lại dứt khoát.

Anh khẽ ngược mắt lên: "Cô ta sẽ không làm thế."

Người phụ nữ đó quá hiểu thắng, nhất định cô ta sẽ không cho phép bản thân mình rút lui như một kẻ thua cuộc.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Thời Thâm Niên đã đưa cô ta vào ván cờ này, chính là không muốn cô ta có đường lùi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cô ấy chính là Dur Mạn, không còn là đang diễn nữa

Edit: Đậu

Beta: TH

Sau khi xong việc sửa kịch bản, Nhan Linh đã bình tĩnh lại. Cô ta càng trở nên hiền hoà, dễ tính hơn.

Lúc trước thi thoảng mới đem đồ ăn vặt, lấy lòng nhân viên. Giờ thậm chí còn hơn thế, mỗi ngày đều mang theo cả một đồng đồ đến, ai ai cũng đều có phần, không ai bị bỏ sót.

Trước kia nếu không có cảnh quay của cô ta thì không bao giờ thấy bóng dáng đâu. Cho dù là lúc cô ta đến diễn thì cũng đến rất muộn rồi sau đó cũng yêu cầu về sớm.

Hôm nay thì y như biến thành người khác hoàn toàn, làm việc càng cẩn trọng hơn. Đây một số công việc không quan trọng khác ra đằng sau, ở lại đoàn phim mỗi ngày, hòa hợp nói chuyện với các nhân viên.

Hôm nay, Cố Thanh Yên diễn một cảnh ở dưới nước. Thời tiết dần dần trở nên rét hơn. Ở bên ngoài dù đang mặc một chiếc áo lông cũng vẫn cảm thấy lạnh.

Tiểu Đình đã chuẩn bị cho cô một chai nước ấm và một chiếc khăn lông to, một tay bỏ vào túi, trên miệng lầm bầm: "Chị Yên Yên, cái này là lúc Nhan Linh ngồi ở bên ngoài nói chuyện cùng với mọi người. Chị ý nói rằng chờ một lát nữa khi chị diễn cảnh xuống nước, sợ chị sẽ bị lạnh, bảo nhân viên nên chuẩn bị túi sưởi cho chị."

Tiểu Đình không vui, hừ một tiếng: "Rõ ràng không phải là chúng ta không chuẩn bị. Gần đây, ngày nào nhân viên trong đoàn cũng đều nói cô ta tốt bụng. Chính là cái tên kia kia, trước đó còn nói với em Nhan Linh giả vờ giả vịt, tính khí tệ vô cùng. Hôm qua đột nhiên lại nói với em cảm thấy Nhan Linh tốt tính ghê, trước kia là hiểu lầm cô ta."

Tức chết em mà!"

Tiểu Đình tức giận, gấp chiếc chăn dày còn liên tục đánh mấy lần lên, như cô nhóc có thể trút hết sự oán giận trong lòng ra bên ngoài vậy.

Gần đây, Nhan Linh biểu hiện vô cùng bình tĩnh, cũng không hề khiêu khích Cố Thanh Yên. Cố Thanh Yên luôn sợ phiền toái. Nếu đối phương không chọc giận cô, cô cũng sẽ không gây ra chuyện gì cả.

Cô thấy thợ trang điểm nâng cằm lên, nghe giọng mềm mại cất lên: "Vây coi như không nghe thấy đi. Cũng không cần để ý đến."

"Nhưng em thấy tức giận!" Tiểu Đình không vui, đi đến trước gương, nhìn Cố Thanh Yên: "Lần trước còn có người nói rằng chị Yên Yên quá lạnh nhạt với Nhan Linh. Nhiều lần Nhan Linh đã chủ động tìm đến nói chuyện với chị thế mà chị lại không để ý đến. Sau đó, bọn họ cứ thì thầm nói riêng với nhau là tính cách của chị rất tệ, không thể hòa đồng nổi."

Cố Thanh Yên nhìn về phía cô nhóc. Thợ trang điểm thấy hành động của cô cũng dừng việc động tác trên tay lại.

Cố Thanh Yên cười nhẹ: "Sau đó em cãi nhau với bọn họ?"

Mấy ngày trước, cô nghe thấy mọi người nói bóng nói gió rằng Tiểu Đình nhìn trông như đứa nhóc vậy mà lại có sức lực khỏe vô cùng, thậm chí có thể đánh được ba bốn người đàn ông to lớn.

"Em không có cô ý..." Tiểu Đình xấu hổ, buồn bực cúi đầu, không biết nên làm thế nào, chỉ dùng ngón tay cuốn lấy góc áo: "Em nghe thấy bọn họ nói xấu chị Yên Yên nhưng em chỉ tức giận nói họ mấy câu thôi, rồi thiếu chút nữa là đánh nhau."

Cố Thanh Yên chỉ mỉm cười, còn chưa kịp mở miệng trả lời thì thợ trang điểm đã tròn mắt lên, nhìn Tiểu Đình một cái. Cô ấy nghiêm túc, gật đầu:

"Con bé này, sao lại làm vậy? Em đi gây gổ với người ta rồi cuối cùng nhờ xảy ra chuyện gì, không phải Yên Yên sẽ phải gánh chịu hậu quả thay em sao?"

Về sau, Tiểu Đình cũng hiểu ra vấn đề, luôn cảm thấy hối hận. Cô nhóc cúi đầu: "Em biết lỗi rồi, chị Yên Yên, lần sau em nhất định sẽ không nhất thời xúc động như vậy nữa. Em chỉ tức giận bởi vì bọn họ không hiểu chị. Còn Nhan Linh chỉ cần giả vờ một chút thôi là đã có thể lừa được tất cả bọn họ. Vậy nên em mới nổi nóng."

Dù gì Tiểu Đình cũng còn quá trẻ, chỉ có lòng chân thành. Nếu là trước kia cô nhóc sẽ chỉ văng vẳng dạ dạ, không có người bảo vệ.

Còn bây giờ có Cố Thanh Yên bảo vệ cô ấy. Vậy nên cô bé mới trở nên cảm đảm hơn so với những cô gái nhỏ khác, tự nhiên cũng dần dần lộ ra một mặt vừa ngây thơ lại vừa liều lĩnh của mình.

Cố Thanh Yên mỉm cười, ra hiệu bảo thợ trang điểm của mình tiếp tục. Cô khẽ nhắm mắt lại, để thợ trang điểm quét qua mí mắt.

Sau một lúc, Cố Thanh Yên mới nhẹ nhàng nói: "Em không cần phải xin lỗi. Chúng ta vốn không cần phải dựa vào việc lấy lòng người khác thì mới có thể trụ được ở cái giới giải trí này. Nếu không vui, chúng ta cũng phải học cách biết phản kháng lại."

Tiểu Đình vui mừng ra mặt, không nén được ngân nga mấy tiếng, như một chú gà con đang mổ thóc vậy.

Thợ trang điểm nguyệt cô nhóc, Tiểu Đình lén lè lưỡi một cái, sau đó lại lập tức vui vẻ đi thu dọn đồ đạc.

Thợ trang điểm nhìn thấy dáng vẻ ngây ngô của cô nhóc, chỉ thở dài nói: "Điều này thực sự có tốt không vậy? Hôm qua, Nhan Linh đã đăng một bài lên trên Weibo nói rằng gần đây cô ta đã mệt mỏi và cảm thấy khó chịu nên muốn định rút khỏi giới giải trí. Ngay lập tức có rất nhiều fan hâm mộ bình luận, an ủi cô ta. Hôm đó, Weibo như nổ tung lên vậy. Nếu sau này cô ta nói điều gì đó bất lợi với em thì làm sao bây giờ?"

Cả người Cố Thanh Yên đều thoải mái, cô nhàn nhã dựa vào ghế, trông như chuẩn bị ngủ.

Cô lười biếng mở mắt: "Em có thể làm được gì bây giờ? Miệng của cô ta ở trên người cô ta. Cô ta muốn nói gì làm sao bị người khác ngăn cản được?"

Ở phía bên kia, thợ trang điểm chỉ biết thở dài: "Ý chị là chúng ta cũng có thể học hỏi cô ta một chút. Mỗi ngày chúng ta chuẩn bị một vài món quà nhỏ cho nhân viên, cũng coi như là lấy lòng bọn họ. Sau này mà có xảy ra chuyện gì thì cũng có người vào nói đỡ được mấy câu."

Cố Thanh Yên lắc đầu, không nói gì cả.

Những kẻ đó đều giậu đổ bìm leo. Nếu sau này Nhan bị đào thải, những gì cô ta đang làm bây giờ chưa chắc có thể giúp ích được trong tương lai.

Cô ta chỉ gần giữ vững được vị trí này. Cho dù không làm những việc này thì những người bên ngoài cũng không dám đắc tội với cô ta.

Cố Thanh Yên ghét cái cảm giác phải duy trì tình cảm. Cuộc sống mười tám năm trước của cô đã luôn phải mang chiếc mặt nạ giả vờ mỉm cười. Cô muốn lấy lòng mọi người, làm như vậy thôi cũng quá mệt mỏi rồi.

Cô quyết định diễn xuất chỉ bởi vì cô yêu nó. Nếu sở thích này làm cô mệt mỏi, như vậy thì cô thà tình nguyện không làm nữa.

Thợ trang điểm thấy cô không nói lời nào, cũng không tiếp tục khuyên nhủ.

Thực tế, cô ấy biết được Thời Thâm Niên có quan hệ với Cố Thanh Yên. Nhưng cô cũng chỉ là một người ngoài cuộc không hiểu rõ mọi chuyện, không biết rốt cuộc quan hệ giữa hai người bọn họ là như thế nào.

Hiện tại cô ấy đang đi theo Cố Thanh Yên, đương nhiên vấn đề này sẽ cần nhắc ít nhiều.

Cô ấy không thể đảm bảo được liệu Thời Thâm Niên không bao giờ thay lòng đổi dạ, nhưng nếu như mà Thời Thâm Niên thay đổi, nhất định sẽ vô cùng tồi tệ.

Những lời nói này cô ấy cũng không dám nói ra. Chỉ yên lặng thầm cầu nguyện hy vọng tình cảm của Thời Thâm Niên lâu lâu một chút, tốt nhất là đợi cho đến khi Cố Thanh Yên thành công ra mắt.

Sau khi hóa trang xong, thời gian nghỉ không còn nhiều nữa.

Tiểu Đình luôn ở bên ngoài, tụ tập thành nhóm nói chuyện với mọi người. Nhan Linh chủ động đến gõ cửa, nhắc nhở Cố Thanh Yên thời gian quay đã tới, chuẩn bị cho cô một chiếc chăn lông mềm, ấm áp.

Ngay cả trợ lý của anh để Phòng cũng nói đùa rằng Nhan Linh vô cùng thân thiết, có thể quay với cô ta trong đoàn phim lần này quả thật vô cùng may mắn.

Sau khi hàn thuyên mấy câu, đạo diễn Từ thông báo bấm máy.

Cảnh quay này là một cảnh nổi bật cao trào, Dur Mạn đối mặt với nam chính.

Vào thời khắc sinh tử, nam chính tuyệt vọng, hắn cầu xin Dur Mạn sử dụng phép thuật của mình để cứu lấy thế giới.

Dur Mạn lạnh lùng từ chối. Cô đứng trong gió rét, phía sau lưng là một biển tuyết mênh mông, trắng xóa đến vô tận.

Cô mặc một chiếc áo choàng đỏ sẫm quyền rũ, tung bay theo cơn gió rét lạnh đến thấu xương.

Mái tóc đen dưới ánh nắng mặt trời, phía dưới làn màu trắng của tuyết càng khiến cho cô nổi bật đến khác thường.

Đôi môi mỏng khẽ mở, cô không quan tâm đến dáng vẻ quý lạ khúm núm của nam chính, nhàn nhạt nói một tiếng không.

Nam chính có sự kiêu ngạo của chính bản thân mình. Vì đất nước, hắn ta đã hạ giọng, ăn nói khép nép, tình nguyện hi sinh bản thân mình để bảo vệ quốc gia.

Hắn ta đã chuẩn bị xong, bất kể Dur Mạn có yêu cầu gì, hắn đều sẵn sàng tình nguyện đồng ý.

Nhưng Dur Mạn không hỏi bất cứ gì cả, cũng không đề cập đến bất cứ điều gì, chỉ nói không.

Gương mặt của nam chính như chết lặng, nhúc nhích mắt nhìn về phía mặt trời. Hắn ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy mặt trời cô độc trên bầu trời.

Cho dù ánh sáng đó mãnh liệt đến đâu thì giữa cơn gió giá lạnh, giữa biển tuyết mênh mông, hắn ta chỉ cảm thấy thất vọng, trong thâm tâm đã lạnh buốt.

Hắn ta đứng dậy, cuối cùng không nhìn Dur Mạn nữa.

Lúc xoay người rời đi, chỉ còn lại một bóng lưng cắt đứt quan hệ.

Ở trong kịch bản, tuổi tác của Dur Mạn không người nào biết được. Cô ấy dường như là một người toàn năng, vừa có thể cứu người nhưng cũng có thể giết người.

Cô là một người lạnh lùng và tàn nhẫn. Cho tới bây giờ, ánh mắt của cô sẽ không vì con kiến mà dừng lại.

Xuyên suốt toàn bộ kịch bản, chỉ có duy nhất hai tình tiết để lộ ra sự bi thương.

Lần đầu tiên là thân mật cùng với nam chính. Dưới ánh mắt đó mang một nỗi buồn không thể hiểu được.

Còn một lần khác, là vai diễn nam phụ của Túc Nghị, vì cô mà bị thương, lúc sau thì chết.

Cô đưa thi thể của nam phụ đến bãi tha ma, lặng lẽ đứng mấy giây. Sau đó không do dự, xoay người rời đi.

Đến khi trở về, một đêm sau, cô đột nhiên phát điên, quay trở lại bãi tha ma đó.

Cô ngồi tìm giữa một đồng thi thể hôi thối. Suốt một buổi tối trôi qua, cô ngồi cạnh giữa những xác chết, che mặt lại, khàn khàn giọng, khẽ hỏi:

"Anh ở đâu?"

Trước kia, mỗi lần anh ta đến đều là không mời mà tới, đuổi cũng không chịu đi. Lần này thì thật sự rời đi rồi, không bao giờ gặp lại.

Dur Mạn chỉ yếu đuối đúng duy nhất hai lần, nhưng không một ai nhìn thấy được điều đó.

Trong mắt mọi người, cô ấy thật sự là người mạnh mẽ, không thể nào với tới được.

Nam chính không có cảm tình với cô. Ban đầu đối xử tốt với cô chính là vì muốn thu nạp cô bởi sức mạnh vô cùng lớn của cô.

Về sau, phát hiện ra cô lạnh lùng, lập tức không hề tỏ ra thương xót. Người đàn ông này không phải là một người đàn ông hoàn hảo theo đúng nghĩa. Ở trong nguyên tác gốc, người đàn ông này đều là vì đất nước, thật sự rất vĩ đại.

Nhưng chuyện tình cảm nam nữ, lại ích kỷ đến đáng sợ.

Trong kịch bản, không có ai là người hoàn hảo cả, Cố Thanh Yến đứng giữa trời tuyết. Lúc này cô đang diễn, nhưng cũng không giống như đang diễn.

Cô mờ mịt nhìn tuyết trắng, thấy bóng dáng của anh để Phòng đang ngày càng đi xa. Cô cũng không biết biểu cảm với ánh mắt của mình như thế nào.

Cô nghĩ rằng trong kịch bản này chỉ có nam phụ là người yêu một cách chân thành và mãnh liệt.

Dư Mạn nhìn nam chính xoay người rời đi, thật ra không hề cảm thấy đau buồn. Cô đã không còn tình cảm như trước với hắn, nhưng cô bằng lòng thực hiện lời hứa, trả giá vì hắn ta.

Không nhất định là vì hắn, có thể là bởi vì nam phụ.

Đất nước này cũng là nơi mà nam phụ muốn bảo vệ. Chỉ là trong lòng nam phụ, Dư Mạn quan trọng hơn đất nước.

Cố Thanh Yến từ từ suy nghĩ, cả người ngả về phía sau.

Cô không phát ra bất cứ âm thanh nào, giống như một chiếc khăn lụa nhẹ nhàng bay theo gió, từ từ rơi xuống, rơi xuống vách núi.

Từ vách đá, cô ngã xuống, tự kết liễu bản thân ở trong nước băng lạnh đến thấu xương.

Nam chính đi xa, không phát hiện ra. Cho đến năm ngày sau, phe địch xuất hiện, không thể giải thích tại sao bên mình thương vong lại lớn như vậy.

Nam chính mới phát hiện, Dư Mạn không hề tuyệt tình giống như những lời mà cô nói.

Hắn cũng phát hiện ra rằng Dư Mạn không phải cái gì cũng có thể làm được. Nếu hắn muốn có được điều đó, cái giá cần phải trả chính là sinh mạng.

Giống như trước đây, hắn cầu xin Dư Mạn cứu sống mấy chục sinh mạng của binh lính, thậm chí còn tát Dư Mạn một cái.

Hắn nghĩ rằng người phụ nữ này quá lạnh lùng, vô tình tới mức hết thuốc chữa. Cuối cùng hoá ra, những binh lính kia vẫn còn sống.

Hắn tự nghĩ rằng chuyện này không phải Dư Mạn động tay vào. Sau này mới biết được, sinh mạng trên thế gian này đều đáng giá. Dư Mạn cứu những binh lính ấy, cái giá phải bỏ ra cũng phải tương đương.

Cuối cùng, cuộc chiến tranh giành thắng lợi. Nam chính cùng nữ chính nhìn nhau mỉm cười.

Cuối cùng thì với phim truyền hình, còn phải có thêm vài phân cảnh mùi mẫn nữa thì mới coi như thật sự hết phim.

Nam chính đứng sát về phía rìa vách đá, lặng lẽ nhìn xuống đáy vực. Hắn tự hỏi, từ chỗ này ngã xuống đến đáy hồ kia, cần mất bao lâu.

Chỉ trong một khoảnh khắc, ngẩn ngui tựa như một cái chớp mắt, một sinh mạng xinh đẹp bị tước đi.

Máy quay dừng hình ảnh, là cảnh Dư Mạn mặc chiếc váy lụa màu đỏ, chậm rãi từ từ rơi xuống giữa hồ.

Hình ảnh lơ mơ trùng với gương mặt của nam chính, quá tuyệt đẹp.

Không, cô ấy chính là Dư Mạn. Cuối cùng, cô không còn đang diễn nữa.

Vào lúc cô rơi xuống đáy vực, bên tai chỉ vang lên một âm thanh. Là giọng của một người đàn ông, giọng nói mang theo kiêu ngạo cũng như ám ức: "Tôi đối xử tốt với em như vậy, liệu em có thể để ý đến tôi không?"

Đạo diễn Từ là người am hiểu nhất trong việc tạo ra những thước phim đẹp đến như vậy. Khi Cố Thanh Yến được nhân viên kéo từ trong hồ lên, thậm chí có người nhìn vào ống kính không kịp lau những giọt nước mắt trào ra.

Tiểu Đình ôm thật chặt túi chườm nóng chạy tới, choàng chiếc khăn bông rất dày lên người Cố Thanh Yến, ôm cô khóc nức nở: "Huhu, chị Yến Yến, chị diễn hay lắm luôn, em thật sự oà khóc rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vương Vãn Dạ* *Cố Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Uống say?

Edit: Đậu

Beta: TH

Bởi vì lúc sau mới sửa đổi kịch bản nên cảnh diễn của Cố Thanh Yến trở thành phân đoạn quan trọng nhất trong cốt truyện. Đạo diễn Từ quyết định đặt phần nổi bật này vào đoạn cuối. Đến khi Cố Thanh Yến là người cuối cùng diễn xong, "Không được" chính thức đóng máy.

Cố Thanh Yến ôm túi chườm nóng trước ngực do Tiểu Đình đã chuẩn bị từ trước, trên người bọc một chiếc khăn lông dày, hắt xì hơi một cái.

Ánh mắt của đạo diễn Từ lướt tiếc rời khỏi màn hình. Nghe thấy tiếng hắt xì hơi của Cố Thanh Yến, ông mới ngẩng đầu lên nhìn.

Khuôn mặt đầy sự kinh ngạc, vui mừng nhìn về Cố Thanh Yến. Không chút do dự, ông kéo lấy cổ tay của cô lại, đứng trước màn hình: "Tiểu Cố à, ánh mắt của cháu thật sự vô cùng hoàn hảo. Tôi thật sự rất ngạc nhiên, tôi không ngờ cháu có thể diễn tốt như vậy."

Niềm vui sướng của đạo diễn Từ còn hiện rõ hơn cả lời nói. Đối với một người già đã sáu mươi, bảy mươi tuổi, lại có chút lơ ngơ múa tay múa chân.

Ngay cả phó đạo diễn lúc đầu có thành kiến với Cố Thanh Yến cũng trở nên phấn khởi: "Khoảnh khắc đó quả thật vô cùng tuyệt vời đối với tôi. Suýt nữa tôi còn tưởng mình đang nhìn thấy Dư Mạn từ trong sách bước ra vậy."

Ban đầu khi đọc truyện gốc, thật sự kết thúc gây ảnh hưởng rất lớn tới tôi. Thậm chí ngay cả khi đọc xong, tôi cũng không muốn đóng cuốn sách lại. Sau đó, khi đạo diễn Từ bảo tôi cùng nhau tham gia bộ phim "Không được", kỳ thật tôi đã không có kỳ vọng gì nhiều. Thật ra tôi không có lòng tin, không biết liệu có diễn viên nào có thể diễn được nhân vật Dư Mạn. Rồi tiếp đó, đạo diễn Từ đã kéo dài quá trình casting diễn viên suốt gần một năm cũng là bởi vì ông ấy không dám quyết định được ai sẽ là người đóng."

Bây giờ tâm trạng của phó đạo diễn vô cùng tốt, nói không ngừng, dường như đã quên rằng trước đây ông ta và Cố Thanh Yến có khoảng cách. Ông không ngừng cười, tự giễu với chính bản thân.

"Nói thật, khi lão Từ nói với tôi quyết định chọn một diễn viên mới vào vai nhân vật này, tôi cực lực phản đối. Sau này, khi tôi gặp cháu, cảm thấy tác phong vô cùng hợp thể nhưng tôi lại không dám tin vào khả năng diễn xuất của cháu. Cho nên từ trước tới nay, tôi vẫn luôn khách sáo với cháu. Bây giờ, tôi muốn nói lời xin lỗi..."

Ông ta vừa nói vừa cúi người xuống một cái, trước mặt Cố Thanh Yến: "Kỹ năng diễn xuất của cháu thật sự đã thuyết phục tôi hoàn toàn. Cô gái trẻ, nhất định sau này cháu sẽ thành công trong tương lai."

Cố Thanh Yến sùng sờ, thậm chí còn không kịp ngăn phó đạo diễn lại, chỉ còn thể nhìn một vị tiền bối đang cúi đầu về phía mình.

Cô cũng cúi gập người: "Phó đạo diễn, chú không cần thiết phải làm như vậy. Những chuyện trước kia, cháu thật sự chưa từng để ý đến."

Phó đạo diễn bật cười. Trên khuôn mặt, bộ râu quai nón cũng vì nụ cười mà rung rung: "Cháu chưa từng bao giờ so đo với tôi. Thế mà tôi trở thành một người đàn ông bụng dạ hẹp hòi rồi."

Ở trong giới này, danh tiếng của phó đạo diễn vô cùng tốt. Tuy nhiên tính tình của ông ấy rất dễ nóng nảy, thẳng thắn và vô cùng ghét những việc làm bẩn thỉu. Cũng vì vậy mà ông đặc biệt với rất nhiều người. Mỗi khi những người trong giới nhắc tới ông, người ta thường né tránh. Cho dù nhân phẩm có tốt đến đâu nhưng nếu tính tình thất thường thì cũng khó mà có thể hòa hợp dễ hợp tác, chỉ cần không cẩn thận sẽ bị thôi việc bất cứ lúc nào. Cũng chỉ có đạo diễn Từ tốt tính nên đồng ý nhận ông ta.

Cố Thanh Yến thấy ông nói lời xin lỗi, trong lòng xúc động.

Mặc dù trước đây cô không để ý ở trong lòng nhưng đối với phó đạo diễn, cô cũng không có ấn tượng tốt lắm. Nghĩ đến chính bản thân cô cũng là người suy bụng ta ra bụng người, luôn ác ý đi đoán suy nghĩ của người khác.

Cô không thích hòa đồng, cũng rất ít khi trò chuyện với nhân viên trong đoàn phim. Thực tế mà nói, cô có suy nghĩ rằng mọi người người ở trong đoàn không đáng để tâm tới, nhưng đó thực sự là một ý nghĩ tiêu cực.

Cố Thanh Yến không bao giờ cảm thấy bản thân mình là đúng. Tuổi thơ của cô có quá nhiều bóng tối đến nỗi trong vô thức, cô luôn tìm cách để trốn tránh khỏi việc phải liên lạc giữ mối quan hệ giữa người với người. Cô không thể tin tưởng người khác, lại càng không muốn bị tổn thương. Đó là lý do vì sao ngay từ đầu cô đã ngừng giao tiếp với người khác.

Nhớ đến một số người quan trọng trong cuộc đời. Trừ Thời Thâm Niên cũng chỉ có Kiều Vân, bây giờ thì có thêm cả Tiểu Đình.

Tạm thời không nói đến Thời Thâm Niên. Còn Kiều Vân và Tiểu Đình đều là những người đột nhiên xuất hiện trong cuộc đời của cô. Mà cô thì bị động, nhận lòng tốt của họ.

Tuy rằng có những lúc cô sẽ cảm thấy vui vì lòng tốt đó, nhưng đôi lúc cũng cảm thấy phiền não. Ví dụ như Tiểu Đình quá mức kích động mà thiếu chút nữa chuẩn bị đánh nhau với nhân viên trong đoàn làm phim. Nhưng cô lại không nghĩ đó là một gánh nặng, thậm chí còn cảm thấy vô cùng ấm áp.

Lúc này Cố Thanh Yến đang bọc trên người một chiếc khăn lông dày, đứng yên tại chỗ. Tựa hồ có hình dáng như Dư Mạn, cuối cùng lại lựa chọn hy sinh bản thân mình.

Cô quá cô đơn, đứng ở trên vị trí quá cao, cũng vì vậy mà không ai dám lại gần.

Ngoại trừ người yêu cô, bất kể dù có từ chối bao nhiêu lần thì anh vẫn luôn mặt dày tiến đến.

Rồi sau đó khi con người ấy ra đi, cuộc sống lại trở về như một hồ nước lặng. Nhưng cô lại không thể cảm nhận được sự ấm áp, như thể cuộc sống này giờ đây không còn ý nghĩa.

Sống hay chết cũng không còn quan trọng.

Rốt cuộc có phải là vì nam chính mà sẵn sàng tình nguyện hy sinh hay không? Cuối cùng, khi đọc cốt truyện gốc, mỗi người đều có những lời giải thích khác nhau.

Nhưng Cố Thanh Yến biết không phải như vậy, Dư Mạn làm vậy là vì chính bản thân mình.

Cố Thanh Yến nghe thấy đạo diễn Từ nói bên tai: "Buổi tối hôm nay, mọi người đừng vội về. Tôi sẽ mời tất cả mọi người."

Sau đó là tiếng reo hò hoan hô.

Bộ phim kết thúc, tất cả nhân viên đã làm việc chăm chỉ trong suốt một thời gian dài, đều có thể nhận được một khoản tiền thưởng xứng đáng, ôm vợ ôm con nghỉ ngơi ở nhà vài ngày. Như vậy, ai ai cũng đều vui vẻ, không kêu mệt mỏi, không kêu khổ, cố gắng làm việc chăm chỉ hết sức mình.

Tiểu Đình mừng rỡ, nói bên cạnh cô: "Đạo diễn Từ nói sẽ đến khách sạn Lý Thụy, là khách sạn năm sao đó ạ. Em còn chưa bao giờ được đến nơi đó, phấn khích quá!"

Cô nhóc nói vô cùng nhỏ, vì sợ sẽ bị những người khác nghe thấy rồi cười nhạo cô vì chưa bao giờ được đến những nơi như vậy, sợ Cố Thanh Yến sẽ bị chê cười vì dính líu đến cô.

Cố Thanh Yến cũng chưa bao giờ đến Lý Thụy nhưng từ nhỏ cô cũng đã đi nhiều bữa tiệc cao cấp khác nhau nên trong lòng cũng không hào hứng lắm.

Nhưng lúc này, nhìn thấy đôi mắt nhỏ bé vì vui sướng của Tiểu Đình, trong lòng cô cũng có cảm giác vui mừng. Giống như việc ăn trong một nhà hàng ở khách sạn năm sao là một điều gì đó rất vui. Đã từ rất lâu rồi cô đã không còn cảm giác hài lòng, thỏa mãn đến như vậy.

Cố Thanh Yến mỉm cười: "Vậy thì tí nữa em phải ăn nhiều hơn đấy, không thì sẽ lỗ vốn đấy."

"Em nhất định sẽ ăn nhiều nha." Đôi mắt đen lém lỉnh của Tiểu Đình ngay lập thay đổi nhanh chóng, không biết đang nghĩ đến điều gì: "Em đã nghe tin tức từ buổi trưa rồi nên đã cố tình không ăn. Bây giờ thì sắp chết đói rồi."

Cô nhóc vừa nói vừa xoa xoa cái bụng, diễn cho Cố Thanh Yến xem cái bụng xẹp lép.

Cố Thanh Yến chớp mắt nhìn, sau đó dí dỏm nói: "Chị cũng đói, lúc này khi nhảy xuống hồ chỉ sợ bụng kêu lên."

Cô quần chiếc khăn thật chặt vào người. Nhân lúc mọi người đang thu dọn đồ đạc, cô quay trở lại phòng nghỉ để thay đổi quần áo và trang điểm lại.

Trong khi chờ đợi, cô gửi một tin nhắn cho Kiều Vân: "Khi nào đạo diễn Từ gửi tiền thưởng thì anh hãy đưa cho Tiểu Đình 20 nghìn nhân dân tệ nhé."

Tại buổi tiệc, mọi người ai cũng đều nể mặt mũi đạo diễn Từ. Ngay cả một số diễn viên dù có rất ít phân cảnh, cũng đặc biệt từ các thành phố khác vội vã chạy tới tham dự.

Có tới tận ba bốn trăm người, bao trọn hết cả một hội trường ở tầng một.

Bữa tiệc bắt đầu. Sau khi đạo diễn Từ phát biểu xong, Cố Thanh Yến để cho Tiểu Đình tự do thoải mái đi loay quanh một mình, thích ăn gì thì lấy cái đó.

Ban đầu Tiểu Đình còn hơi ngại, nhưng thấy Cố Thanh Yến không cần mình ở bên cạnh thật, cô bé mới vui vẻ chạy đi ăn.

Ở một góc trong nhà vệ sinh, sắc mặt của Nhan Linh nghiêm trọng, nhìn đối diện về phía người đại diện, thấp giọng hỏi: "Thế nào rồi? Mọi chuyện đã xong chưa?"

"Hoàn toàn không có vấn đề gì." Vì vào trộm trong nhà vệ sinh nữ nên hẳn ta còn chuẩn bị sẵn một bộ tóc giả trùm đầu.

Hắn cởi bộ tóc giả xuống, nói một cách tự tin: "Yên tâm đi, lúc này giám đốc Ôn nói gì với em?"

Nhan Linh cảm thấy phát ốm khi nhắc tới lão già này. Cô ta nhếch mép một cái, cau mày nói: "Hỏi về lý lịch của Cố Thanh Yến. Ông ta sợ cô ta không sạch nên phải hỏi rõ trước."

Người đại diện lo lắng hỏi: "Thế em đã nói gì?"

Nhan Linh hừ nhẹ một tiếng: "Em còn có thể nói như thế nào? Một người mới vào thì làm gì có bối cảnh có quyền được?"

Người đại diện nở một nụ cười bí hiểm: "Lần này thì cô ta khó thoát được tai vạ. Để xem xem... sau đó nhà họ Thôi còn muốn cô ta hay không?"

Hắn đã phải nhịn để không nói ra câu nói khó nghe này.

"Tốt lắm..." Nhan Linh ngắt lời hắn: "Anh đi ra ngoài trước đi, nhớ chú ý một chút, đừng để người ngoài phát hiện ra. Nếu mà bị phát hiện thì đến cả di em cũng không cứu nổi anh đâu."

Gã đại diện nhìn bàn tay điệu đà của mình, chu mỏ nói: "Em yên tâm, anh đã ra tay rồi làm gì có chuyện sai ở đâu được?"

"Như vậy thì tốt."

Từ nhỏ đến lớn, Cố Thanh Yên không biết uống rượu. Chỉ có một lần duy nhất uống với Thôi Thâm Niên, đến khi uống cốc thứ hai thì đã say đến bất tỉnh nhân sự.

Sau này nghĩ lại, cô cũng không nhớ rõ cuộc chuyện gì đã xảy ra.

Nhưng từ sau hôm đó, Thôi Thâm Niên thường lừa cô uống rượu. Cố Thanh Yên rất thông minh, có cảm giác nhất định sau khi mình uống rượu sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên dù có sống chết như thế nào cô cũng sẽ từ chối.

Thôi Thâm Niên sợ cô không quen uống rượu, lại sợ nhờ sức khoẻ không tốt sau khi uống nên không ép buộc cô.

Tại buổi tiệc của đoàn phim, mọi người ai cũng uống ít nhiều. Phó đạo diễn và nhà sản xuất phim luôn nhiệt tình mời rượu, ngay cả đạo diễn Từ cũng uống không ít.

Đã có người thuyết phục mời rượu Cố Thanh Yên nhưng cô chỉ mỉm cười từ chối, nói mình bị dị ứng với rượu nên không uống được.

Một người phụ trách dụng cụ diễn hỏi: Một ngụm cũng không được sao? Dù sao cũng chỉ uống một chút thôi. Sau này cũng rất hiếm khi mọi người mới ăn uống chung. Tôi cũng không biết sau này liệu có còn cơ hội hợp tác nữa hay không?"

"Có." Đạo diễn Từ hơi say, nghe thấy những lời này thì cảm thấy không vui, lập tức nói: "Tất nhiên là chúng ta phải hợp tác chứ. Kỹ thuật diễn xuất của Tiểu Cố tốt như vậy, nhất định sau này sẽ trở thành ảnh hậu, tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua cháu."

Ngay cả những lời nói không dám nói ra cũng có thể nói, đó cũng là một mặt lợi của việc say.

Túc Nghị cũng vui vẻ nói: "Chú, chú uống ít thôi. Không đến lúc về nhà lại bị thím la đấy."

Khi say, đạo diễn Từ có chút giống trẻ, cảm thấy mất vui nhìn chằm chằm về phía Túc Nghị: "Bà ấy dám mắng chú? Cái gì bà ấy cũng đều nghe theo chú hết."

"Vâng vâng vâng." Túc Nghị cũng lười để khuyên ông, chỉ nói vài ba câu có lệ. Nhân tiện cũng chặn ly rượu đang đưa đến ở trước mặt Cố Thanh Yên.

"Đừng mời nữa, không phải người ta không biết uống rượu sẽ như thế nào hay sao? Dị ứng với cồn rượu là vô cùng nguy hiểm đến chết người, sau này cô ấy có chuyện gì các anh có chịu trách nhiệm nổi không?"

Vài người liếc mắt nhìn nhau. Ngay lập tức sau đó, bật cười nói: "Uống một mình, tự chúng tôi uống."

Không phải là họ không muốn mời nữa mà là người em trợ lý của Nhan Linh cứ muốn họ đi mời rượu.

Cố Thanh Yên nhẹ nhàng đứng lên, cầm trên tay một chiếc ly, giờ trước mặt, bên trong có nước hoa quả.

Cô nói: "Cảm ơn mọi người đã giúp đỡ tôi. Tôi sẽ uống nước trái cây thay rượu, uống một ly đầu tiên."

Cô nói xong, bèn uống hai ly nước trái cây, một hơi cạn sạch. Túc Nghị mở lời, nói tốt và mọi người cũng khoa trương bắt đầu vỗ tay, hoan hô.

Cố Thanh Yên cũng cảm thấy vui hơn. Đạo diễn Từ kéo cô lại rồi mới nói, cảnh quay đó ông có dự cảm rằng nhất định sẽ trở thành một cảnh kinh điển.

Còn nói sau này Cố Thanh Yên thành công cũng không được coi thường ông, nhất định phải tiếp tục diễn trong các kịch bản của mình.

Phó đạo diễn càng uống nhiều hơn, tiếp tục lái nhái, không ngừng nói bản thân mình không tốt, ban đầu không nên đối xử như vậy với Cố Thanh Yên, là do ông không biết nhìn người.

Túc Nghị cũng lòi bọ họ đi, để bọn họ nghiêm túc uống rượu, bớt lái nhái lý sự.

Nghe mấy lời từ lạt từ lạt của họ, trong lòng Cố Thanh Yến cũng không rõ cảm giác như thế nào.

Có vẻ hòa đồng với người khác cũng không khó như cô nghĩ.

Cô cảm thấy con người thật kỳ lạ, trước kia cô vẫn luôn kháng cự mọi chuyện. Đột nhiên nghĩ thông suốt mọi chuyện, cảm thấy nó thật sự tuyệt vời.

Cố Thanh Yến suy nghĩ một chút, cầm chiếc ly lên trước mặt, cảm thấy trên khuôn mặt hơi nóng nên muốn uống một ngụm trái cây để giải nhiệt.

Cô chỉ cảm thấy ly rượu trước mặt đang đưa, biến thành hình ảnh chồng lên nhau. Cô chớp mắt mấy cái, ly rượu đã biến lại thành một.

Cố Thanh Yến cảm thấy chóng mặt, không biết từ lúc nào đạo diễn Từ với Túc Nghị đã chạy đến sân khấu ở giữa sảnh, lăm bắm nói muốn hát.

Bây giờ chỉ còn mình cô là người duy nhất ngồi ở bàn chính, bên cạnh toàn là những người không quen biết.

Lúc trước, đạo diễn Từ có giới thiệu đây là một nhà đầu tư, họ Ôn.

Lão đầu trọc họ Ôn ngồi xuống, sờ bàn tay phải của cô: "Ồ, uống say rồi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Say rượu

Edit: Đậu

Beta: TH

Tên họ Ôn là người làm trong bất động sản, có đầu tư vào ngành giải trí, nhưng ông ta ôm trong mình ít nhiều ý định xấu xa.

Khi Tiểu Đình nghe được một số lời đồn đại trong đoàn phim, cô nhóc phát hiện được có một vai phụ ở kịch bản là do tên giám đốc họ Ôn nhét vào.

Cố Thanh Yến cũng không bận tâm đến, nhưng đúng là lúc bữa tiệc hôm nay bắt đầu, cô thấy người đóng vai nữ phụ này với tổng giám đốc Ôn đi vào cùng nhau.

Cô hơi chóng mặt nhưng ý thức vẫn còn tỉnh táo. Cố Thanh Yến rút tay lại, lắc đầu một cái, ánh mắt toát lên sự lạnh lùng, không mở lời với giám đốc Ôn.

Nhưng tên giám đốc Ôn kia không bận tâm đến sự thờ ơ của cô. Ngược lại, ánh mắt ám muội, nhìn lên nhìn xuống, quan sát Cố Thanh Yến.

Bởi vì mang cảm giác hơi say rượu nên mặt cô ửng đỏ. Hàng lông mi dài dưới ánh đèn in bóng lên gương mặt Cố Thanh Yến.

Về ngoài say xín, yếu ớt như một chú thỏ nhỏ, lại cũng giống như mèo con muốn cào người. Ánh mắt thì lạnh lùng, tựa như chú mèo đang gờ móng vuốt ra.

Ai dà!

Cả đời này giám đốc Ôn chưa bao giờ nhìn thấy một người phụ nữ nào xinh đẹp đến như vậy. Ngay lần đầu tiên nhìn thấy, ông ta đã thấy thích rồi.

Ông ta đã thử tiếp cận mấy lần nhưng đều bị trợ lý của Cố Thanh Yến chặn lại. Cũng sợ bị người khác phát hiện ra nên lão không dám có hành động gì cả.

Cuối cùng cơ hội cũng đến. Ông ta biết được từ Nhan Linh rằng Cố Thanh Yến không có hậu thuẫn lớn nhưng may mắn được đạo diễn Từ chọn vào vai nữ phụ, mới có thể được nhận vai diễn.

Sau đó, Nhan Linh yêu cầu ông ta chụp loại hình ảnh đó của Cố Thanh Yến nên mới tạo cơ hội tốt cho ông như vậy.

Đầu tiên, lời đạo diễn Từ cùng với những người khác đi ra chỗ khác, chỉ để lại Cố Thanh Yến một mình.

Đáy lòng giám đốc Ôn cũng trở nên sốt ruột. Chờ đến khi sau này Cố Thanh Yến thành công thì lão có muốn cũng không thể chơi được.

Ví dụ như Nhan Linh, ông ta luôn muốn trêu đùa với Nhan Linh một chút. Đáng tiếc là đối phương luôn làm bộ làm tịch, cũng chỉ qua loa cho có lệ đối với ông ta, căn bản là không phản ứng.

Nhớ tới chuyện này, giám đốc Ôn lại cảm thấy căm phẫn, ánh mắt nhìn Cố Thanh Yến có phần khinh bỉ.

Ông ta nghĩ loại phụ nữ dễ dãi kia cũng chỉ để chơi bời thôi.

Cố Thanh Yến chỉ uống say có đúng một lần nên đối việc say rượu, cô không biết rõ. Hơn nữa, đêm hôm nay cô cũng không uống một giọt rượu nào nên không cảm thấy bản thân mình uống say hay tương tự vậy.

Có lẽ trong hội trường quá ngột ngạt, đông người, lại có nhiều người hút thuốc nên cô hơi chóng mặt, cố gắng đứng dậy nhưng phát hiện ra hai chân mình mềm nhũn, suýt chút nữa đã ngã xuống.

Giám đốc Ôn cũng đứng dậy theo, duỗi tay muốn ôm cô vào trong ngực.

Cố Thanh Yến nhanh tay nhanh mắt đẩy cái cái bụng phệ của tên đàn ông này ra. Khi ngược mắt lên chạm phải ánh mắt của ông ta đã cảm thấy buồn nôn muốn ói.

Cô kim nén cơn buồn nôn, nói giọng khàn khàn: "Đừng chạm vào tôi."

Giọng của cô quá lạnh nhạt, tới mức cái "thiện cảm" của lão ta về cô trở thành nhục nhã. Ban đầu, lão ta định dụ dỗ cô, nếu Cố Thanh Yến không biết trái phải thì cũng đừng trách tại sao ông lại không dụ dỗ.

Ông ta nắm lấy cổ tay của Cố Thanh Yến, được người ta thông báo mọi người với đạo diễn Từ đã đi sang phòng bên cạnh để hát hò. Mà đàn ông một khi đã uống say thì không ai sẽ chú ý tới bên này.

Mà trợ lý Cố Thanh Yến cũng được người của ông ta lừa gạt đi chỗ khác. Đến khi người khác phát hiện ra không thấy Cố Thanh Yến thì lão ta cũng đã thành công giấu cô đi rồi.

Cố Thanh Yến né tránh một chút, nhưng không cử động. Lúc này, cô không chỉ cảm thấy có chút chóng mặt, thậm chí có cảm giác như cả hội trường cũng đang quay xung quanh.

Cô chớp mắt, nghe thấy giọng điệu đáng ghê tởm vang lên trên đỉnh đầu: "Tôi đỡ em đến phòng khách nghỉ ngơi một chút, em uống say rồi."

Cố Thanh Yến muốn nói cô không uống rượu nên không thể nào say được. Nhưng cái cảm giác này thật sự quá mệt mỏi. Nghe thấy được hai từ nghỉ ngơi, cô bối rối rồi vô thức gật đầu.

Giám đốc Ôn vui mừng ra mặt, duỗi tay đỡ lấy vai cô: "Vậy để tôi đỡ em qua."

"Không! Đừng động vào tôi!" Nghỉ ngơi là nghỉ ngơi nhưng không được đụng vào cô. Mặc dù ý thức của Cố Thanh Yến mơ hồ nhưng ngược lại về điểm này là vô cùng kiên quyết.

Đáy mắt của giám đốc Ôn lộ ra ý định xấu nhưng vì ngại trong hội trường còn có một số người khác, lão sợ sẽ bị phát hiện điều bất thường nên ngoan ngoãn nghe lời, buông tay ra.

Trong lòng thầm nghĩ chờ đến khi tới phòng rồi nhất định sẽ trừng phạt cô.

Chân của Cố Thanh Yến mềm tới nỗi cô phải bám vào thành ghế để lấy túi, bắt hụt tận tới hai lần. Đến lần thứ ba mới miễn cưỡng cầm được.

Cô không biết mình đang nghĩ gì, mỉm cười một chút sau đó nhấc túi lên, ôm nó vào trong ngực, vuốt hai cái như đang ôm trẻ con vậy.

Cả người mềm nhũn bắt đầu đi tới phòng khách, muốn ngủ một giấc. Nhất định sau khi ngủ rồi sẽ không còn cảm thấy chóng mặt nữa.

Giám đốc Ôn đi theo phía sau, nhìn vòng eo của cô uyển chuyển lắc qua lắc lại suýt nữa không nín được, chỉ muốn ôm chặt lấy.

Cố Thanh Yến bước đi, đôi chân mềm nhũn ra, vội vàng ôm lấy cái cột bên cạnh. Cô ôm chặt lấy cây cột gỗ, dựa vào nó chớp mắt mấy cái. Như thể cảm thấy mình đã có một điểm tựa để dựa vào, chỉ cần nhắm mắt có thể ngủ ngay lập tức.

Giám đốc Ôn không thấy cô tiếp tục đi nữa. Ông ta nhìn xung quanh không thấy ai còn chú ý bên này.

Ông ta nắm lấy cổ tay Cố Thanh Yến, dùng sức kéo một cái: "Đi theo tôi!"

Cố Thanh Yến kêu lên một tiếng rồi ngồi thụp xuống đất. Hai tay bó gối, nhất quyết dính móng xuống đất.

Không biết chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên hai hàng nước mắt bỗng lăn xuống.

Giám đốc vốn đã ngang ngược nhiều năm nay, lừa gạt, dụ dỗ không ít các cô gái. Nhưng phản ứng như Cố Thanh Yến thì thật sự đây là lần đầu tiên ông ta thấy.

Một là phát hiện ra mục đích của ông ta mà nhất định tranh cãi quyết liệt, không làm theo. Hoặc không thì giả bộ từ chối vì lợi ích.

Còn kiểu này thì ông ta chưa từng thấy bao giờ, hoàn toàn không coi lão ra cái gì, lại còn tự ổn ào?

Cuối cùng, ông ta có chút thương hoa tiếc ngọc, nhất là khi một cô gái cực xinh đẹp lại khóc to ở trước mặt mình như vậy.

Tay chân lão luống cuống, ngồi xổm xuống, nói ra thứ tiếng phở thông không chuẩn, không kiềm được hỏi: "Em khóc cái gì?"

Cố Thanh Yên không để ý tới ông ta, miệng cô lẩm bẩm, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Ở góc này không gây ra động tĩnh lớn nhưng cũng thu hút không ít ánh mắt một số người.

Trong góc khác, có một cô gái thông minh trông thấy thế, vội vàng đi tìm đám người của đạo diễn Từ.

Thấy tình hình không tốt, giám đốc Ôn lập tức kéo mạnh Cố Thanh Yên đứng lên.

Ông ta không còn sợ bị người ta nhìn thấy nữa. Dù sao thì Cố Thanh Yên không quyền không thế, ông ta có cường ép như thế nào cũng không sợ bị trả thù.

"Đứng lên cho tôi, khóc cái gì mà khóc, bỏ mày còn chưa động vào đâu."

"Chết tiệt!" Túc Nghị biết được tin từ cô gái kia, nói rằng Cố Thanh Yên ngồi khóc ở trong góc hội trường, hơn nữa cô còn đang bị một nhà đầu tư quần lý. Micro trên tay còn chưa kịp buông anh ta đã lập tức chạy như bay đến chỗ cô.

Vừa nhìn thấy tấm lưng như heo mập của giám đốc Ôn thì không chút do dự, lập tức lao vào, đập một cái.

"Thật đáng xấu hổ!"

"Ài? Dám đánh ông đây nhất định sẽ..." Giám đốc Ôn bị đá một cái, té xuống mặt đất. Lập tức đe dọa theo phản xạ nhưng khi nhìn thấy đó là Túc Nghị, nửa câu sau chưa kịp nói đã nuốt xuống.

Mặc dù Túc Nghị chỉ là một minh tinh nhưng gia thế của nhà họ Túc mạnh hơn lão ta nhiều.

"Chết tiệt!" Túc Nghị nhìn thấy khuôn mặt béo ú của lão ta không nhịn được lại đập thêm một phát.

Anh ta sợ Cố Thanh Yên bị thương. Vì vậy lại càng không nhẫn nại mà đập thêm mấy phát nữa, xoay người nhìn về phía Cố Thanh Yên: "Cô thế nào rồi? Có ổn không? Ông ta có làm gì cô không?"

Đầu óc Cố Thanh Yên hiện giờ vô cùng mơ hồ, nghe thấy câu hỏi của Túc Nghị thì từ từ ngược mắt lên, trên gương mặt hai hàng nước mắt vẫn lăn dài.

Túc Nghị luống cuống, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì. Anh ta vội vàng cởi áo khoác ra, trùm lên người Cố Thanh Yên.

Anh ôm lấy Cố Thanh Yên rồi bước nhanh về phía cửa.

"Cô không sao chứ? Tôi dẫn cô đến gặp bác sĩ. Liên hệ giúp tôi bác sĩ riêng đến đây." Nửa câu sau là anh ta nói với trợ lý của mình.

Cố Thanh Yên lắc đầu. Cô không nhận biết được rốt cuộc người trước mặt mình là ai.

Cô đuổi tay ra, có chút tò mò, sờ vào tai của Túc Nghị, mơ hồ chớp mắt: "Thời Thâm Niên?"

Túc Nghị ngạc nhiên, đưa tay vẫy vẫy trước mắt cô: "Cái gì vậy? Là tôi, Túc Nghị, người mang tấm lòng của người bố đã cứu cô khỏi nguy hiểm đấy."

"Không..." Cố Thanh Yên tuyệt vọng lắc đầu, giống như không đồng ý với lời nói của hắn: "Tôi không có ba, tôi không có..."

Cô không ngừng xua tay, khó chịu muốn nôn ra. Nói đến ba, nước mắt lại không kiềm được mà chảy xuống.

"Tôi chỉ có Thời Thâm Niên, nhưng sau đó...cũng không còn nữa..."

Túc Nghị nghe thấy lời nói của cô trở nên lộn xộn, bất lực hỏi: "Cô uống rượu? Không phải là cô không thể uống rượu được sao? Cô uống lúc nào vậy?"

Cố Thanh Yên vẫn còn giữ được một chút tỉnh táo, nghiêng đầu suy nghĩ một lúc: "Tôi chỉ uống một chút nước trái cây."

Nói xong, cô còn đuổi ra, múa tay múa chân để cho họ thấy rốt cuộc cô uống như thế nào.

"Rốt cuộc cô đã như thế nào..." Túc Nghị ngừng nói lại. Anh muốn hỏi rốt cuộc cô đã uống thế nào mà như biến thành một người khác, trở nên dễ thương như vậy.

Anh ta lại nghĩ đến ly nước trái cây lúc này. Đột nhiên nhớ tới có một nhân viên vừa nói vừa cười đùa với anh. Lúc đó anh cũng chỉ uống một ly trái cây vậy mà lại có thể chóng mặt giống như đang say vậy.

Nhất định là ly nước trái cây kia có vấn đề. Anh ta do dự một do dự một chút rồi quay sang nói với người trợ lý đi kiểm tra ly nước trái cây kia.

Cố Thanh Yến cảm thấy không thoải mái. Cô đưa tay ra nắm lấy tóc của Túc Nghị, không vui nói: "Khó chịu quá."

Túc Nghị không biết phải làm như thế nào, kêu lên: "Kiểu tóc này tôi đã phải cố giữ suốt cả buổi tối để cho nó không bị vênh lên, để còn đi cưa cảm mấy em gái đấy, thế mà bây giờ nó đều bị cô làm rối hết lên rồi."

"Không được!" Cố Thanh Yến đột nhiên trở nên không vui, cúi mặt xuống, nước mắt lại tuôn rơi.

"Cái gì không được?"

"Không được đi tán gái." Cố Thanh Yến lầm bầm: "Trước kia anh không có làm như vậy. Anh thay đổi rồi, em không thích anh nữa."

Túc Nghị biết cô không phải đang nói mình, anh ta thở dài: "Tôi gọi cô một tiếng chị. Chị dừng lại đi, nghỉ ngơi một chút. Để em bảo trợ lý đi tìm người của chị, chờ lát nữa sẽ có bác sĩ đến giúp chị giải rượu. Rốt cuộc chị đã uống bao nhiêu rượu vậy?"

Cố Thanh Yến dường như không hiểu rõ cuộc đang nói về vấn đề gì. Cô nằm gọn trong lòng Túc Nghị, không ngừng treu đùa mái tóc xoăn của anh.

Cô xoay người một chút, tay vẫn nắm chặt lấy tóc của Túc Nghị, dường như thấy phía đối diện còn có một Thời Thâm Niên.

Cô ngạc nhiên lắc đầu một cái, đối diện vẫn là Thời Thâm Niên.

Cô vội vàng nhắm mắt lại, dùng hết nhắm mắt rồi lại mở ra. Phía đối diện vẫn là Thời Thâm Niên.

Cố Thanh Yến bối rối. Mở to đôi mắt nai ngấn nước, ngây thơ nói: "Sao tự dưng lại có hai Thời Thâm Niên vậy?"

Túc Nghị sững sốt, ôm cô rồi xoay người, nhìn phía bên kia.

Khuôn mặt của Thời Thâm Niên tối sầm lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm lấy người mà anh ta đang ôm trong ngực.

Hai tay của Túc Nghị vô thức nắm chặt lại, cũng không hề có ý định buông tay ra.

Thời Thâm Niên đưa tay ra, trầm giọng nói: "Lại đây."

Cố Thanh Yến nhìn bên này, rồi nhìn bên kia. Sau đó mới phát hiện ra rằng người mình nắm tóc từ nãy tới giờ không phải là Thời Thâm Niên.

Cô kêu lên một tiếng, không một chút suy nghĩ, lập tức chạy đến ôm lấy Thời Thâm Niên thật.

Cô ôm chặt lấy cổ của Thời Thâm Niên. Dường như lúc này mới có cảm giác an toàn, thật sự không muốn rời xa khỏi lồng ngực ấm áp của anh.

Cọ đầu vào ngực mấy cái: "Rốt cuộc anh chạy sang phía đối diện kiểu gì vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Em tốt anh thích, em xấu anh cũng thích

Edit: Đậu

Beta: TH

Thời Thâm Niên cởi chiếc áo khoác trên người Cố Thanh Yến, trả lại cho Túc Nghị, anh nhủ mảy đáp một chiếc chăn nhưng, lông dê cho cô.

Anh nhẹ nhàng sờ lên trán của Cố Thanh Yến, sau đó nhìn về phía trợ lý của mình.

Trợ lý hiểu ý, ngay lập tức sắp xếp cho người chặn hết lối đi của tầng này, không ai được phép đi ra ngoài.

Thời Thâm Niên đã đặt trên người Cố Thanh Yến một chiếc máy nghe lén. Hôm nay anh lại có một cuộc họp. Đạo diễn Từ đã nói với anh rằng sẽ đảm bảo không để cho Cố Thanh Yến uống một giọt rượu nào. Thời Thâm Niên nghe thấy vậy cũng không cùng đi theo nữa.

Ai ngờ cuộc họp còn chưa kết thúc thì ở bên kia, Cố Thanh Yến đã xảy ra chuyện.

May mắn thay, trợ lý đã cử người theo dõi Nhan Linh, mọi hành động của cô ta đều đã được anh ta nắm rõ như trong lòng bàn tay.

Vì vậy, bọn họ mới có thể tới nhanh đến như vậy, thậm chí còn mang theo một số người tới.

Thời Thâm Niên còn tự lái xe, tăng tốc trên mọi đường đi đến đây, vượt qua không biết bao nhiêu cái đèn đỏ.

Nếu không phải từ máy nghe trộm cho anh biết hiện giờ Cố Thanh Yên vẫn an toàn, anh chỉ muốn bay thẳng đến đây bằng máy bay trực thăng.

Tài xế ngồi ở hàng ghế sau, anh ta cảm thấy không thể tin được. Rốt cuộc không biết kỹ thuật lái xe của giám đốc Thời như thế này rồi mà còn phải nhờ anh ta làm tài xế để làm gì nữa?

Trợ lý nói Thời Thâm Niên: "Giám đốc, ngài hãy đưa phu nhân rồi đi trước. Mọi chuyện còn lại ở đây để cho tôi xử lý nốt ạ."

Thời Thâm Niên gạt đầu một cái. Nhìn Túc Nghị hai giây, rồi sau đó nhấc đôi chân dài đi mất.

Cố Thanh Yên che đầu lại, kêu lên một tiếng, cô cảm thấy khó chịu, kéo chiếc chăn xuống.

"Đừng lộn xộn." Thời Thâm Niên kéo một tay của cô xuống. Cố Thanh Yên lại vặn vẹo người, suýt nữa là ngã xuống.

Thời Thâm Niên không dám buông tay nữa, chỉ có thể thấp giọng đe dọa cô: "Còn lộn xộn nữa là anh sẽ thả em xuống đấy."

Cố Thanh Yên vất vả lắm mới lộ ra nửa khuôn mặt. Đôi mắt long lanh như nước nhanh chóng lộ ra bên ngoài, quầng rừ mà ngà ngà trong men say.

Cũng không biết có phải do câu nói của Thời Thâm Niên khiến khiến cô thấy nhạy cảm, trong hốc mắt đột nhiên chứa chan nước, nước mắt lưng tròng, nghẹn ngào khóc nức nở: "Anh bỏ em đi, dù sao anh cũng không cần em nữa...Em cũng không cần anh nữa. Em cũng bỏ anh lại..."

Nhìn cô khóc, trái tim của Thời Thâm Niên cũng trở nên rối bời. Sao anh có thể bỏ Cố Thanh Yên lại được chứ?

Dù anh có đánh mất bản thân cũng sẽ không bao giờ đánh mất cô.

"Đừng khóc." Thời Thâm Niên đưa tay ra, dùng ngón tay cái lau nước mắt của cô.

Cố Thanh Yên bắt đầu lẩm bẩm, cầu nhàu: "Phải khóc, em phải dùng nước mắt nhấn chìm anh, cho anh chết đuối luôn. Ai bảo anh lại xấu xa như vậy!"

"Phụt!" Ngô Nham bị một cuộc điện thoại khẩn cấp của Thời Thâm Niên nên vội vàng chạy tới đây. Mặc kệ người ta đang tình chàng ý thiếp, một chân đạp ga đến thành phố. Xe còn chưa dừng hẳn lại thì nghe thấy Cố Thanh Yên nói vậy, không kiềm được cười ầm.

"Em gái Cố đang đầu thai sang làm tiên nữ ngọc trai đấy à, nước mắt cũng có thể làm người ta chết đuối luôn?"

Anh xuống xe, đi vòng qua mở cửa cho Thời Thâm Niên. Thời Thâm Niên cẩn thận đặt Cố Thanh Yên ở hàng ghế sau rồi anh cũng lên xe ngồi.

Sau đó nhìn về Ngô Nham, mở miệng nói: "Cô ấy uống say, cậu kiểm tra xem ngoại trừ say rượu ra còn có vấn đề gì khác hay không."

Ngô Nham nhún vai bất lực, nhận ra một sự thật bản thân mình chính là một tên nô lệ. Anh ta đi vòng ra đằng sau, mở cốp xe để lấy ra một số đồ mà mình mang tới.

Dùng một chiếc đèn pin nhỏ, mắt hướng về phía Cố Thanh Yên. Anh ta mở miệng ra hiệu cho cô: "A! Há miệng ra để cho tôi nhìn lưỡi của cô xem thế nào."

Cố Thanh Yên có chút ấn tượng đối với Ngô Nham. Nhưng thực tế cô cũng chưa gặp anh ta nhiều. Mà bản thân cô còn có chút sợ người lạ, Ngô Nham lại cầm chiếc đèn pin rọi vào người khiến cho cô cảm thấy không vui.

Thoáng cái, cô nhào vào lòng Thời Thâm Niên, buồn bực xen lẫn khó chịu từ chối: "Không chịu!"

"Haha!" Ngô Nham cười to, tắt đèn pin đi, đặt nó vào trong túi quần: "Yên tâm! Chỉ là uống say thôi."

Thời Thâm Niên ôm chặt cô vào lòng, nhẹ nhàng an ủi mấy lần. Sau đó nói với Ngô Nham: "Đưa chúng tôi đến Lục Nguyên."

"Biết rồi! Dù sao tôi cũng sẽ là tài xế." Ngô Nham đồng ý lái xe.

Cố Thanh Yên có vẻ hơi buồn ngủ. Lúc này ở trong hội trường cô đã ôm cột muốn ngủ. Lúc này, ở trong lòng ngực ấm áp của Thời Thâm Niên, con buồn ngủ đột nhiên ập đến.

Cô còn hơi trẻ con, tức giận làm phẳng các nếp nhăn trên bộ âu phục của Thời Thâm Niên. Thậm chí còn gạt cái nút áo sang một bên, để tránh cho bản thân chạm vào nó.

Sau khi hoàn thành xong một loạt các thao tác, cô mới an tâm nằm xuống bụng Thời Thâm Niên. Kiểm tra hai lần, quả nhiên cảm thấy vô cùng thoải mái, lập tức nhắm mắt lại.

Ngô Nham nhìn thấy rõ ràng từ trong kính chiếu hậu. Anh ta đột nhiên cảm thấy buồn cười. Bình thường bản thân anh ta cũng phong lưu, cũng không

quá phong độ, lịch sự.

Nói thẳng ra là anh không tin vào tình yêu. Với phụ nữ đều là nhân duyên ngắn ngủi, về cơ bản là không bao giờ gặp lại.

Cho tới tận bây giờ, anh ta cũng chưa bao giờ hành động chu đáo, săn sóc như vậy. Là do tự bản thân anh ta không muốn.

Ban đầu, Ngô Nham nghĩ rằng tính cách của Thòi Thâm Niên cũng như vậy, cho dù có yêu thật lòng thì cũng sẽ không thay đổi quá nhiều.

Nhưng nhìn từ kính chiếu hậu, anh có thể thấy rất rõ ràng. Mọi biểu cảm của Thòi Thâm Niên, anh ta không hề bỏ sót, tất cả đều rơi vào trong mắt anh.

Có lẽ ngay chính bản thân Thòi Thâm Niên cũng không biết được, ánh mắt của mình lúc này rốt cuộc dịu dàng đến như thế nào.

Có vẻ như bây giờ dù Cố Thanh Yến có đang cầm một con dao, đâm nó vào bụng anh thì Thòi Thâm Niên cũng sẽ không phản kháng lại.

Thậm chí anh còn tự mình cởi khuy áo ra, nghiêm túc nắm lấy tay của Cố Thanh Yến, nói với cô: "Đây, chỗ này thịt mềm hơn, em cứ đâm vào đi. "

Nghĩ đến điều này, chính bản thân Ngô Nham còn cảm thấy rung mình, rồi lại cảm thấy nếu người đó là Thòi Thâm Niên thì không chừng anh sẽ làm như vậy thật.

Anh ta đã quen với việc lái xe nhanh. Thòi Thâm Niên sợ quấy rầy đến Cố Thanh Yến, ra hiệu cho anh, bảo anh đi chậm lại một chút.

Ngô Nham bắt lực. Với chiếc xe giá tận mấy triệu nhân dân tệ, anh đã lái con xe Lamborghini tới nửa thành phố, tốc độ xấp xỉ gần bằng 200 mã lực. Vậy mà ở trên cao tốc giờ phải đi tốc độ rùa bò.

Thậm chí anh còn nhìn thấy chiếc xe đang lái bên cạnh, ánh mắt nhìn mình chằm chằm như nhìn một kẻ thần kinh.

Quảng đường vốn chỉ cần chạy hai mươi phút giờ mất tận gần một tiếng rưỡi đồng hồ.

Thật vất vả mới đưa hai người họ về đến nơi. Ngô Nham ngay lập tức đạp ga, nổ bô một cái rồi chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Khi Thòi Thâm Niên mở cửa, Cố Thanh Yến nghe thấy tiếng động, từ từ tỉnh dậy.

Thòi Thâm Niên thấy cô tỉnh, lập tức đứng hình, ngay cả giày cũng quên đổi.

Cố Thanh Yến hét lên, vùng vẫy muốn thoát ra khỏi lồng ngực của Thòi Thâm Niên: "Mau thả tôi xuống, tôi muốn xuống."

Thòi Thâm Niên hoàn hồn, tháo giày cô xuống, đưa một đôi dép mềm mại ra.

Cố Thanh Yến không chịu đi vào, cô liên tục đá chân lên, liên tục làm khó Thòi Thâm Niên.

"Tôi tự đi được, không cần anh làm."

Thòi Thâm Niên không nghe, nhẹ nhàng cầm lấy mắt cá chân của cô, rồi xỏ đôi dép vào.

Cố Thanh Yến cảm thấy hơi áy náy, kích động đá chiếc dép, khiến nó bay thật là xa, đến tận cửa phòng bếp.

"Không muốn anh đi hộ, nếu không thế nào cũng bị lão quản gia nói."

Lúc này, Thòi Thâm Niên mới phát hiện ra rằng cô không tỉnh táo. Thậm chí còn tưởng rằng đây là ngôi nhà cũ mà họ đã sống cùng nhau cách đây bốn năm.

Thòi Thâm Niên đã không quay về đây sống suốt mấy năm liền. Kể từ ngày Cố Thanh Yến rời đi, anh cũng chỉ quay trở về một hai lần, nhưng tuyệt đối không có ngủ lại.

Ngược lại, quản gia có mấy lần nhắc trở về nhưng nói thế nào anh cũng không quay lại. Chờ đến khi trở về thì đã không thấy lão quản gia đâu nữa.

Họ cũng nói rằng Cố Thanh Yến quả thật là người không có lương tâm, nói đi là đi, không hề lưu luyến.

Nghe thấy những lời nói này, Thòi Thâm Niên cảm thấy vô cùng khó chịu. Sau vài lần, anh cũng không hề về nữa.

Anh không biết rằng thì ra Cố Thanh Yến cũng như anh, cho đến bây giờ vẫn chưa hề quên.

Anh ngậy người vài giây, không bắt Cố Thanh Yến phải xỏ dép vào nữa. Anh thay giày trước, sau đó bế Cố Thanh Yến đi vào phòng thay đồ.

Hình như Cố Thanh Yến đã nhận ra quản gia không có ở đây, từ đề phòng lập tức trở nên hoạt bát, chuyển từ khóc thành cười, sắc mặt thay đổi hết như một đứa con nít vậy.

Cô vòng tay ôm lấy cổ Thòi Thâm Niên, bật cười ngây ngô: "Ông quản gia ở đâu vậy?"

Thời Thâm Niên chưa bao giờ nghe thấy cô nhắc đến chủ đề này, nhân cơ hội hỏi: "Em sợ ông ấy sao?"

"Em không sợ ông ấy." Cố Thanh Yến đột nhiên lắc đầu, sau đó bắt đầu lái nhai: "Em không hề sợ ông ấy, mà là ông ấy luôn quản lý em, cái này không được, cái kia không được, cái đó cũng không. Ông ấy không thích em, em cũng không thích ông ấy."

Vốn là Thời Thâm Niên muốn thay bộ quần áo đầy mùi rượu của cô, khi anh ngửi cảm thấy hơi khó chịu.

Nghe được lời Cố Thanh Yến nói, nhất thời quên động tác, anh lập tức bế Cố Thanh Yến, trực tiếp ngồi xuống chiếc ghế sofa trong phòng thay đồ.

Anh ôm Cố Thanh Yến ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng vuốt gò má của cô:

"Em rất không thích ông ấy?"

Dường như Cố Thanh Yến cảm thấy câu hỏi này hơi khó, gật đầu một cái, sau đó không nhìn được lại lắc đầu, giống hệt con nít. Bởi vì không trả lời được vấn đề hóc búa này nên cô nhăn mũi không vui.

"Thật ra ông ấy vô cùng tốt, chỉ là không thích em..."

Cố Thanh Yến quá nhạy cảm. Ngay từ khi còn nhỏ, cô đã không được mọi người yêu quý. Lớn lên trong một môi trường không được nhận sự quan tâm nên cô rất đề ý đến thái độ của người ngoài.

Quản gia chấp nhận cô chỉ bởi vì Thời Thâm Niên, nhưng trong đầu thì luôn xem thường cô. Gia thế nổi bật nhưng địa vị của cô thì quá thấp.

Giáo dục không tốt, còn tự do phóng khoáng, lúc nào cũng chọc tức Thời Thâm Niên.

Cố Thanh Yến đã từng lập một danh sách, và tự mình viết hết tất cả những khuyết điểm của bản thân.

Sau đó tự nói với chính mình, mày xem, mày tệ như vậy, họ không thích mày cũng phải, không cần để ý đến.

Sau đó tự an ủi bản thân, mày xem mày tệ như vậy, người khác không thích là chuyện tất nhiên, không cần quá để tâm.

Thực tế mà nói, đối với Thời Thâm Niên, lão quan gia còn quan trọng hơn cả Thời Vinh Hưng.

Nhưng với một người không thích mình đến vậy, làm sao cô có thể không để tâm được.

Cố Thanh Yến cứ hễ nghĩ tới điều này, tâm hồn yếu đuối của cô sụp đổ, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Cô cứ vùi đầu vào trong lồng ngực của Thời Thâm Niên, nhỏ giọng khóc, dù khóc nhưng cũng không dám phát ra tiếng lớn.

Cô vẫn còn tưởng rằng bây giờ đang là bốn năm trước, cô thật sự sợ quản gia sẽ từ một chỗ nào đó bất ngờ xuất hiện, nói cô không ra một thể thống gì cả, không có quy củ.

Danh gia vọng tộc cũng phải có quy tắc. Nhưng cô ngay từ nhỏ, đã không được nuôi dưỡng để trở thành một cô tiểu thư.

Tất cả những gì cô nghĩ là phải tìm đủ mọi cách để kiếm được nhiều tiền hơn Cố Thắng Nam, để sau này cũng không cần phải lo đến cơm ăn áo mặc.

Rồi làm thế nào có thể trả thù Lục Chí Phong, khiến ông ta cùng với đứa con gái ngoài giá thú của mình không sống được ngày nào bình yên.

Những tâm tư không thể qua mắt được quản gia, bị ông vạch trần rõ ràng.

Cô không đáng được yêu.

"Anh thích." Thời Thâm Niên nghe tiếng khóc đứt quãng của cô, nghe tiếng khóc nghẹn ngào kể lại của cô, dùng sức ôm cô thật chặt vào lòng.

"Anh biết, có một lần em đã trêu chọc Lục Hải Yến rồi khiến cô ta bị Cố Thắng Nam đuổi đi, em còn nhớ không?"

Quả nhiên, Cố Thanh Yến ngừng khóc, tò mò nhìn Thời Thâm Niên.

Lúc này, Thời Thâm Niên cảm thấy bản thân giống như nhận được sự tin tưởng của đứa trẻ vậy, thấp giọng ra vẻ thần bí: "Là anh đã giúp em. Nếu không thì làm sao em có thể khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng như vậy được?"

Anh biết hết, em tốt cái gì, xấu cái gì, anh đều biết rõ.

Em tốt anh thích, em xấu anh cũng vẫn thích.

Thậm chí anh không ngại đổ thêm dầu vào lửa, đến khiến em trở nên xấu xa hơn một chút.

Cố Thanh Yến chớp mắt, tựa hồ như rất lâu không thể nào chấp nhận được lời nói của Thòi Thâm Niên.

TH: Huhu hơn 40 chương cuối cùng mì cũng được nhét com tró rồiiiii, cuối cùng cũng thấy ánh sángggg.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Cỏ Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Anh yêu em

Edit: Đậu

Beta: TH

Cố Thanh Yến giống như một chú mèo con ăn vụng bị chủ phát hiện, dè dặt rút đầu, rồi lại xấu hổ cúi đầu xuống, như thể đang che đi đôi bàn chân nhỏ của mình bị đồ ăn làm bẩn.

Cô co lại sợ hãi, chờ đợi phản ứng tiếp theo của Thòi Thâm Niên.

Chờ tới chờ lui mà Thòi Thâm Niên thì lại rất bình tĩnh, anh chỉ lặng lẽ nhìn trần cô, không nói gì cả.

Đến cùng Cố Thanh Yến uống say nên không tỉnh táo, như thể đang trở về lúc 18 tuổi, tâm tình cũng không bình tĩnh.

Cô cứ một mình nghịch ngón tay của mình, lén lút nhìn Thòi Thâm Niên, nhưng thấy đối phương cứ đang nhìn mình chăm chăm mình, còn cô thì không dám nhìn nữa, nên nhanh chóng rời mắt.

Cô cúi đầu, rúc mình vào trong lồng ngực của Thòi Thâm Niên, đột nhiên lại cảm thấy tủi thân ghê gớm. Cô cũng không biết hiện giờ cảm xúc của mình như thế nào, hết chiếc tàu lượn, cứ lên rồi xuống, chỉ cần nghĩ thôi là nước mắt, nước mũi đã trào ra.

Một giọt nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống quần của Thòi Thâm Niên khiến anh đau lòng không nói lên lời. Cẩn thận chạm vào gò má của Cố Thanh Yến, lau sạch nước mặt của cô.

Cố Thanh Yến sụt sịt, rồi gạt phăng tay của Thòi Thâm Niên, không để cho anh đụng vào mình.

Thòi Thâm Niên nhớ tới những ngày ở bên Cố Thanh Yến, chưa bao giờ thấy cô ảm ức đến vậy.

Cho dù khi đó anh không kiểm soát được hành động của mình, thậm chí còn trói tay cô ở trên giường thì cô vẫn luôn tỉnh táo.

Thậm chí cô còn suy nghĩ vô cùng lý trí, lựa chọn quyết định có lợi cho bản thân mình nhất.

Cô càng lý trí bao nhiêu thì Thòi Thâm Niên lại càng ra tay bấy nhiêu.

Anh không thể ngừng suy nghĩ lý do vì sao Cố Thanh Yến lại có thể lý trí đến như vậy. Có lẽ bởi vì cô không quan tâm đến anh.

Nếu như mà cô quan tâm tới anh thì tại sao ngay cả vào những lúc như thế này cô vẫn tỉnh táo suy nghĩ biện pháp để đối phó.

Thòi Thâm Niên luôn cho rằng chỉ cần anh dùng một chút thủ đoạn là có thể trói chặt Cố Thanh Yến ở bên cạnh mình. Nếu anh chỉ cần thả lỏng một chút là chú chim trong lồng sẽ nhận cơ hội mà chạy thoát.

Vì vậy đến khi Cố Thanh Yến thật sự rời đi, ngoài cảm giác đau khổ, nhiều hơn thế chính là kết quả mà anh đã thân nhiên dự đoán từ trước.

Cô không yêu bản thân cô.

Không có gì đáng buồn hơn là lòng chết lặng.

Khi đó, Thòi Thâm Niên không biết nên làm cách nào để khiến Cố Thanh Yến yêu anh hơn. Có lẽ vì thế mà anh mới trở nên cực đoan như vậy.

Nhưng vào lúc này, thấy Cố Thanh Yến đau khổ và khó chịu như vậy, trái tim anh như mềm nhũn và rối rắm.

Sự cố chấp ấy, bá đạo ngang ngược ấy, chuyện rối như tơ vò này dường như tan tành thành mây khói trong chớp mắt.

Anh chỉ muốn moi trái tim mình ra và đưa cho cô, để cô không buồn và không khóc nữa.

Cố Thanh Yến gạt tay của Thời Thâm Niên ra, miễn cưỡng không thèm để ý tới anh, rồi lại đỏ mặt, len lén nhìn anh.

Thấy Thời Thâm Niên đang suy nghĩ ngẩn cả người, không thèm phản ứng lại. Cô tức giận nheo mạnh mu bàn tay anh một cái.

Thời Thâm Niên hoàn hồn, cũng không mở lời, chỉ ôm lấy cô, siết chặt vào lòng.

Anh ôm rất chặt, như thể dùng cái ôm này để truyền hết tình yêu của mình dành cho Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến sững sờ, sau đó cũng nhẹ nhàng ôm lấy anh.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, lâu đến mức khiến cho cô không thể thở nổi, nhỏ giọng than phiền: "Em sắp không thở được rồi..."

Thời Thâm Niên không buông cô ra, chỉ nói lỏng một chút để cô có thể thở được.

Cố Thanh Yến đặt nhẹ cằm lên bả vai của anh. Thật ra cô đang vô cùng mệt mỏi, giống như nhắm lại có thể ngủ ngay tức thì.

Chẳng qua bây giờ cô không thể ngủ được. Đối với cô mà nói, Thời Thâm Niên bây giờ là hư ảo, không chân thật.

Nếu như cô ngủ, Thời Thâm Niên có thể sẽ lại bỏ chạy. Thời Thâm Niên dịu dàng như vậy khiến cô không thể ngủ được.

Cô nhắm hai mắt lại nhưng ý thức vẫn còn mơ màng, miệng vẫn thì thầm nói: "Em chính là người xấu xa như vậy, không muốn bị anh phát hiện ra, làm sao có thể để cho anh phát hiện ra được..."

"Không xấu." Thời Thâm Niên buông cô ra, muốn nhìn thẳng vào ánh mắt của cô: "Không xấu một chút nào hết, anh chưa bao giờ nghĩ em là người xấu."

"Không cho phép anh nhìn." Cố Thanh Yến không để cho anh nhìn mình, chỉ để anh ôm lấy cô: "Em là người rất xấu. Em kể hết cho anh nghe. Lục Hải Yến không thể đến trường cũng là do em làm hại. Cố Thắng Nam làm ăn thất bại cũng là do em làm hại. Lục Chí Phong luôn bị bắt gian cũng là do em..."

"Em còn muốn hại cả Cố Nhất Thành. Tính tình cậu ta xấu như vậy, em không hề thích một chút nào hết."

Thời Thâm Niên vuốt nhẹ mái tóc của cô, nghe cô lầm nhảm. Nhân lúc cô đang im lặng thì nhẹ nhàng trấn an: "Em thích cậu ấy, em không hề làm hại cậu ấy."

"Là bởi vì em nhìn cậu ta quá nhỏ. Em không hề, em không thích cậu ta!" Cố Thanh Yến tụt hứng thoát khỏi lồng ngực của Thời Thâm Niên, lớn tiếng phản bác.

Thời Thâm Niên dỗ dành cô: "Vậy thì em thích ai?"

Cố Thanh Yến bĩu môi, không biết đang nghĩ gì, cả người đều đỏ ửng lên vì uồng rục, như một quả trái chín vậy.

Y như chỉ cần bóp nhẹ một cái là có thể vắt ra được nước ngọt.

Cô hừ một tiếng, không chịu nói ra.

Thời Thâm Niên nhìn cô như vậy, không kiềm được ôm lấy gò má, khẽ hôn lên mí mắt của cô.

"Anh yêu em"

Đây có lẽ là lần đầu tiên Thời Thâm Niên nói điều này với Cố Thanh Yến. Nếu như trước đây, anh rất mạnh mẽ và bá đạo, nhưng hết lần này tới lần khác đều từ chối bày tỏ lòng mình với Cố Thanh Yến.

Có lẽ vì sợ, sợ một khi cả thể xác lẫn tâm hồn rơi vào tay giặc, anh sẽ bị bỏ rơi.

Nhưng lúc này đây, anh lại cảm thấy bình yên đến lạ. Người con gái anh yêu, lại dễ thương như vậy, sao anh có thể không yêu cô được.

Cố Thanh Yến nén nước mắt, vô cùng bất ngờ vì lời tỏ tình bất ngờ này. Sau khi nín khóc một lúc, nước mắt cũng không trào ra nữa.

Cô mèo nhỏ từng làm chuyện xấu rồi cuộc cũng biết thẹn thùng nên nhào vào lòng Thời Thâm Niên. Cô vùi đầu vào ngực anh, không chịu ngẩng đầu lên nói gì cả.

Thời Thâm Niên sờ nhẹ lên gò má của cô, nhỏ giọng lừa cô: "Nói đi! Sao em không chịu nói gì vậy?"

Cố Thanh Yến lắc đầu thật mạnh, tiện tay nắm lấy chiếc chăn bên cạnh, trùm nó lên đầu. Âm thanh rầu rĩ truyền từ bên trong chăn vang lên, lảm bảm.

"Em buồn ngủ rồi, không muốn nói nữa."

Khóe môi của Thời Thâm Niên hơi cong, cầm chiếc chăn kéo xuống một chút: "Đừng trùm nữa, không thở được đâu."

Cố Thanh Yến nói muốn ngủ thì thật sự rằng cô rất buồn ngủ. Cô khẽ hừ một tiếng, nhắm mắt lại, lông mi khẽ rung. Chỉ một lúc sau, cô đã chìm vào giấc mộng.

Thời Thâm Niên nhìn khuôn mặt đang ngủ của cô, lòng anh cũng dịu dàng.

Ngày hôm sau, Cố Thanh Yến thức dậy thì đã là gần trưa.

Cô xoa xoa cổ của mình, cảm thấy thoải mái hơn vì giấc ngủ.

Cố Thanh Yến từ trên giường ngồi dậy, mặc trên người một bộ quần áo ngủ vô cùng sạch sẽ, Tóc và mặt cũng đã được rửa và lau sạch. Cô cũng không cảm thấy có điều gì bất thường.

Ngáp dài một cái, lê đôi dép đi vào trong phòng tắm, nhìn mình trong gương cô mới hốt hoảng cảm thấy có điều gì không đúng.

Cô xoa cổ. Tối hôm qua rõ ràng đã uống nước hoa quả. Không biết vì sao lại đột nhiên choáng váng, rồi lại gặp phải một lão già đầu trọc...

Cố Thanh Yến hơi nhức đầu, ấn huyệt Thái Dương một cái. Chuyện sau đó cô thật sự không ấn tượng chút nào hết.

Cô cảm thấy tối hôm qua như đang mơ vậy. Trong giấc mơ ấy, Thời Thâm Niên vô cùng dịu dàng, lại còn nói yêu cô.

Mộng tưởng này có chút nguy hiểm. Thời Thâm Niên nhất định không phải là người nói những điều như vậy.

Cố Thanh Yến rửa mặt bằng nước lạnh để giúp mình tỉnh táo lại. Nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động vang lên, cô lau khô tay rồi đi ra khỏi phòng tắm.

"Em tỉnh rồi à? Có gì không thoải mái không?"

Đó là Kiều Vân.

"Không ạ." Cố Thanh Yến lại hỏi ngược lại: "Tối hôm qua có chuyện gì xảy ra vậy?"

Kiều Vân cũng chỉ nói ngắn gọn: "Bây giờ anh đang ở cùng đạo diễn Từ. Đêm qua, người đại diện của Nhan Linh đã đánh tráo tất cả nước hoa quả mà mọi người uống. Bây giờ đã bị phát hiện, Túc Nghị đang muốn vạch trần mọi chuyện nhưng đang bị tổng giám đốc Thòi ngăn cản lại."

Kiều Vân vừa nói vừa bước ra ngoài cửa.

Anh ta hạ thấp giọng, sợ mọi người ở bên trong nghe thấy: "Rốt cuộc tổng giám đốc Thòi với Nhan Linh có quan hệ gì vậy? Ngày hôm qua anh ấy không nói gì với em sao?"

Cố Thanh Yến cảm thấy tin tức hơi nhiều. Cô dùng hai giây trước khi nắm được điểm quan trọng nhất: "Ngày hôm qua Thời Thâm Niên đưa em về?"

"Đúng vậy. Em không nhớ gì sao?"

Cố Thanh Yến bất lực, không biết nên nói như thế nào: "Chuyện em không nhớ là chuyện nhỏ, anh nói em nghe rốt cuộc hôm qua đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Kiều Vân ở lại cùng với trợ lý của Thời Thâm Niên, tra ra được người đại diện của Nhan Linh đã thuê nhân viên làm việc đánh tráo tất cả nước trái cây.

"Điều tra đã tìm ra được, hơn nữa còn có bằng chứng. Nhưng trợ lý của tổng giám đốc Thòi lại không muốn cung cấp nó và còn muốn chúng ta phải sắp xếp ổn thỏa. Bây giờ ngoại trừ Túc Nghị ra, không ai muốn chọc tới Nhan Linh, em nghĩ thế nào?"

Nhan Linh bỏ gói thuốc vào nước trái cây, lại còn sắp xếp cho giám đốc Ôn, rõ ràng là nhắm tới Cố Thanh Yến. Nếu bên này, Cố Thanh Yến không truy cứu thì chắc chắn Túc Nghị cũng sẽ không làm tới cùng nữa.

Kiều Vân cảm thấy bớt đi một chuyện là việc tốt. Dầu sao thì bây giờ thực lực cũng chưa đủ nhưng cũng không hại gì. Mặt khác, anh ta lại không thể nhẫn nhịn được thái độ của Thời Thâm Niên đối với Nhan Linh, làm anh cảm thấy vô cùng tức giận.

Hành động của Thời Thâm Niên còn không chân thành bằng một người bạn bình thường như Túc Nghị.

Sau khi biết được Thời Thâm Niên là người đưa mình về, không hiểu sao từ tận đáy lòng Cố Thanh Yến lại cảm thấy nhẹ nhõm. Nhớ đến giấc mơ mù mịt lại có phần chán thật kia, trong lòng cô run lên.

Cô im lặng hai giây rồi nói với Kiều Vân: "Chúng ta không cần truy cứu nữa đâu. Anh giúp em cảm ơn Túc Nghị nhé."

Kiều Vân không hiểu: "Không truy cứu nữa? Đây đâu phải là chuyện lần một lần hai. Em quá mềm lòng rồi đấy, không chừng có khi là bị người ta bắt nạt ấy chứ."

Cố Thanh Yến nói: "Thời Thâm Niên sẽ xử lý tốt."

"Được." Kiều Vân dừng lại hai giây: "Là do em nghĩ và nói tốt đấy. Theo như anh biết thì Nhan Linh là cháu gái của mẹ kế anh ta đấy, anh ta nhất định sẽ không chiều cô em đâu."

"Em biết." Sau khi cúp điện thoại, trong lòng Cố Thanh Yến thầm nghĩ rằng mặc dù có rất nhiều chuyện cô không hợp với Thời Thâm Niên nhưng chắc chắn một điều là anh sẽ giúp đỡ cô, cô chưa bao giờ nghi ngờ điều này.

Sau khi Túc Nghị biết được Cố Thanh Yến không muốn truy cứu vấn đề này nữa thì anh ta trở nên tức giận, hùng hổ nói với đạo diễn Từ rằng Cố Thanh Yến không biết ai là người tốt, sớm muộn cũng sẽ bị giới giải trí này nuốt chửng.

Đạo diễn Từ chỉ nhìn đứa cháu trai lớn của mình, thờ dài rồi vỗ vai anh.

"Cháu không cần lo những vấn đề này đây. Chú đã nói với cháu rằng Tiểu Cố cùng với tổng giám đốc Thời là hàng xóm, thanh mai trúc mã. Chuyện của bọn họ, người khác cũng không nên chen vào."

Túc Nghị cảm thấy bí mật trong lòng bị lộ ra, nóng nảy hất tay đạo diễn Từ: "Ai muốn chen vào? Cháu quản được cô ấy chắc!"

Nói xong, lập tức cầm áo khoác đi ra ngoài.

Đạo diễn Từ chỉ thờ dài, nhìn bóng lưng anh ta từ từ biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đầy Có Chớp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Đóng giả thành một cặp

Edit: Đậu

Beta: TH

Sau khi "Không được" đóng máy, tạm thời Kiều Vân không cho Cố Thanh Yến nhận thêm kịch bản nào mới. Một là bởi vì "Không được" còn chưa được công chiếu, rất nhiều đạo diễn không biết tương lai danh tiếng của Cố Thanh Yến sẽ thế nào nên không muốn đưa một kịch bản hay.

Kiều Vân không muốn lấy lệ, Cố Thanh Yến cũng không muốn đi theo con đường đóng phim thần tượng, nên đành phải chấp nhận chờ đợi để chọn kịch bản tốt hơn.

Ngoài ra, Kiều Vân đã cho cô tham gia một chương trình liên quan đến diễn xuất, vừa cho Cố Thanh Yến có thể học hỏi từ các bậc tiền bối, lại vừa có thể xây dựng được kỹ năng diễn xuất tốt từ các nhân vật khác.

Bây giờ, thị trường đang thay đổi chóng mặt. Gần đây, những người mới nổi đều có kỹ năng diễn xuất và ngoại hình đẹp, khán giả cũng không còn sùng bái một cách mù quáng như trước nữa.

Cố Thanh Yến ở nhà nghỉ ngơi 10 ngày. Trong khoảng thời gian đó, đạo diễn Từ vẫn đang quảng bá cho "Không được", lôi kéo cô tham gia một số cuộc phỏng vấn.

Có rất nhiều người tò mò về nhân vật Dư Mạn, nhưng cũng không ít người ghét cô ấy.

Mặc dù đến cuối cùng, Dư Mạn đã tự hy sinh bản thân nhưng trước đó, cô ấy cũng đã giết rất nhiều người chỉ vì sự ích kỷ của mình.

Trước khi, cô ấy không hiểu được sự cô đơn và đau khổ. Mỗi lần giết một người, đối với cô mà nói, nó chẳng khác gì giết chết một con kiến.

Với bộ phim "Không được", nhân vật được nhắc đến nhiều người nhất chính là Dư Mạn. Một là những người hâm mộ tiểu thuyết đều phản đối, nói rằng không ai có thể diễn tốt được nhân vật Dư Mạn. Hơn nữa, họ còn nói rằng dù có không diễn tốt nhân vật Dư Mạn, cũng không nên tìm bừa một người để diễn cho có lệ được.

Và Cố Thanh Yến chính là người đó.

Phóng viên đã đặt câu hỏi: "Cô Cố, nhiều người trên mạng đều nói rằng cô không thể lột tả hết cái tinh túy của nhân vật Dư Mạn, và đều cho rằng sẽ có số điểm thấp sau khi ngày mừng 10 công chiếu. Cô nghĩ gì về điều này?"

Cố Thanh Yến mỉm cười: "Sau khi xem xong, mọi người cho mấy điểm thì sẽ đánh số điểm đó."

Phóng viên tiếp tục hỏi: "Có vẻ như cô Cố rất tự tin, cô có nghĩ mình có thể diễn được nhân vật Dư Mạn không? Nếu được, cô sẽ đánh giá kỹ năng diễn xuất của mình được bao nhiêu điểm?"

Cố Thanh Yến khẽ cong môi mỉm cười, đạo diễn Từ sợ cô không ứng phó được lại trả lời sai, muốn cắt ngang lời cô thì nghe thấy cô cười tủm tỉm, hỏi ngược lại: "Nếu được đánh giá khả năng phỏng vấn của cô, cô cho bản thân mình được bao nhiêu điểm?"

Phóng viên sững sờ, do dự một lúc, lời nói vẫn sắc bén như cũ, đột nhiên trở nên muốn Cố Thanh Yến xấu hổ: "Năng lực của tôi vẫn chưa đủ, tạm thời chỉ có thể phỏng vấn đơn giản thôi."

Cô ta chỉ có thể cắn răng thận trọng nói hai từ đơn giản, suýt nữa đã nói là bởi vì bản thân chưa đủ năng lực nên chỉ có thể phỏng vấn loại người như thế này.

Cố Thanh Yến đáp lại bằng ánh mắt khích lệ: "Vậy cô hãy cố gắng lên nhé."

Phóng viên cảm thấy như bị nghẹt thở. Đạo diễn Từ mỉm cười, tiếp tục nói về đề tài này, khen ngợi Cố Thanh Yến rất nhiều. Lờ ra lờ vào không có thiếu gì, chỉ thiếu điều không nói thẳng ra là trừ Cố Thanh Yến, không ai có thể diễn trọn vẹn được nhân vật Dư Mạn.

Bất cứ ai quen biết đạo diễn Từ đều biết rằng vị đạo diễn già này rất kiêu lời, không bao giờ nói quá nhiều. Nếu như ông sẵn lòng nói như vậy, nghĩa là thật sự rất hài lòng về Cố Thanh Yến.

Sau khi bài phỏng vấn được công bố, không ít có những lời công kích, ám chỉ đạo diễn Từ với Cố Thanh Yến có quan hệ mờ ám, nếu không thì làm sao có thể nói những lời mập mờ như thế được.

Trước khi bộ phim bắt đầu chiếu, nhân vật chính sẽ luôn bị cộng đồng mạng chỉ trích phủ nhận, đây là chuyện rất bình thường.

Ngay cả Weibo của mình Cố Thanh Yến cũng không có nên đám người nghiệp vụ vánh môi chẳng có chỗ nào mà tụ họp lại mà khẩu nghiệp. Đạo diễn Từ cũng đã nói rằng vài ngày đầu lượt người xem có thể sẽ bị chơi xấu, không cần phải quan tâm đến những điều đó. Vậy thì Cố Thanh Yến càng không để ý tới.

Trái lại, trong những cuộc phỏng vấn trước đây, Cố Thanh Yến là người có nhiều cảnh lên sóng nhất, thậm chí cả ảnh đế Phòng cũng chỉ bằng một nửa Cố Thanh Yến.

Nhiều cư dân mạng theo dõi không khỏi thắc mắc: "Sao từ đầu tới cuối Nhan Linh chỉ có trả lời đúng hai câu hỏi thế, cô ấy có phải là nữ chính không vậy?"

"Tấm poster quảng cáo Nhan Linh còn ở vị trí chính giữa, chả nhẽ cô ấy không có vai trò gì trong bộ phim sao. Rốt cuộc là như thế nào vậy?"

"Nguyên tác thì Dư Mạn là nhân vật chính. Gọi nữ chính là vai chính là vì cuối cùng cô ấy được ở bên cạnh nam chính thôi, chuyện này có gì kỳ lạ đâu."

Sau những cuộc tranh cãi đó, Nhan Linh đã tận dụng cơ hội, đăng một bài đăng mập mờ lên trên Weibo: "Thật sự vô cùng mệt mỏi, nếu như biết thế... sau này còn đóng phim, tôi sẽ không bao giờ... đặt nặng tình cảm như vậy nữa."

Gần đây, cô ta chỉ có hai bộ phim truyền hình, "Không được" thì đã quay xong, còn một bộ phim truyền hình khác sắp ra mắt, vẫn là được đóng nữ chính.

Người hâm mộ đã nhanh chóng từ bài đăng này và suy ra rằng Nhan Linh chịu thiệt thòi từ đoàn làm phim "Không được".

Ngoài ra, trước đây Nhan Linh còn nói muốn rời khỏi giới giải trí, fans nhanh chóng bùng nổ, bắt đầu rồi rít lên Weibo của đạo diễn Từ mắng chửi.

Còn mấy ngày nữa, "Không được" sẽ bắt đầu chiếu, đến khi fans phát hiện ra Nhan Linh có ít cảnh quay, nhất định sẽ gây ra một trận náo loạn.

Phó đạo diễn tức giận, chống nạnh đi tới đi lui trong phòng, miệng nhả khói phì phò, mùi thuốc lá nồng nặc từ trong miệng ông cứ bay ra.

"Nhan Linh thật đúng là người không biết đúng sai. Cô ta đã gây ra nhiều chuyện như vậy, lại còn quay cả video bôi xấu Cố Thanh Yến. Cô ta cho rằng chúng ta không biết sao?"

Nhà sản xuất phim thờ dãi: "Cô ta cho rằng chúng ta không có bằng chứng nên không thể làm gì được cô ta."

Phó đạo diễn hừ một tiếng: "Tôi sợ rằng đến lúc đó cô ta còn mê hoặc, dắt mũi dư luận. Fans của cô ta đông, đến lúc đó, cô ta khóc lóc than thở thì kiểu gì đám fans nào tàn cũng nhảy đồng lên cho coi."

Đạo diễn Từ bảo phó đạo diễn đi mở cửa sổ: "Đừng suy nghĩ nữa, mấy ngày nữa cũng chiếu rồi. Chính chúng ta hiểu rõ tác phẩm chất lượng như thế nào. Dù có nhiều fan hâm mộ, nếu tiếng đồn của tác phẩm lan rộng, cô ta có làm vậy cũng vô dụng."

"Tuy nói như vậy, nhưng bây giờ mọi người..." Phó đạo diễn buồn bã, đứng ở bên cửa sổ rút thêm hai điếu thuốc lá, chân mày nhíu chặt như có thể kẹp chết ruồi.

So với sự lo lắng của tổ đạo diễn, Cố Thanh Yến đúng là người không tìm không phải.

Cô không cần nổi tiếng, cô đơn giản chỉ muốn được diễn mà thôi. Vì vậy những lời bàn tán trên mạng chẳng ảnh hưởng gì đến cô cả.

Sau khi quay xong bộ phim "Không được", cô lại càng có nhiều hiểu biết hơn về diễn xuất, và cũng thu hoạch được rất nhiều điều.

Không chỉ có thêm kiến thức, mà còn kiếm được rất nhiều tiền. Đầu tiên, cô đã thuê nhà cho Tiểu Đình ở trong khu mình ở, lại còn để Kiều Vân mua một chiếc xe ô tô khác.

Kiều Vân không thường xuyên đi cùng với cô, một chiếc xe ô tô quả thật hơi bất tiện.

Sau đó, Cố Thanh Yến gọi một số món đắt đỏ mà trước đây cô không dám ăn, cùng ăn với Tiểu Đình.

Trong mười ngày nghỉ ngơi, ngày nào Thời Thâm Niên cũng đến nhà tìm.

Cố Thanh Yến rất xấu hổ, xin lỗi rồi hỏi ngày đó sau khi say rượu rốt cuộc cô đã làm gì, nói gì nhưng Thời Thâm Niên không nói.

Anh chỉ nói với cô rằng đã mua lại được hãng socola Muiz, rồi anh đã tách riêng bộ phận sản xuất socola ra, một số trẻ em ở miền núi đã ăn đồ ăn vặt này.

Khi Thời Thâm Niên nói điều này với cô, anh còn mở hòm thư trên máy tính ra, xem bức thư cảm ơn do trợ lý chụp lại, cẩn thận nhìn nét chữ viết tay nguệch ngoạc của đám trẻ con, đọc cho cô nghe.

Cố Thanh Yến ngáy giấc ngồi bên cạnh anh, không nói lời nào, nhưng trong lòng cũng cảm thấy dao động.

Điều mà Thời Thâm Niên không nói cho cô biết là anh đã trực tiếp mở các khu nhà phía trên và dưới của tòa nhà này, gấp rút cải tạo nó trở thành một khu biệt thự.

Trên sân thượng có bể bơi, khi quay phim xong Cố Thanh Yến thấy một môi có thể đứng trên nóc tòa nhà cao tầng và ngắm nhìn xung quanh.

Cô thích nhất quan sát mọi người, thích nhất ngắm người ngắm mọi thứ, nhất định sẽ thích bể bơi này.

Đối với ngôi nhà cũ, nếu Cố Thanh Yến không muốn sống trong đó, vậy hãy để nó bỏ hoang đi.

Cố Thanh Yến có thể thấy được sự thay đổi của Thời Thâm Niên, từng chút từng chút một. Tất cả mọi thứ đều đang dần dần thay đổi theo chiều hướng tốt lên.

Mười ngày sau, cô chủ động nói với Thời Thâm Niên rằng mình sẽ tham gia một chương trình thực tế, đó là một chương trình diễn xuất ở nước ngoài.

Cô sẽ tham gia vào mùa hai, nên phải sang nước ngoài 15 ngày.

Thời Thâm Niên cũng không ngăn cản, nói mình cũng phải đi công tác nửa tháng.

Cố Thanh Yến cảm thấy thoải mái. Thực tế mà nói những ngày qua cô đã suy nghĩ nên nói chuyện như thế nào với Thời Thâm Niên, nói rằng cô sẽ phải đi một khoảng thời gian.

Cô biết Thời Thâm Niên nắm rõ hành tung của cô như trong lòng bàn tay, nhưng vẫn muốn xem phản ứng của anh như thế nào nếu mình nói vậy.

Nếu là trước kia, với chương trình đi lâu như vậy, dù thế nào Thời Thâm Niên cũng sẽ không cho cô tham gia.

Anh sẽ nghĩ mọi biện pháp để ngăn cản, thậm chí còn cắt tài trợ cho chương trình. Anh thật sự đã làm ra chuyện như vậy.

Nhưng bây giờ, sau khi mềm mỏng nói chuyện xong, Thời Thâm Niên còn dặn dò cô chú ý an toàn, sẽ gặp lại cô sau khi trở về.

Khoảnh khắc này, Cố Thanh Yến cảm thấy hạnh phúc muốn chạy quanh một vòng. Đây là điều mà cô đã mong muốn bấy lâu nay, sở thích của cô được chấp nhận và tán thành.

Đột nhiên cô muốn ôm Thời Thâm Niên một cái, nhưng lại không có đủ dũng khí làm điều đó.

Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thời Thâm Niên một lúc lâu nhưng đối phương không biểu hiện điều gì.

Sau khi cô đuổi anh về, đứng sau cánh cửa, khuôn mặt đỏ ửng, tim đập thình thịch, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Chương trình mà cô tham gia có tên là "Ai là thật", mỗi một tập sẽ là một chủ đề khác nhau. Ở chương trình này, chủ đề là các minh tinh sẽ vào vai thật hoặc giả. Người có danh tính thật có thể cố diễn thành giả, còn người giả có thể diễn thành thật. Cuối cùng, nó phụ thuộc vào việc không ai phát hiện ra.

Khán giả sẽ được bỏ phiếu và những người có quyền bỏ phiếu có thể tham gia bốc thăm.

Ratings của chương trình này không tồi, vị đạo diễn của chương trình này và đạo diễn Từ là bạn bè lâu năm. Vì lời đề cử của đạo diễn Từ nên ông mới

chấp nhận Cố Thanh Yến, người không có nhiều fan hâm mộ.

Mà bốn thành viên tham gia cố định đều là những ngôi sao nam trẻ, mới nổi tiếng ở thời điểm hiện tại.

Cố Thanh Yến là người đến sau, chào hỏi mọi người thân thiện, nhanh chóng hòa nhập, tham gia buổi ghi hình.

Sau khi cô nhận được thẻ chủ đề, nhìn thấy luật chơi ở phía trên. Ban đầu hơi ngỡ ngàng nhưng sau đó cô cảm thấy mình phải đoán mới được, chơi trò này cô tuyệt đối không thể để lộ mình đang diễn.

Theo quy tắc, chương trình sẽ mời 5 vị khách mời, và các khách mời sẽ ngẫu nhiên được phân đóng vai thành một cặp tình nhân.

Đóng cặp...

Sắc mặt của Cố Thanh Yến tối sầm lại, bên tai là một thành viên trong nhóm nhạc nữ than thở: "Không ổn rồi, nếu mà diễn giống quá bị fan nghi ngờ thì chẳng phải bị mất fans sao?"

Cố Thanh Yến thầm mỉm cười trong lòng, nghĩ bụng: "May là mình không có người hâm mộ."

Sáng hôm sau, năm ngôi sao mới có thể gặp những vị khách mời phù hợp với bản thân mình. Trong số đó có nghệ sĩ đã nổi tiếng từ lâu, có tài tử, cũng có người tài giỏi trong các lĩnh vực, ngành nghề khác nhau.

Theo sắp xếp của chương trình, Cố Thanh Yến dậy tắm rửa một lúc, sau đó giả vờ như vừa mới ngủ dậy, lộ ra đôi mắt còn ngái ngủ, bộ dáng xinh đẹp trước ống kính.

Vừa mở mắt ra và bắt gặp người được gọi là khách mời.

Cô bỗng bật dậy, chẳng giống chút nào về cô ý tỏ ra thùy mị trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Cố Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cần phải tắm thêm lần nữa

Edit: Đậu

Beta: TH

Nhiếp ảnh gia cầm chiếc máy quay, quay cận mặt Cố Thanh Yến.

Đạo diễn ở bên cạnh nói nhỏ: "Biểu hiện của Tiểu Cố sẽ khiến cho người xem có thể đoán ra được."

Biên kịch bên cạnh nhỏ giọng đáp: "Biểu hiện của cô ấy rõ như vậy, chưa chắc người xem đã đoán ra được."

Sau khi quá sốc, Cố Thanh Yến đang đối mặt với gương mặt vô cùng quen thuộc của Thôi Thâm Niên, rồi mới nhận ra rằng mình đang quay chương trình.

Bây giờ có vấn đề gì cô cũng không dám hỏi trước ống kính, nhưng ánh mắt luôn ám chỉ, chỉ thiếu điều không viết to mấy chữ "Sao anh lại ở đây?" ngay trước mặt.

Thôi Thâm Niên tiến lên mấy bước, giúp cô chỉnh lại quần áo ngủ còn đang xộc xệch, không quên đưa tay ra, kéo cổ áo lên cao một chút.

Cố Thanh Yến có điều muốn hỏi anh nhưng cũng không dám, chỉ liên tục nhìn chăm chăm anh, hai má phồng lên.

Tuy chương trình không phải là chương trình truyền hình trực tiếp, sau còn hậu kì cắt ghép chỉnh sửa nhưng cô cũng không biết sẽ chỉnh sửa ra sao nên cũng không dám nói linh tinh.

REPORT THIS AD

Thôi Thâm Niên dường như không quan tâm đến sự tồn tại của máy quay phim, lấy cái móc treo áo trong phòng ra, xoay người, cởi âu phục rồi treo lên.

"Anh đi công tác ở đây, vừa hay rảnh rồi nên tham gia chương trình này."

Cố Thanh Yến ứ tin lời nói của anh, lén lút khinh bỉ sau lưng anh. Cô tự hỏi làm thế nào mà Thôi Thâm Niên lại có thể để cô tham gia một chương trình

thực tế một cách thoải mái như vậy, còn tận 15 ngày. Hóa ra là đã chuẩn bị từ trước.

Nhưng kì lạ là nếu trước kia, Thời Thâm Niên làm như vậy chắc chắn cô không hề thích một chút nào hết, cảm thấy vô cùng phiền phức, bị mất tự do.

Còn bây giờ, đáy lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Hôm qua khi biết được nhiệm vụ, cô còn đang lo không biết phải làm sao diễn tròn vai tình nhân với người lạ.

Không phải là vì sợ kỹ năng diễn xuất không đủ thuyết phục người xem mà là sợ Thời Thâm Niên sẽ tức giận. Nếu mà thật sự cô cùng với người khác đóng thành một cặp, không biết rốt cuộc Thời Thâm Niên sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Bây giờ mọi chuyện đã ổn, những băn khoăn lo lắng cũng đã biến mất. Còn người xem có thể đoán được hay không, nó cũng không phải là điều cô cần nhắc.

Sau khi quay xong cảnh quay đầu tiên với những vị khách mời, thì sẽ cho mọi người có thời gian tắm rửa. Cảnh này sẽ không quay.

Cố Thanh Yến nhân cơ hội hỏi Thời Thâm Niên: "Tại sao anh lại ở đây?"

Khi Thời Thâm Niên mở vali ra, Cố Thanh Yến nhìn xuống. Bên trong là bộ chén đĩa, tất cả đều là hộp com cao cấp đã được khử trùng và hút chân không.

REPORT THIS AD

Cô cẩn thận đếm từng cái một. Có tất cả là 30 bộ, vừa vặn để hai người bọn họ dùng trong 15 ngày.

Thời Thâm Niên lấy bộ đồ ăn ra, đi vào phòng bếp.

Cố Thanh Yến theo đuôi. Sau khi Thời Thâm Niên dọn xong bộ bát đĩa, mở tủ lạnh ra, Cố Thanh Yến phát hiện ra bên trong vẫn còn rất nhiều nguyên liệu. Một số trong đó còn là những thương hiệu mà Thời Thâm Niên vẫn hay ăn.

Đặc điểm chính là vệ sinh sạch sẽ, giá cả đắt tiền.

Cố Thanh Yến nhìn động tác vô cùng trôi chảy của anh, đoán được người này đã có mua đồ từ lâu. Không cần cô biết tình huống như thế nào, đã chuẩn bị xong hết mọi thứ.

Trước khi tới, một số vị khách khác còn nói đùa rằng, không biết đạo diễn giàu như thế nào mà lại cho bọn họ ở một khách sạn cao cấp với nhiều ưu đãi đến vậy.

Rộng lượng gấp một trăm lần so với những đoàn phim mà họ đã từng làm việc cùng.

Bây giờ nhìn lại, không phải là đoàn phim hào phóng mà là Thời Thâm Niên hào phóng.

Trước đây, Cố Thanh Yến nhớ rằng Kiều Vân nói chương trình thực tế này rất nổi tiếng, những vị khách mời cũng không hề kém cạnh. Cô thì lại không có danh tiếng gì cả, chỉ có thể may rủi thôi.

Sau đó, Kiều Vân nói bởi vì có sự giới thiệu của đạo diễn Từ nên đội đạo diễn sẵn sàng cho cô thử một lần.

REPORT THIS ADREPORT THIS AD

Khi đó Cố Thanh Yến không suy nghĩ nhiều. Hôm nay nghĩ lại mới thấy Thời Thâm Niên nhất định đã bỏ tiền ra.

Thật ra thì Cố Thanh Yến cũng không quan trọng lắm. Thậm chí yêu cầu đóng vai một cặp tình nhân của đoàn cũng là do Thời Thâm Niên yêu cầu.

Là một giáo sư tâm lý học hàng đầu, Bùi Dịch đã nói với anh: "Dù sao cậu cũng là người có tiền. Cậu không cần phải tự mình chọc thùng cửa sổ giấy, chỉ cần tiền làm thứ gì đó, ô cửa đó lập tức bị thùng."

Thời Thâm Niên tin lời anh ta nên mới đến chương trình này.

Thấy anh cứ từ chối trả lời, Cố Thanh Yến đi qua đi lại ở bên cạnh anh, như một chú mèo con cố tình thu hút sự chú ý của chủ nhân.

Cố Thanh Yến đi thẳng tới trước mặt của Thời Thâm Niên, dùng ánh mắt giao hoạt mang theo ý cười: "Anh thật sự định ở đây mười lăm ngày à?"

Thời Thâm Niên nhìn thẳng vào mắt cô, khẽ ừ một tiếng.

Cố Thanh Yến tiếp tục hỏi: "Nhưng ở trong đoàn vô cùng cực khổ, cái gì cũng phải nghe theo ý kiến của đạo diễn, không thể tự theo ý kiến của riêng mình được."

Đúng lúc đó, Thời Thâm Niên lôi chiếc túi đựng thịt bò đã được cắt thành từng miếng ra, chuẩn bị bữa sáng cho Cố Thanh Yến.

"Em muốn ăn thịt bò như thế nào?"

Cố Thanh Yến nói: "Em muốn ăn thịt bò với khoai tây."

REPORT THIS ADREPORT THIS AD

Thời Thâm Niên liếc nhìn tủ lạnh: "Không có khoai tây."

"Ồ." Cố Thanh Yến có chút thất vọng: "Vậy thôi, tùy anh."

Thời Thâm Niên nói: "Em đi rửa mặt đi."

Cố Thanh Yến không chịu đi, cô cứ lượn xung quanh bên cạnh Thời Thâm Niên: "Em tắm rồi, anh không biết à, cảnh quay vừa rồi chỉ là lừa anh thôi. Máy chương trình này đều lừa người, trang điểm xong sẵn rồi mới bắt đầu quay, làm bộ xinh đẹp."

Thời Thâm Niên ngưng động tác cắt thịt bò lại, cẩn thận chăm chút nhìn khuôn mặt cô.

Cố Thanh Yến xoa hai bên má: "Anh nhìn cái gì?"

Thời Thâm Niên không hiểu được mấy thứ này, cố gắng xác nhận, hỏi: "Em đã trang điểm rồi?"

Cố Thanh Yến gật đầu: "Ừ! Buổi sáng thợ trang điểm đã tới nhưng không bôi bất cứ thứ gì cả, em chỉ đánh phấn nền thôi."

Da của Cố Thanh Yến rất đẹp nhưng khi ngủ dậy sẽ bị sưng lên nên chỉ cần đánh một ít lớp phấn nền là được rồi.

Thời Thâm Niên không nhìn ra được có điều gì khác biệt so với mọi khi, nhưng vẫn khiến anh rung động.

Anh nhìn một lúc lâu rồi mới rời mắt, tiếp tục cắt miếng thịt bò.

Khoảng nửa tiếng sau, người quay phim lại đi vào. Thời gian vệ sinh cá nhân của bọn họ đã kết thúc.

REPORT THIS AD

Những vị khách ở phòng bên cạnh rốt rít tập trung lại, đi sau người quay phim tìm Cố Thanh Yến.

"Cô Cố, đi ăn sáng thôi!"

Người lên tiếng chính là một ngôi sao thần tượng đã debut và hiện đang cực hot. Hiện tại cô ấy đang muốn theo đuổi con đường diễn xuất, nên cũng tham gia một số chương trình liên quan đến chủ đề này.

Tên cô ấy là Phương Thanh Nghi, là một người vô cùng nhiệt tình. Hôm qua chính cô ấy cũng là người đầu tiên chào hỏi Cố Thanh Yến.

Cô vừa đẩy cửa ra, vốn muốn nhiệt tình nhào tới ôm nhưng Thời Thâm Niên quả thực vô cùng nổi bật. Anh cao gần mét chín, đứng ở ngay bên cạnh, mặc một chiếc áo sơ mình trắng đã được cắt may tỉ mỉ, đeo trên cổ tay một chiếc đồng hồ đắt tiền nhưng đã có nhiều vết xước.

Toàn thân đều ngập hơi thở của sự đậm đặc và xa cách, ngay cả khi đang cầm dao trên tay cắt thịt bò cũng không che giấu được vẻ nam tính, khó mà khiến người khác không chú ý tới.

Quan trọng nhất chính là khuôn mặt này. Khuôn mặt ưa nhìn này không chỉ đơn thuần là đẹp.

Anh còn là đại diện cho toàn bộ thành phố A, thậm chí là cả đất nước, thế giới. Một biểu tượng quyền lực nhất.

Phương Thanh Nghi gương mặt mới không nhào về phía trước, rên rỉ thào trong lòng.

Cô ấy nhìn Thời Thâm Niên, sau đó lại nhìn Cố Thanh Yến. Các vị khách ở phía sau cô đều bị chặn lại. Vì không thấy người bắt đầu kêu lên:

REPORT THIS AD

"Đi vào đi, hình như tôi ngửi thấy mùi thơm. Không phải Tiểu Cố lên lút ăn gì đó không rửa chúng ta đây chứ."

Phương Thanh Nghi ừ kéo dài một tiếng, rồi sau đó mới nghiêng người sang một bên.

Những người ở phía sau cũng ngạc nhiên như cô khi nhìn thấy Thời Thâm Niên.

Đạo diễn tranh thủ bầu không khí đang im lặng, lên tiếng: "Mọi người có thể giới thiệu bạn cặp của mình nhé."

Phương Thanh Nghi là người phản ứng đầu tiên, kéo sau lưng cô là một người mẫu nam có ngoại hình vô cùng cao lớn.

Cô ngọt ngào nắm lấy cánh tay của người đàn ông ấy, nghiêng đầu giới thiệu: "Đây là chồng tôi, vì vậy tôi gọi anh ấy là Tiểu Hắc."

Tiểu Hắc cũng nghe theo cô, chào hỏi mọi người, phối hợp néo nhẹ chóp mũi của Phương Thanh Nghi.

Các vị khách còn lại cũng lần lượt giới thiệu lẫn nhau. Cuối cùng là đến lượt Cố Thanh Yên.

Mọi người đều nín thở chờ Cố Thanh Yên lên tiếng.

Những người tham gia show này đã có trao đổi từ trước với đạo diễn. Cấp đôi ban đầu đã có kế hoạch công khai mối quan hệ, còn các đôi cặp đôi giả thì tìm kiếm bạn bè thân thiết để cùng nhau hợp tác.

Tất cả mọi người đều muốn biết mối quan hệ giữa Cố Thanh Yên với người đàn ông giàu có nhất thành phố A, người thường xuyên xuất hiện trên trang nhất của các tạp chí kinh tế là mối quan hệ như thế nào.

REPORT THIS AD

Cố Thanh Yên ho nhẹ, giọng hơi mất tự nhiên: "Đây là Thời Thâm Niên..."

Mọi người đang đợi nửa câu nói sau của cô thì đột nhiên cô nâng giọng, chuyển chủ đề: "Mọi người đã ăn sáng gì chưa?"

Phương Thanh Nghi là người đầu tiên phản ứng, nhún vai bất lực: "Không có bữa sáng! Đạo diễn bảo chúng tôi tự giải quyết. Tổng chi phí đưa ra là bảy ngàn tệ, mỗi đội một ngàn rưỡi, ba bữa trong mười lăm ngày đều tự mình lo."

Mỗi ngày một trăm tệ, vị chi năm mươi tệ một người. Chi phí ra khỏi nhà, rồi phải lo cho ba bữa ăn rất khó để giải quyết.

Cố Thanh Yên khề khàng đến trước tủ lạnh, nhân lúc mọi người không chú ý, cô đưa tay ra đóng cửa tủ lạnh lại, chỉ sợ bị mọi người thấy được cô và Thời Thâm Niên có một kho đồ ăn nhỏ.

"Nếu không..." Tiểu Hắc ngửa cổ, nhìn miếng thịt bò đang được Thời Thâm Niên cắt dở ở trên thớt, muốn nói nếu không mọi người cùng nhau chia sẻ có được không.

Trước khi mở lời thì anh ta đã cảm giác được ánh mắt của Thời Thâm Niên.

Người đại diện của Tiểu Hắc còn muốn anh ta lấy được quảng cáo làm đại diện cho một xí nghiệp của nhà họ Thời. Nếu anh ta nhận được hợp đồng này, nhất định giá trị của anh ta có thể tăng lên gấp đôi.

Nhận được ánh mắt của Thời Thâm Niên, dĩ nhiên anh ta không dám nói tiếp. Lập tức đổi sang cách nói khác: "Vậy thì hai người ăn đi, chúng tôi sẽ tự lo bữa sáng của mình."

"A đúng rồi." Phương Thanh Nghi cũng hiểu chuyện, nói tiếp: "Tiền đang được giao cho tôi. Bây giờ, mỗi người chia nhau nhận một phần, tự mình giải quyết ba bữa ăn."

REPORT THIS AD

Sau khi mọi người rời đi, Cố Thanh Yên nhận được tin nhắn của Phương Thanh Nghi: "Tôi đi đây, nhưng mà cô với tổng giám đốc Thời là một đôi à?"

Cố Thanh Yên xoa hai bên Thái Dương, nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại, không biết nên trả lời như thế nào.

Đúng lúc Thời Thâm Niên đang lật mặt miếng thịt bò, bay lên rồi xoay lại, nghiêng người nhìn màn hình điện thoại của cô.

Cố Thanh Yên vô thức khóa màn hình lại, giấu điện thoại sau lưng.

Thời Thâm Niên nhìn chăm chăm cô: "Anh thấy rồi."

"À." Cố Thanh Yên kêu một tiếng rồi cúi đầu, không nói gì.

Thời Thâm Niên lại nói: "Em trả lời cô ấy đi."

Cố Thanh Yên bất động, định chậm chạp muốn cất điện thoại.

Thời Thâm Niên nói: "Nói cho cô ấy biết, đó là sự thật."

Cố Thanh Yên vẫn không chịu nhúc nhích, hệt như chú rùa đang rúc vào trong mai của mình vậy. Đột nhiên cô sững sờ, không dám phản kháng lại.

Thời Thâm Niên vịn nhỏ lửa lại, đặt chiếc muỗng ở trên tay xuống, đi tới sau lưng Cố Thanh Yên.

"Nếu em không làm thì để anh tự làm."

Cố Thanh Yến chưa bao giờ thấy anh hành động như vậy, kêu á một tiếng, cầm chặt chiếc điện thoại, né sang một bên: "Em làm, em tự trả lời cô ấy."

REPORT THIS ADREPORT THIS AD

Thời Thâm Niên không chịu bỏ qua cho cô, đứng bên cạnh, nhìn thẳng vào cô.

Cố Thanh Yến cảm mình không thể trốn được, không thể làm được gì khác đành chậm rãi lôi chiếc điện thoại ra và mở khoá. Thật sự chỉ cần đánh hai từ thôi mà cảm giác như đánh hai trăm từ vậy. Mỗi một từ đánh đi đánh lại mấy lần liền, do dự một hồi rồi mới nhấn gửi đi.

Không cần biết Phương Thanh Nghi trả lời như thế nào, cô đỏ mặt, ném chiếc điện thoại di động sang một bên.

Thời Thâm Niên hài lòng, quay trở lại trước bếp, đứng lúc lật lại miếng thịt bò.

Cố Thanh Yến giận dữ, xoay người đi vào trong. Thời Thâm Niên quay đầu, hỏi: "Đi đâu?"

Cố Thanh Yến hừ một tiếng: "Đi tắm."

Thời Thâm Niên hỏi: "Không phải tắm rồi sao?"

Cố Thanh Yến lại hừ một tiếng: "Cần phải tắm thêm một lần nữa."

Tác giả có lời muốn nói:

Cố Thanh Yến: Hừ

Thời Thâm Niên: Hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chiếc đồng hồ Cũ

Editor: Vi méo méo meo mèo meo con mèo béo cute pho mai que ngọt ngào ngu ngốc đáng iu của Meow team nè~

Beta: Toát mồ hôi hột

Quay show rất thuận lợi, vì thân phận Thời Thâm Niên bày ra ở đó, cả chương trình thực tế mười lăm ngày, những khách quý khác cũng chủ động bắt chuyện với Cố Thanh Yến.

Nhưng chỉ cần Cố Thanh Yến toát ra vẻ không muốn nói trên mặt, bọn họ sẽ hiểu ý rồi đi.

Hơn nữa có sự tồn tại của Thời Thâm Niên, tổ đạo diễn không thể sắp xếp mấy nhiệm vụ kỳ quặc được. Dường như thật sự chỉ là năm đôi tình nhân cùng hẹn hò, đi du lịch, không có đua giong ác ý. Dọc cả đường đi, mọi người ăn ăn uống uống, chương trình thực tế hải hước lại đột nhiên biến thành ẩm áp.

Càng khiến Cố Thanh Yến dở khóc dở cười là việc Thời Thâm Niên không thể chấp nhận được chỉ có một ngàn rưỡi dùng trong mười lăm ngày.

Hơn nữa trong thành phố của bọn họ cũng có chi nhánh công ty của nhà họ Thòi. Hầu như phần lớn là nhà hàng, khách sạn kiểu mẫu, Thời Thâm Niên đều có thể trực tiếp quét mặt.

Quy tắc một ngàn rưỡi được đạo diễn đặt ra bị phá hỏng trong nháy mắt, tám người kia cũng đi theo Thời Thâm Niên, cùng nhau ăn sung mặc sướng.

Chương trình phát sóng trong một tháng, chia thành bốn tập.

Sau khi hoàn tất giai đoạn hậu kỳ, Thời Thâm Niên xem thử, rồi lại yêu cầu tổ đạo diễn cắt bỏ những hình ảnh quá lộ liễu của Cố Thanh Yến.

Về phần hình ảnh quá lộ trong miệng của anh chính là cảnh Cố Thanh Yến mặc áo ngủ dài đến mắt cá chân, chân đi dép, nhưng anh không muốn lộ bàn chân ra.

Còn có một số cảnh ống kính quay được hình ảnh xinh đẹp của Cố Thanh Yến, đều bị Thời Thâm Niên yêu cầu gỡ, gửi cho một mình anh được giữ.

Vốn đã hẹn trước là Cố Thanh Yến lên hình khoảng ba mươi phút, cứ như vậy, chỉ còn lại không tới mười phút.

Không trách được ai, gương mặt Cố Thanh Yến cho dù được quay ở góc nào cũng xinh đẹp vô cùng, nếu thật sự xóa hết mấy cảnh quay đó, cũng chẳng còn lại được bao nhiêu.

Tổ đạo diễn cười khổ nhìn Cố Thanh Yến cầu cứu, Cố Thanh Yến cong môi, không nói gì.

Thời Thâm Niên vẫn cố chấp đứng tại chỗ, không chịu di chuyển.

Cố Thanh Yến xoay người rời đi, Thời Thâm Niên do dự hai giây giữa việc xóa cảnh và đuổi theo Cố Thanh Yến, cuối cùng vẫn xoay người đuổi theo.

Đạo diễn thở phào nhẹ nhõm nói: "Gửi mau lên, nhanh, không kịp gửi mất!"

Trong lòng những người khác vẫn còn sợ hãi, vội vàng gơ tay ra dấu OK.

Cả đoàn đường bọn họ chăm lo cho Thời Thâm Niên và Cố Thanh Yến, chỉ cảm thấy kinh hãi run sợ.

Tĩnh tĩnh ngài Thời không tốt chút nào, trợ lý của anh luôn xuất hiện trong ống kính, cần người quay phim có kỹ thuật vô cùng cao siêu mới không quay dính vào anh ta.

Nhưng bọn họ cùng đi với anh, phát hiện Thời Thâm Niên đối xử với Cố Thanh Yến rất tốt. Cái sự cung chiều đó, người xem không đoán được ra mới bị mù.

Đạo diễn luôn tự nhận mình là một người đàn ông tốt, không gái gú không cờ bạc hay quan hệ nam nữ linh tinh, thường ngày đều tu thân dưỡng tính, tuyệt đối chung thủy với vợ.

Trong cái giới giải trí này, đối mặt với biết bao nhiêu là cám dỗ, có thể làm được như ông đã là chuyện không dễ dàng.

Khi đàn ông có địa vị nhất định, sẽ luôn nảy sinh một ý nghĩ khác.

Ông ta thấy được thái độ của Thời Thâm Niên với Cố Thanh Yến, thật khó có thể tưởng tượng, một người có thân phận địa vị như vậy, sẽ làm mấy chuyện này với một người phụ nữ.

Cho dù người phụ nữ có xinh đẹp đến mấy, nhưng đó cũng chỉ là diện mạo mà thôi. Nữ minh tinh xinh đẹp trong giới giải trí có rất nhiều, đáng có đẹp cỡ nào đi nữa, nhìn nhiều cũng chán.

Thời Thâm Niên không nói cũng chẳng cười đối với những người khác trong đoàn quay.

Đạo diễn tám tắc cảm thán, đùa giỡn với những người trong tổ đạo diễn, nói sau này không dám xưng mình là đàn ông tốt nữa.

Tập đầu tiên phát sóng, các khán giả đã gào khóc vì chờ đợi từ lâu, mong ngóng xem thử chương trình sẽ có những trò vui như thế nào.

Tiểu Dư là một sinh viên, bình thường không thích xem mấy cái show này lắm. Không có tí hứng thú gì với giới giải trí.

Cho đến khi cô phát hiện chương trình 《 Ai là thật 》 này, không chỉ có cười ha hả mà mỗi người tham gia đều thuộc phái thực lực.

Một vài diễn viên có diễn xuất tốt đã khiến người ta nghẹt thở rồi, quả thật không thể phân biệt thật hay giả. Sau khi chương trình được phát sóng, mỗi ngày cô và bạn cùng phòng đều xem chương trình và đoán xem ai là người đang diễn.

Giờ cũng không ngoại lệ, cả phòng của Tiểu Dư cũng đúng lúc mở máy tính ra, chờ chương trình lên sóng.

Trước khi phát sóng, tổ chương trình đã đăng một tấm ảnh trên Weibo, tỏ vẻ tập này sẽ có khách quý mang thân phận đặc biệt.

Hơn nữa còn ghi thêm, tổ đạo diễn không có quyền phát biểu, kịch bản bị vị khách này cầm rồi chạy đi mất, xin mọi người cân nhắc tình hình trước khi xem.

Tiểu Dư mang lòng hiếu kì mãnh liệt, bật chương trình.

Cảnh đầu tiên phát lên, chính là dáng vẻ của các vị khách nữ rời giường vào buổi sáng.

Mỗi người thức dậy đều khác nhau, spam từ "đẹp" ngập màn hình.

Đến cảnh của Cố Thanh Yến, tư thế nằm đầy tao nhã dưới chăn, cho đến khi bị máy quay phim làm giật mình thức giấc. Lúc này cô mới mở đôi mắt nhắm nhem còn ngái ngủ, mắt trong veo như hồ nước.

Nhẹ nhàng chớp mắt một cái, quyến rũ không tả được.

Bình luận biến thành chuỗi dấu chấm than.

!!!!!!!!!

"Cô gái này nhìn như diễn viên đóng Dư Mạn trong "Không được" ý nhỉ, tôi xem quảng cáo phim rồi, xinh quá!"

"Mẹ nó! Tôi yêu cô mất thôi~"

"Cho dù người mới này có dùng thủ đoạn tồi tệ thế nào, hay diễn xuất kém cỏi ra sao, ít nhất cái gương mặt này tôi cũng ăn được."

Những bình luận spam bay đầy màn hình, cơ bản đều nói về hai điểm. Một là nghi ngờ Cố Thanh Yên đã làm gì để được tham gia chương trình. Một, cô không có tác phẩm, hai, không có độ hot, vốn chẳng bao giờ tới lượt cô được tham gia chương trình này.

Hai là, bất kể mọi người có nghi ngờ gì, hay tất cả đang chất vấn cũng không tài nào nói câu Cố Thanh Yên trông không xinh được. Rất nhiều người đang suy đoán cô phẫu thuật thẩm mỹ, có thể được một gương mặt chất lượng lại tự nhiên như thế, nói phẫu thuật thẩm mỹ thì cũng là đang ghen tị thôi.

Bất kể như thế nào, những người đang xem chương trình, ít nhất cũng đều bị nhan sắc của Cố Thanh Yên chinh phục.

Nhìn trạng thái lúc thức dậy của Cố Thanh Yên, lại so sánh với những khách mời khác, chớp mắt đã thấy khác biệt rõ ràng.

Hồi trước trên mạng từng có một chuyện rất thú vị, nói muốn đoán xem mình đẹp hay không, hãy cùng với một người xinh đẹp nhìn nhau hơn nửa tiếng, sau đó đi soi gương.

Lúc này bạn cảm thấy mình đẹp, thì thực sự bạn rất đẹp.

Nói tới đây, sau khi nhìn thấy mặt Cố Thanh Yên, những người đang điên cuồng liếm màn hình vì mặt của các nữ minh trước, lại cảm thấy bình thường không có gì lạ.

Cố Thanh Yên đẹp đến mức không thể vượt qua nổi.

Dưới mục bình luận vẫn đang tăng, chỉ bằng cái nhan sắc này, cho dù thế nào cũng rất mong chờ Dư Mạn do Cố Thanh Yên thủ vai, bỗng nhiên lại quảng bá cho《 Không được 》.

Chương trình tiếp tục phát sóng, đến khi Thôi Thâm Niên bước ra, bình luận lại trở nên điên cuồng.

"Khách mời này hơi quen quen, giống người hôm nay tôi thấy trên tin tức vậy."

"Hmmm... Đây không phải là cái người giàu nhất đây sao?"

"Trời ạ, trước tôi từng thấy một số con nhà giàu tham gia show, thấy mấy người này hay làm lớn. Có chút tiền đã muốn trở thành tiêu điểm của mọi người, vậy bây giờ vị nhà giàu này cũng chuẩn bị trở vui rồi nhỉ?"

"Không phải chứ, chẳng lẽ Thôi thị sắp vỡ nợ?"

Gia sản nhà họ Thôi từ lĩnh vực đồ gia dụng đến các vật phẩm xa xỉ, tới bất động sản đều có mặt. Nghe nhiều thành quen, đứng sau những thương hiệu nổi tiếng đều là nhà họ Thôi.

Từ sau khi Thôi Thâm Niên trở thành chủ gia tộc, lại có sự mở rộng của internet. Có thể nói, người trẻ tuổi toàn quốc không có ai là không biết đến Thôi Thâm Niên. Cho dù không biết dáng vẻ của anh ra sao, nhưng cũng là doanh nhân trẻ tuổi lại giàu nhất trong nước.

Sau khi tên của Thôi Thâm Niên được spam, mọi người cũng ngẩn ra.

Đặc biệt, càng xem càng kỳ lạ, Thôi Thâm Niên lại... Tự mình xuống bếp nấu bữa sáng cho Cố Thanh Yên?

Trời má!

Anh lại tự mang chén bát đĩa đi, cẩn thận đếm thừ, ba mươi bộ.

Anh thật sự định ở đây chăm sóc Cố Thanh Yên mười lăm ngày?

Rốt cuộc Cố Thanh Yên có thân phận gì? Cô dựa vào đâu chứ?

Vì diện mạo xinh đẹp ư?

Người xem mạng tâm trạng vừa tức vừa xoắn xuýt, nhưng vẫn buộc lòng phải xem.

Cái gì?

Thôi Thâm Niên còn đích thân chuẩn bị quần áo mặc đi ra ngoài cho Cố Thanh Yên?

Cái gì?

Cố Thanh Yến đang tận hưởng như một phé vật à? Chẳng cần đụng vào gì sất, ngay cả dây giày cũng là Thời Thâm Niên ngồi xuống buộc cho cô.

Bởi vì thân phận Thời Thâm Niên rõ ràng rành, khán giả như quên mất phải đoán xem bọn họ là cặp đôi thật hay giả, có điều mỗi lần đều khiến bọn họ thay đổi cách nhìn.

Thời Thâm Niên nổi tiếng là thương nhân thành đạt, nhưng trên thực tế lại vô cùng khiêm tốn. Cư dân mạng rất hiểu rõ về anh, một là phương diện thông tin đại chúng của nhà họ Thời vô cùng xuất sắc. Hơn nữa, Thời Thâm Niên đã từng tham gia một cuộc phỏng vấn, lúc đó có một nữ minh tinh nóng bỏng chạm vào đồng hồ đeo tay của anh.

Khi ấy Thời Thâm Niên lộ vẻ bất mãn, nhưng cô ta lại không nhận ra điều đó, có lẽ rất thích khoe mẽ, tự cho mình là hài hước mà kể câu chuyện về Patek Philippe, còn nói đồng hồ trên cổ tay Thời Thâm Niên vẫn có chút khuyết điểm.

(*) Patek Philippe: một hãng sản xuất đồng hồ đeo tay và đồng hồ bỏ túi cao cấp của Thụy Sĩ.

Ngay lúc ấy, Thời Thâm Niên cau có nhìn cô ta, trực tiếp rời khỏi buổi phỏng vấn. Sau đó vị nữ minh tinh kia bị phong sát, còn từng khóc lóc kể lể trên Weibo. Fan hâm mộ của cô lên án quyết liệt Thời Thâm Niên, muốn anh giải thích rõ ràng dựa vào đâu mà hống hách như vậy.

Thời Thâm Niên cũng không để ý tới, sau đó cư dân mạng gia nhập cuộc chiến, nói nếu Thời Thâm Niên không cho một câu trả lời thoả đáng thì sẽ ngừng tiêu thụ sản phẩm của nhà họ Thời. Không lâu sau, trên mạng xuất hiện video vị nữ minh tinh kia bị anh từ chối và thêm vài clip nóng.

Sau khi video được đăng tải, những cư dân mạng kia đều ngậm miệng.

Sau rồi Thời Thâm Niên lại xóa bỏ những video đó, không để lại một chút dấu vết.

Đến đây, mọi người đều biết về người chèo lái trẻ tuổi nhà họ Thời. Trừ sự tàn nhẫn vô tình của anh, còn có chiếc đồng hồ cũ kỹ trên cổ tay, tuy bề mặt có nhiều vết xước, nhưng lại vô cùng quan trọng với anh.

Có lẽ còn quan trọng hơn cả mấy tờ hoá đơn trị giá trăm triệu.

Mà cũng trong chương trình này, Cố Thanh Yến thấy đồng hồ trên cổ tay anh xước xước và bị mòn hơi nghiêm trọng, không thể sửa chữa được nữa, cô nói thẳng: "Cũng cũ rồi, anh có thể vứt cái này đi mua cái mới."

Lúc này khán giả nín thở quan sát biểu cảm của Thời Thâm Niên, phải biết, lúc đầu nữ minh tinh kia chỉ nói chiếc đồng hồ có ít khuyết điểm, anh lập tức trở mặt luôn.

Cố Thanh Yến muốn anh vứt nó đi, nói không chừng chương trình cũng khỏi quay nữa.

Nhưng khiến mọi kinh ngạc rớt hăm là, Thời Thâm Niên nghe lời Cố Thanh Yến, liếc nhìn đồng hồ trên tay.

Anh gật đầu một cái: "Hơi cũ."

Nói xong thì trầm ngâm nhìn Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến sùng sốt, nghĩ thầm cô cũng không mua nổi đâu, thù lao đóng phim của cô cũng chỉ đủ mua vài thứ, cô không có tiền.

Cố Thanh Yến đỏ mặt với Thời Thâm Niên, qua loa lấy lệ đổi giọng: "Cũng không phải cũ lắm"

Thời Thâm Niên rất biết lắng nghe: "Anh cũng thấy vậy."

Người xem???

Tôi cảm thấy chương trình này có cái gì đó sai sai.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Anh làm cùng với em

Editor: Vi

Beta: TH

Thời gian trước, đồng hồ của Thời Thâm Niên đã từng lên hotsearch, sau khi tập đầu tiên của chương trình phát sóng, nháy mắt lại thành hotsearch.

Vì danh tiếng của Thời Thâm Niên trong xã hội này rất cao, Patek Philippe cũng theo đó mà thêm náo nhiệt, đăng Weibo tự quảng cáo nhãn hàng.

Vừa đúng lúc tin tức vẫn còn đang nóng hổi, < Không được > chính thức được phát sóng.

Những bộ phim như < Không được > nghiêng về thể loại phim truyền hình nặng nề, giới trẻ không thích xem nhiều.

Trừ một vài fan trung thành hâm mộ diễn viên chính, rất ít người canh giờ chờ TV chiếu.

Nhân lúc Cố Thanh Yến đang hot, sau khi Không được phát sóng, ratings tăng vọt và vẫn theo chiều hướng tăng, có thể nói tỷ số ratings còn vượt qua các bộ phim đang dẫn đầu về ratings hiện nay.

Đạo diễn Từ nhìn lượt xem theo đà tăng lên, cũng với những đợt bình luận như mưa đạn, không ngừng nói với phó đạo diễn: "Tiểu Cố đúng là phúc tinh của chúng ta."

Ngày đầu tiên chiếu hai tập, mười phút cuối cùng của tập thứ hai, Cố Thanh Yến trong vai Dư Mạn mới lên sân.

Cảnh đầu tiên của cô, chính là lần tranh đấu với nam chính.

Trong nháy mắt khi nam chính rút súng ra, cả người Dư Mạn cong lên đá chân, dáng vẻ trông không tổn sức chút nào, quật ngã nam chính.

Lúc này bọn họ mới gặp, trên chiến trường hơn mười triệu người, Dư Mạn không chỉ đánh ngã nam chính, còn đánh bại một đám địch.

Về nguyên nhân thì chỉ là cô đang ngồi ngẩn người trên cành cây, mà đám người bên dưới cứ ồn ào đám đá, ồn ào quấy rầy đến cô.

"A a a! Dư Mạn ngầu quá!"

"Trời ạ! Đúng là hoàn toàn giống với nguyên tác! Đây mới gọi là phim chuyển thể chứ!"

"Hoàn toàn không ngờ, khí chất của Cố Thanh Yến lại phù hợp với Dư Mạn đến vậy. Tôi xin phép rút lại lời mắng cô ấy, chỉ bằng nhan sắc và diễn xuất này, tôi cũng thành fan luôn!"

Theo cốt truyện của hai tập đầu, nữ chính và nam chính chỉ mới quen, nhưng ở tập hai, nữ chính vẫn đang ở nhà chìm trong thống khổ vì đại nghĩa quốc gia.

Nếu so sánh sự tương phản giữa nhân vật Dư Mạn làm điên đảo chúng sinh, nhân vật nữ chính quả thực chẳng có gì đặc sắc.

Mà diễn xuất của Nhan Linh cũng chỉ được tính là khá xuất sắc trong phái thần tượng, cô ta chỉ có thể diễn vai hiền thực nhu mì, hình thượng hảo phóng được lòng người hâm mộ thôi.

Sau khi diễn một vài bộ phim, cô ta vẫn giữ hình tượng như vậy, là ngọc nữ trong lòng mọi người.

Lần này khi cô ta xuất hiện, trừ fan hâm mộ ra cũng không quá nhiều người để ý đến Nhan Linh.

Mà đa số fans tiểu thuyết của < Không được > đều để ý đến nhân vật Dư Mạn. Tiểu thuyết < Không được > gây tranh cãi lớn nhất là về Dư Mạn, dĩ nhiên đề tài liên quan đến Cố Thanh Yến càng nhiều hơn một chút.

"Cố Thanh Yến không lập tài khoản Weibo, phim của cô ấy được phát sóng cũng không thêm mở tài khoản, tôi thấy một cô gái như vậy đúng là khinh thường việc tự lăng xê bản thân."

"Cô ấy vốn là bước ra từ Dư Mạn! Nếu là người khác lên hotsearch mấy lần, bị đẩy ra trước đầu sóng luôn mau chóng đứng ra giải thích, nhưng cô ấy vẫn sóng yên biển lặng, chẳng liên quan đến cô chút nào."

"Tôi là fan..."

"Tôi cũng.. Tôi làm fan kiểu gì? Cố của tôi còn chẳng có Weibo."

Cho dù có nói thế nào, sau khi phát sóng hai tập phim, cùng với độ hot của chương trình thực tế, Cố Thanh Yến chính thức dùng thân phận diễn viên xuất hiện trước mắt công chúng.

Sau khi đạo diễn Từ xem phát sóng phim đã đăng lên tuyển tập video trên weibo, là những đoạn quay nhỏ về hậu trường đoàn làm phim.

Trong các video, chỉ cần ống kính chĩa qua Cố Thanh Yến, nếu cô không phải đang xem kịch bản thì sẽ là đang ăn cái gì đó.

Có một đoạn video, Túc Nghị mặc áo choàng dài màu xanh đậm, trông như tên vô gia cư đứng bên cạnh Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến đứng đó vừa ăn socola, vừa viết viết vẽ vẽ gì đó trên kịch bản.

Túc Nghị đáng thương nhìn cô: "Tôi thấy hôm nay cô ăn tận ba thìa socola, calo quá cao đấy."

Cố Thanh Yến không ngẩng đầu, nhét socola vào trong miệng, mơ hồ nói: "Dùng não sẽ không bị béo."

Trừ đoạn này ra, các video khác, phàm là khi Cố Thanh Yến xuất hiện trong ống kính, cô không học thì cũng là đang ăn.

Cư dân mạng trên Weibo được một tràng cười.

"Sao ngày nào tôi cũng dùng não mà vẫn béo nhỉ?"

"Thanh Yến nhà tui cũng quá nghiêm chỉnh đó, tui thấy trong kịch bản chẳng chặt toàn là ghi chép của cô."

"Khó trách cô nàng diễn tốt như vậy, có khi diễn vai đối thủ với anh để cũng được ý chứ. Nói tương đối thì người luôn được khen về diễn xuất như Nhan Linh chính ra lại kém hơn rất nhiều."

"Diễn xuất của Nhan Linh... Chỉ có thể nói là không tệ thôi phải không, nếu diễn đối thủ với anh để sẽ để lộ rất nhiều khuyết điểm đấy."

"Sao nhiều người nhắc đến Nhan Linh thế, cẩn thận fan của cô ấy chửi cho đó."

"Không thể không nói, tôi đang tò mò, sau khi < Không được > được phát sóng, mọi người cũng tuyên truyền rất nhiều, sao phía Nhan Linh không có động tĩnh gì nhỉ? Còn nữa, gần đây đạo diễn Từ có đăng mấy video hậu trường, đoạn quay Nhan Linh cũng khá ít. Bao gồm cả phỏng vấn lúc trước nữa, tôi cảm thấy chuyện này chắc chắn là có vấn đề."

"Mới xem xong hai tập, tại sao Nhan Linh nhà tôi trang điểm trông kì như vậy? Còn thân thể thì đáng thương dữ dội. Mặc đồ trắng thuần khiết như vậy khó coi cực kỳ!"

"Đạo diễn ra đây, có phải đoàn phim lại gây khó dễ với Nhan Nhan nhà chúng tôi không, tại sao quay cô ấy ít thế? Có chăng toàn là cảnh cô ấy đang ngủ, Nhan Nhan của chúng tôi rất cố gắng chịu khó, sao cô ấy có thể lười biếng chứ?"

"Cái cô Cố Thanh Yến là người nào vậy, vẫn còn có người nói gò má cô trông đẹp hơn Nhan Nhan! Buồn nôn ~"

Mỗi một bộ phim được phát sóng sẽ luôn có mấy loại bình luận ngang ngược kỳ quái như vậy.

Còn bây giờ thì Cố Thanh Yến vẫn còn đang ở đoàn quay chương trình thực tế, đạo diễn đã chuẩn bị một nhiệm vụ, muốn nắm đôi tình nhân đến một nhà hàng hạng sang, cũng đã thương lượng giám đốc của nhà hàng, muốn mượn dùng phòng ăn của họ, để năm người tự làm bữa tối vì người mình yêu.

Vốn vì tăng tình cảm cho mọi người, khi hỏi mượn phòng bếp của giám đốc sẽ phải đối mặt với chút thử thách.

Thử thách này cũng tăng thêm thú vị cho chương trình.

Nhưng trong mắt mọi người thì những tiểu tiết bất ngờ này, khách mời sẽ bộc lộ tính cách thật của mình, cũng để lộ vài chi tiết nhỏ.

Như vậy, khán giả mới suy đoán ai là đang diễn.

Tổ đạo diễn đã chuẩn bị chu đáo, kết quả vừa đến nhà hàng, giám đốc thấy người từ xa liền trực tiếp bước lên đón.

Rất cung kính cúi chào Thôi Thâm Niên một cái, còn luôn khách sáo mở cửa cho anh: "Tổng giám đốc Thôi, ngài tới rồi ạ. Phòng bếp đã tiến hành khử độc, vệ sinh sạch sẽ nên ngài cứ yên tâm, nguyên liệu nấu ăn cũng dựa theo phản phó của trợ lý Lâm, chuẩn bị đồ mới nhất, bảo đảm khiến ngài hài lòng. Chén đĩa cũng được đổi mới toàn bộ, tuyệt đối an toàn vệ sinh."

Nói xong, dẫn Thôi Thâm Niên vào trong.

Người của tổ đạo diễn bối rối cực kỳ, đạo diễn không nhận được nói: "Không phải chứ, hôm qua chúng tôi đã liên lạc với mọi người, nói để khách mời tự mượn phòng bếp rồi mà?"

Lúc đạo diễn liên lạc với bên kia, thái độ đối phương cũng không hòa ái như vậy. Nhà hàng như Mễ Kỳ Lâm không thiếu một chương trình để quảng cáo.

Đồng ý cũng là dựa theo đôi bên cùng có lợi, có điều sau đó trợ lý của Thôi Thâm Niên liên lạc với giám đốc, nói muốn mượn phòng bếp, bên này mới biết khách mời có cả Thôi Thâm Niên.

Sau lưng bọn họ là ông chủ lớn, thái độ lập tức thay đổi. Không chỉ tiêu độc tất cả mọi thứ từ trong ra ngoài, đồ cần đổi thì cũng đã đổi hết, nghỉ bán một ngày để chờ Thôi Thâm Niên đến ghé qua.

Giám đốc nghe thấy đạo diễn nói vậy, thái độ ôn hòa giải thích: "Là thế này, tổng giám đốc Thôi đã chủ động yêu cầu mượn phòng bếp của chúng tôi, tôi qua tôi đã đồng ý rồi."

Tổ đạo diễn:...

Đương nhiên những khách mời đi theo cũng rất phấn khởi, không bị bắt làm những nhiệm vụ khó đó nữa, cũng không bị lộ chân tướng, chỉ số thông minh hay là vấn đề tính cách của mình nữa.

Chương trình cũng phải theo Thời Thâm Niên, format đều bị thay đổi.

Nhà hàng có một phòng bếp nhỏ chuyên dụng cùng phòng bếp lớn công cộng.

Thời Thâm Niên đi thẳng vào phòng bếp nhỏ, nói với những vị khách mời còn lại: "Ở đây chỉ một mình tôi dùng."

Những người còn lại cũng không nói hai lời, sôi nổi đi đến phòng bếp lớn.

Mọi người đều đã quen với cái thái độ cao ngạo của Thời Thâm Niên, giống như anh sinh ra đã chính là như vậy.

Lúc bọn họ xoay người rời đi, Cố Thanh Yên bước sang bên cạnh nhường đường, không cẩn thận eo đụng vào góc bàn.

Cô "á" một tiếng, Thời Thâm Niên lập tức kéo cô về bên cạnh, biểu cảm lạnh nhạt kia biến mất không còn dấu vết, im lặng xoa eo cho cô.

Cố Thanh Yên nhỏ giọng đẩy tay anh ra: "Không đau."

Một tay Thời Thâm Niên nắm cổ tay cô, tay kia tiếp tục xoa nhẹ: "Đừng lộn xộn."

Cố Thanh Yên bĩu môi, không lên tiếng.

Những vị khách mời dư thừa lại xô đẩy nhau rời khỏi phòng bếp nhỏ, nghĩ thầm lạnh lùng gì đó đều là gạt người hết.

Trên thế giới này đâu có ai lạnh nhạt mãi được, giống Thời Thâm Niên vậy, yêu cô vô cùng, lạnh lùng thế nào cũng phải im lặng xoa eo cho cô, chú ý tới hết thảy những chi tiết dù nhỏ nhất.

Sau khi mọi người rời đi, Cố Thanh Yên nói: "Anh đuổi hết mọi người đi có thể sẽ bị khán giả mắng đấy, có phải anh đã quên chương trình đó rồi không?"

"Không quên." Thời Thâm Niên khẽ "ồ": "Anh muốn những người khác nhìn chúng ta."

"Nhìn gì?" Cố Thanh Yên cúi đầu nghiêng người nhìn eo của mình, mặc dù đụng vào hơi đau, góc bàn phòng bếp cứng quá, mới đụng vào một chút không chừng lát nữa bị bầm.

Thời Thâm Niên phát hiện động tác nhỏ của cô, im lặng không lên tiếng kéo cô vào trong ngực, tiếp tục xoa giúp cô.

"Mọi người nhìn xem có phải sẽ thấy chúng ta là một đôi trời sinh hay không."

"Gì vậy chứ..." Lỗi tại Cố Thanh Yên đỏ lên, cúi đầu khẽ lẩm bầm.

Thời Thâm Niên nhìn chằm chằm đôi mắt cô một lúc, cúi đầu khẽ nói: "Như vậy tất cả mọi người sẽ biết, em là của anh."

Cố Thanh Yên vội quay đầu lại ra hiệu, ý bảo anh quay phim đừng quay đoạn này.

Thời Thâm Niên nhẹ nhàng xoay đầu cô về: "Anh đã tìm rất nhiều kịch bản cho em, em thích đóng phim thì cứ đóng. Ngày nào đó không muốn làm nữa, thích làm gì khác, anh sẽ cùng làm với em."

Anh nói xong, có vẻ như không quen nói mấy lời thâm tình sến sẩm như vậy, hoàn toàn bộc lộ chính mình ra trước mặt người khác, vội xoay người cầm lấy mấy dụng cụ cắt gọt.

Trên thực tế tài nấu ăn của anh cũng không tính là quá tốt, nhưng anh thích cảm giác được nhìn Thanh Yên thỏa mãn ăn đồ ăn anh làm.

Cố Thanh Yên nghe lời anh nói xong, sững sờ đứng đờ tại chỗ.

Qua khoảng vài giây sau, mới hoảng hốt hoàn hồn. Cô dấy lên chút xúc động, ôm chặt lấy eo của Thời Thâm Niên từ phía sau.

Cái này có thể coi là lời hứa lớn nhất mà Thời Thâm Niên có thể cho cô, anh bằng lòng cùng cô làm chuyện mà cô muốn, mà không phải cưỡng chế, bắt cô phải làm chuyện mà cô không thích.

Đôi mắt Cố Thanh Yên hơi cay, cô nhẹ nhàng tựa đầu trên lưng Thời Thâm Niên.

Hồi lâu, im lặng không tiếng động.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đây Có Cháp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 47: Tuyên bố chủ quyền

Editor: Vi

Beta: TH

Lúc < Ai là thật > phát sóng kỳ thứ hai, Cố Thanh Yến đã theo Thời Thâm Niên trở lại thành phố A.

< Không được > cũng đã chiếu được hai phần ba bộ phim, bởi vì tình tiết quá gay cấn, hầu như ngày nào Cố Thanh Yến cũng lên hot search.

Tiểu Thanh là fan tiểu thuyết trung thành của < Không được >, lúc đọc truyện, cô không thích nam nữ chính, chỉ thích Dur Mạn và nam phụ.

Lúc nam phụ mất, tác giả chỉ viết sơ qua như một cơn gió thoảng, chẳng có chút đáng kể nào.

Ở cái thế giới mà mỗi ngày đều có người chết đi thế này, cũng là lúc chiến tranh, máu chảy thành sông, xác phơi khắp nơi.

Nào có ai quan tâm đến một người đã chết.

Cứ như vậy, anh lặng yên chết, thi thể ở lại bãi tha ma, vì toàn đội quân của anh đều chết hết, không có ai nhặt xác cho anh.

Mà người hẳn nên phải nhặt xác cho anh, chỉ lẳng lặng đứng mấy phút nơi bãi tha ma.

Rất cuộc là mấy phút?

Dù sao cũng chẳng đủ thời gian của một ca khúc.

Tiểu Thanh xem đoạn này mà khóc đến chết đi sống lại.

Mà theo tình tiết dần về sau, trong một buổi tối mà Dur Mạn không có nam phụ, đột nhiên tỉnh dậy, khẽ nói một câu về phía mà người đã sớm mất kia.

Cô nói: "Kỷ An, tôi đói."

Vốn là nghe thấy câu này, người đàn ông sẽ cầm đồ ăn ngon đến, nay đã biến mất rồi.

Anh cười cợt nhả, anh tỉ mỉ thương yêu, tất cả mọi thứ đều đã bay trong gió.

Ngay lúc anh chết, trời nổi cơn gió nhẹ. Gió mát quạt vào mặt, người ngoài chỉ cảm thấy nhẹ lòng.

Dur Mạn xuống khỏi giường, cô vô tri vô giác, thậm chí còn không đi giày, đi thẳng tới bãi tha ma.

Mặc dù cô mạnh mẽ, nhưng cũng không phải dao không đâm được, trên đường đi, lòng bàn chân cô đã ma sát với biết bao nhiêu là thứ, máu thịt lẫn lộn.

Thế nhưng cô hồn nhiên không biết, điên cuồng tìm kiếm trong đồng thi thể thối nát.

Tìm rồi lại tìm, không biết tìm đã bao lâu.

Cô ngồi ở phần mộ bãi tha ma, chẳng rơi một giọt lệ. Mọi người đều nói cô là người không có nước mắt, tuyệt tình vô cùng lại không có trái tim.

Dur Mạn ngồi đó một đêm, vẽ mặt cô vẫn mờ mịt bàng hoàng như vậy, giống như đứa trẻ mất đi món đồ mà nó yêu thích nhất, trời đất như sập xuống.

Có thể cô bình tĩnh dửng dưng, thậm chí là quá lạnh lùng.

Ngay cả một giọt nước mắt cũng không rơi, cô cũng không biết, rốt cuộc có phải cô thật sự yêu thích món đồ này không.

Cô không hiểu thứ mang tên tình yêu là gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy rất rất mệt.

Trong chớp mắt này, cô mới cảm thấy, mình sống lâu như vậy, lâu đến quên ngày quên tháng, nhưng hình như đều là uống phí.

Có thể trước đây, cô luôn cố gắng rèn luyện, lòng dạ độc ác đối với người khác, cướp đoạt công sức của người khác cũng chỉ vì muốn sống lâu, lâu hơn thêm chút nữa.

Cho dù cô biết sống như vậy chẳng có nghĩa lý gì, cũng chẳng biết mình sống lâu hơn có tốt hơn không?

Nhưng giờ đây, cô chẳng hề muốn sống nữa.

Sống lâu như vậy cũng không có ý nghĩa, chỉ bằng không sống nữa còn hơn.

Đây là lần duy nhất yếu ớt của Dư Mạn trong tiểu thuyết < Không được >.

Tiểu Thanh nhớ khi đó ở lớp, đọc xong đoạn này, nước mắt của cô như trào ra như vỡ đê vậy, dù làm cách nào cũng không nín được.

Đúng lúc thầy dạy toán đang giảng bài khó, nói cả lớp không một ai làm được, nổi trận lôi đình trong lớp.

Tiểu Thanh khóc như dãi núi lấp biển, ồ ạt như lũ đề luôn cả thầy, con giận đang bộc phát được nửa lại phải kìm nén lại.

Chuyện này trở thành kỷ niệm của cô thời còn học cấp ba mà mỗi khi nhớ về đều phải bật cười. Có thể lúc đó buồn muốn chết, nhưng cho dù thế nào cũng không thể quên được.

Bây giờ nhớ lại, lồng ngực vẫn đau âm ỉ.

Khi Tiểu Thanh biết chuyện đạo diễn Từ muốn chuyển thể < Không được >, đầu tiên là vào Weibo tác giả khóc một trận, bày tỏ không ai có thể diễn tốt Dư Mạn trong lòng cô.

Rất nhiều fan khác cũng vậy, biết là tác giả muốn kiếm com, bán bản quyền cũng là chuyện hiển nhiên.

Nhưng về tình cảm thì vẫn không tiếp nhận nổi nhân vật mình yêu thích bị hủy hoại, thậm chí bọn họ muốn trốn tránh, không muốn xem phim chuyển thể chút nào.

Nhất là khi Tiểu Thanh biết được đạo diễn Từ muốn dùng một người mới mà họ còn chưa nghe tên bao giờ, còn không phải là người mới xuất thân từ đào tạo chính quy đóng vai Dư Mạn. Cô ấy hoàn toàn tuyệt vọng, thậm chí còn tổ chức hoạt động phản đối trên mạng xã hội.

Đương nhiên là không có ích lợi gì.

Vì vậy fan tiểu thuyết bọn họ đã tập hợp thành một nhóm, thể tuyệt đối sẽ không cho bản chuyển thể của < Không được > lượt click và độ phổ biến.

Cho đến khi < Không được > lên sóng, hai ba ngày đầu liên tiếp xuất hiện trên hot search. Mà Cố Thanh Yên này còn chưa ra mắt đã vô cùng có tiếng, cũng dần dần trở nên hot sôi trào.

Tiểu Thanh không kìm được, cô bé len lén an ủi mình, tự nhủ bản thân chỉ liếc nhìn một xú. Không phải là cô muốn xem, mà chỉ muốn tìm đề tài để khẩu nghiệp thôi.

Cho tới hôm nay, là ngày thứ mười hai < Không được > lên sóng, tổng cộng là đã chiếu hai mươi tư tập phim.

Khi Tiểu Thanh thấy Cố Thanh Yên trong vai Dư Mạn với tư thái nhã nhặn, trông đầy lãnh đạm bước xuống khỏi giường, không đi giày, từng bước từng bước, chân trần giẫm trên mặt tuyết bản thủ.

Cô bé không tài nào chịu nổi.

Tựa như nhớ lại năm học toán ấy, ưu tư của cô tan vỡ từng chút, nằm bò ra trước màn hình máy tính, khóc như mưa.

Cô khóc đến khi hết tập, khóc đến quần quai.

Cô bé không nén được, tua lại đoạn vừa rồi, cuối cùng mở hai mắt đỏ hoe, vào trong nhóm hội fan tiểu thuyết < Không phải > -anti phim chuyển thể gửi tin nhắn.

"Tôi muốn phản bội tổ chức, quả thực Cố Thanh Yên diễn quá tốt, cô ấy chính là Dư Mạn của lòng tôi, độc nhất vô nhị. Thật xin lỗi mọi người, tôi muốn out nhóm."

Cô nói xong, khi chuẩn bị kick out, tin nhắn đột nhiên nhảy thêm mười mấy dòng.

"Chị em, đừng out, tôi cũng vậy!"

"Tôi cũng!"

"Tôi khóc như một con ngu luôn, thật xin lỗi mọi người, tôi chỉ xem trộm thôi!"

"Tôi muốn phát cuồng vì Cố Thanh Yên, trời ạ! Từng động tác của cô đều y hệt nguyên bản vậy đó! Chính là Dư Mạn trong tưởng tượng của tôi, mạnh mẽ ích kỷ lại đáng yêu một cách khó hiểu, cô ấy đẹp thật đấy, nhan sắc bậc nhất cái làng giải trí!"

Tiểu Thanh thấy những tin nhắn này, đột nhiên bật cười. Cô len lén đổi tên nhóm thành Hôm nay cũng vẫn mê muội Cố Thanh Yên.

Khi tập hai mươi tư được phát sóng, tất cả mọi người đều điên cuồng.

Có người sau khi thấy cảnh thức giấc, bước từng bước chân trần trên nền đất, nói ánh mắt đẹp như tranh vẽ.

Trong đôi mắt của cô là cảm xúc đang biến hoá.

Cô dẫm trên nền đất, lúc đó chân bị thương, cơ thể cô đau đớn là thế. Có thể cô quên mất đau đớn, bên ngoài vẫn thản nhiên, nhưng trong cô đang suy nghĩ: Kẻ ngu cừ luôn chăm sóc cô như vậy tại sao cô lại không thấy?

Vì vậy, ánh mắt cô rung động, nhưng mờ mịt không có tiêu cự.

Cô có cảm giác, lại không có cảm tình.

Từ sau khi < Không phải > chính thức phát sóng, lượt đánh giá trên mạng vẫn rất sao. Mà sau cảnh này, điểm phim trên web uy tín nào đó đã lên tới 9.4. Điều này với một bộ phim mà nói là vinh dự và tự hào.

Đạo diễn Từ mừng đến chảy cả nước mắt, lên weibo bày tỏ xúc động: "Tiểu Cố là diễn viên cố gắng nhất mà tôi từng thấy, cảnh quay chân trần đó, cô ấy kiên quyết không dùng đóng thế, cả bàn chân đều chằng chịt vết thương.

Cô ấy rất sợ đau, nhưng vẫn không ngừng lặp lại muốn yêu cầu diễn xuất tốt nhất trước ống kính, nghiêm khắc với mình còn hơn cả đạo diễn là tôi.

Hy vọng sau này tôi có thể tiếp tục hợp tác với cô ấy, gặp những diễn viên như cô ấy thì đạo diễn là người may mắn nhất."

Đạo diễn Từ rất ít khi nói như vậy, ông vẫn luôn khéo ăn nói để tránh đắc tội người khác. Bằng lòng thẳng thắn bày tỏ như vậy, hẳn là kích động lắm.

Cư dân mạng cũng theo đó mà kích động, lý lịch của Cố Thanh Yên được mọi người tìm kiếm lần nữa.

Từ nhà trẻ đến cấp hai, cấp ba vẫn luôn là trường tốt nhất thành phố A. Đại học thì là trường đại học kinh tế tài chính trọng điểm danh tiếng, học xếp hạng thứ nhất về tài chính chuyên nghiệp của cả nước.

Các loại bằng cấp cầm đến mỗi cả tay, cô học ngành khoa học kỹ thuật, nhưng ngay cả văn bằng văn học cũng cầm một đồng.

Rất nhiều cư dân mạng cảm thấy người bình thường không thể làm ra được, nghi ngờ bằng cấp là giả, lại xác nhận đi xác nhận lại, cuối cùng mới thừa nhận tất cả mọi thứ đều là thật.

Một số lượng lớn fan hâm mộ kêu trời than đất cầu Cố Thanh Yên mở tài khoản weibo cho mọi người cùng tương tác, không tương tác cũng không sao, bọn họ chỉ muốn tìm một nhóm fan thôi.

Khóc nửa ngày, cuối cùng Kiều Vân cũng có động tĩnh, bày tỏ trời sinh tính cách của Cố Thanh Yên đã vậy, chỉ muốn diễn xuất thật tốt, xin mọi người chú ý đến tác phẩm của cô ấy là được.

Fan hâm mộ tan nát cõi lòng, cuối cùng tự tạo một weibo của nhóm fan chính thức, nháy mắt lượt theo dõi vượt qua mười triệu.

Trừ người hâm mộ Cố Thanh Yên ra còn có một bộ phận là fan của Thời Thâm Niên.

Từ sau đợt phát sóng kỳ 2 của chương trình thực tế, mọi người đều quên đây là một chương trình hài.

Xoắn xuyết đổi thành chương trình du lịch ẩm áp, cũng không chẳng để ý những người khác nữa, chỉ muốn xem xem cuộc sống giàu sang là thế anof.

Trong kỳ thứ hai này, Thời Thâm Niên đi tới đâu cũng quét mặt để hành động, thẳng tay để một ngàn năm trăm đồng của tổ chương trình không có đất dụng võ.

Các khán giả ngồi xem mà vừa cười vừa cảm thán, cuối cùng đều tê dại.

Cùng lúc đó chết lặng là, Thời Thâm Niên có thân phận như vậy, lại thật sự có thể sẵn sàng hết lòng yêu thương một người phụ nữ.

Có một đoạn quay được, lúc Cố Thanh Yên đứng lên, không để ý dính đầu, sắp đụng đầu vào sừng nhon.

Thời Thâm Niên không chút suy nghĩ, vô thức đưa tay anh lên chặn đỉnh đầu của Cố Thanh Yên.

Xoẹt một tiếng, tay của anh đỏ lên, chỗ đâm thành một lỗ nhỏ, rỉ máu.

Thế nhưng phản ứng đầu tiên của anh là hỏi Cố Thanh Yên đụng có bị đau không.

Có người nói anh giả vờ, nhưng đây là hành động theo phản xạ, cho dù có thế nào thì cũng không thể giả vờ được.

Anh là thật, luôn đặt Cố Thanh Yên lên đầu.

Theo sau các tập của chương trình thực tế, khán giả lại như biết thêm ý nghĩa.

Bất kể Cố Thanh Yên nói gì, Thời Thâm Niên cũng bày tỏ như hai chúng tôi là một chỉnh thể, không thể chia rẽ.

Cư dân mạng rồi rít phi nhỏ, căn bản là anh không phải muốn tham gia chương trình thực tế, mục đích chính là vì show ân ái, muốn tuyên bố chủ quyền cho chúng tôi xem.

Một khách mời khác vì muốn nịnh đầm Cố Thanh Yên, cố ý nhắc tới phim mới phát sóng của cô, hỏi cô và Túc Nghị diễn có cảm giác gì.

Mặt Thời Thâm Niên trầm hẳn xuống, nói cảnh diễn đều dùng thể thân.

Cố Thanh Yên khề dô mặt, bối rối nói: "Cảnh hôn có thể thân."

Khán giả xem đoạn này, trong nháy mắt liền chết lặng.

Cười ha ha ha ha nghi ngờ Túc Nghị bị chê là miệng thú đẩy lên hot search.

Túc Nghị cười khò chủ động đăng một dòng trạng thái: "Bởi vì có một cảnh hôn chạm môi, bị ông chủ Thời dọa đến xe cũng không dám mua. Ông chủ Thời cứ yên tâm, thể thân là tự ngài làm, xin trả xe thể thao lại cho tôi."

Lời tự giễu của Túc Nghị trở thành tin tức nóng, cư dân mạng rồi rít náo nhiệt xong mới phát hiện.

Đúng vậy, Thời Thâm Niên thật sự cố ý tuyên bố chủ quyền.

Anh không đùa giỡn, Túc Nghị cũng không hề đùa giỡn, Cố Thanh Yên là người của anh.

Ai dám động vào cô thì cứ xác định cân nhắc tài sản và tính mạng của bản thân đi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Ván Đây Cố Chấp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Sao có thể tin tưởng anh đến vậy

Editor: Vi

Beta: TH

Khi cả mạng xã hội đang đắm chìm trong kỹ thuật diễn của Cố Thanh Yên cùng với tình yêu tuyệt đẹp của cô và Thời Thâm Niên.

Đột nhiên có một làn sóng ập tới: "Tôi nghĩ bộ phim truyền hình《 Không được 》 này cũng đâu phải có hai nữ chính, đến bây giờ cũng chiếu hơn nửa phim rồi, nữ chính cũng không có một ít cốt truyện nào?"

"Tôi muốn nói từ lâu rồi, đột tuyên truyền trước cứ luôn nói Nhan Nhan của chúng ta là nữ chính, tôi mới tiếp tục xem bộ phim này. Bây giờ loạn cào cào lên như thế, phân cảnh của Nhan Nhan cũng rất ít, thật tội nghiệp quá."

"Còn có người nói kỹ thuật diễn của Nhan Nhan không bằng Cố gì đó, tính cách nhân vật không giống nhau, các người còn muốn thế nào nữa?"

Fan của Nhan Linh đột nhiên lao đến, hai giờ sáng, đông đảo fans chạy tới weibo official của《 Không được 》，bắt đầu chất vấn đạo diễn Từ rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Các fan tìm được một vài ảnh chụp của Nhan Linh khi mới bắt đầu quay 《 Không được 》，chụp chồng kịch bản về phân cảnh của cô ta rất dày.

Rồi sau đó, khi đạo diễn Từ đăng video hậu trường, có một đoạn là Nhan Linh cầm kịch bản của mình, chỉ có một quyển giấy hơi mỏng.

Trước sau tương phản, các fan càng thêm phần nộ, tỏ vẻ đoàn phim độc ác sửa tình tiết kịch bản, chèn ép Nhan Linh.

Sức chiến đấu của fan Nhan Linh vẫn luôn được công nhận là mạnh nhất trong các fandom giới giải trí. Khi đó phòng quan hệ công chúng của đạo diễn Từ còn đang nghỉ ngơi, tin tức đoàn phim《 Không được 》chèn ép diễn viên đã lan ra toàn mạng.

Thân thể của Cố Thanh Yên cũng không tránh được bị tra xét.

Một tài khoản marketing ba phải nào đó tỏ vẻ, có lẽ Cố Thanh Yến là con riêng của một gia đình quyền quý nào đó, không thể công khai ra ánh sáng.

Có một vài chứng cứ như sau: Đầu tiên, cô thường xuyên một mình ở lại khu nhà giàu cũ, ngoài người giúp việc ra thì không có những người khác.

Thứ hai, mấy bạn học đều nói cô rất đơn độc, hay đi một mình, khi còn học trung học chưa từng có người đưa đi đón về, mặc đồ xa xỉ nhưng quá hạn, một bộ quần áo có thể mặc tận ba năm.

Thứ ba, cô không xuất thân chính quy, nhưng vừa tiến giới giải trí đã có thể nhận được kịch bản như《 Không được 》, rõ ràng có chống lưng.

Bài viết này phân tích nói có sách mách có chứng, chỉ thiếu điều không chỉ tên nói hẳn ra Cố Thanh Yến chính là con riêng của một tỷ phú nào đó ngoại tình, là con gái của người thứ ba.

Người hiện đại luôn có thái độ khinh thường, chửi rủa với tuesday và con riêng. Với xã hội hiện nay, không chỉ là phụ nữ mà cả cánh đàn ông cũng phải chịu quá nhiều tổn thương từ bạn đời của mình.

Tưởng tượng đến con riêng thì nghĩ đến ngoại tình. Nghĩ đến ngoại tình sẽ liên tưởng ngay đến người yêu của mình.

Mấy chuyện như ngoại tình hay cầm chừng này nọ, khiến cảm xúc của người ta như bị dồn ép, không kiểm soát được hành vi của mình.

Bài viết này được đăng lên, từng chứng cứ đều chứng minh đoàn phim《 Không được 》chèn ép Nhan Linh rất ác liệt, ngay cả một vài cư dân mạng cũng gia nhập chửi rủa Cố Thanh Yến.

"Trông xinh đẹp thì có lợi ích gì? Sinh ra với gương mặt ưa nhìn chứng tỏ vì làm kẻ thứ ba nhì? Thật không biết xấu hổ!"

"Ghe tòm! Kỹ thuật diễn tốt thì thế nào? Vô đạo đức, không xứng với vị trí của mình, con gái của kẻ thứ ba không bao giờ được hạnh phúc đâu!"

"Khô, mấy ngày hôm trước tôi còn thật lòng thích cô ta, cảm thấy cô ta vô cùng tài năng, ai ngờ là con gái kẻ thứ ba, ghe tòm quá."

"Chồng tôi ngoại tình với phụ nữ ở bên ngoài, sinh con xong rồi mang về muốn tôi cùng nhau nuôi nấng nó. Lúc ấy tôi tức giận đến mức như muốn lấy dao ra, chỉ muốn thẳng tay giết cái đôi chó má đó. Bây giờ đứa bé kia đã lớn rồi, con ả chen chân kia nháo lên muốn phân chia tài sản, tôi vừa nhớ tới chuyện này là muốn điên lên. Cuộc sống của tôi vì đứa nhỏ này mà trở nên bê bối, cuộc đời của tôi hoàn toàn bị hủy hoại. Con của kẻ thứ ba thì không nên tồn tại, để nó chết luôn đi!"

Ở trên mạng có rất nhiều cực đoan, những từ ngữ ác độc nhường nào cũng có thể nói ra được.

Có người hòa bản thân mình vào trong cảm xúc đó là quên ngay việc thật ra bản thân mình chịu nỗi đau chẳng liên quan đến họ.

Có thể cô giống với những người làm tổn thương họ, nhưng cũng chẳng phải là cô.

Cố Thanh Yến hoàn toàn không biết gì về chuyện này, lại một lần nữa bị mắng lên hot search.

Rạng sáng 5 giờ, Nhan Linh đã đăng lên Weibo: "Bị người đại diện đánh thức khi đang say giấc ngủ, cũng đã biết nguyên do hậu quả chuyện này rồi. Đúng là có chút hiểu lầm với đoàn phim, biết mọi người quan tâm tới tôi, nhưng hy vọng mọi người đừng làm tổn thương người vô tội."

Còn đăng ảnh selfie vừa mới ngủ dậy, nom mà vô tội đáng thương.

Rất nhiều bình luận an ủi phía dưới:

"Nhan Nhan tốt bụng quá, đã bị bắt nạt thành ra như vậy còn nghĩ cho người khác, tôi yêu bạn."

"Rốt cuộc là hiểu lầm gì? Tại sao lại không công khai cho mọi người, đoàn phim《 Không được 》ghe tòm như vậy, tôi thực sự không muốn xem bộ phim này nữa."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì sao suất diễn của nữ chính lại bị cắt thế này?"

Trong bình luận không ít người muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Nhan Linh chỉ chọn một vài bình luận an ủi cô ta để trả lời lại.

Rồi sau đó mập mờ nói: "Mọi người đừng hỏi, sau này tôi rút kinh nghiệm từ bài học này là ỏn, đừng khiến những người khác khó xử."

Nói xong câu đó thì không trả lời thêm gì khác.

Sở dĩ fans Nhan Linh đã có sức chiến đấu mạnh mẽ, hơn nữa còn trung thành và tận tâm chủ yếu là vì cô ta cứ dăm ba bữa lại lên bài kể khổ, gặp sự cố này nọ.

Đám fans như những sợi dây thừng quấn lấy nhau vậy, bị từng chuyện lời kéo tới chôn thị phi này. Phương pháp tốt nhất để tăng tình hữu nghị, đó là cùng nói xấu một người.

Bọn họ cùng nhau chửi rủa nhiều người như vậy, bị Nhan Linh khi thì chịu ầm ức, lúc thì khóc lóc làm họ đau lòng, tất nhiên là phải đoàn kết đồng lòng.

Khi Cố Thanh Yến tỉnh ngủ đã là 8 giờ sáng. Cô rời giường tập yoga trước, rồi mở tủ lạnh ra nhìn, có vài miếng bánh mì cùng một quả trứng gà.

Cô rửa mặt xong, làm xong xuôi bữa sáng, đặt ở trên bàn com mới nhớ ra khởi động điện thoại, nhìn xem có tin tức mới gì hay không.

Mới khởi động máy, đã nhận được mấy tin nhắn của Kiều Vân.

Tin nhắn cuối cùng là: "Khởi động máy thì gọi cho anh."

Cố Thanh Yến quét mắt nhìn mấy tin nhắn ở trên, vừa dứt miếng trứng vào miệng, vừa gọi điện thoại.

"Em thử hỏi phía giám đốc Thời có thể giúp đỡ chúng ta hay không, phòng quan hệ công chúng của anh ấy không hoạt động."

Kiều Vân không kịp nói chuyện cùng cô, đi thẳng vào vấn đề nói luôn ý định của bản thân.

Trước đó anh ta đã nghĩ tới, nếu Nhan Linh và Cố Thanh Yến xảy ra xung đột, Thời Thâm Niên sẽ không ngồi yên đứng nhìn.

Đêm qua anh ta vẫn cố dùng quan hệ để xóa hot search, có điều mấy tài khoản được thuê đi bôi đen của đối thủ quá mạnh. Nhan Linh có địa vị vững chắc trong giới giải trí, có fans trung thành, còn có tài nguyên nhiều vô kể.

Sau lưng cô ta có Quý Tĩnh, mà sau lưng Quý Tĩnh là cả một nhà họ Thời.

Huống chi Nhan Linh cũng không tự mình ra mặt, cô ta làm chuyện gì cũng chúi mép sạch sẽ.

Kiều Vân muốn tung scandal của cô ta, nhưng bất hạnh thay, không tìm được chứng cứ.

Anh ta dùng mọi cách, chỉ có thể tận lực xóa một vài hướng dư luận bất lợi cho Cố Thanh Yến.

Kiều Vân cho rằng buổi sáng Thời Thâm Niên thấy được sẽ giúp đỡ, kết quả nửa buổi sáng trôi qua, đối phương vẫn vững như bàn thạch, một chút dấu hiệu ra tay cũng không có.

Anh ta không còn cách nào, chỉ có thể bảo Cố Thanh Yến chủ động mở miệng hỏi một chút.

Tối hôm qua Cố Thanh Yến ngủ sớm, tinh thần rất tốt. Trước khi ngủ cô cũng nói vài câu với người đề ava chú chim đen kia, đối phương cũng về nước rồi.

Người đó nói với cô rằng khoảng thời gian trước thực sự công việc bề bộn, không kịp đăng nhập mạng xã hội.

Cố Thanh Yến tỏ vẻ không có gì, cô cũng rất bận.

Cô không nén được kể với đối phương: "Tôi với... Ừm, xem như bạn trai cũ đi, lại quay về bên nhau rồi, anh cảm thấy thích hợp không?"

Chim đen trên thông thiên vẫn dưới tường địa lý, phạm là chuyện Cố Thanh Yến nhắc tới, không có gì là anh không biết.

Hơn nữa anh sẽ không phụ họa theo Cố Thanh Yến, trái lại sẽ đưa ra một vài ý kiến trọng tâm. Đối với Cố Thanh Yến mà nói người này, có chút giống thầy dạy cuộc sống của mình.

Cô không phải không yêu Thời Thâm Niên, chỉ là sợ dẫm lên vết xe đổ.

Lâu như vậy, cô mới có thể buông bỏ anh khỏi cuộc đời mình. Nếu lại thêm một lần nữa, cô sợ bản thân không dứt ra được.

Chim đen nhanh chóng trả lời lại: "Cô cảm thấy không thích hợp điểm ở chỗ nào?"

Cố Thanh Yến nói: "Tôi sợ hãi, dục vọng khổng lồ của anh ấy quá mạnh, quan niệm của chúng tôi cũng có bất đồng rất lớn."

Chim đen to nói rất chuẩn xác: "Anh ta sẽ sửa."

Cố Thanh Yến ngăn ra, đối phương chưa bao giờ từng nói như thế tuyệt đối vậy, đặc biệt là đối mặt một người không quen không hiểu, sao có thể như vậy nói đối phương tuyệt đối sẽ sửa nói như vậy chứ?

Cô còn chưa kịp nghĩ quá nhiều, đối phương lại thêm một câu: "Anh ta nói yêu cô, nhất định sẽ sửa."

Cố Thanh Yến tắt đèn, nhắm mắt lại nghĩ, Thời Thâm Niên hẳn là rất yêu cô.

Không phải hẳn là, mà chuyện Thời Thâm Niên yêu cô, cô chưa từng hoài nghi.

Khi Cố Thanh Yến nhắm mắt, mới cảm thấy mấy năm nay bản thân đã thay đổi rất nhiều.

Trước kia cô không chút do dự rời đi như vậy, chỉ là lòng tự trọng vừa nhạy cảm lại yếu ớt đã chịu thương tổn.

Cô không chịu được ánh mắt lạnh nhạt của quản gia, không chịu được thái độ khinh thường của Thôi Thâm Niên, không chấp nhận được người hai mặt như Quý Tĩnh.

Thật ra cô tự ti, tự ti bản thân không có một gia đình ấm áp, mẹ cô không tha thứ và không ngừng thù hận ba, biến cô trở thành công cụ trả thù.

Ba của cô, chỉ muốn lợi dụng cô để kiếm được lợi ích từ nhà họ Cố. Từ nhỏ tâm lý của cô đã vặn vẹo, cô căm ghét thế giới này.

Tuy không vặn vẹo đến mức tự làm tổn thương chính mình, nhưng cô cũng nghĩ xấu về tất cả mọi người.

Lúc Cố Thanh Yên nằm ở trên giường, không nén nổi nỗi lòng, sao cô lại có thể xấu xa như vậy? Thôi Thâm Niên đối xử với cô rất tốt, lúc trước sao cô lại có thể kiên quyết rời xa anh như vậy?

Cô nghĩ, cho dù sau này xảy ra bất cứ chuyện gì, nhưng suy nghĩ của cô, là độc lập, là tự do.

Cô yêu Thôi Thâm Niên, cho nên bằng lòng ở bên anh.

Không liên quan đến chuyện khác.

Đầu dây bên kia, Kiều Vân vẫn kể lể chuyện xảy ra tối qua, hiện giờ trên weibo vẫn còn đang mắng Cố Thanh Yên là con của kẻ thứ ba.

Kiều Vân biết chuyện này có thể làm sáng tỏ, có điều căn cứ của Nhan Linh quá vững chắc, bọn họ có thể tìm được thứ tiếp theo để công kích Cố Thanh Yên.

Anh ta hỏi có thể nhờ Thôi Thâm Niên giúp đỡ không, lại suy đoán rằng Thôi Thâm Niên đang thiên vị Nhan Linh.

Cố Thanh Yên nghe đến đó, chậm rãi hoàn hồn. Giọng cô hơi nghẹn ngào, nhưng lại kiên định ngoài dự đoán:

"Không đâu, chắc chắn anh ấy có tính toán của mình."

Kiều Vân ngẩn ra một chút, giây tiếp theo chẳng thể thốt nên lời. Qua hai giây, anh ta không tìm được gì tiếp theo để công kích Cố Thanh Yên.

Cố Thanh Yên nghĩ, sao cô lại không tin anh cho được?

Trên thế giới này, chỉ có Thôi Thâm Niên là mãi mãi không bao giờ làm tổn thương cô.

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Có Chắp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Nơi đây là nhà

Editor: Vi

Beta: TH

Kiều Vân từ chối cho ý kiến về sự tín nhiệm của Cố Thanh Yên đối với Thôi Thâm Niên, anh thở dài hai tiếng, cuối cùng nói: "Đã vậy rồi, em hỏi xem anh ta định như thế nào, anh cũng thay đổi sách lược giống theo."

Cố Thanh Yên do dự một chút, cũng đồng ý.

Sau khi cúp điện thoại, cô yên lặng hai giây, còn chưa hành động gì thì cuộc gọi từ Thôi Thâm Niên đã đến.

"Em gọi điện thoại cho ai?" Thôi Thâm Niên hỏi cô trước.

Cố Thanh Yên nói: "Là Kiều Vân, anh ấy nói với em chuyện hot search."

"Sáng sớm..." Thôi Thâm Niên khẽ nói một câu, đáy lòng hơi chua chát. Mới sáng sớm, anh nghĩ Cố Thanh Yên vẫn chưa tỉnh nên không quấy rầy cô.

Ai biết mới vừa gọi điện đã thấy có người nhanh chân giành trước, anh đợi năm phút sau mới gọi điện thoại, trong nháy mắt nòng nặc mùi ghen.

Cố Thanh Yên chuẩn xác bắt được cảm xúc nhỏ của anh, không nén được phì cười.

Cô cười xong mới phát hiện, Thời Thâm Niên thật sự vẫn luôn thay đổi từng ngày.

Nếu là Thời Thâm Niên của trước đây, cũng ghen, cũng sẽ nổi giận, nhưng tuyệt đối không bày tỏ như vậy.

Anh luôn che giấu tốt cảm xúc của mình, lúc lo lắng nào đó, bất ngờ yêu cầu Cố Thanh Yên phải thế này thế kia, đáng vẻ đen mặt lại, làm bầu không khí cũng như đông cứng lại.

Khi đó Cố Thanh Yên cũng không bao giờ dám đối diện thẳng mặt với Thời Thâm Niên. Cô không thể nghĩ được đối phương là vì ghen, vì để ý cô.

Khi đó cô chỉ cảm thấy Thời Thâm Niên quá khó tính, không đủ yêu cô, không suy xét cho cảm xúc của. Nếu không tại sao lại vui giận thất thường như vậy?

Giờ cô đã có thể lý giải cảm xúc Thời Thâm Niên, rồi vì anh nguyện thể hiện mặt mềm yếu, hèn nhát của bản thân mà cay mũi.

Thời Thâm Niên là một người mạnh mẽ, trước kia anh coi thường hành động này biết bao, nhưng bây giờ khi làm như thế, Cố Thanh Yên lại thấy vô cùng cảm động.

Như những đứa trẻ giành được món đồ chơi của mình.

Rất đáng yêu.

Cố Thanh Yên cười xong vội vàng trấn an cảm xúc của anh: "Chỉ là chuyện công tác thôi, cúp điện thoại cái là muốn gọi điện ngay cho anh, nhưng anh còn gọi nhanh hơn cả em rồi."

Thời Thâm Niên lại dễ dụ ngoài dự đoán, đây là chuyện mà trước kia Cố Thanh Yên chưa từng nghĩ đến.

Nghe được lời giải thích của Cố Thanh Yên, anh không còn nổi giận nữa, giọng nhu hòa: "Anh biết, chuyện Nhan Linh em không cần phải nhúng tay vào, anh sẽ xử lý tốt."

Cố Thanh Yên ừ một tiếng, hơi ngừng một chút, lại thêm một câu: "Em tin anh, em chưa từng nghi ngờ anh chút nào."

"Yến Yến." Giọng nói ở đầu dây bên kia đột nhiên trở nên nặng nề.

Cố Thanh Yên ừ một tiếng theo phản xạ.

Thời Thâm Niên siết chặt lấy di động, đốt ngón tay trở nên trắng bệch: "Anh muốn ôm em một chút."

"Hử?" Cố Thanh Yên chần chờ hai giây: "Anh đang ở đâu?"

Cô vừa dứt lời, đột nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Cộc cộc cộc.

Tiếng gõ cửa của Thời Thâm Niên không giống với những người khác, chung quy thì Cố Thanh Yên cũng thắc mắc từ xưa.

Hơn bốn năm trước, khi vừa mới bên nhau, cô rất mong đợi mối tình này. Ngay từ đầu, khi chưa phải chịu đựng sự thờ ơ từ người nhà họ Thời, cô cũng nhiệt tình to gan hơn đôi chút.

Cô yêu cầu Thời Thâm Niên muốn vào phòng cô phải gõ cửa, phải có ám hiệu không giống những người khác.

Cô bày mấy nhóm ám hiệu, có đủ loại hàm nghĩa khác nhau.

Có ám hiệu dùng khi cãi nhau muốn làm hoà, có ám hiệu khi ngược ngùng nói lời âu yếm...

Cố Thanh Yên rất thông minh, không chỉ giỏi trong việc học. Trình độ của cô có thể tạo một bộ ám hiệu hoàn chỉnh, có thể phát triển trở thành một bộ mật mã gián điệp.

Lúc ấy, Thời Thâm Niên nhìn bộ ám hiệu này, cũng không từ chối. Có điều thái độ lạnh lùng nhận lấy, nhìn sơ qua vài lần nhưng chưa từng sử dụng.

Có lẽ là cảm thấy không hề có ý nghĩa, lãng phí thời gian.

Bắt đầu từ lần đó, cô chưa từng đưa ra những yêu cầu nhỏ gì với Thời Thâm Niên nữa. Luôn theo khuôn phép cũ, che lấp đi những thứ không nên cần của tâm hồn thiếu nữ.

Giờ cô nhớ lại, cũng cảm thấy yêu cầu lúc trước của mình quá mức ấu trĩ. Nếu đổi lại là cô, cũng sẽ chẳng nhớ một bộ ám hiệu vừa phức tạp lại không hề ý nghĩa như thế.

Nhưng lúc này đây, khi nghe thấy tiếng ám hiệu quen thuộc, là quy luật gõ cửa dùng để biểu đạt ám chỉ.

Sau khi kết thúc lần gõ thứ nhất, Cố Thanh Yến ngẩng ngấn cả người một chút. Cô cho rằng bản thân nghe lầm, lại đứng lên, đi tới cửa.

Cô không mở miệng, nín thở và cứng ngắc. Quả nhiên ngoài cửa vang lên tiếng gõ lần thứ hai.

Ý của ám hiệu đó, là đang nói lời yêu.

Lại không chỉ là yêu.

Cố Thanh Yến không nén được nội tâm trào dâng cảm xúc, lập tức kéo cửa ra.

Cô nhìn Thời Thâm Niên, muốn nhìn thử xem tay anh có đang cầm giấy ghi không, nếu không sao có thể đột nhiên lại nhớ kỹ chuỗi mật mã phức tạp ấy.

Thời Thâm Niên nhìn cô, lẳng lặng vài giây rồi duỗi tay muốn ôm cô vào trong lồng ngực.

Cố Thanh Yến lại đẩy anh ra, cô tò mò xoay quanh người Thời Thâm Niên, không hề thấy một chút dấu vết nào của việc ghi mật mã ở đâu đó.

Cô tò mò hỏi: "Sao anh nhớ rõ ám hiệu này thế?"

Thời Thâm Niên duỗi tay ra, kéo cô trở lại, ôm vào lòng.

"Anh chưa từng quên nó."

Mỗi tối sau khi làm Cố Thanh Yến giận, thừa dịp cô đang ngủ say, anh sẽ gõ những mật mã kia từng lần, từng lần một.

Không phải anh nhìn thoáng qua và thấy nhầm chán mà ném tờ giấy đó đi. Anh lặp đi lặp lại nhìn dãy mật mã rất nhiều lần giữa đêm khuya tĩnh lặng lại lẳng lặng nhìn, thậm chí còn sửa mật mã đôi chút, để nó hợp lý hơn.

Nhưng sau khi sửa xong, anh lại đổi về như cũ.

Cho dù mật mã như vậy không hợp lý, anh cũng không sửa. Nếu sửa lại thì khi anh dùng, Cố Thanh Yến sẽ nghe không hiểu.

Có điều anh quá mức cố chấp, quá mức tự phụ, chưa lần nào dám làm trước mặt Cố Thanh Yến.

Cố Thanh Yến bị anh ôm vào trong ngực, không giãy giụa. Thời Thâm Niên ôm cô chặt quá, cô hơi khó thở. Cô cố gắng dịch đầu ra tới một chút, đôi mắt nhỏ thoáng nhìn hướng lên trên.

Nỗ lực đến mấy lại chỉ có thể nhìn thấy góc cằm sắc nét như được điêu khắc của Thời Thâm Niên.

Cô ngẩng đầu, không kìm được hỏi: "Anh đều nhớ rõ ư?"

Thời Thâm Niên ừ một tiếng, khẽ thả lỏng cánh tay, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên cửa.

Đây là mật mã xin lỗi.

Cố Thanh Yến chú ý lắng nghe, cô vui đầu vào trong lồng ngực Thời Thâm Niên, khịt mũi thật mạnh vì giận dữ.

Hơi thở ngập mùi hương trên người Thời Thâm Niên, đó là mùi chỉ thuộc về Thời Thâm Niên.

Giống một vị lữ hành đi trên sa mạc, bỗng trời nắng gặp mưa rào. Nước suối mát lạnh trong khoang miệng, theo xuống cuống họng.

Đó là cảm giác quá tuyệt vời, gần như quên mất mọi phiền não trên thế gian này.

Cố Thanh Yến khẽ ngửi mùi hương này, lại hít mạnh vài cái.

Khi xoang mũi của cô ngập mùi hương ấy, cô như trở nên dịu cảm hơn rất nhiều.

Cô nhẹ giọng hỏi: "Vậy trước kia sao anh làm bộ không nhớ gì cả?"

"Bùi Dịch nói..." Thời Thâm Niên không lập tức trả lời, anh do dự, anh quá mức chú trọng hình tượng của bản thân trong mắt Cố Thanh Yến, không biết có nên nói như vậy hay không.

Nhưng anh phải nói.

Anh tiếp tục nói: "Anh ta nói, nhân cách của anh không hoàn thiện. Mẹ của anh, em cũng biết đó, bà bị bệnh, bởi vì hôn nhân của bà vẫn luôn không hạnh phúc. Anh chịu ảnh hưởng rất lớn từ bà, anh không dám, anh sợ hãi."

Khi anh nói đến hai chữ sợ hãi này, đột nhiên dừng lại.

Anh cúi đầu nhìn sắc mặt Cố Thanh Yến, anh thật sự sợ hãi, sợ cô ghét hoặc một vài cảm xúc trái khác.

Nhưng dưới đáy mắt trong suốt của Cố Thanh Yến lại đầy phức tạp, có vô vàn cung bậc cảm xúc, đau lòng, quan tâm, an ủi, lại chẳng có bất kì cảm xúc tiêu cực nào.

Cố Thanh Yến không chịu đối diện với anh, cô cúi đầu, ôm siết lấy eo Thời Thâm Niên.

"Anh đừng nói nữa, em biết rồi."

Thời Thâm Niên không diễn tả được tâm trạng của mình như thế nào, anh nhớ Bùi Dịch nói với mình: "Cậu phải mở lòng mình thì người khác mới có thể bước vào. Nếu cậu không muốn chia sẻ cùng cô ấy, cô ấy sẽ trốn mất."

Lúc ấy Thời Thâm Niên hỏi: "Nếu tôi nói nhưng cô ấy vẫn trốn thì làm sao bây giờ?"

Bùi Dịch bình tĩnh đẩy gọng kính vàng của mình: "Vậy cô gái đó là người không đáng để cậu yêu."

Bây giờ Thời Thâm Niên có thể nói cho Bùi Dịch, anh yêu cô gái này, người đáng giá hơn bất kỳ ai khác.

Thời Thâm Niên mang theo một chút nguyên liệu nấu ăn tới, anh thích ở nhà tự mình nấu hơn chuyện đưa cô ra ngoài ăn.

Anh thích nhìn cô trông như hamster nhỏ, hai bên nhét đầy đồ ăn anh làm, như vậy khiến anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lúc đó, anh cảm thấy cả người Cố Thanh Yến đều thuộc về riêng anh.

Trước kia anh cho rằng bản thân mình không thích nơi ở chật hẹp của Cố Thanh Yến, nhưng giờ anh phát hiện, anh thích nơi ấm áp này.

Một căn hộ chung cư bé bé, nơi được gọi là nhà.

Lúc anh chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, Cố Thanh Yến thay đổi một bộ quần áo ở nhà, hơn nữa mang ra hai chiếc tạp dề.

Cô cười hi hi đeo tạp dề cho Thời Thâm Niên, trên mặt còn có hình mèo Tom. Cố Thanh Yến đeo cho anh xong, đi vòng vòng quan sát vài giây, rồi hài lòng tự đeo một chiếc tạp dề khác cho mình, là chuột Jerry nhỏ.

Thời Thâm Niên nhìn hình vẽ, nói: "Đáng lẽ phải nên đổi."

"Vì sao cơ?" Cố Thanh Yến che tạp dề của mình, vẻ mặt thà chết chứ còn lâu mới đổi.

Thời Thâm Niên nhẹ nhàng cong môi, cúi đầu thổi vào tai cô: "Mèo ăn chuột đấy, nếu không đổi, anh sẽ thịt em."

Cố Thanh Yến nhanh chóng bị câu nói của anh làm nóng bừng cả người, cô đỏ mặt giả vờ đẩy Thời Thâm Niên một chút, xoay người rầm rì nói:

"Đừng nói vớ vẩn, em không nấu cơm với anh nữa đâu."

Thời Thâm Niên nhìn mái tóc óng ả của cô, đáy lòng nhộn nhạo sóng tình.

Lúc anh đang rửa rau, cùng với tiếng vòi nước chảy rào rào, lên tiếng: "Thời Vinh Hưng đầu óc mê muội, đồng ý yêu cầu của Quý Tĩnh rồi."

Khi Thời Vinh Hưng còn trẻ đã quanh quẩn lãnh tính, kể cả hai đứa con, ở trong lòng ông ta cũng chỉ là công cụ mà thôi.

Cái nào dùng tốt hơn, ông ta thích cái đó.

Tới khi về già, thấy cần rút lương tâm, bị Quý Tĩnh quẩn lấy làm chút chuyện mờ ám.

Thời Thâm Niên vốn không muốn nói với Cố Thanh Yến việc này vì sợ làm phiền cô, nhưng đột nhiên nghĩ đến, không hề do dự, tự nhiên mở miệng nói ra luôn.

Cố Thanh Yến cũng ngẩn ra, trước kia cô chưa bao giờ nghe được mấy chuyện này từ miệng anh. Thời Thâm Niên vẫn không nói chuyện tốt, cũng chẳng nói chuyện xấu, anh cứ thế một mình gánh chịu tất cả.

Đột nhiên anh nói vậy, Cố Thanh Yến cũng sẵn sàng lắng nghe: "Ông ta làm gì với anh sao? Có nặng lắm không?"

Thời Thâm Niên quay đầu nhìn cô: "Em cảm thấy thế nào?"

Nháy mắt khi anh quay đầu, trong mắt đượm tình nồng.

Cố Thanh Yến không cảm thấy có gì khác, cô chỉ cảm thấy Thời Thâm Niên đẹp trai đến ngây người.

Dưới đáy mắt cô như có muôn vàn vì sao, không chút suy nghĩ, mở miệng nói: "Em nghĩ anh có thể xử lý mọi chuyện rất tốt, anh vẫn luôn giỏi thế mà."

Bạn đang đọc truyện *Vương Vấn Đầy Có Cháp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.